

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Küçük Bir İyilik

SEVGİ VE NEFRET
ARASINDA
ÇOK İNCE BİR
ÇİZGİ VARDIR...

LUCY SCORE

DOMINIC

Onu işinden kovdurmuştum. Geçirdiğim kötü günün acısını pizzacıda garson olarak çalışan Ally Morales'ten çıkarmıştım ama o hiç de masum biri değildi. Annemin onu işe almasından sonra, yeni işinin ilk gününde... yani *ofisimde* bunu kanıtlamıştı.

Renkli, sinir bozucu ve açıklanamayacak derecede çekici bir kişiliği vardı. Ofisin bir yıldır hapishaneden farksız olan havasını aydınlatıyor olabilirdi, hatta mesai sonrası edepsiz düşüncelerime o kahverengi gözleriyle musallat bile olabilirdi. Ancak bu durum, şirketteki konumundan yararlanılacak bir sonraki Russo erkeği olacağım anlamına gelmiyordu. İkinci nesil bir pislik olabilirdim ama babam değildim.

Ally Morales benim için çözülmesi gereken bir bulmacadan ibaretti. Eğer onu işten ayrılmaya ikna edebilirsem, en sonunda tüm katmanlarını soyabilirdim. Böylece aile ismini kurtarmaya geri dönebilir ve etrafta dans edip bira dağıtan bu esmeri tamamen unutabilirdim.

ALLY

Hah. Biramı tut, Huysuz Asık Surat.

ISBN: 978-625-366-168-7

Küçük Bir İyilik

LUCY SCORE

Ninova

Küçük Bir İyilik

LUCY SCORE

ZM

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

DOMINIC

Ocak rüzgârı buz gibi parmaklarını kıyafetlerimde dolaştırdığı sırada asistan editörle telefonda konuşuyordum. Kanarya sarısı yazlık elbiseler ve Küba temalı fotoğraf çekimiyle ilgili bir şeylerden bahsediyordu. Diğer yandan, bir zamanlar karla kaplı olan otuz santimetre yüksekliğindeki yığının altında kaldırımını bulmaya çalışıyordum. Yağan karlar artık gri çamur birikintileriyle erimiş buz kütlelerinden ibaretti.

Kendimi o donmuş buz parçaları gibi hissediyordum.

Boş bir mağaza vitrininin köşesinde, soğuktan büzüşmüş halde duran evsiz bir adam vardı. Spor ayakkabıları paramparça olmuş, paltosu eskimişti. Yanında da alışveriş merkezlerinin Noel zamanı dağıttığı ucuz, pelüş battaniyelere sarınmış bir köpek duruyordu.

Kahretsin. Köpekleri olduğunda onlardan nefret ediyordum.

Hiç köpeğim olmamıştı ama lisedeki kız arkadaşımın siyah labradoru Fonzie'yle güzel anılarım vardı. O ilişkiye dair anımsadığım tek güzel şey buydu.

Başımı adamın olduğu yöne doğru hafifçe eğdiğimde şoförüm Nelson başını salladı. Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Bunu iyi kalpliliğimden yapmıyordum, içimde ne iyilik ne de kalp vardı.

Bunu pisliğin teki oluşumun bir kefareti olarak görüyordum.

Nelson, SUV aracın arkasına doğru ilerleyip bagajı açtı. Mevcut işin ödemesini ben yaparken alışveriş ve “dağıtım” kısmıyla o ilgileniyordu.

Görüşmemi bitirip geri döndüğümde adamın yeni bir palto giymiş olacağını biliyordum. Ceplerinden birinde hediye kartları ve hayvan kabul eden en yakın sığınma evlerine veya otellere nasıl gideceğine dair talimatlar olacaktı. Sahibine kör bir hayranlıkla bakan tüylü, küçük köpek de onu sıcacık tutan ufak kazaklardan giyecekti.

Oradan uzaklaşarak annemin ısrarla buluşmamızı istediği lanet pizzacıya yöneldim. İnsanı soğuktan donduran bir salı akşamında, şehir merkezinden taşraya bu kadar yol gelmek *benim* eğlence anlayışıma uyan bir şey değildi.

Ancak bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırmak *annemin* eğlence anlayışına uyuyordu.

Dünya üzerinde yapmak istemediğim ne varsa, uğruna seve seve yapmayı kabul ettiğim tek kişi Dalessandra Russo'ydu. Zor bir yıl geçirmişti. Nelson beni Yukarı Batı Yakası'ndaki evime götürmeden önce ona yağlı pizzasını ve sonsuz ilgimi verebilirdim. Hem eve erken gitsem bile geceyi sonlandırmaya karar verene kadar en az üç saat daha bilgisayarın başında olacaktım.

Yalnız.

Aile ismini korumak, bu sırada aile işini hayatta tutmak başka aktivitelere fazla zaman bırakmıyordu. Bir anlığına köpek sahiplenmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm.

Restoranın soluk turuncu renkteki tabelasına doğru ilerlerken paltomun etekleri buz gibi rüzgâr yüzünden uçuşuyordu. Bu sırada sanat direktörünün mayıs sayısının kapağı için düşündüğü tasarımcı parçalarıyla ilgili fikirlerini dinliyordum.

Manhattan'ın kışı iç karartıcıydı. Ben kazak ve sıcak çikolata seven tarzda bir adam değildim. Kayak yapıyordum çünkü varlıklı bir ailem olduğu için bu kaçınılmazdı. Yine de bana kalsaydı, kayak merkezlerine gitmek yerine her ocak ayında Karayipler'de iki hafta geçirmeyi tercih ederdim.

En azından eskiden böyle yapıyordum.

George'un Köy Pizzası'nın buğulanmış cam kapısını iterek açtım. Tepemde, içeri girdiğimi belli eden ufak bir zil çaldı. İlk önce restoranın sıcaklığını hissettim, hemen ardından sarımsakla fırından yeni çıkmış ekmeğin kokusu burnuma doldu. Belki de annemin beni buraya sürüklemesinden çok fazla nefret etmiyordum.

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Russo?" diye sordu asistan editör.

Bay Russo hitabından nefret ediyordum, ayrıca bu gerçeği kimseye söyleyememek beni sinirlendiriyordu. Hatta en kötüsü buydu çünkü bir yıldan fazladır içimde büyüyen bu öfkeyi dışa vuramıyordum.

Birdenbire önüme çıkan kıvrımlar ve buklelerle dikkatim dağıldı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kapının yanındaki masadan uzaklaşan bir kadın, aldığı bahşişi una bulanmış önlüğüne sıkıştırdı. Gözlerini bana diktiği an bir şey... *ilginç bir şey* hissettim. Sanki onu bir yerden tanıyordum ve buraya *onunla* buluşmaya gelmişim.

Oysa biz sadece iki yabancıydık.

“Kulağa iyi geliyor,” dedim telefona doğru.

Yardımcı olma çabasıyla, “Sizin için bir pano oluşturabilirim,” dedi asistan editör.

“Çok memnun olurum.” Bu kez ben istemeden o teklif ettiği için rahatlamışım.

İşlerin iyi olup olmadığını anlayabilmem için her şeyi bir arada *görmem* gerektiği fikrine sonunda alışıyorlardı. Umanım en kısa sürede kahrolası babama benzemediğim fikrine de alışmaya başlıyorlardı.

Uzun kollu termal bir içlik üzerine giydiği polo yaka tişörtlü bakılırsa kıvrımlar ve bukleler garsondu. Kot pantolonu ucuzdu. Spor ayakkabıları ise en az iki yıllıktı ama keçeli kalemle beyaz kısımlarına sanatsal bir şeyler çizilmişti. Son zamanlarda birlikte vakit geçirdiğim çoğu kadından kısa, ayrıca çok daha kıvrımlıydı.

Geçtiğimiz son bir yılda yirmilerinin başında, uzun bacakları olan zayıf modellere karşı bağışıklık kazanmışım. Açıkçası, kırk dört yaşında olduğum düşünülürse çoktan zamanı gelmişti. Beni izleyen kadında dikkatimi çeken bir şeyler vardı. Gözleri kapının hemen yanındaki mantar panoya asılı “*Cep Telefonu Yasaktır*” yazısına çevrilmişti.

Enteresan bir yüzü vardı. Dergilerin kapaklarını süsleyen belirgin elmacıkkemiklerinden daha yumuşak, daha yuvarlak hatlara sahipti. Dolgun dudakları, sıcacık görünen kahverengi gözleri vardı. Tıpkı bal gibiydi. Kahve ve kestane tonundaki saçları çene hizasındaydı. Saçının özensizce yapılmış dalgalarını incelemek, altımda nefes nefese adımları söylerken parmaklarımı arasına daldırdığım fikrini aklıma getirdi.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

“Sabah ilk iş hallederim,” dedi asistan editör.

Pisliğin teki olduğum için editörün adını hatırlayamıyordum ama onun hevesli, karşısındaki kişiyi memnun etmeye çabalayan yüzünü anımsıyordum. İhtiyaç duyulursa ofiste gece yarısına kadar şikâyet etmeden kalabilecek türde bir çalışandı.

Panodaki yazıyı umursamamayı sürdürdüğüm için Seksi Saç'ın bana attığı bakışların tadını çıkarırken, "Yarın öğle saatleri uygundur," dedim editöre.

Seksi Saç abartılı bir şekilde boğazını temizledi, ardından bana doğru eğilip öfkeyle yazıyı gösterdi. Bileğinde üç tane ucuz, renkli boncuklardan yapılmış bileklik vardı. Yanıma yaklaştığında canlılık hissi veren, insanı mutlu eden bir limon kokusu aldım.

"Dışarı çık, ahbap," dedi boğuk ve ciddi bir ses tonuyla.

Ahbap mı?

Belli ki *Hugo Boss* giyen, sadece saç kesimi bile kıyafetlerinin toplam değerinden fazla olan bir pislikten hiç korkmamıştı. Onun küçümsemesinin tadını çıkardım. İşyerinin koridorlarında gördüğüm ürkümüş bakışlardan ve sürekli duyduğum, "*Hemen ilgileniyorum, Bay Russo!*" sözlerinden çok daha rahatlatıcıydı.

Telefonun ağız kısmını elimle kapattım. Kablosuz kulaklıklardan nefret ediyor, kullanmayı ısrarla reddediyordum. "Hava çok soğuk. Konuşma hemen biter," dedim hızlıca. Tartışmanın uzamasını istemiyordum.

"Ne hava durumunu ben yarattım ne de telefon kuralını ben koydum. Dışarı. Çık." Bunu üç yaşında yaramaz bir çocukmuşum gibi söyleyerek başparmağıyla kapıyı işaret etti.

"Hayır." Sesim huysuz bir çocuk gibi değil, rahatsız olmuş ve saygı görmeyi bekleyen bir patron gibi çıkmıştı.

Elimi telefondan kaldırıp konuşmaya devam ettim.

Pislik herifin tekiydim.

"Telefonu kapatmazsan seni buna pişman ederim," diye uyardı.

İnsanlar bize bakmaya başlamıştı ama ikimizin de umurundaymış gibi görünmüyordu.

"İlgileneceğin masalar yok mu?" diye sordum. "Yoksa asıl işin müşterilere bağırarak mı?"

Floresan ışığın altında gözleri altın rengi görünüyordu, üstelik neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim.

"O zaman bunu sen istedin, ahbap." Tekrar bana doğru eğildi, kişisel alanına fazlaca önem veren New Yorklular için gereğinden fazla yakındı. Başının üst kısmı omzuma geliyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Telefonun mikrofonuna doğru, “Beyefendi, CYBH* araştırması sonuçları için mi gelmiştiniz, yoksa hemoroit mi?” diye bağırdı.

Aptal.

“Seni arayacağım,” diyerek aramayı sonlandırdım.

Seksi Saç tüm yapmacıklığıyla bana gülümsedi. “George’un Köy Pizzası’na hoş geldiniz. Bu akşam yalnız yiyeceksiniz sanırım, doğru mudur?”

“Bu bir iş telefonuydu,” dedim buz gibi bir ses tonuyla.

“İşinizi bir kenara bırakmamanız ve bu kadar kabalaşmanız çok hoş olmadı mı?”

Saygısız bir çalışanı azarlamayalı uzun zaman olmuştu, bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum. Gerçi ona söyleyeceğim tüm sözlerle dayanacak, hatta bundan keyif alacak birine benziyordu.

“Dominic.”

Seksi Saç’ın omzunun üzerinden baktığımda annemin köşedeki yeşil deri kaplı masadan el salladığını gördüm. Yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle bizi izliyordu.

Seksi Saç arkasına dönüp anneme, ardından bana baktı. “Senin için fazla iyi,” dedikten sonra menüyü göğsüme çarparak uzaklaştı.

Masada karşısına geçip oturmadan önce, “Anne,” diyerek onu selamladım ve kusursuz yanaklarından birini öptüm.

Annem çenesini avuç içine yerleştirdi. “Ne girişti ama.”

Omuzlarını açıkta bırakan fildişi kazağıyla kırmızı deri eteğinin içinde adeta özgüvenin resmedilmiş haliydi. Kısa, küt kesilmiş saçları doğal gümüş rengindeydi. Saç kesimi ve sağ elinin ortaparmağındaki kocaman zümrüt yüzük, babamı Yukarı Doğu Yakası’ndaki evden *birkaç on yıl* gecikmeli olarak attıktan sonraki gün kendine verdiği hediyelerdi.

Annem güzel bir kadındı. Hep öyle olmuştu. On beş yaşındayken uzun bacaklı ve masum bakışlı sosyetik bir model olarak başladığı kariyerinin ardından, modanın ticari tarafını tercih etmişti. Şimdi altmış dokuz yaşındaydı, o masum gözlerinin yerini artık keskin zekâsıyla sivri dili almıştı. Sektörde *hem* sevilen *hem de* korkulan biri olmak ona iyi geliyordu.

Seksi Saç’ın dar restoranın karşı tarafındaki masada sohbet etmesini izlerken, “İnanılmaz derecede kabaydı,” dedim.

* Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar kısaltması. (ç.n.)

Annem, “*Sen inanılmaz derecede kabaydın,*” diyerek karşı çıktı.

Menüye göz gezdirirken, “Benim işim bu,” diye cevapladım. İçimde uyanan, bir ejderhanın kaynayan öfkesine benzeyen hislerimi yok saymaya çalışıyordum. On üç ayımı kendimi kapatıp en iyi davranışlarımı sergilemeye çalışarak geçirmiştım, artık patlamak üzereydim.

“Yine ‘ben pisliğin tekiyim’ konuşmalarına başlama.” İç çekeerek okuma gözlüğünü taktı.

“Eninde sonunda, benim gerçekte altın kalpli bir insan olduğum umudundan vazgeçmek zorunda kalacaksın.”

“Asla,” diye ısrar etti şımarık bir gülümsemeyle.

Pes ettim. “Neden buradayız?”

“Çünkü hayatımın ışığı bir tanecik oğlumla ofisten uzak bir yerde vakit geçirmek istedim.”

İş hayatındaki birlikteliğimiz onun yeni saç kesimi kadar eskiye dayanıyordu.

Bu bir tesadüf değildi.

“Özür dilerim,” dedim içtenlikle. “Çok yoğunum.”

“Canım,” diye cevapladı alaycı bir tavırla.

Hiç kimse Dalessandro Russo’dan daha meşgul olamazdı. Hem eski bir model hem de dijital çağın başlangıcında hayatta kalmayı başaran, üstelik bununla yetinmeyerek bu geçişe öncülük eden-
ünlü moda dergisi *Label*’ın şu anki genel yayın yönetmeniydi. Annem her ay yüzlerce sayfalık moda, reklam, röportaj ve tavsiyeyi denetliyordu. Buna ek olarak çevrimiçi içerikleri kontrol ediyor, hepsini dünya çapındaki okuyuculara ulaştırıyordu.

Üzerindeki ayakkabı veya güneş gözlüğüyle fotoğrafı çekilirse, bunlar saatler içinde satılıp tükeniyordu. Bir defilede ön sırada ya da ortada oturursa, tasarımcının koleksiyonu katılan herkes tarafından satın alınıyordu. Tasarımcıları, modelleri, yazarları ve fotoğrafçıları başarılı oldukları kadar önemli insanlar haline getirmişti. Kariyerler inşa etmiş, gerekli gördüğü durumlarda ise onları yok etmişti.

Ayrıca geçen yılın karmaşasını ne istemiş ne de hak etmişti.

Bunun bedelini de ödemek zorundaydım.

Elini sıkmak için masanın üzerine uzanarak bir kez daha, “Özür dilerim,” dedim. Floresan ışıklarının altında zümrüt taşlı yüzüğü parlıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?” Kaba Seksi Saç geri gelmişti.

“Bilmem. *Getirebilir* misin?” diye tersledim.

“Çocuk kanımız yeni bitti, Şeytan. Sana uygun başka bir şeye ne dersin?” Kelimeleri nazikçe, hatta neredeyse tatlılıkla söylüyordu.

“Ben bir...”

“Şekersiz buzlu çay,” diye benim yerime tamamladı.

Acı. Sıkıcı. Heyecansız.

Anneme dönüp, “Burası insanların sana pislik gibi davranmaları için para ödenen yerlerden mi?” diye sordum.

“Ah, tatlı şey. Bunu para almadan yapıyorum.” Seksi Saç bana doğru bakarak kirpiklerini kırıştırdı.

Onu kelimelerimle yok etmek üzere ağzımı açtım.

“Su alacak. Musluk suyu olur,” diye araya girdi annem.

Anneme içten bir gülümsemeyle bakarak, “Elbette. O zaman yemek için ne alırsınız?” diye sordu Seksi Saç.

“Her yerde pizza kenarlarınızdan övgüyle bahsedildiğini duyuyorum,” dedi annem çekingen bir tonla.

Seksi Saç sırrını paylaşan bir arkadaş gibi öne doğru eğildi. “Her kelimesi doğru. Kusursuzdur.”

Yine burnuma limon kokusu geldi.

“O halde ben kişiye özel olanlarından bir tane alacağım, taze soğan ve siyah zeytinli.”

“Mükemmel damak zevkine sahip bir kadınsınız,” dedi ağzı iyi laf yapan garson. “Peki ya sen, Yakışıklı Prens?”

“Sucuklu. Kişiye özel olanlarından.” Menüyü kapatıp yüzüne bile bakmadan ona uzattım.

“Çok yaratıcı,” diye espri yaptı.

Söylediği şey benim için adil değildi. Tabii ki bu konuda ne kadar hassas olduğumu bilmiyordu. *Yaratıcı* olabileceğime, annemin yapmamı istediği işte iyi olabileceğime hâlâ inanmıyordum. Bu yüzden o kelimeyi duyduğumda hiç düşünmeden tepki verdim.

“Senin yaşında birinin şimdiye kadar gerçek bir işi olması gerekmez miydi, *Malefiz*? Çünkü bu işte iyi olmadığın açıkça görülüyor.”

* Orijinal ismiyle “*Maleficent*” Uyuyan Güzeli masalındaki kötü karakterdir. Ayrıca “*maleficent*” kelimesi kötücül, kırıcı anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

Mekân tamamen sessizliğe büründü. Diğer müşteriler donup kalmış, tüm gözler bize çevrilmişti. Seksi Saç uzun bir süre beni izledi. Tanrım, bunca zamandır bastırdığım kavgacı ruhun birazını açığa çıkarabilmek çok iyi hissettirmişti.

“Madem *bu kadar* nazikçe istedin, senin siparişine *ekstra* özen göstereceğimden şüphen olmasın.” Bana göz kırpması o kadar küstahtı ki, neredeyse masadan kalkıp onu mutfağa kadar takip edecektim.

Hareket etmek üzereyken elimden kavrarak, “Sakın yapma,” diye uyardı annem.

“Bu yanına kalamaz. Buraya para ödüyöruz.”

“Burada oturacaksın. Nazik olacaksın ve sana ne getirmeyi uygun görüyorsa onu yiyeceksin,” diye emretti.

“Pekâlâ ama beni zehirlerse onu tüm ailesiyle birlikte mahkemeye veririm. Torunlarının torunları bile öfkemin büyüklüğünü hisseder.”

Annem abartılı şekilde iç çekti. “Senin canını kim yaktı böyle, tatlım?”

Bu bir şaka olmasına rağmen ikimiz de cevabın komik olmadığını biliyorduk.

ALLY

Yakışıklı'nın pizzasını hazırlamak şimdiye kadar yaptığım en keyifli işlerden biriydi. *Ah, her neyse.*

Son zamanlarda hayatım boktan bir gösteriden ibaretti. Bir erkek dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen huysuz bir adamla -günümüz pislik heriflerinin nesi vardı böyle- uğraşmak kesinlikle aradığım şeydi. Bu da mevcut durumuma dair çok şey anlatıyordu.

Bu gerilimin olası sonuçları hakkında endişelenecek zamanım yoktu. Yaşananlar insanın hayatta karşılaşılabileceği, üstesinden gelmesi gereken türden bir krizdi.

Her şey bittiğinde kendime bir plaj tatili rezervasyonu yaptıracaktım. Kaygı duymam gereken tek konu, pipetimin buzlu kokteylinin dibine ulaşacak kadar uzun olup olmadığı olacaktı.

"On iki numaralı masa hesap istiyor, Ollie." Patronum ve hayatımda tanıştığım en huysuz İtalyan dede olan George, son dört saatimi müşterilere hizmet etmek yerine onları görmezden geleerek geçirmişim gibi sert bir şekilde seslendi. Üç hafta önce işe başladığımda adımları öğrenme zahmetine bile girmemişti. Ben de öğrenmesi için çaba harcamamıştım. Adam, garsonları yeni ebeveynlerin bebek bezlerini bitirdiği gibi hızla tüketiyordu.

En azından çekler Bayan George tarafından doğru bir şekilde yazılıyordu. Önemli olan da buydu.

"İlgileniyorum," dedim ona.

Tabakları alıp sallanan mutfak kapısını iterken tatilde içeceğim kokteyle karar vermiştim. *Mango margarita.*

O *mango margarita*'yı elime aldığımda otuz dokuz yerine altmış yaşında olabilirdim -bunu hatırlattığın için teşekkürler, Yakışıklı- ama düzeltilmesi gereken neyse düzeltmeye devam edecektim. Başka bir seçeneğim yoktu.

Restoranın baştan aşağı yenilenmesi gerekiyordu, hatta yoğun bir temizliğe ihtiyacı vardı. Tüm bunlara rağmen sıcak ve konforlu-
luydu.

Belki fazladan birkaç dolar karşılığında mesai sonrası temizlik yapmayı teklif edebilirdim?

Pizzaları az önceki müşterilerin önüne doğru iterek, “Buyurun,” dedim.

Uğruna ölünecek bir deri etek giyen ve çok havalı bir saç kesimi olan kadın, pizzanın üzerine malzemelerle çizdiğim gülümseyen yüzü beğenmiş görünüyordu. Doğuştan zengin insanların güldüğü gibi gülüyordu. Ne yüksek sesli ne de homurtuluydu.

Diğer yandan Yakışıklı, pizzasına baktıktan sonra kaşlarını çat-
tı. Hep kaşlarını çatıyordu. Güçlü çenesi dişlerini sıktağında iyice belirginleşmişti. Mavi mi, yoksa gri mi olduğuna karar veremediğim buz gibi bakan gözleri kısıldı.

Off. Göz kenarlarında o tatlı, minik kırışıklıklardan vardı.

Huysuz ve kaba olmak birdenbire seksi olmaya mı başlamıştı?
Vajinama bakılırsa durum böyleydi.

Onunla ilgilenmeyeli *o kadar da* uzun zaman olmamıştı ancak sanırım artık iyi görünümlü pisliklerden hoşlanıyordu. *Harika.* Tanrıya şükür, kendime öngörülebilir bir gelecek kurmak için hiç durmadan çalışıyordum. Bu yüzden onun yeni ve uygunsuz tercihlerini keşfedecek zamanım olmayacaktı.

Yardımsever bir şekilde, “Size başka ne getirebilirim?” diye sordum.

“Bu kadar yeter.” Yakışıklı, peçetesini masanın üzerine fırlatıp koltuğundan kalktı. “Sen ve ben müşterilere nasıl saygılı davranılacağı konusunda biraz tartışacağız.”

Ardından ayağa kalkıp uzun parmaklarıyla bileğimden tuttu.

Bu beklenmedik sarsıntıyı onun da hissettiğinden emindim. Viskiye tek yudumda kafaya dikmek veya parmağımı yanlışlıkla elektrik prizine sokmak gibiydi. Belki ikisi birden oluyordu. Bir anlığına, aklımı kaçırmış gibi hissederek beni dizlerimin üstüne çöktürmeye çalıştığını düşündüm. Buna izin verip vermeyeceğimi merak ediyordum.

“Tanrı aşkına, Dominic. Kendine gel.” Kadın bıkkınlıkla içini çekti.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yakışıklı cevap olarak pizzasını kadının okuyabileceği şekilde ona çevirdi.

Sucukla SG* harfleri yazılmıştı.

“Bir sorun mu var, *efendim*?” diye sordum aşırı bir nezaketle.

Kadın bir elini ağzına götürüp kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Olamaz.” Fakat kendini durduramadan gerçek bir kahkaha dudaklarından dökülmüştü.

“Hiç komik değil,” diye onu tersledi Yakışıklı.

“Benim bulunduğum yerden bakıldığında komik,” dedim.

“Sen bir garsonsun. İşin de bir garson gibi davranarak hizmet etmek.”

Göt. Ve. Herif.

“Sen de bir insansın. İşin insan gibi davranmak,” diye karşı çıktım. Başka bir gün olsaydı muhtemelen her şeyi olurlarına bırakır, maaş çekimi tehlikeye atmak istemezdim. Ama öğle yemeğinden sonra işbaşı yaptığımda, takım elbiseli bir pislik kötü geçen günün acısını ondan çıkardığı için on dokuz yaşında bir garsonun hıçkırarak ağladığını görmüştüm.

Lanet olası George beni onu teselli ederken yakalayıp, “Pizzacıda ağlanmaz,” diye bağırıyordu.

“Müdürle konuşmak istiyorum,” diye emretti İki Numaralı Takım Elbiseli Pislik.

Kadın iç çekti. “Dominic, bunu yapmak zorunda mısın?”

“Evet, yapmak zorunda,” dedim.

Bu tarz insanları iyi bilirdim. Bu adam da *onlardan* biriydi. Emri altındaki herkesin ona hizmet etmek için yaratıldığına inanıyordu. Kişisel asistanı olduğundan emindim ve onun insan olduğundan bile haberi yoktu. Muhtemelen gecenin üçünde onu arayıp bir marketten kayganlaştırıcı veya semender gözü** bulmasını istiyordu.

Soğuk bir sesle, “Aynı fikirde olmamıza sevindim,” derken hâlâ bileğimi tutmaya devam ediyordu. Elektrik çarpması gibi hissettiren duygu bir türlü geçmiyor, damarlarımda dolaşıp duruyordu. Bunu fark etmişçesine gözlerini kısarak bana baktı.

* Siktir Git. (ç.n.)

** *William Shakespeare*’in *Macbeth* adlı eserindeki cadılardan birinin bulunmasını istediği malzeme. Aslında kastedilen hardal tohumudur, burada zor bulunmasına vurgu yapılıyor. (ç.n.)

On iki numaralı masada oturan -yirmili yaşlarının başlarındaki bir çift- yemeklerini bir an önce bitirip oradan uzaklaşmayı düşünüyor gibiydi. Göz ucuyla bize bakıyor, rahatsız oldukları açıkça görülüyordu.

Elimi çekerek, “Şu masanın hesabını götürmem gerekiyor, sonrasında tartışmamıza devam edebiliriz,” dedim.

Yakışıklı’nın arkadaşı, “Otur,” diyerek onu koltuğuna geri çekti. “Olay çıkarıyorsun.”

Yanlarından ayrıldıktan sonra on iki numaralı masanın hesap fişini aldım, geldikleri için içtenlikle teşekkür ettim. Buna rağmen iyi bir bahşiş alamayacağım belliydi. Garsonluk ve barmenlik ana gelir kaynağım haline geldiğinden beri bu tür şeylere karşı bir içgüdümlü oluşmuştu. Neyse ki, hesabı ödemedenden gitmeyeceklerdi.

“Uygunsanız hesabınızı alabilirim,” dedim.

Adam isteksizce zincire bağlı cüzdanını çıkarıp açtı. “Üstü kalsın.”

İki dolar. Muhtemelen verebilecekleri tek bahşişin bu olduğunu anlayabiliyordum. Artık gerçek bir iş bulmam gerekiyordu, altı aydır aynı durumdaydım.

Neşeli bir sesle, “Teşekkürler, arkadaşlar,” dedikten sonra parayı önlüğümün cebine sıkıştırdım.

Yakışıklı kollarını kavuşturmuş oturuyor, SG yazılmış pizzasına bakıyordu. Buluştuğu kadın ise zarif bir şekilde pizzasını ince dilimlerle kesiyordu.

“George, sekiz numaralı masa seninle konuşmak istiyor.”

“Yine ne yaptın?” diye hırlarken çatalını kendine hazırladığı sebzeli makarnaya düşürdü. Bana baş belasıdan başka bir şey değilmişim gibi davranıyordu. Bir anlığına içimden ona da bir pizza yapmak geçti. Acaba sosisle “aptal” yazmak için otuz santimlik pizza tabanı yeterli olur muydu?

George’un umursamayacağını bilmeme rağmen, “Adam pisliğin teki gibi davranıyordu,” dedim. Göt herifin tarafını tutacaktı. Götler diğer götleri severdi.

Her gün onun yüz otuz kiloluk cüssesiyle savaş veren kırılgan taburesinden kalktı. 1.65 boyunda, adeta insandan yapılmış huy-suz bir plaj topuydu. Ellerini sos lekeli önlüğüne silerken, “Hadi gidelim. Kibar ol biraz,” dedi. Ardından hantal adımlarla sallanan kapılardan içeri girdi, ben de peşinden gittim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“George’un Köy Pizzası’na geldiğiniz için teşekkürler. Ben George,” dedi zeytinyağı kadar akışkan cazibesini takınarak. Bu adam çalışanlarına ve satucılarına, hatta karısına karşı bile tam bir pislik gibi davranıyordu. Ancak söz konusu zengin müşterileri olduğunda arkadaş canlısı denilebilecek bir hale bürünüyordu. “Anlıyorum ki bir sorun yaşanmış.”

Yakışıklı tek kelime etmeden pizzasını ona doğru çevirdi.

George’un gözleri kısıldı.

“Bu bir tür şaka mı, Ollie?”

Harika. Boynundaki damarı görebiliyordum.

Bu iyiye işaret değildi. Bu halini daha önce iki kez görmüştüm. Birinde, bir kaza mahallinde trafiği yönlendirmek için durdu diye teslimat şoförünü kovmuştu. Diğerinde ise bir garson yere damlamış yağ yüzünden kayıp bileğini burkmuştu. Onu olay yaşandığı anda kovmuş, eğer tazminat istemeye kalkarsa annesinin evini yakacağını söylemişti.

Garson yeğeniydi. Annesi, George’un kız kardeşiydi.

Omuz silktim. “Belki sucuklar kendi kendilerine böyle dizilmiştir.”

“Böyle bir hizmet kabul edilemez.” Yakışıklı bu tavrını sürdürmekte ısrarcıydı.

“Elbette,” diye onayladı George özür dileyerek. “Size bu durumu düzeltereğime söz veriyorum.”

“İşten kovulmalı.” Yakışıklı bana soğuk bir bakış attı. “İşletmenize zarar veriyor. Buraya bir daha asla gelmem.”

Böylece beklenen olmuştu.

Artık kovulduğumu biliyordum.

“İyi olur,” dedim. “Şehrin yukarı yakasındaki garsonlara işken-ce etmeye devam edersin.”

“Hey! Benim restoranımda bu kadar olay yeter,” diye bağırdı George. Şişman gıdısı öfkeyle titriyordu. Hemen çıkıp gitmezsem kalp krizi geçirmesine sebep olabilirdim ve vicdanımda bunun yükünü taşımak istemiyordum. Ayrıca bu adama suni teneffüs yapmayı da hiç istemiyordum. Akıllıca davranarak sessizliğimi korudum.

Kadın yumuşak bir sesle araya girdi. “Bu tepkinin biraz aşırı olduğunu düşünüyorum.”

“Hayır, değil,” dedi George ve Yakışıklı aynı anda.

Kendilerine 'Pislikler Takımı' formaları alabilirlerdi.

“Ollie, eşyalarını topla. Kovuldun.”

Orospu çocuğu masaların hesaplarını kapatmama bile izin ver-meyecekti. En az otuz dolar daha bahşiş almam gerekiyordu. Belki ben *onun* annesinin evini yakmalıydım ama kadın muhteşem *can-noli* yapıyordu, üstelik Devlet Hastanesi'nde beni bulan oydu. Bu yüzden George'un evini yaksam daha iyi olurdu.

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum,” dedi kadın.

“Evet, oldukça gerekli,” diye çıkıştı Yakışıklı.

“O işten kovuldu. Şimdi size başka bir pizza getireceğim. İkramımız,” diye ısrar etti George. “Uygun mudur?”

Yakışıklı hâlâ bana bakıyordu, şimdi hırçın dudakları zafer dolu bir tavırla yukarı kıvrılmıştı. Hızlıca başını sallarken, “Uy-gundur,” diye cevapladı.

George'un iki pizzanın bedelini maaşımdan keseceğini biliyor-dum. *Aşağılık herif.*

Hiçbir şey söylemeden mutfağa geri döndüm. Askıdan pal-tomu alarak parayı önlüğümün cebinden çıkardım ve bahşişleri tutup geri kalanını George'un sebzeli makarnasının üzerine boca ettim. *Al bakalım.*

Aşçı, hamur açtığı paslanmaz çelik tezgâhın arkasından seslen-di. “Kovuldun mu?”

“Evet,” dedim paltomu giyerken.

Başını salladı. “Aferin sana.”

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. “Evet. Bol şans, sırada-ki sensin. George kendi pizzalarını yapıp servis etmenin keyfini çıkarsın.”

Sırt çantamı takıp yemek odasına geri dönerken unlu elini alnı-na dokundurarak iki parmağıyla selam verdi. Arka kapıdan hızlıca ara sokağa çıkabilirdim ancak madem kovulmuştum, olay çıkar-manın bir zararı olmazdı.

Parmağımı onlara yönelterek, “Siz ikiniz insanlara nasıl davra-nılacağı konusunda bir şeyler öğrenin,” dedim.

Fiziksel olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Üzerine fazla küçük gelen polo tişörtüyle George'un fiçı gibi bir vücudu,

• İç kremalı dolgu, tüp şeklinde bir Sicilya tatlısı. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yağlı saçları vardı. Yakışıklı ise özel dikim takım elbisesi, gösterişli botlarıyla dikiliyordu. Muhtemelen manikür ve cilt bakımı yaptırıyor, ardından *spa* görevlisini gözlerinin içine bakmakla suçluyordu.

“İkinize de şaşırtıcı gelecek ama hepimiz insanız. *Sadece* size hizmet etmek için burada değiliz. Hayatlarımız, ailelerimiz ve hedeflerimiz var. Bunun farkına varırsanız *kendi* hayatlarınız size çok daha güzel gelecek.”

“Defol git buradan, Ollie,” diye ukladı George. Bir yandan tumbul elleriyle kovma hareketi yapıyordu.

Yakışıklı bana bakarak sırtmakla yetindi.

“Belki yanılmışımdır. Belki senin için hiç umut yoktur,” dedim. Onun gibi insanların nasıl olduğunu bilirdim. Tabii ki kişisel bir deneyimim yoktu ama uzaktan, durumu rahat bir şekilde yönetebileceğim yerden nasıl davrandıklarını çözmüştüm. “Zengin, acınası ve bomboşsun. Hiçbir şey, hatta hiç kimse senin beklentilerini karşılayamaz. Kendin bile bunu yapamazsın.”

Yakışıklı’nın mermerden oyulmuş gibi duran çenesi kasıldığında tam on ikiden vurduğumu anladım. *Güzel*.

“Defol git!” diye bağırdı George. “Buraya bir daha asla gelme!”

“Maaş çekim için beni tehdit etmeyi aklından bile geçirme,” diye uyardım. “Annenin nerede oturduğunu biliyorum.”

Rengi endişe verici bir mora döndüğünde artık çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Yaptığım konuşmadan dolayı kendimi çok iyi hissederek kapıya doğru ilerledim.

“Al. Bunu hak ediyorsun.” İki numaralı masadaki kızlar avucuma bir yirmilik sıkıştırdı. “Biz de eskiden hizmet sektöründe çalışıyorduk.”

Keşke buna ihtiyacım olmasaydı. Buradan gururlu ve başım dik bir şekilde çekip gitmek istiyordum ama her bir kuruşa ihtiyacım vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

On iki numaralı masada oturan genç çift bana kapıyı tuttu. “Al bunu. Sinemaya gidecektik ama bu senin hakkın,” dedi çocuk eli-me buruşmuş birkaç dolar tutuştururken.

Kız arkadaşı da gülümseyerek, “Al,” diye ısrar etti. Kalan son

LUCY SCORE

yedi dolarlarını kabul etmemin onlara reddetmemden daha iyi hissettireceğini fark ettim.

Gururlu davranacak kadar param yoktu.

“Teşekkürler, çocuklar.”

“Sen de başkasına bir iyilik yaparsın,” dedi çocuk.

Yutkunarak hissettiğim öfkeyi, korkuyu ve yaklaşık bir saat önce yediğim *stromboli*’yi* mideme gönderdim.

Yapacaktım. Bir gün.

* İtalyan peynirleri, pastaları ürünleri veya sebzeye doldurulan bir çeşit hamur işidir. (ç.n.)

Otobüs durağında oturduğum banktan kalktım ve yerimi etüketi hâlâ üzerinde duran kabarık, kırmızı bir kayak montu giymiş adama verdim. Hemen yanında pembe renkli boğazlı kazak giyen bir köpek duruyordu.

Sonraki mesaimden önce üç saatim daha vardı. Şehir merkezindeki vasat bir mekânın barında gece vardiyasında çalışıyordum. Genelde on beş dolarlık *cosmo** için turistler gelse de bahşişler oldukça iyiydi. Jersey'deki evime gidip dinlenecek kadar zamanım yoktu fakat kütüphaneye gidip yeni bir garsonluk işi bakabilir ya da serbest çalışanların bulunduğu internet sitesine yeni bir proje eklenmiş mi diye göz atabilirdim.

Yalvarırım, Tanrım. Lütfen eklenmiş olsun.

Buraya ilk geldiğimde grafik tasarımcı olarak işe girmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Boulder'dayken kendi küçük işletmemi kurmuş, gayet başarılı olmuştum. Ancak New York'taki firmalar "acil ailevi durumlar" sebebiyle esnek çalışma saatleri isteyen bir tasarımcıya iş vermek istemiyordu.

Diğer yandan restoranlarla barlar belirlenen mesai saatlerine uyduğunuz sürece bunu pek umursamıyordu. Ben de serbest çalışabileceğim projeler almış, beş farklı yarı zamanlı iş bulmuştum.

Dört diyelim. Bunun için teşekkürler, Yakışıklı ve George.

Bir anda kendimi küçük bir fanteziye kaptırdım.

Büyük Girişimci olan ben, ofisinin büyüklüğünden kesinlikle emin olduğum Yakışıklı'nın ofisine hışımla giriyorum ve beni sınırlendirdikten sonra şirketi satın aldığım için onu anında kovuyorum.

Eğer çok zengin olsaydım bu tür şeyler yapardım. Tabii sonra şirketini geri verirdim. Köpekleri kurtarırdım, kansere çare bu-

* *Cosmopolitan* isimli kokteylin kısa ismi. (ç.n.)

lurdum. Yaşlılara bakardım ve daha iyi işlerde çalışmak isteyen kadınlar için güzel iş görüşmesi kıyafetleri alırdım. Kadınların masajın yanı sıra jinekolojik muayenelerini yaptırabilecekleri, mamografi çektirip diş temizliği bile yaptırabilecekleri bir *spa* açardım. İçinde mutlaka bari da olurdu.

Sırf eğlence için şirketleri satın alıp pislikleri kovardım.

Şeytan kırmızısı bir elbiseyle topuklu ayakkabılar giyerek güvenlik görevlilerine Yakışıklı'yı dışarı attırıyorum. Ardından ona katlanmak zorunda kaldıkları için herkese bir hafta ücretli izin veriyorum.

Fantezilerim biter bitmez kalan zihinsel enerjimi kütüphaneye giden en iyi otobüs güzergâhını seçmeye harcadım. Pizzacıdan aldığım acınası maaşı acilen telafi etmem gerekiyordu.

Rüzgâr, açıkta kalan tenime binlerce minik hançer gibi saplanmaya başladı.

Hava çok soğuktu. Haklı öfkem o ana kadar beni ısıtmıştı ama Manhattan'ın ocak ayı dondurucu ve iç karartıcıydı. Son yağın kar ilk beş dakika çok güzel olsa da trafiğin uğultusuyla ezilen karların oluşturduğu gri buzlu çamur, şehrin beyaza bürünmesine engel oluyordu. Ayrıca şehre gidip gelmemi daha büyük bir kâbusa dönüştürüyordu.

Sırt çantamın askılarını çekiştirip kısalttım. Eski model dizüstü bilgisayarım çok ağırdı.

“Affedersiniz?”

Onu duymamış gibi davranmaya çalıştım. New Yorklular otobüs duraklarında sohbet başlatmazdı. Birbirimizi görmezden gelir, ses geçirmeyen ve göz temasına kapalı baloncukların içinde yaşıyormuşuz gibi davranırdık.

Fakat o muhteşem fildişi yün paltonun altından görünen kırmızı deri kumaşı anında tanıdım.

Yakışıklı'nın birlikte yemek yediği kadın tereddütlü bir şekilde, “Ollie?” diye seslendi. Boyu çok uzundu ama bunun sebebi uğruna böbreğimi satabileceğim bir çift süet bot giymesi değildi.

Uzun bacakları, çıkık elmacikkemikleri ve enfes bir saç kesimi vardı. Ortaparmağına da kocaman bir zümrüt yüzük takmıştı.

“Ally,” dedim temkinli bir şekilde.

Elini inanılmaz derecede şık el çantasına sokarken, “Ben Dalessandra,” diye karşılık verdi. “Bunu al.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bana doğru bir kartvizit uzattı. *Dalessandra Russo*, *Label Dergisi Genel Yayın Yönetmeni*.

Vay canına. Ben bile daha önce *Label* okumuştum.

Keten dokulu karta bakarken, “Bu ne için?” diye sordum.

“Az önce işini kaybettin. Benim de sana uygun bir işim var.”

Yaşanan duruma hâlâ anlam veremediğim için, “Garsona mı ihtiyacınız var?” diye kaçamak bir soru sordum.

“Hayır ama senin... kişiliğine sahip biri çok işime yarayabilir. Pazartesi sabahı saat dokuzda bu adreste ol ve beni sor. Tüm yasal hakların mevcut olacak şekilde tam zamanlı çalışacaksın.”

Aptal, iyimser kalbim divalara layık bir araya söylemeye başladı. Babam hep *Pollyanna** gibi davrandığım, *Bay Darcy*** gibi biri olamadığım için beni uyarırdı.

“Yani öylece şirkete gelip işe mi başlıyorum?” İçimde yeşeren umudu bastırmaya çalıştım.

“Evet.”

Bu çok muğlaktı.

Yırtık kargo pantolonlu ve avcılarının güvenlik için taktığı parlak turuncu renkte bir bere giyen adam, “Hanımefendi, bana uygun bir işiniz var mıdır?” diye sordu. Harika bir sakalı vardı, rüzgârdan yanakları kızarmıştı. Gülümsemesi tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Kadın onu baştan aşağı süzdü. “Klavye kullanabiliyor musun?”

Adam utanarak başını iki yana salladı.

“Koli düzenlemeye ne dersin? Ya da teslimat yapmaya?”

“İşte *bu* benim işim! Lisede iki yıl boyunca postanede çalıştım.”

Lise zamanlarının üzerinden otuz yıl geçmiş gibi duruyordu. Adamın tıpkı benim gibi bir *Pollyanna* olduğunu hemen anlamıştım.

Dalessandra bir kartvizit daha çıkararak gerçek altından yapılmışa benzeyen tükenmez bir kalemle kartın arkasına bir şeyler yazdı. “Pazartesi buraya gidip onlara bu kartı verin. Tam zamanlı çalışacaksınız, tüm haklarınız mevcut olacak.”

* *Pollyanna*, *Eleanor H. Porter*’ın yazdığı çocuk edebiyatının klâsiklerinden kabul edilen bir kitaptır. Kitabın ana kahramanı olan *Pollyanna*, aynı zamanda fazla iyimser kişiliğiyle tanınır. (ç.n.)

** *Jane Austen*’ın yazdığı *Gurur ve Önyargı* romanındaki ana karakterlerden biridir. Genellikle soğuk, içine kapanık ve karamsar kişiliğiyle tanınır. (ç.n.)

Adam kartviziti büyük ödöl çıkmış bir piyango bileti gibi tuttu. “Karım buna inanamayacak! Altı aydır işsizim!” Önce hayır-severimiz, ardından ben olmak üzere otobüs durağındaki herkese sarılmaya başladı. Doğum günü pastasını üflerken diledikleri gerçekleşmiş kadar neşeliydi.

“Pazartesi görüşürüz, Ally.” Dalessandra vedalaştıktan sonra caddeden aşağı yürüyüp camları karartılmış aracının arka koltuğuna geçti.

Erkek *Pollyanna* dirseğiyle kaburgamı dürttü. “Harika bir gün, öyle değil mi?”

“En harikası,” diye cevap verdim.

Az önce piyangoyu mu kazanmıştım, yoksa bu bir tuzak mıydı bilmiyordum. Belki de sadece küçük bir iyilikti. Ancak bu kadının Yakışıklı Kurnazpislik’le birlikte yemekte olduğunu unutmamam gerekiyordu.

Buna rağmen böyle bir şansı kaçırmayı göze alamazdım.

DOMINIC

Asistanıma günlük *cappucino*'sunu uzattım. "Günaydın, Greta."

Beni her zamanki gibi baştan aşağı süzerken, "Günaydın," diye karşılık verdi. Ardından koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir kaşını yukarı kaldırdı. "Sorun nedir?"

Greta altmışlı yaşlarındaydı, aptal insanlara tahammülü yoktu ve son derece sadıktı. Onu hak etmediğimin oldukça farkındaydım.

Ağzından "emeklilik" lafı sadece bir kez çıkmıştı. O zaman ona öyle bir zam yapmıştım ki, altmış beş yaşına kadar kalmayı kabul etmişti. O köprüyü geçmemize altı aydan az bir süre kalmıştı. Zamanı geldiğinde teklifimi ikiye katlamayı düşünüyordum.

Yeni bir asistan almak zorunda kalmayı istemiyordum. Yeni birini *tanımayı* hiç istemiyordum.

Çevrem küçük ve özeldi. Greta bu çevrenin bir parçasıydı, yaşadığım her durumda yanımda olmuştu. Hem skandallarda hem de sakın zamanlarda benimleydi.

Eski şirketimde de benim için çalışmıştı. Risk değerlendirmeleri yaptığım, insanlara bağırma özgürlüğümün tadını çıkardığım önceki yaşamımdan bana kalan biriydi. Kimsenin hiçbir şeyi şahsi olarak algılamadığı, sanki ayaklarımın altında yumurta kabuğu varmış gibi gezmediğim günlerdi. Ben bendim. Onlar da... onlardı. Her şey gayet güzel gidiyordu.

Ne yazık ki şu anda hiçbir şey iyi gitmiyordu. Ayağımın altındaki yumurta kabukları da vücudumdaki tüm kanı çekebilecek kadar keskindi.

Ancak Greta her zaman yanımdaydı. Onun varlığı, koşulsuz güvenebileceğim biri olması sayesinde babamdan bana kalan işte beceriksizce yolumu bulmaya çabalıyordum. Paul Russo'nun kanının beni tamamen zehirlemediğini kanıtlamak için canımı dişime takıyordum.

“Sorun yok,” dedim kendimi tutarak. Annemin pizzacıda olanlar yüzünden beni azarlaması ve ağır şekilde eleştirmesi dışında bir şey yoktu. Eleştirisini açıkça kelimelerle ifade etmemiş olsa bile aklından geçenleri biliyordum.

Oradaki tavrım, babamın yapacağı türden bir şeydi. Kendisine karşı çıkmaya cesaret eden birini kovdurmak için gücünü kötüye kullanmak tam ona göreydi.

Bunu bilmek her şeyi daha kötü yapıyordu.

Bu konuyla ilgili kendimi zaten iyi hissetmiyordum ancak kendimi tutamadığım ortadaydı. Bir yıldır bastırdığım hayal kırıklığı sonunda kontrolden çıkmıştı. Kadın masum bir kurban olduğundan değildi. O dik kafalı, kıvrımlı hatlara sahip Malefiz’e “kurban” diyemezdik.

Kovulma kısmını saymazsak sanırım ikimiz de bu tartışmadan keyif almıştık.

“Yalancı,” dedi Greta tüm sevimliliğiyle.

Asistanımla yakındık ama *o kadar* yakın değildik. Prensip olarak kimseye içimi açmazdım. Sorunlarımı ne annemle ne Greta’yla konuşurdum, hatta en yakın arkadaşlarımla bile durum böyleydi. Bu davranış, Russo olmanın bir parçasıydı. Ailemizin ismini korumak için ne gerekiyorsa yapardık.

Bir sorun olduğunu kabul etmemek de buna dahildi.

Vücuduna oturan bir elbise giymiş, uzun bacaklı bir kadın hızlı adımlarla yanımızdan geçti. Bir elinde parlak renkli meyve sularıyla dolu bir tepsi, diğer elinde dört adet *Hermès* alışveriş poşeti taşıyordu. Toplantı odasına yöneldiği sırada beni fark etti. Gözlerine far tutulmuş bir geyik gibi korkulu, adrenalin dolu bir tavırla gözleri kocaman açıldı. Ayakkabısının ucu halıya takıldığında tökezledi.

İğrenç, yeşil meyve sularından biri poşetlerden birinin içine devrilirken gözlerimi kaçırdım.

Tiz bir çılgınlıkla koşarak uzaklaştı.

Başka bir gün, dehşete düşmüş başka bir çalışan daha...

Hepsinin bana alışacağını sanmıştım, belli ki yanılmıştım. Annem hikâyenin *Güzel*’iydi ben ise *Çirkin*’dim, o kahramanken ben canavardım. Bana baktıklarında babamı görüyorlardı.

“Belki arada bir gülümseyebilirsin,” diye bir öneride bulundu Greta.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Gözlerimi devirip telefonumu çıkardım. “Gülümsersem onlara dişlerimi gösterdiğimi düşünürler.”

“Hırrr,” diye kükreyerek dalga geçti.

“Zehrini iç, kadın,” dedim sertçe.

Kirpiklerini kırıştırarak karşılık verdi. “Belki bir gün sen de kahve içecek kadar büyürsün.”

“Cehennem bir gün donarsa, o zaman içerim.” Ben sıkı bir çay içicisiydim, üstelik bu tercihimin içeceğin kendisiyle hiç ilgisi yoktu. Bu benim isyankâr duruşumun ilk hamlesiydi.

Başıyla pencereyi işaret etti. Dışarıda New York buz tutmuş, titriyordu. “Zaten donmuş gibi görünüyor.”

Masasına yaslanıp telefonumdan gelen kutuma göz attım. “Bugün ilk olarak ne var?”

“Saat onda reklam toplantın var, hazırlanan taslaklar öğlene kadar onaylanmış olmalı. Irvin saat ikide yapılacak bütçe toplantısına onun yerine girip giremeyeceğini sordu. Shayla ise tam şu anda beş dakikanı ona ayırmanı istiyor.”

Greta başıyla arkamı işaret ettiğinde güzellik editörünün orada olduğunu anlamıştım. Hiç geçmeyen hafif düzeydeki sinirini hissedebiliyordum.

Arkamı döndüm.

Ona baktığımda aklıma ilk gelen şey bir heykel kadar sert olduğuydu. Shayla Bruno on yedi yaşındayken Amerika’nın En Güzeli Genç Kızı unvanını almış, kamera arkasına geçmeden önce kısa bir süre modellik kariyerinin tadını çıkarmıştı. Benden birkaç yaş büyüktü, mücevher konusunda eşsiz bir zevki vardı. Karısıyla birlikte üç çocuk büyütüyorlardı ve bence güzellik editörü olarak yeteneği boşa harcanıyordu.

İsteddiği pozisyonun benim şu an işgal ettiğim pozisyon olması ne kötüydü.

“Günaydın, Greta. Şu an uygun musunuz, Bay Russo?” diye sorarken ses tonu müsait olup olmamamı umursamadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Belki yüzüncü kez, “Dominic,” diye hatırlattım. “Elbette, müsaitim.” Onu ofisime yönlendirdim.

En azından Shayla’nın yanında olmadığım biri gibi davranmak zorunda değildim. Nazik, şefkatli veya onun hayatıyla ilgileni-

yormuşum rolü yapmama gerek yoktu. O beni olduğum halimle, umursamaz bir pislik olarak tanıyordu.

Paltomu asarken Shayla köşedeki ışıklı panolara doğru ilerleyip birkaç görselden oluşan sayfayı sabitledi.

Demek ki bu da o malum toplantılardan biri olacaktı.

“Bunlar doğru değil,” dedi esmer elini panoya vurarak. Altın kaplama yüzükleri ışıklı camın üzerinde parlıyordu.

“Ne açıdan?” Panonun önünde durduğu yere doğru ilerleyip kollarımı kavuşturdum. Sayfada iki modelin katılımıyla gerçekleştirilmiş bir ürün çekiminden fotoğraflar vardı. Bir şeyler ters geliyordu ama ne olduğunu tam olarak ifade edemiyordum. Elbette bir tahmin oyunu oynayarak bilgisizliğimi göstermeyecektim.

“Model çekimi hatalı, bunlar çok küçük. Projenin merkezinin modeller olması gerekiyor, hırka veya kemer değil. Anlattığımız şey ürünler olsa bile önemli olan her zaman insandır,” diye ders verdi. “Hikâye insanların kendisidir.”

Anlamsız bir ses çıkardım. Sanatsal ayrıntıları sayfa tasarım-cısına vermiştim, daha doğrusu ona yüklemiştim çünkü benim ne yaptığımı dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu hayatta yanılmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da ne yaptığımı bilmemektir.

“Bunun yeniden hazırlanması gerekiyor. Dalessandra bu haliyle onay vermez,” dedi.

“Başka önerin var mı?” diye sordum.

“Dünyanın en büyük ikinci moda dergisinin yaratıcı yönetmeninin herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacı olmayacağını düşünüyorum.” Bunu küçümseyerek söylememiştii. Zaten buna gerek yoktu, gerçek ortadaydı.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

“Ne söyleyeceksen söyle,” dedim.

“Bu ofiste olmamalısınız,” dedi. “Bunu elde etmek için hiçbir şey yapmadınız. Bu sektöre yıllarca emek vermediniz. Bu dergileri okuyarak, modayla nefes alarak yaşamadınız. Şimdi de birilerinin size bakıcılık yapması gerekiyor.”

“Bakıcılık yapan o kişi sen misin?” Tüm soğukkanlılığımla sordum. “İş tanımında moda sayfalarının tasarımıyla ilgili fikir beyan etmek var mı?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Hayır ama sizinkinde var. Siz yapamadığınız süreç, bunu yapmak başkasına düşüyor.”

Keşke yanılıyor olsaydı. Keşke zaten hırpalanmış olan egoma bir darbe daha indirmeseydi. Bu işte çok zorlanıyordum ve bunun diğerleri tarafından anlaşılmış olması beni rahatsız ediyordu.

Bir şeyde iyi olmamaktan nefret ediyordum.

Başarısız olmaktan nefret ediyordum.

Ayrıca bu konunun dillendirilmesinden *gerçekten* nefret ediyordum.

“Gün içinde iş tanımımda olmayan binlerce şey yapıyorum. Hepimiz yapmalıyız,” diye devam etti. Kelimeler ağzından bir çırpıda dökülürken sonunda sakin ses tonunun yerini öfkenin kızgın sıcaklığı aldı. “Her içeriği olabildiğince değerli ve dikkat çekici hale getirmeye çalışan bir ekibiz. Bu kararları verecek donanıma sahip değilseniz, o zaman karar veren kişi siz olmamalısınız. O masada oturmamalısınız.”

Ateşi buzla karşıladım. “Bunu bir tavsiye olarak alacağım. Başka bir şey var mı?”

Shayla’nın beni arkamdaki sandalyeye oturtup camdan aşağı itmek istediğine dair bir hisse kapıldım.

Hırslıydı. Haklı olarak öfkeliydi ancak sinirlenmesi mevcut durumu değiştirmiyordu. Ben *Label*’ın yaratıcı yönetmeni idim, bu işi yapmanın bir yolunu bulacaktım.

“Anneniz görmeden bunu yeniden hazırlatın,” derken “anneniz” kelimesini özellikle vurgulamıştı.

Bunu anlamıştım çünkü ben de aynısını yapardım.

Önerilerde bulunması veya en azından ilkinden daha iyi içgüdülere sahip bir tasarımcı tavsiyesi için ona baskı yapmak üzereydim. O sırada açık olan kapım çalındı.

“Dominic, oğlum. Yaşlı bir adam için beş dakikan var mı?”

Başeditör Irvin Harvey, takım elbisesi ve yüzündeki gülümsemeyle rahat adımlarla ofisime girdi. Bu adam, babamın sessiz sedasız görevden alınmasının ardından ona yakın olanlar arasından şirkette kalan tek kişiydi. On beş yıldır *Label* için çalışıyordu. Büyük ölçüde babamın etkisinde kalan annem, Irvin’i bir modaevinden transfer etmişti. Altmış beş yaşında, Manhattanlı tipik bir yöneticiydi. Aldığı ücretin hakkını veriyordu. Ağzı iyi laf yapar,

çok iyi golf oynardı. Ayrıca iş ilişkilerini sürdürme konusunda bir uzmandı. Tasarımcılardan fotoğrafçılara, müşterilerden reklamcılara kadar sektörde tanınmaya değer herkesi tanıyordu.

Babam, Irvin'in üçüncü düğününde onun sağdııcısıydı.

Hâlâ burada kalabilmesinin tek nedeni, adam hakkında hiçbir zaman şikâyetle bulunulmamış olmasıydı. Bir de eski dostu Paul'un neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğine dair anneme yemin etmesiydi.

Onun sözüne inandığım söylenemezdi ancak dergi kûnyesinde bu kadar üst sırada yer alan birini değiştirmenin annemin kâbuslarını artırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

Güzellik editörüne bakarak, "İşimiz bitti mi?" diye sordum.

"Sherry, bana bir kahve getirir misin?" diyerek araya girdi Irvin.

"Shayla," dedi sert bir şekilde.

Kadının yayılan öfkesini hissedebiliyordum.

Adam muhtemelen restoranlardaki garsonlara da parmaklarını şıklatıyordu.

Aklıma sucuklu pizzam ve onu servis eden kadın geldiğinde yüzümü ekşittim.

Başımla kapının girişindeki içecek barını işaret ettim. "Makineyi istediğin gibi kullanabilirsin," dedim Irvin'e. Yakın zamana kadar barın tek işlevi şampanyalarla viski şişelerini sergilemekti. Artık üzerinde bir çay demleme bölümü ile *espresso* makinesi duruyordu. Yine de can sıkıcı günler için hâlâ annemin en sevdiği beyaz şarapla viskiyi kenarda tutuyordum.

"Bu acayip makineleri hiç çözemedim," dedi Irvin neşeyle. Shayla'ya göz kırptıktan sonra bana sırtıttı.

"Seninle sonra konuşalım, Shayla," diyerek onu gönderdim. Benim için halıdan kan lekelerini çıkarmaktan farksız olsa bile kahveyi ben yapacaktım.

Shayla başıyla ikimize de soğuk bir selam verip gitti.

Makinede *espresso*'yu hazırlarken, "Senin için ne yapabilirim, Irvin?" diye sordum.

"Dün gece *Barneys*'in satın alma elemanlarıyla bir şeyler içtik. Biraz konuştuk, genç kızlar gibi dedikodu yaptık." Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. "Larry'i bilirsin," dedi sohbet ediyormuşuz havasıyla.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Larry'nin *kim* olduğunu bilmiyordum ama bu tavır, görevi devraldığımdan beri Irvin'le olan ilişkimin en belirgin özelliği idi. Bana babamın yedeği gözüyle bakıyordu. Bu odada ikisinin çokça viski içtiğini tahmin edebiliyordum.

Ancak ben babam değildim, dedikoduya ayıracak vaktim yoktu. Kahvesini uzattım.

Paul olmadığımı anlamış olmalıydı. "Her neyse, birkaç cin martiniden sonra Larry gevşeyip döküldü. Annenin boşanmasıyla ilgili bazı dedikodular duyduğundan bahsetti. Yeni biriyle mi görüşüyor?" Gümüş rengi kaşlarını imalı şekilde kaldırdı.

Hiçbir fikrim yoktu. Biriyle görüşüp görüşmediğini bilmem gerekiyor muydu, ondan bile emin değildim.

"Anladım," dedim sorduğu soruyu duymazdan gelerek. Annemin biriyle çıkıp çıkmadığını benim bilmemle Boşboğaz Bil-Bakalım-Ne-Duydum Irvin'in bilmesi aynı şey değildi.

Paul Russo'nun gölgesi, anneme ve bu dergiye daha fazla zarar vermemeliydi. Bu yüzden konuyla ilgili her soru, her konuşma talebi metanetli bir sessizlikle karşılanıyordu. Russo Tarzı Yönetim anlayışı buydu, aile ismimizi ne pahasına olursa olsun korurduk.

Bu, kötü bir adamı barındırmak anlamına gelse bile.

"Neyse işte, bilmek isteyeceğini düşündüm. Bunlar sadece söylenti," dedi Irvin kahvesinden büyükçe bir yudum alırken. "Daha sansasyonel bir şey çıktığı anda bunu unuturlar."

"Tavsiyeni dikkate alacağım," dedim.

Wi-Fi tanrıçasına şükürler olsun, bugün Foxwood'da internet çekiyordu.

Zafer kazanmışçasına donmuş parmaklarımı üst üste giydiğim *sweatshirt*'lerin kollarından çıkararak FBI Gözetim Aracı 4'ün* ağına giriş yaptım.

Cumartesi sabahıydı ve şehre giden trene yetişene kadar tam üç saatim vardı.

Bir saatimi babamın evinin ikinci katındaki pencereden, ön bahçenin her santimetrekaresini kaplayan çöp konteynerine moloz atarak çoktan harcamıştım.

Ardından bir saat serbest logo tasarım projesi için çalışmıştım. Hoboken'daki bir aile kasabı içindi, işin tamamına iki yüz dolar ödemişlerdi.

Bu iki yüz dolar, birkaç gün boyunca termostatin derecesini keyfime göre yükseltebileceğim anlamına geliyordu. Aynen öyle hanımlar ve beyler, üzerimde tek kat kıyafet kalana kadar soyunabilecektim! Bu nedenle Frances Kardeşlerin Kasap Dükkanını tasarlayabileceğim en iyi logoyu alacaktı.

Ödünç aldığım *Wi-Fi* bağlantısı ile arama çubuğuna "Dalessandra Russo" ve "*Label Dergisi*" yazıp daha önce ziyaret ettiğim sonuçları geçtim. Görünüşe göre *Label* yakın zamanda bir "geçiş" süreci yaşamıştı. Dişli, bir o kadar muhteşem Dalessandra hakkındaki oldukça fazla bilgi vardı. Eski bir modelken moda endüstrisinin kraliçesine dönüşmüş, ülkenin hayatta kalmayı başaran en büyük moda dergilerinden birinin genel yayın yönetmeni olmuştu. Kırk beş yıllık kocası Paul, on üç ay önce derginin yaratıcı yönetmenliğinden "istifa etmişti".

* "*FBI Surveillance Van*" ABD'de bazı insanların şaka amaçlı ya da giriş yapmak isteyenleri caydırmak için kullandıkları *Wi-Fi* ismidir. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Resmi yazı hem kişisel hem profesyonel olarak yollarını ayırdıkları yönündeydi. Ancak dedikodu blogları, birkaç çalışanın aynı anda işten ayrılmasına atıfta bulunarak daha büyük bir skandala işaret ediyordu. Ayrılanların çoğu kadındı. Bloglar genellikle laf cambazlığı yapıp bu konuyu geçiştiriyordu. Sadece aralarından birkaç tanesi ilişkilerinin her iki yönden sona erme sebebinin, Paul'un evlilik dışı ilişkileri olduğunu ima ediyordu.

Dalessandra kadar akıllı, güzel bir kadının bile aldatılabileceği gerçeği içimi rahatlatmıştı.

Bakışlarım bilgisayar ekranından hâlâ oturma odasının zemininde duran aşırı ağır ayaklı porselen küvete kaydı. Ardından tavandaki kocaman deliğe baktım.

Evet. Zeki ve güzel olanlar bile arada sırada aldatılırdı.

"Tak tak!" Ağır Romen aksanlı, neşeli bir kadın ön kapıda belirdi.

Bu kilidi değiştirip kullanmaya başlasam gerçekten iyi olacaktı.

"Bayan Grosu," dedim dizüstü bilgisayarımı kapatırken. Yapmayı planladığım araştırmayı beni bekleyen iki bar mesaisinden sonraya erteledim. Tabii bir *Wi-Fi* bağlantısı bulmam gerekecekti.

Elindeki sarı tencereyle içeri girdi. "Merhaba, komşu."

Bayan Grosu bitişikteki iki katlı, derli toplu tuğla evde yaşayan dul bir kadındı. Çalı çitleri neredeyse lazerle kesilmiş gibi düzgün görünürdü. Her pazar öğle yemeğine gelen dört çocuğu ve yedi torunu vardı.

Ona hayrandım.

"Sana Amiş* güveci getirdim," dedi neşeyle. Hayran olunası, biricik yaşlı komşumun hayatta iki büyük aşkı vardı; insanları beslemek ve Pinterest. Bu yılı kültürel mutfak keşfine adanmıştı, ben de bu keşfe eşlik ediyordum.

"Çok naziksiniz, Bayan Grosu."

Hayatımdaki her şey kelimenin tam anlamıyla kötü olsa bile babamın komşuları açısından baktığımda piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmış gibiydim. Çok eğlenceli, ayrıca saçma bir şekilde cömertlerdi.

* ABD'nin Pensilvanya ve Ortabatı eyaletlerinde yaygın olan tutucu bir Hristiyan mezhebidir. Amişler basit bir yaşama inanır, modern yaşamın kolaylıklarını kullanmazlar. (ç.n.)

Dilini şaklattı. “O küveti oturma odandan ne zaman çıkaracaksın?”

“Yakında,” diye söz verdim. Küvet neredeyse yüz elli kiloydu, tek başına bir kadının kaldırması mümkün değildi.

“İstersen oğullarıma söylerim, gelip çıkarırlar.”

Bayan Grosu’nun oğulları ellili yaşlarının sonlarındaydı, ağır kaldırarak durumda değillerdi.

“Bir yolunu bulup ben halledeceğim,” diye ısrar ettim.

Gözlerini devirerek mutfığa yöneldi. “Güveci buraya bırakıyorum. Nasıl ısıtacağın üzerindeki notta yazıyor,” diye seslendi yoğun aksanıyla.

Sarındığım battaniyelerin arasından çıkmak için tünel açarak, “Teşekkür ederim,” diye bağırdım.

“Asıl ben *sana* teşekkür ederim,” dedi oturma odasına dönerken. “Geçen hafta ayaklarım davul gibi şiştiğinde market alışverişimi sen yaptın.”

Sonsuz bir karşılıklı iyilik döngüsündeydik, bu çok hoşuma gidiyordu. Birine ihtiyacı olduğunda bir şey, *herhangi* bir şey verebilmek güzel bir duyuydu.

Termostata bakarken dişleri birbirine çarptı. “Burası kardan adamın hayalarından bile daha soğuk,” diye söylendi.

“O kadar kötü değil.” Babamın nadiren kullandığı tuğla şöminedeki ateşi karıştırdım. Sabah için ayırdığım bir parça kütük daha vardı. İsteyken evi makul bir sıcaklıkta tutması için merkezi ısıtmayı açacaktım.

Daha önce hiç fakir olmamıştım ama bu durumun altından kalkmayı öğrendiğimi hissediyordum.

Kadın kollarını büyük memelerinin önünde kavuşturup somurttu. “Neden paramı almıyorsun?” Annelere özgü ses tonu hariç, Bayan Grosu’nun her şeyi yumuşak ve nazikti.

“Çöp konteynerini zaten sen ödedin,” diye hatırlattım.

“Aman!” Sanki kendi mülkünün değerini düşüren, insanın gözüne batan bir şeyin bedelini karşılamak için birkaç yüz dolar harcamanın hiçbir önemi yokmuş gibi elini salladı.

“Bu benim sorunum. Ben çözeceğim,” dedim. “Torunlarınızın Paskalya sepetleri ve yalnız çıkacağınız gemi seyahatiniz için paraya ihtiyacınız var.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Sana Cozumel’’de bir erkek kabaresine gideceğimizi söylemiş miydim?” diye sorduktan sonra başını geriye atıp kükrercesine bir kahkaha patlattı.

Söylemişti, hatta buna dair görüntüler aklımdan bir türlü gitmiyordu. Bayan Grosu ile en yakın beş kadın arkadaşı yılda bir kez seyahate çıkıyordu. Henüz tutuklanmamış olmalarına şaşırıyordum ancak Cozumel’den sürekli bahsediyordu.

“Sanırım bahsetmiştiniz,” dedim ellerimi eşofmanımın cebine sokarken.

“Tamam. Güzel. O zaman gidelim,” dedi koluma girip beni kapiya doğru çekerek.

“Gidelim derken? Nereye?” diye sordum. “Ne ayakkabım ne param var.”

“Ayakkabılarını al. Paraya ihtiyacın yok.”

Bu gerçekten komikti. Paraya deli gibi ihtiyacım vardı.

“Yapmam gereken işler var,” dedim tekrar deneyerek.

“Evet, her zaman işin var zaten. Buzdolabına asılı takvime baksak saat üçte işte olman gerekiyor. Oraya varman kırk beş dakika sürer, yani benimle gelecek vaktin var.”

Onunla daha önce de tartışmış, kaybeden hep ben olmuştum.

“Baban için yaptığın çok hoş, çok güzel bir şey. Ancak bununla tek başına uğraşmana izin vermeyeceğiz,” deyip bana paltomu giydirdi.

Botlarımı ayağıma geçirdikten sonra beceriksizce çantamı aldım.

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedim. “Bizden kastın kim?”

“Pazartesi günü yeni bir işe başlıyorsun. Bay Mohammad ve ben, işe uygun kıyafetler alman için seni o sevdiğin ikinci el mağazasına götürüyoruz.”

Halının üzerine çıkmış çivilere basmamaya çalışarak ayaklarımı mahvolmuş zemine sıkıca bastırdım. “Hayır, götürmüyorsunuz.”

Bayan Grosu sık sık ağabeylerinden ve onların güreş yeteneklerinden bahsederdi. Kendimi bir anda dışarıda bulduğumda onlar-

* Meksika’nın doğusunda, Yucatan Yarımadası kıyılarında bulunan Karayip Denizi’nde bir adadır. (ç.n.)

dan çok şey öğrendiğini anladım. Benim doğumumdan onlarca yıl önce Amerika'ya gelen Etiyopyalı bir göçmen olan Bay Mohammad, yirmi yıllık sedan arabasından el salladı.

“Ah, hayır. Arabasını bile getirmiş,” dedim ona bakarak.

“Bunun ne kadar önemli olduğunu görüyor musun?” diye sordu Bayan Grosu.

Bay Mohammad'i arabasını garajdan çıkarmaya çok az şey ikna edebilirdi. Araba bunca yıldır sadece bin üç yüz kilometre yol yapmıştı çünkü güler yüzlü, bıyıklı sahibi yürümeyi çok seviyordu. Emekli olmadan önce şef olarak çalıştığı üç kilometre ilerideki markete yürüyerek gidip geliyordu. Emekli olduğundan beri de yürümeye devam ediyordu. Artık her pazar kiliseye, çarşamba günleri şehir kulübüne briç oynamaya gidiyordu.

Babam ile Bay Mohammad briç oynarken her zaman ortak olurdu. İncelikli baş sallamalar, anlaşılmaz vücut hareketleriyle şehir kulübünü adeta ikisi yönetmişti.

Kısa sürede çok fazla şey değişmişti. Benim babama bakacağım yerde onun komşuları bana bakıyordu.

Bayan Grosu beni arka koltuğa oturttu. “Bizimle bu konuda tartışma. Sosyal güvenlik çeklerimiz cebimizde, ayrıca bugün ikinci el mağazasında Yaşlılar Günü,” dedi.

“Merhaba, Ally,” dedi Bay Mohammad şarkı söyler gibi. Tanıdığım en mutlu insandı.

“Bay Mohammad, buna izin veremem.”

“Rahat ol, kızım,” diye ısrar etti. “Bunu yapmak *istiyoruz*.”

Doğru söylüyordu, gerçekten istiyorlardı. Babamın tüm mahallesi “komşunu sev” prensibiyle yaşıyor gibiydi. Babamın evi satıldığında onlara olan tüm borcumu ödeyecektim. Bir de onları çok özleyecektim.

“Peki,” dedim iç çekerek. “Ama sonra geri ödeyeceğim.”

Bay Mohammad ile Bayan Grosu ön koltukta aynı anda gözlerini devirdiler.

“Tuhaf bir şey yapıyormuşuz gibi davranma, Ally,” dedi Bay Mohammad. Ardından teybe bir *Billy Joel* kaseti koydu.

ALLY

Label'ın ofisleri şehir merkezindeki parlak metal bir kulenin kırk ikinci ve kırk üçüncü katlarında yer alıyordu. Havalı insanların havalı işler yaptığı havalı bir binaydı.

İkinci el mağazasından iyi bir pazarlık yaparak aldığım kalem eteğim, bacaklarımı kaşındıran dantel çoraplarımla hızlı adımlarla ilerliyordum. Her iki bileğime taktığım kalın, rengarenk saç tokalarıyla kendi tarzımı yaratmıştım. Hem işlevsel hem de modaaya uygundu. Üstelik elmas bilekliklerden çok daha ucuzdu.

Asansör gökyüzüne doğru hızlanırken gerginlikten kalbim göğüs kafesimin içinde takla atıyordu. Yeni işe başlama konusunda uzmandım. İnsanlarla ilişki kurmada harikaydım ama benden on beş santim daha uzun, on beş kilo daha zayıf kadınlarla dolu bir asansöre binmek zihin açıcı bir deneyimdi. İki düzine *Chanel* alışveriş poşetiyle dolu arabayı iten adam da öyleydi.

Burası markalı hafif parfümler, lüks kremler ve losyonlar gibi pahalı kokuyordu. Ben ise indirimden alınmış limon kokulu şampuan gibi kokuyordum.

Yanımdaki ceylan gibi kız, elinde duran kahve fincanlarıyla dolu tepsiyi düşürecek gibi oldu. Tepsiyi yakalasa bile telefonu düştü.

Ona en yakın kişi ben olduğum için eğilip telefonu yerden aldım. O göz alıcı kadınların bulundukları yükseklikten zarıfçe eğilip telefonu almaları on saniye sürerdi.

“Al bakalım,” dedim telefonu ona uzatırken.

“Teşekkürler,” diyerek rahat bir nefes aldı. “Tam bir sakarım, buna rağmen hâlâ alt katın kahve servisini bana yaptırıyorlar.”

Yakut renkli, süet topuklu ayakkabılarıyla boyu bir seksene yakındı. Kızıl derililerin, Japonlarla karıştığı bir yerde doğmuş gibi bir tipi vardı. Şehrin herhangi bir barında baş döndürücü bir kadın

olarak görülürdü, burada ise işi kahve taşımaktı. Yeni işimin tuvalet temizlemek olup olmayacağını merak ettim.

Umurumda değildi. Her türlü kabul edecektim.

Üstelik bu insanların bir şey yiyip içmediği belliydi. Muhtemelen tuvaletler kullanılmamış halde tertemizdi.

“Kahve taşıyan bir model misin?” diye sordum.

Gözlerini kırıştıtarak bana baktıktan sonra güldü. Tepsisi tekrar sallanana kadar gülmeye devam etti.

Güvenlik önlemi olarak tepsiyi onun elinden aldım.

“Çok nazıksın,” dedi gülümseyerek. “*Label*’ın idari bölümünde çalışıyorum.”

“Ama senin görünüşün... bir modelden farksız,” dedim boşta olan elimle yüzünü işaret ederek. “*Label*’da kapak modelliğine uygun çok sayıda kadın olduğu için onları diğer departmanlara mı dağıtıyorlar?”

“Bilgisayarda çok hızlı yazarım, ayrıca organizasyon işi benden sorulur. Eğer beni fotoğraf makinesinin karşısına koysalardı oracıkta yüzüstü düşerdim. Zaten biri emir verdiğinde gülümseyemiyorum.” Şirket kimliğini kaldırıp fotoğrafını gösterdi. Sanki kafası görünmez bir kaplumbağa kabuğuna sıkıştırılmış gibi görünüyordu. “Bu binada mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Çalışmak üzereyim. İlk günüm.”

“Çok iyi. Hangi şirket?”

“*Label*,” dedim.

“İş arkadaşınız,” dedi sevinçle. “Bu arada ben Gola. Hangi departmandasın?”

“Ben de Ally. Departmandan emin değilim. Dalessandra bana sadece bugün burada olup onu sormamı söyledi.”

Gola gözlerini kırıştırdı. “Dalessandra *Russo* mu?” Bu ismi hem hayranlık hem korkuyla söylemişti.

“Evet.”

“Çok fazla sorum var,” diye itiraf etti.

“Yalnız değilsin.”

Asansörün kapısı kırk üçüncü katta *çın* sesiyle açıldığında birlikte indik. “Gel, seni resepsiyona kadar götürüyüm,” dedi kahve tepsisini geri alırken.

“Teşekkürler. Çok nazıksın.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Gola için cam kapılardan birini açtım.

“İlk ders, hepimiz model değiliz. Süper kötü de değiliz ama aramızda her ikisi birden olanlar var.” Gola beni parlak beyaz kuvars taşından yapılmış, at nalı şeklindeki bankoya yönlendirdi. Bankonun arkasında duran açık tenli kadının kızıl saçları vardı, ekose desenli şık bir elbise giymişti.

Kendimi baloya pijamayla gelmişim gibi hissettim.

“Ruth, bu Ally. Bir iş için Dalessandra’yla görüşmeye gelmiş,” dedi kaşlarını oynatarak.

Kızıl saçlı Ruth zarif eliyle çenesini tuttu. “Ne tür bir iş?”

“En güzel tarafı da bu. Hiçbir fikri yok!”

“Kapak modeli seçimleri için olmadığına eminim,” diye şaka yaptım. “Bana bu kartı verdi, buraya gelip onu sormamı istedi.” Dalessandra’nın kartvizitini ceketimin cebinden çıkarıp verdim.

“Çok heyecanlı!” dedi Ruth. “Bugün birdenbire işe alınan ikinci kişisin.” Küçük bekleme alanını işaret etti. Alçak, beyaz sandalyeler rahat olmaktan çok modaya uygunmuş gibi duruyordu. Kasvetli şehir merkezi silüetini gözler önüne seren pencerenin önündeki altın renkli saksılarda parlak yeşil eğreltiotları vardı.

Otobüs durağındaki adam, aşırı gösterişli sandalyelerden birinde temkinli şekilde oturmuş bekliyordu. Gerginlikle bacağını sallıyordu. Saçını ve sakalını kesmişti, karın kısmı dar gelen turuncu bir kazak giymişti. Bu haliyle biraz balkabağını andırıyordu.

O kadar mutlu görünüyordu ki, onun adına gerçekten korktum.

“Hey, durak arkadaşım!” Bana doğru el salladı.

“Merhaba.” Ona el sallayarak karşılık verdim ve mümkün olan tüm iyi enerjimi ona doğru aktardım. Kötü insanlar onun gibi tatlı insanları kahvaltı niyetine yerd.

“Tanışıyor musunuz?” diye sordu Gola. “Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.”

Kadınlara döndüm. “Yani bu tür şeylerin sık yaşanmadığını mı söylüyorsunuz?” Dalessandra’nın yabancılara iş bulma perisi rolünü alışkanlık haline getirip getirmediğinden emin değildim.

“Asla,” dedi Ruth. “Belki bir çeşit orta yaş krizidir.”

“Kadın altmış dokuz yaşında,” diye hatırlattı Gola.

“Yüz kırk yaşına kadar yaşayıp hâlâ muhteşem görünebilecek biri varsa, o kişi Dalessandra’dır,” dedi Ruth ısrarla.

“Gitmem gerekiyor.” Gola elindeki kahveleri dengede tutmaya çalışıyordu. “Belki bugün birlikte öğle yemeği yeriz, ne dersin? Dalessandra ile nasıl tanıştığınızı detaylarıyla anlatırsın.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Birlikte akşam yemeği yediği adam beni işten kovdurdu.”

Gola ile Ruth birbirlerine baktılar.

“Birlikte akşam yemeği yediği adam mı?” diye fısıldadı Ruth neşeyle.

“Dahili hattım şirket listesinde var. Buradaki tek Gola benim.”

“Beni de ara,” dedi Ruth. “Akşam yemeğine çıktığı kişiyi öğrenmem gerekiyor!”

Öğle yemeği arkadaşları. Peki. Hiç de fena değil.

“Kulağa hoş geliyor.”

Gola ikinci bir cam kapıdan geçerken kahvelerin dökülmediğini görüp rahat bir nefes aldım.

“Burada olduğunu bildirmek için Dalessandra’nın ofisini arayayım,” dedi Ruth telefonu eline alarak.

Güvercin grisi takım elbiseli, sert görünümlü bir kadının otobüs durağı arkadaşına doğru yürüdüğünü gördüm. Adam ayağa kalkıp ona gülümsediğinde kadın kaşlarını çattı.

Ruhsuz bir sesle, “Beni takip edin,” dediğini duydum.

Arkadaşım bana doğru bakarak bir elinin başparmağını havaya kaldırdı. Diğer eliyle kahverengi öğle yemeği çantasını göğsüne bastırdı.

“Lütfen kargo odası iyi bir yer olsun,” diye fısıldadım.

“Ally? Dalessandra seni bekliyor,” dedi Ruth telefonu kapatarak. “Şu kapılardan geçip koridorun sonuna kadar devam edeceksin. Soldaki son ofis ona ait. Kapının önündeki masada dehşete düşmüş iki asistanın oturduğunu göreceksin.”

Ah, ne hoş.

“Teşekkürler, Ruth.”

“İyi şanslar! Öğle yemeğinde görüşürüz.”

Tabii o kadar uzun süre hayatta kalırsam.

Ofisi ve sadece biri dehşete düşmüş gibi görünen iki asistanı yön sormaya gerek kalmadan buldum. Bu benim için iyi olmuştu çünkü koridorda yanından geçtiğim herkes savaşa gidiyormuş

KÜÇÜK BİR İYİLİK

gibiydi. Her yere yayılmış bir aciliyet havası vardı, insanlar fazlasıyla gergin görünüyordu.

Belki her şeyi fazla analiz ediyordum, burası tipik bir ofis ortamıydı. *Label* büyük bir şirketti. Bu da çok fazla para, güç ve nüfuz anlamına geliyordu. Ayrıca muhtemelen yüksek oranda mide ülseri vakası demekti.

“Merhaba. Ben Ally.” En yakındaki asistanın neredeyse sandalyesinden düşecek kadar irkilmesine neden olmuşum. Adam düşmemeyi başarsa bile elindeki kalemin kapağı havaya fırladı.

Elini göğsüne götürdü. “Yüce Tanrım.”

“Tanrı aşkına, Johan,” diye söylendi diğer asistan. “Resepsiyonun buraya birini göndereceğini biliyordun.” Bay Yerindeduramaz yerde kalem kapağını ararken kadın ayağa kalktı.

“Ben Gina,” dedi. “Benimle gelebilirsin.”

Hemen arkasındaki cam duvarları olan odayı işaret etti.

Dalessandra Russo neredeyse siyaha yakın mavi renkte, kavisli metal ayakları olan şık bir çalışma masasının arkasında duruyordu. Duvarlara açık kremle yeşil renklerinde, nefis eğreltiotu ve yaprak desenleriyle süslü duvar kâğıtları kaplanmıştı. Bahsi geçen kadının ünlü isimler ve diğer önemli görünen kişilerle birlikte çektiği, gümüş çerçevelere konmuş fotoğrafları göze tesadüfi olamayacak kadar hoş gelen bir düzende asılmıştı.

Zayıf, gözlüklü bir adamla birlikte masasının üzerinde bir şeylere bakıyorlardı.

Dalessandra zarif okuma gözlüklerinin üzerinden baktı. Bedenini saran uzun kollu, fildişi rengindeki örgü elbisesiyle gri saçları güzel bir kontrast oluşturuyordu. Üzerine minik değerli taşlar serpiştirilmiş kalın bir altın külçe şeklindeki kolyesi, moda konusunda daha eğitilmiş birinin muhtemelen gösterişli bir parça olarak adlandıracağı türdendi.

Böyle bir kolyeyi takan ben olsaydım, ilk eğildiğim anda yüzüme çarptırıp dişimi kırardım.

“Ally. Bugün bize katılabildiğin için çok mutluyum,” dedi.

“Ben de burada olduğum için mutluyum,” dedim temkinli bir şekilde.

Hâlâ daha “fikrimi değiştirdim” konuşması yapmasını bekliyordum.

“Ally... soyadın nedir?” diye sordu.

Bu soru yanındaki adamın dikkatini çekmişti. Şaşkın bakışlarla kafasını kaldırdı.

“Morales.”

“Ally Morales, prodüksiyon yöneticimiz Linus Feldman’la tanış.”

Linus bana kısa bir bakış daha atarken ikinci el mağazasından alınmış bir etek giyen bu kızın, Dalessandra Russo’nun ofisinde ne yaptığını merak ettiğini biliyordum.

“Merhaba,” dedim.

Linus kısa boylu, zayıf ve siyahtı. Ayrıca sevimli, kalın kaşlarını kaldırdığında yüzünde yargılayıcı bir ifade belirliyordu.

Onu suçlayamazdım. Burada ne yaptığımı hakkında benim de hiçbir fikrim yoktu.

“Merhaba.” Kelime ağzından bir açıklama bekliyormuş gibi çıkmıştı.

“Ally idari ekibimize katılıyor,” dedi Dalessandra.

Vay canına. Tamamdır. Gerçekten de vereceği bir iş varmış.

Linus bu açıklama karşısında rahatlamış görünüyordu.

“Size iyi şanslar,” dedi kâğıtları hızla istiflerken. “Ben gidip bunları yazı işleri ekibine ileteyim.”

“Teşekkür ederim, Linus. Lütfen çıkarken kapıyı kapat,” dedi Dalessandra masasının arkasındaki sandalyeye otururken.

Karşısındaki fildişi renkli koltuklardan birini işaret etti.

Linus kendisine söyleneni yaptığı sırada kaşları bir kez daha saç çizgisine yaklaşmıştı. Cam kapıları kapatırken bana attığı bakış, “iyi şanslar” dilemekten çok “*dikkatli ol*” der gibiydi.

Dizlerimi birbirine yapıştırarak oturdum. Etek giymeyeli uzun zaman olduğundan kendimi yetişkin gibi oturmayı yeniden öğrendiğim, hızlandırılmış bir kursun ortasında hissediyordum.

“Pekâlâ, Ally.” Dalessandra parmaklarını birbirine kenetledi. “*Label*’a hoş geldin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Neden buradayım?”

Gülmedi ama yüzünde beliren gülümseme sıcaktı.

“İşte bu yüzden,” dedi beni işaret ederek.

Saçlarım yüzünden miydi? Büyüleyici kafa karışıklığımdan mı? Yoksa ona uzun zamandır görmediği, yaz kampındaki en yakın arkadaşını mı hatırlatmıştım?

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Korkarım daha detaylı anlatmanız gerekecek.”

Bunun üzerine gerçek bir kahkaha attı, dışındaki asistan sandalyelerinin bize doğru döndüğünü duyabiliyordum.

“Seni idari ekibimiz için işe alıyorum. Her gün yeni idari görevlerin olacak. Araştırma veya teyit konularında yardımcı olabilirsin. Toplantılarda not alman, belirli bir proje üzerinde planlama yapman istenebilir. Fotoğraf çekimlerini koordine etmeye yardımcı olması için bir tasarımcı ekibiyle bağlantı kurabilirsin. Kişisel asistanları bilgilendirebilirsin ya da senden yemek servisi, kahve servisi gibi şeyleri organize etmen istenebilir.”

“Tamam.” Gayet yapılabilir şeyler gibi görünüyordu.

“Ancak.” Söyleme şekliyle kelime aramızda asılı kalmıştı.

Fazlasıyla lüks *stiletto*’larını çıkarıp kafama geçirmesini bekledim.

“Şu ana kadar ofislerimizle ilgili fark ettiğin bir şey olup olmadığınızı öğrenmek istiyorum.”

“Burada olduğum üç dakikadan mı bahsediyorsunuz?”

“Evet.”

Harika. Sınav şimdiden başlamıştı. Aradığı bir cevap vardı, sadece ben onun ne olduğunu bilmiyordum.

“Herkes şey görünüyor...” Ne kadar dürüst olmam gerektiğinden emin olamayarak duraksadım.

“Söyle,” dedi.

“Gözüne far tutulmuş birer geyik gibi dehşete kapılmış durumdalar.”

İçini çekerek kalemini masaya vurdu. “Kısa süre önce... zor bir geçiş süreci yaşadık.”

“Hımm,” diyerek bekledim. Onu ve şirketini internette araştırdığımı itiraf etmeye hazır değildim.

“Bu süreçte birçok önemli çalışanı işten çıkardık, kaybettik ve değiştirdik. İşten çıkardıklarımız artık... şirketimize uygun değildi,” diye devam etti. “Bir nevi yükümlülük haline gelmişlerdi. Ne yazık ki, birçok değerli ekip üyemizi de kaybettik.”

Tam bir halkla ilişkiler sözlüğü gibi konuşarak lafı dolandırıyordu.

“Kocam benim cömertliğimden yararlanıp buradaki gücünü kötüye kullandı. Onun bazı... kusurlarının farkındaydım ancak bu

kadar nahoş bir hale geldiğini fark etmemiştim.” Ses tonu sertti, öfkesi içinden taşıyordu. Boşanırken adamın her şeyini almasını umuyordum.

Aklımdaki milyonlarca soruyu güçlükle bastırarak sessiz kaldım.

“Bir markayı büyötmeye, dijitalle ilk geçen olmaya ve heyecan verici bir sektörde güçlü bir kadın olmanın avantajlarından yararlanmaya çok fazla odaklanmışım. Bu süreçte aileme, şirketimin işleyişine yakından bakmadım. Belki bakmak istemedim.”

“Ama artık bitti,” diye tahmin yürüttüm.

Başını salladı. “Yıllarca gecikmiş olsa da bitti. Daha erken baksaydım zararın çoğu önlenebilirdi ama geçmiş geçmişte kaldı. Bugünü ve geleceği etkilemez. Oğlumu babasının pozisyonuna yerleştirip belki de haksız yere ona babasının pisliğini temizleme görevi verdim. Geçen hafta gördüğün üzere gerginlik onu kötü etkiliyor.”

Bu son bilgiyi verdiğinde Dalessandra’nın tam olarak neyi söylemediğini merak etmekle meşguldüm.

Kahretsin.

“Yakışıklı sizin oğlunuz mu?”

Şaşırmış görünüyordu. “Kim olduğunu sanmıştın ki?”

“Onun görüştüğünüz kişi olduğunu sanıyordum. Hatta ona kendisinden daha iyi birini hak ettiğinizi söyledim.”

Dalessandra yeniden kahkaha attı.

Bir kez daha camın diğer tarafındaki sandalyelerin döndüğünü duydum.

“Dominic, benim oğlum.”

Aile pisliğini temizlemekle görevlendirilmiş bir adamla birazcık empati kurabilirdim. Yine de ben, sırf böyle bir durumla uğraştığım için pislik gibi davranmazdım.

“Peki ben neden daha ilk günden idari kadroda görev almak için geldim?” diye sordum. Çok büyük, önemli birkaç yapboz parçasını gözden kaçırdığımı hissediyordum.

“Çünkü oğlumun sana bir iş borcu var, Russolar borçlarını her zaman öder.”

Gizem gittikçe artıyordu. Kadın adeta sırlarla dolu bir kasaydı.

“Tamam.” Tıpkı Linus gibi kelimeyi uzatmışım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dalessandra dirseklerinin üzerine yaslandı. “Ayrıca bir şekilde çalışanlarımızın nabzını yoklayarak daha stabil bir çalışma ortamı yaratmak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını çözebilirsen...” Avuçlarını havaya kaldırdı. “O zaman bunu rahatlıkla bana söylemeni umuyorum.”

Benden istediği buydu.

Üstü kapalı bir istekti.

Şifreli iletişim kuruyormuşuz gibi hissediyordum... Üstelik kod sadece birimizdeydi. Kodu olmayan kişi de bendim.

“Elimden geleni yapacağım?” Cümle ağzımdan daha çok bir soru gibi çıkmıştı ama yeni patronumun aradığı cevap buydu.

“Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana söyle,” dedi okuma gözlüğünü alıp takarken.

“Birkaç sorum var.”

Gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Evet?”

“Yakışı... oğlunuz beni kovabilir mi?” diye sordum.

Bir kedi gibi gülümsedi. “Hayır, Dominic seni kovamaz.”

“Tamam o zaman. Peki ona iyi davranmak zorunda mıyım?”

Düşünceli şekilde arkasına yaslandı. “Bence oğlumla kendini en rahat nasıl hissediyorsan o şekilde iletişim kurmalısın.”

DOMINIC

Annemin ofisinde her ne yaşıyorsa, asistanları ona bakakalmıştı. Bu nedenle benim yaklaştığımı görmemişlerdi.

Alçak sesle selam verdiğimde erkek asistan irkilip kareli gömleğine su dökmüştü.

Kapı koluna uzandığımda daha az dehşete düşmüş olan asistan -Gina veya Ginny- seslendi. "Ah, Bay Russo. Anneniz bir toplantıda."

Annem karşısında oturan kişiye doğru kahkaha atıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Kim var içeride?"

"Ah, şey. İşe yeni alınan biri," dedi peçeteyle kendini kurulumaya çalışan asistan.

Uzun zamandır annemin böyle güldüğünü duymamıştım.

Ayağa kalktıklarını görünce bunun içeri girmek için doğru zaman olduğuna karar verdim.

Ofisine girdiğim anda, "Tam da adını anmışken," dedi annem.

Diğer kadın arkasını döndü. Gülümsüyordu.

O... *burada* mıydı?

"Hayır," diye homurdandım.

Arkamda bir gümbürtü duyduğumda kulak misafiri olmaya çalışan asistanın yere düştüğünü tahmin ettim.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Ah. Evet," dedi SG pizzacı kız.

"Hayır," dedim tekrar başımı iki yana sallayarak.

"Dominic, Ally ile tanış. Şu andan itibaren idari ekibimize katılıyor. Ally, Dominic ise *Label*'in yaratıcı yönetmeni."

"Biraz konuşabilir miyiz, anne?" İşleri, onları elinde tutamayacak kadar kaba olan insanlara öylece dağıtamazdı. Zaten kotasını benimle doldurmuştu.

"Üzgünüm, hayatım. Hiç zamanım yok. Lütfen biraz kibar olup Ally'ye insan kaynakları departmanının yerini göster." Telefonu eline aldı. "Bana Naomi'yi bağlayın."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

O an için odadan çıkarıldık ama ilk fırsatta annemle birkaç kelime konuşacaktım.

Asistanların masasına uğrayıp kadının adı için iki olasılıktan birini denedim. “Gina, en kısa zamanda bana annemle bir randevu ayarla. Ona bütçe toplantısı olduğunu söyle, böylece iptal etmeye kalkışmaz.”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, ağzı açılıp kapandı. *Kahretsin. Ginny demeyi denemeliydim.*

“Bir sorun mu var?”

“Adımı biliyorsunuz.”

“Tabii ki biliyorum,” dedim içten içe rahatlamış şekilde.

“Sen gerçek bir halk adamısın, Yakışıklı,” dedi Ally düz bir sesle.

Ona doğru dönerek, “Buraya fazla alışmaya kalkma,” diye uyardım.

“Alışırsam ne olur? Bu işi de mi elimden alırsın?”

“O işi kaybetmeyi hak ettiğini ikimiz de biliyoruz,” dedim ısrarla. “Müşterilere karşı bu kadar kaba davranıp sonra kovulduğunda şaşırıramazsın.”

“*Sen de insanlara* karşı bu kadar kaba davranıp buna tepki verildiğinde şaşırıramazsın.” Kavgaya hazır bir karşılık verdi.

“Sen başlattın,” diye tersledim.

“Çünkü kendini kuralların üstünde sanıyordun.”

Pekâlâ. Minicik, mikroskobik bir gerçeğe değinmiş olabilirdi.

“Önemli bir telefonda,” diye yalan söyledim.

“Öyle miydi?” İnanmadığını göstermek için abartılı bir tavırla burnunu kırıştırdı. “O restorandaki kimsenin kurallara uymakla ilgili hiçbir sorunu yoktu.”

“Kurallar saçmalıktır.”

“Tabii ki öyle!” diyerek ellerini havaya kaldırdı. “George, garsonların altı saatlik vardiya başına yalnızca yarım dilim pizza yiyebileceği gibi kurallar koymuştu. Üzerine koyacakları malzemeler ekstraydı! Ayrıca vardiya başına yalnızca bir kez tuvalet molası verebiliyordun!”

“Madem bu kadar berbattı, neden seni kovmasına bu kadar üzüldün?”

“Beni *sen* kovdurdun,” diye bağırdı. “Üstelik benim paraya ihtiyacım var, seni soytarı!”

Hayatım boyunca hiç kimse bana soytarı dememişti. En azından yüzüme karşı söylememişti. Arkamdan söylendiğini de düşünmüyordum. Pislik, söylenmişti. Lanet olası piç, kesinlikle söylenmişti.

“Soytarı mı?” diye tekrarladım sırtarak.

“Kapa çenenin. Çok sinirliyim.”

Güzel.

“Bana teşekkür etmelisin,” diyerek ısrar ettiğimde onun damarına basacağını biliyordum.

“Sen hayal dünyasında mı yaşıyorsun, Yakışıklı?”

Annemin kolayca ürken, adını hiç bilmediğim asistanının ağzı açık şekilde bizi izlediğini fark ettim.

Ally’yi dirseğinden tutup ofisten ve izleyicilerden uzaklaştırdım, küçük bir konferans odasına girdik. Restoranda bileğini tuttuğum zamanki duygunun aynısını hissediyordum. Bir uyanış, kanımda bir uğultu yaratıyordu.

“Beni parçalarıma ayırmak için mi buraya sürükledin?” diye sordu elime vurarak.

İsteksizce kolunu bıraktım.

Tıpkı restorandaki gibi burun burunaydık, yine limon kokusunu alabiliyordum. Üstelik ne kadar kızgın olursam olayım, gözümün içine bakarak hakaretler yağdırmasının çok iyi hissettirdiğini fark ettim.

Bu ofiste tüm zaman boyunca ayakkabılarına veya omzumun üzerinden uzak bir noktaya bakan bir kadınla daha konuşmak zorunda kalırsam çıldıracaktım.

“Benim sayemde,” diye açıklamaya başladım. “Üstünü başını sarımsak kokutmayan, istediğin kadar tuvalet molası vermene olanak tanıyan ve sosyal yardımları olan tam zamanlı bir işe girdin.”

“Tanrım. Teşekkürler, Yakışıklı.” Alaycılığı fazlasıyla belirgindi, hatta üzerinden akmamasına şaşırmıştım.

“Bir şey değil,” diye karşılık verdim.

Bana doğru eğildi. “Senden gerçekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de sana bayılmıyorum.”

Çok yakındık. Aramızdaki mesafe patron ve çalışan için fazla yakındı. Ayrıca bir bıçak çıkarıp beni bıçaklaması ihtimalini de göz ardı edemezdik.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kendimi korumak için iki adım geri attım.

Söylediklerime, “Güzel,” diyerek karşılık verdi.

“Harika,” dedim. Baş belası, saygısız Ally bu binada annem dışında benimle göz teması kuracak kadar cesur olan tek kadındı.

Ne şanslıyım. Peki annem ne düşünüyordu acaba?

“Beni dinle, Yakışıklı. Yetişkin gibi davranmayı denemeye ne dersin? Burası büyük bir şirket. Muhtemelen birbirimizi asla görmeyeceğiz.”

Başparmağımla bacağımın üzerinde uyumsuz bir ritim tutturmuştum. “Kovuldun.”

Bana zalimce gülümsedi, bunu çekici bulmama kendim bile şaşırmıştım. “Bu annenle konuşman gereken bir konu. Beni kovma yetkisine sahip olduğunu sanmıyorum.” Parmağıyla çenesine hafifçe vurdu.

“Bunun icabına bakacağım, Malefiz,” diye söz verdim.

“Şimdiden ne kadar iyi anlaştığımızı görüyor musun?” dedi. “Birbirimize sevimli isimler taktık. Manikür pedikür arkadaşı gibi olduk. Artık beni insan kaynaklarına yönlendirebilirsen, yakandan düşerim. İkimiz de gerçekten şanslıysak, birbirimizi bir daha asla görmeyiz.”

Ona açık bir pencerenin olduğu yönü göstermek isterdim.

En azından içimden geçen buydu. Ancak aletimin hareketlenmeye başlaması kafamı karıştırdı.

Aynı fikirde olduğumuzu belirtmek için, “Sen kendi cehennem çemberinde kal, ben de benimkinde kalayım,” diye karşılık verdim.

“Mükemmel çözüm.” Konferans odasının kapısını çekip açtı.

O sırada dışarıda beliren asistana çok daha yumuşak bir tonla, “İnsan kaynakları nerede?” diye sordu.

“Sana göstereyim,” diyerek gönüllü oldu Gina. Oradan uzaklaşmadan önce Ally omzunun üzerinden bana küçümseyici bir bakış fırlattı.

“Acil durumda iletişime geçebileceğimiz birine ihtiyacımız var.” Otobüs durağındaki arkadaşına dik dik bakan aynı kadın, işe giriş evrakları arasında gezindiğim sırada sabırsız bir tavırla tırnağım ekrana vuruyordu.

Label’ın insan kaynakları departmanı, bana kalırsa bizzat uzmanı tarafından *feng shui* felsefesine göre düzenlenmişti. Özenle dekore edilmiş masaların arkasında çok şık giyinmiş beş kadın oturuyordu. Diğer temsilcilerin hiçbiri benim çektiğim kısa çöp kadar bile sinirli görünmüyordu.

“Şey,” dedim tereddütle.

“Şehirde aileden biri yok mu?” Sanki birini umursamak onu öldürebilecekmiş gibi konuşuyordu.

“Yok, yani acil bir durumda güvenebileceğim biri yok,” dedim düz bir sesle.

“O halde bir arkadaşını seç,” dedi bıkkınlıkla. “Arkadaşın *vardır* herhalde, değil mi?”

Sanırım bunu kasıtlı yapıyordu.

En yakın arkadaşım Faith’in iletişim bilgilerini girdim. İş yerindeki acil durum tanrılarına, insan kaynaklarının herhangi bir durum için araması gerektiğinde arayanın bu sevimli kadın olması için dua ettim. Böylece, “*Kulüp Ladies and Gentlemen*”, *memelelerimiz ve siklerimiz var*,” dediğini duyabilecekti. Faith adadaki en gösterişli striptiz kulüplerinden birinin ortağıydı.

Bayan İnsan Kaynakları’nın sinir bozucu iç çekişleri ve tırnağının saatine vurmasıyla oluşan fon müziği eşliğinde evrak işlerini tamamladım. İş tanımında belirtilen maaş, oturduğum yerde kü-

* *Doğada var olan yaşam enerjisini, yaşanılan mekânlarda harekete geçirme yöntemlerini içeren bir Çin öğretisidir. (ç.n.)*

** (İng.) *Hanımlar ve Beyler. (ç.n.)*

KÜÇÜK BİR İYİLİK

çük dans hareketleri yapmama neden oldu. Manhattan'da tek odalı bir ev tutmaya yetecek kadar değilse bile geçimimi sağlamak için sadece üç ek iş yapmamı sağlayacak bir paraydı.

Geçimimi zar zor sağlayacak olmak, bu sabah uyandığım zamanki maddi durumumdan çok daha iyiydi.

Kafamdaki kabaca bir hesap yaptım. Dans okuluna, en iyi maaşı veren barlara, haftada bir veya iki yemek servisi işine devam edecektim. Hâlâ gerçek anlamda bir yenileme tadilatı yapabilecek durumda değildim. Yine de doğru yönde atılmış orta büyüklükte bir adımdı.

Tadilat bitene ve ev satışa çıkana kadar orada kalabilsem yeterdi...

“Buraya bak.”

Başımı kaldırdığım anda fotoğraf makinesinin flaşı yüzümde patladı.

Yanındaki bilgisayar ekranına fotoğrafım yükleniyordu. Tam hapsirirken çekilmiş gibi duruyordu. Birdenbire Gola'nın şirket kimliğindeki fotoğrafı kimin çektiğine dair kafamda iyi bir fikir oluştu.

“Bunu gerçekten kimliğime mi basacaksınız?” Aslında kadının hiçbir şeyi umursamayan tavrından epey etkilenmiştim.

“Yeni yönetici adaylarını memnun edecek bir fotoğraf çekimi düzenlemeye ayıracak vaktim yok,” diye çıkıştı.

“Şey, peki o zaman. Hapsirik fotoğrafıyla devam edelim. İnsanlarla aramdaki buzu eritmeye faydası olur.” Bunların hepsinin geçici olduğunu ve uyum sağlama, iyi bir izlenim bırakma veya terfi yolunda ilerleme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmek kafamı oldukça rahatlatıyordu.

Tadilatı bitir. Evi sat. Sonrası mango margarita.

Yazıcı, anahtar kartı işlevi gören yaka kimliğimi tükürür gibi fırlattı. Kadın kendini beğenmiş tavrıyla kartı teslim etti, fotoğraf ekranda görüldüğünden daha kötüydü.

“İdari bölüm kırk ikinci katta. Oraya çıktığında müdürü sor.”

Ardından herhangi bir uğurlama sözcüğü olmadan oradan gönderildim.

Merdivenlere giden yolu bulduktan sonra ofis kısmına girmek için yeni, şık anahtar kartımı kullanarak bir kat aşağı indim. Bu-

ranın havası kırk üçüncü kattan farksızdı. Fazla telaşlı, biraz da şüphe doluydu.

İşin güzel tarafı, bu katta huysuz insan kaynakları kadını veya Yakışıklı ile uğraşmak zorunda değildim.

Gördüğüm ilk bir seksen boyundaki güzel kadına idari ekip kısmını nerede bulabileceğimi sorup tam ortasında durduğumu öğrendim. *Label'*ın ofislerinin ikinci katı iki tarafı camlı ofislerle çevrili, büyükçe bir alanı kaplayan alçak duvarlı bölmelere açılıyordu.

Herkes nefes kesecek kadar güzel olmasa bile özenle şekillendirilmiş saçları ve zevkli aksesuarlarıyla mükemmeldi.

Elindeki uçuk yeşil, ipeksi kumaşı telaşla beyaz bir hediye kutusuna koymaya çalışan esmer bir güzelden bana müdürün ne tarafta olduğunu göstermesini istedim. Müdür olan kadını durmak bilmeyen telefon görüşmeleri yaptığı masasında yakaladım.

İsim kartında Zara yazıyordu. Uzun siyah saçları şık bir örgüyle toplanmıştı. Masasının üzerinde düzgün küçük sıralar halinde dizilmiş, renkli yapışkan notlar vardı.

Kıyafetime göz attı. “Yeni çalışan sen misin? Boş bir masa bulup BT* dahili hattını çevir. Sana bir kullanıcı adı ile e-posta adresi ayarlasınlar.”

“Teşekkürler,” dedim sonrasında ne yapacağımı merak ederek.

Kadının telefonu çalmaya devam etti, bilgisayarı ise sohbet ve e-posta bildirimleriyle art arda altı kez çınladı. Masasındaki iki *iPhone* da aynı anda titremeye başladığında, “Tanrı aşkına,” diye mırıldanarak birini kaptı.

Onu bildirim sesleri, arkası kesilmeyen titreşimlerle baş başa bırakıp ofisten çıktım. Temiz, boş bir masa bulmak için etrafta hızlı bir tur attım. Bölmelerin oluşturduğu çemberin arkasında, pencerelerden olabildiğince uzakta bir yer buldum. Ne var ki fakirlerin seçim yapma şansı olmazdı. Masalarında işleriyle meşgul insanların arasından geçerek çantam, paltom ve Bayan Grosu’nun Kore usulü barbekü tavuğundan kalan son porsiyonu koyduğum yemek kutumla kendi alanımı oluşturdum.

“Tamam,” diye fısıldadım kendime.

Sandalyeye yerleşmeyi denediğimde oldukça rahat olduğunu

* Bilişim Teknolojileri (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

fark ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse, son altı ay içinde yaptığım diğer işlerin hiçbirinde sandalye veya oturmak diye bir şey yoktu. Yani bir sandalyem olması büyük bir ilerlemeydi.

Son teknoloji bilgisayarın zarif, düz ekran bir monitörü vardı. Bunun dışında masada sadece ince, beyaz bir klavye ile telefon bulunuyordu.

Ahizeyi alıp BT'yi bulmak için tuşlara göz attım.

“Yeni misin?”

Label logosunun yanıp söndüğü dev ekranın üzerinden etrafa göz attığımda bir kadının bana baktığını fark ettim.

Buğday tarlası rengindeki saçlarının arasına platin rengi ışıltılar atılmış, hiçbir saç telinin kaçmaya cesaret edemeyeceği kadar sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Çıkık elmacıkkemikleri, ustaca yapılmış makyajı ve diğer kadınların muhtemelen fotoğrafını çekip plastik cerrahlarına sunduğu küçük burnuyla mükemmel bir yüzü vardı. Aşırı dolgu yaptırdığı dudaklarındaki kıvrımlı çizgiyle bariz bir kötü kız havası olmasaydı gerçekten kusursuz görünebilirdi.

“Merhaba,” dedim. “Evet, yeniyim. Ben Ally. Bugün başladım.”

Burnundan alaycı bir homurtu çıkarırken bile bir şekilde hanımefendi gibi görünmeyi başarmıştı. “Sakın yoluma çıkma.”

“Sen karşılama komitesinden olmalısın,” dedim başımı eğerek. Yirmi sekiz yaşında mı, yoksa otuz sekiz yaşında mıydı emin olamıyordum.

“Dominic Russo’yla ilgili verilen tüm görevler bana aittir. Anladın mı?”

Kahkaha attım. Benim açımdan mükemmel bir eşleşmeydi. “Sende kalsın. Ben kalbi olan adamları tercih ediyorum.”

Dudakları inanılmaz derecede gerildi. Bir an için patlayacaklarını düşündüm.

“Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun, Malina?” Gola gelip masamın kenarına oturmuştu.

Dudak dolgusunun patlaması tehlikesiyle karşı karşıya olan kadın, buz gibi bakışlarını yeni arkadaşıma çevirdi. “Ona temel kuralları anlatıyorum.”

“Onun adı Ally ve kimse senin fantezilerinin önüne geçmiyor,” dedi Gola.

Tehlike kokusu almış çayır köpekleri* misali etrafımızdaki kabinlerin üzerinde bize doğru bakan kafalar belirdi.

Gola bana doğru dönüp sahte bir sempatiyle burnunu kırıştırdı. “Malina’nın en azından bir Russo’yu evlilik sözleşmesine zorlamak gibi kariyer hedefleri var. İlk seferde pek işe yaramadı. Öyle değil mi?”

İlginç.

“Attığın adımlara dikkat edersen iyi olur, Gola,” diye tısladı Malina. “Bir de koca kışına.”

“Beni yeniden önüne geçip *twerk* yapmaya mecbur bırakma Mal.” Gola’nın sırtışı şeytaniydi.

Malina hiçbir şey söylemeden atkuyruğunu omzunun üzerinden atıp hızla uzaklaştı.

“Demek kötü kızla tanıştın,” diye dalga geçti Gola.

“Çok *hoş* görünüyor.”

“*Gerçekten* büyüleyicidir. İnsanlar hep, ‘Şu Malina tüm departmandaki *en iyi* kız,’ diyor.”

“Onun arkasındaki masayı seçtiğim için *çok mutluyum*,” diyerek iç çektim.

“Yarım saat sonra öğle yemeği yiyelim mi?” Gola elindeki klassesörü masama koymak için kenara kayıp içindekileri boşaltmaya başladı.

Kâğıtları ve kumaş örneklerini çıkarmasına yardım ettim. “Kulağa hoş geliyor.”

Bu zamana dek gittiğim en gösterişli kafeteryaydı. Lisedeki kafeteryamın suni derili sandalyeleri ve yanmış konserve domates sosu kokusunun aksine, buranın zemini bir tür beyaz mermerden yapılmıştı. Gerçek yeşilliklerle dolu devasa vazolar *Zen*** havasıyla birlikte şehrin içinde orman hissi yaşatıyordu.

Kesinlikle konserve domates sosu kokusu yoktu.

Burası bir kafeteryadan çok antik Roma evlerinin avlusuna veya bir seraya benziyordu. Yemekler bile havalıydı. Paramın

* Sincapgiller familyasına ait bir kemirgendir, köpek kuyruklu marmot olarak da bilinir. (ç.n.)

** Budizmin bir kolu olan, özellikle Japonya’da yaygınlık gösteren, meditasyon yoluyla içsel huzura ve farkındalığa ulaşmayı hedefleyen felsefi ve dini bir akımdır. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yetmeyecek olması bile beni *sushi* tezgâhına ve *Keto** Bölümü'ne bakmaktan alıkoyamadı.

Gola ile birlikte saksıdaki bir palmyenin yanına yerleştirilmiş boş masaya geçtik. Saksının diğer tarafındaki masada oturan uzun boylu, zayıf kadınlar salatalarını didiklerken bir fotoğrafçı ile makyöz arasında yaşanan kavgayı hararetle tartışıyordu.

Gola önündeki masaya bir bardak yeşil meyve suyu ile bir kâse berrak et suyu koydu. “Öğle yemeği” demeye dilimin varmadığı tabağa baktığımı fark etmişti. “Vücudumu toksinlerden arındırma-ya çalışıyorum. Sen de denemelisin, cildin ışıltılı olur.”

“Ben daha çok yanlışıyla oruç tutan biriyim,” diye şaka yaptım.

Bilmiş bir şekilde başını salladı. “Aralıklı oruç çok popüler.”

“Benimki daha çok ‘yiyeceğim bittiği’ için bir sonraki maaşımı beklemek zorunda kalma orucu.”

Acımaktan ziyade ilgiyle, “Paran mı yok?” diye sordu Gola.

“Kısa süredir ve geçici olarak yoksulum diyelim.”

Gola kalabalığın içinde Ruth’u görüp el salladı. Kızıl saçlı kadın lahana salatasını masaya koyduktan sonra karşımdaki sandalyeye oturdu. “Sorgunun başını kaçırdım mı?” diye sordu nefes nefese.

“Hayır. Sorgulama şimdi başlıyor,” dedi Gola.

“Dalessandra ile nasıl tanıştığın, bu işi nasıl aldığın ve Dominic Russo’nun yüzüne karşı gerçekten megaloman bir canavar olduğunu söyleyip söylemediğin dahil kendine dair her şeyi anlat,” dedi Ruth. Salatasından bir lokma alarak heyecanla çiğnedi.

“Offf.”

“Pekâlâ. Dalessandra’yla tanışmanla başla,” dedi Gola.

“Hey, otobüs durağı arkadaşım!” Turuncu kazaklı arkadaşım elindeki buruşuk kese kağıdıyla yan masada oturuyordu. Umutla gülümsedi. “Size katılmamın sakıncası var mı?”

“Gel otur,” dedim boş sandalyeleri işaret ederek. Tekrar Gola ile Ruth’a dönerek açıkladım. “Dalessandra’nın ikimize de iş teklif ettiği otobüs durağında tanıştık.”

Ruth yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. “Kesinlikle bize katılmalısın.”

* Düşük karbonhidratlı, yüksek yağlı besinleri içeren ketojenik diyetin kısaltmasıdır. (ç.n.)

Rahat bir nefes aldım.

“Teşekkür ederim.” İri elini sırayla Ruth ve Gola’ya uzatarak onlarla tokalaştı. “Bu arada ben Buddy.”

“Ben de Ally.”

Gola sandalyesinde kıpırdayıp duruyordu. “Hadi dökülün, çocuklar. Dalessandra Russo’nun otobüs durağında ne işi vardı?”

Buddy açtığı kese kağıdının içinden küçük bir sandviçle bir paket patates kızartması, bir kutu *Fresca** çıkardı. “Bayan Russo’nun orada ne yaptığını bilmiyorum, ben kaçak badana işlerinden birini yeni bitirmiştım. Oradaki otobüs durağında otururken Ally’nin, Bayan Russo ile konuştuğunu gördüm. Bayan Russo bir şey için özür diledikten sonra ona bir kartvizit verip ‘Pazartesi günü bir iş için beni görmeye gel,’ dedi.” Görünmez bir kart çıkarıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Ruth ile Gola ağızları açık şekilde dinlerken ben tavuğuma gömüldüm.

“Bunun benim şansım olduğunu düşündüm. Hayatta bir kez olabilecek şeylerden birine benziyordu. Bir şey söylemeliydim, yapmazsam sonsuza kadar pişman olacaktım. Sesimi yükseltip ‘Benim için de işiniz var mı?’ diye sordum. Bana döndüğünde hiç kibirli bir tavrı yoktu. ‘Ne iş yapabilirsin?’ diye sordu. Ne iş olursa yapacağımı söyledim, işte buradayım. Kargo bölümünün en yeni memuruyum. Bir masam var, hiçbir şey boyamam gerekmiyor. Sağlık sigortası başladığı anda karımı fizik tedaviye götüreceğim.”

“Karının neden fizik tedaviye gitmesi gerekiyor?” diye sordu Gola. Ofis dedikodusu yerine onun hikâyesine odaklanmalarına şaşırmıştım.

“Geçen yıl işyerinde yaralandı. Elektrik hattı işçilerinden biriydi, aslında o kendine elektrikçi kadın demeyi daha çok seviyor. Neyse, çalışırken on yedi metreden sırtüstü betona düştü.”

Yüzümü buruşturdum.

“Omurgası ciddi şekilde zarar gördü. Tekerlekli sandalyede olduğu için artık çalışmıyor. Şirket iş kazası tazminatı davasına karşı çıktı. Kazadan sonra günlerce gidemediğim için işimi kaybettim. İyi bir sağlık sigortası olmadan fizik tedavi seanslarını kar-

* Gazlı içecek markası. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

şılayamıyorduk. Bu fizik tedaviler ona umudu olduğunu hissettiren tek şeydi, bilirsiniz işte.”

“Buddy, bu çok kötü,” dedim.

“Zor zamanlardı,” diye onayladı. “Yine de tünelin sonunda bir ışık olduğunu her zaman biliyordum, şimdi bana bak. Burada büyük bir ofiste, sağlık sigortalı işi olan biriyim ve üç güzel kadınla oturuyorum.”

Ona sarılmak istiyordum, Ruth bunu yaptığında çok duygulandım.

Gola elini sıkamak için masanın üzerinden uzandı. “Sen harika bir adamsın, Buddy.”

Kahkahalarla güldü. “Karıma söyleyeyim de gör!”

Buddy ilk günden kendini kanıtlama hevesiyle öğle yemeğini hızlıca yedi, ardından kargo odasına koştu.

“Bu hayatımda duyduğum en ilham verici şeydi,” dedi Ruth içini çekerek. “Sanırım onu seviyorum.”

“Sıraya gir,” dedik Gola ile aynı anda.

“Tamam, kızım,” dedi Gola. “Hadi *senin* hikâyeni duyalım. Dalessandra Russo’nun otobüs durağında seninle ne işi vardı?”

“O gün sevgilisi olduğunu sandığım oğlu beni kovdurttuğu için benden özür diliyordu.”

Gola yeşil suyunun kalanını devirip döktü.

“Bay Buzdan Mükemmellik Heykeli bu sefer ne yaptı?” diye sorarken Ruth ona bir yığın peçete uzattı.

“Yakışıklı, yani Dominic akşam yemeği için Dalessandra ile çalıştığım pizzacıda buluştu. Kabalık ediyordu, ben de onun kabalığına karşılık verdim. Pizzasının üzerine terbiyesiz bir mesaj ekledim. Birinin bunu yapması gerekiyordu.”

Gola sanki gözünün önünde *Tina Turner*’a dönüşmüşüm gibi bakıyordu.

“Evet, terbiyesiz mesajın tamamına ihtiyacım olacak,” dedi Ruth.

“SG.”

“Dominic Russo’ya ‘siktir git’ mi dedin?” dedi Gola alçak sesle.

“Aslında bunu sucukla yazdım ama evet.”

“Ne yaptı?”

“Çileden çıktı. Bağırdı.”

Ruth ile Gola şüpheli gözlerle birbirlerine baktılar. “*Bağır mı?*”

“Evet, bağırıldı. Birbirimize isimler taktık. Sonra müdürle konuşmak istedi.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Buzdağının altında bir volkan olduğunu biliyordum,” dedi Gola ıslak peçete yığınınına vurarak. “Sana söylememiş miydin?”

Ruth başını salladı. “Söylemiştin. Aynen böyle demiştin.”

Gola eğildi. “Dominic Russo bir yıl önce buraya geldiğinden beri herkes ona, Güzel Kardan Adam Frosty* gözûyle bakıyor,” diye sessizce açıkladı. Belki palmiyeler duymuş olabilirdi.

Duyduklarım ilginçti çünkü Yakışıklı’yla olan sınırlı deneyimim bunun tam tersini söylüyordu. Onun hiç buz gibi olduğunu görmemiştim, aksine onda cehennem ateşini görmüştüm.

“Onu harekete getirecek şeyin sucuklu pizza olacağını kim bilebilirdi ki?” dedi Ruth neşeyle.

Elini Ruth’un sıcak çayının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallarken, “Tamam, hikâyeye dönelim. SG yazdın, sonra müdürü görmek istedi,” diye tekrarladı Gola.

“Sonra George paytak paytak yürüyerek mutfaktan çıktı, Dalessandra’nın kırmızı deri eteğine ve Dom’un gösterişli paltosuna baktığı anda beni kovdu.”

“Hayır!” Nefesleri kesilmişti.

Bu ikisinin beni dinleme şeklinden çok hoşlandım.

“Evet. Paltomla çantamı alıp yanlarına geri döndüğümde bizim de insan olduğumuza, onun gibi insanların bize sanki öyle değilmişiz gibi davranmaması gerektiğine dair bir konuşma yaptım. Ardından oradan ayrıldım.”

Gola ile Ruth öne eğilmiş, her kelimemi dikkatle dinliyordu.

“Otobüs durağında beklerken bardaki vardiyamdan önce ne yapacağımı düşünüp duruyordum...”

Gola araya girerek Ruth’a durumu açıkladı. “Ally’nin paraya ihtiyacı var.”

“Anladım.” Ruth başını salladı.

“O sırada Dalessandra gelip Dominic adına özür diledi, hemen orada bana iş teklif etti. Onun kim olduğunu, işin ne olduğunu bile bilmiyordum. İşte buradayım.” Ofisteki sorunlardan söz ettiğimiz üstü kapalı konuşmadan bahsetmemeye karar verdim.

“İşte buradasın,” diye tekrarladı Ruth heyecanla. “Bu uzun zamandır yaşadığım en heyecanlı pazartesi.”

* *Kardan Adam Frosty* isimli, 1969 yılında Noel için özel hazırlanan animasyon filmindeki karakter. (ç.n.)

Gola bir kez daha Ruth'a doğru döndü. "Masası, Malina'nın arkasında."

Ruth yüzünü buruşturdu. "Ah, ne hoş."

"Bu arada onun olayı ne?" diye sordum.

Yine o uzun, anlamlı bakışmalardan biri geldi.

"Dominic'in babasının kız arkadaşıydı." Gola "kız arkadaş" kelimesini fısıltıyla söylerken omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Metres demek istiyorsun," diye tısladı Ruth.

"Ruth!"

"Ne var? Doğrusu bu." Ruth sandalyesini yaklaştırdı. "Şöyle anlatayım, Dalessandra'nın kocası ve Dominic'in babası olan Paul Russo burada yaratıcı yönetmen olarak çalışıyordu. Söylentiye göre pozisyonunu şirket havuzunda balık tutmak için kullanıyormuş, neyi ima ettiğimi anlamışsındır."

Benzetmeleri anlamakta üstüme yoktu.

"Tabii balıkların tümü yakalanmaya *istekli* değildi," diye ekledi Gola.

İşte bu yeni bir haberd.

"Kısaca yaşlı sapığın tekiydi." Ruth fısıldayarak anlatmaya devam etti. "Çalışan herkes bunu biliyordu. Söylentilere göre onunla birlikte olmaya yanaşmayan kurbanlarından birkaçını kovmuştu. Yani buradaki işine devam etmek istiyorsan, onun kıcını avuçlamasına izin vermen gerekiyordu."

"Bu saçmalık," dedim nefes nefese.

Başlarıyla onayladılar.

"Elbette öyleydi," dedi Gola.

"Peki Dalessandra bu konuda hiçbir şey yapmadı mı?"

"Haberini olduğundan emin değiliz. Bunu onun yanına bıraktığını hiç sanmıyorum," dedi Ruth. "Fakat hiç kimse, kocası dururken onun bir stajyere veya yardımcı editöre inanacağı fikrini test etmek istemedi."

"Üstelik bir de Malina gibiler vardı," diye araya girdi Gola. "Onunla hızlı bir seks yapmak için kendini ofisine atmaktan mutluymuştu. Hatta Paul birkaç çekim ve defile için onu yurtdışına bile götürdü."

Ruth hızla ekledi. "Bir sonraki Bayan Russo olacağını düşünüyordu."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Zavallı, servet avcısı aptal,” dedi Gola alaycı bir sesle.

“Her neyse, bundan emin değiliz ancak söylentilere göre Paul sonunda yanlış kıza çattığında kıyamet koptu,” diye devam etti Ruth.

“Ne oldu?” dedim hemen.

“Bir gün geldik ve artık Paul yoktu. Resmi bir duyuru bile olmadı. Sadece Dominic, bir asistanla birlikte babasının ofisini boşaltıyordu. Ek olarak, başka bir söylentiye göre masasında üç kutu prezervatifle bir şişe kayganlaştırıcı jel bulunmuş.”

Gola araya girdi. “Dominic tüm mobilyaları yeniledi çünkü iğrenç.”

“Bir hafta sonra insan kaynakları departmanı, söylentileri büyük ölçüde doğrularcasına yeni bir taciz ve şirket içi ilişkiler politikası başlattı.”

“Paul hemen *Indulgence*’ta iş buldu,” dedi Ruth başka bir moda dergisinden bahsederek. “Burada çalışan tüm yöneticilerin rekabet etmeme anlaşması var. O yüzden kim bilir bu işi nasıl aldı?”

“Peki ya kadınlar?” diye sordum.

İkisi de omuz silkti. “Neler yaşandığından tam olarak emin değiliz. Bir düzineye yakın insan işten çıkarıldı, elbette bütün bunlar büyük bir gizlilikle yapıldı. Malina dahil olmak üzere bir avuç kişi hâlâ burada,” dedi Gola. “Hiçbiri ithamları üzerine alınmadı.”

“Bir arkadaşımın arkadaşının bir tanıdığından duyduğuma göre çok katı gizlilik sözleşmeleri içeren bir anlaşma yapılmış,” diye açıkladı Ruth.

“Vay canına.” Başka ne diyeceğimi bilememiştim. İçeride hissedilen havanın bu kadar kötü olmasına şaşırılmamak gerekiyordu. Yaşananlar bir çözümden çok, durumu örtbas etme çabasıymış gibi görünüyordu.

“Artık her şey daha iyi,” dedi Ruth ısrarla. “1950’lerde cinsel taciz politikasının taslağı bile yoktu. Şirket içi ilişkileri düzenleyen politika bir bakıma daha fazla koruma sağlıyor.”

“O nedir?” diye sordum.

“Temel olarak yöneticiler ve astları arasında ilişki yaşanamayacağından bahsediyor,” dedi Gola.

“*Tam olarak* öyle yazmıyor.” Ruth buna hızla karşı çıktı.

Gola içini çekti. “Kuralların temeli bu. Güç dinamikleri den-

gesiz olan ilişkileri engellemeye çalışıyorlar ama bu sanki 'biz çu-valladık, şimdi geri kalanınızı sorumlu tutuyoruz' gibi bir izlenim uyandırıyor."

"Moda sektörünün başkan yardımcısına âşık olduğu için alıngan davranıyor," diye dalga geçti Ruth.

"O eskidendi. Ayrıca aşk değil, daha çok şehvetti," diye düzeltti Gola.

"Gerçekten çok ama çok tatlı biri," dedi Ruth. "Tabii işimizi kaybetmemize neden olacak kadar tatlı değil."

Çatalımı alıp bitirebilme umuduyla tavuğumun son parçasını kestim. Dalessandra'nın nerede hata yaptığına dair birkaç fikrim oluşmaya başlamıştı.

"Peki sen nasıl fakir oldun?" diye neşeyle sordu Ruth.

İç çektim. "Çok uzun hikâye."

Bir anda buz gibi bir esintinin omurgamdan aşağıya doğru süzülüğünü hissederek başımı kaldırdım.

İki masa ilerideki Yakışıklı, bu sabah Dalessandra'nın ofisinde tanıştığım Linus denen adamın yanına bir sandalye çekerken bana bakıyordu. Onun ezici bakışına sahte bir gülümseme ve sadece parmaklarımı oynattığım bir el sallamayla karşılık verdim.

Gola dudaklarını hareket ettirmeden fısıldadı. "Kızım, sen şimdiye kadar tanıştığım en cesur insansın."

"Vajinan çelikten yapılmış olmalı," diye tahmin yürüttü Ruth.

"Hepimizinki öyle değil mi?" Telefonumun alarmı çaldığında iç çektim. "Pekâlâ, hanımlar. İşe geri dönme vakti."

Doğuştan planlamacı biriydim. Uyulacak bir planım olmadığında işler ters gider veya yarım kalırdı. Bana göre sorumluluk, yapacağımı söylediğim şeyi yapmak demekti.

Birçok konuda sorumluluk yüklenmek zorunda kalmış, bu nedenle her şeyi planlamaya başlamıştım. *Detaylıca*. Telefonumda ayarlanmış düzinelerce günlük alarm vardı.

Haftanı planla.

Koreografili dans dersi.

Dans dersine gitmek için yola çık.

Dans dersi ver.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Biraz daha ramen al.
Bar vardiyası için yola çık.
Bar vardiyasına başla.
Bar vardiyasını bitir.
Eve giden trene yetiş.
Tasarım faturalarını gönder.
Astronomik borcunu öde.
Git yat.
Uyan artık.
Hepsini yeniden yap...*

Her bir görevi planlamamış olsaydım, yapacağım işler tabağımdaki lokma misali yere düşebilir ve hayali bir mobilyanın altına kaçıp aylar sonra gecenin bir yarısında aklıma gelebilirdi. Ayrıca biri bana güveniyorsa bu güvenin hakkım vermem gerekiyordu.

“Bu akşam işten sonra bir şeyler içelim,” diye önerdi Ruth. “Sanırım anlatacak çok daha fazla dedikodumuz var.”

Ayağa kalkıp gülümsedim. “Gelemem. Tamamen parasız olduğum gerçeğinin yanı sıra bu gece çalışıyorum.”

“İkinci bir işin mi var?” diye sordu Gola.

“Dört tane ikinci işim var.”

“Kızım, senin tatile ihtiyacın var.”

Bir de mango margarita'ya.

* Et suyu, et ve kurutulmuş deniz yosunu gibi birçok malzemeye hazırlanan çorbanın içinde sunulan eriştenin Japon mutfağındaki adıdır. (ç.n.)

DOMINIC

Bu tür toplantılardan *nefret* ediyordum.

Bütün bu yüz yüze beyin fırtınası olayı tam bir saçmalıktı. Sonbahar ofis modası çekimi için modellerimizi hangi tasarımcının giydirmesi gerektiğini veya sosyal medya çılgınlığının merkezinde hangi makyaj ürünlerinin olduğunu nereden bilebilirdim?

Fotoğraf çekimleri ve bunlar için yapılan tüm hazırlıklar, politik açıdan BM* toplantılarından çok daha endişe vericiydi. Tasarımcılar modellerle tartışıyor, fotoğrafçılar belli tasarımcıların fotoğraflarını çekmek istemiyordu. Depolarda hatalar yapılıyor, gereğinden fazla yazı işi gerektiren fikirler ortaya atılıyordu. Satış temsilcileri tutamayacakları sözler veriyor, çekim mekânları konusunda son dakika felaketleri yaşanıyordu.

Üstelik en diplomatik kararları benim vermem bekleniyordu. *Hah. Lanet bir şaka olmalıydı.*

“Hazır mısın?” Huysuz prodüksiyon müdürü Linus, koridorda bana eşlik etmek istemişti. Gözlüğünü düzeltti.

“Hazırım.”

Bir şeyde iyi olmamaktan nefret ediyordum. On iki yaşındayken üç denemede de topa vuramayıp elendiğimde, sopamı fırlattığım için beyzbol maçından atılmıştım. Beyzbol benim oyunum değildi.

Zamanında lisenin beyzbol yıldızı olan babam, açıklanamaz bir nedenle o gün maça gelmeyi başarmıştı. Bana televizyon izlemek ya da sızlanmak gibi... iyi olduğum şeylere odaklanmam gerektiğini söylemişti.

Şirketteki pozisyonunu devralacağımı söylediğimde de aramızda benzer bir konuşma geçmişti. Bana yine aynı küçümseyici tavırla yaklaşmış, onun yerini doldurmam konusunda iyi şanslar

* Birleşmiş Milletler. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

dilemişti. Bunu yapmaktansa onun şirketteki pozisyonu dahil, bu ofisteki her şeyi yakmayı tercih edeceğimi söylemiştim.

Görevimi sağlıklı bir rekabet duygusuyla yürütmüyordum. Tam aksine, bir zamanlar sorgusuz sualsiz gösterdiğim bağlılığı bir daha hiçbir zaman kazanamayacak olan adamdan daha iyi olduğumu kendime kanıtlama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

Beyzbol konusunda tam olarak aynı şeyi yapmıştım. Her gece çalışmış, atış ve antrenman salonlarında saatler harcamıştım. Sonunda üniversite takımında oynamak için burs teklifi alacak kadar başarılı olmuşum. Babam bunu hiç başaramamıştı.

Bu benim için yeterince iyi bir başarı ölçütüydü. Ona meydan okuyup başarıyı kanıtladıktan sonra beyzbolu bırakmış, bir daha elime eldiven almamıştım.

Aynı başarıyı şirkette gösterebilirdim. Doğuştan yetersizliğimin üstesinden gelmek için kendimi zorlayarak elimden gelenin en iyisini yapacak, her şey bittiğinde asla arkama bakmayacaktım.

Linus toplantı odasının kapısında durdu. “Ne konuştuğumuzu unutma.”

“Tamam.” O anda aptalca bir nedenle Ally’nin restorandan ayrılırken yaptığı tutkulu konuşmayı hatırladım. Daha iyi muameleyi hak eden insanlar, onlara yaşatılanlar benzeri saçmalıklardan bahsetmişti. “Teşekkür ederim,” dedim.

Linus’un kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğünün ardındaki gözleri biraz genişledi. Anlık bir duraksamanın ardından, “Rica ederim?” dedi sorgulayan bir şaşkınlıkla.

Buna “*Pislik Olma Kanıtı*” adını vermiştim. Zaman zaman dikkat ettiğim bir konuydu. Birisine teşekkür ettiğinizde bunu sık yapmadığınız için size şaşkınlıkla mı bakıyordu? İşte *Pislik Olma Kanıtı* buydu.

Eşikte aniden durdum.

Oradaydı.

Sanki bu evrenin bana yaptığı bir şaka değil de onun işiymiş gibi... kimsenin içmeyeceği kahveleri ve içindeki şekerin zararlı olduğunu düşündükleri için yemeyecekleri pastaları düzenliyordu.

Herkes çoktan masanın etrafına yerleşmişti, konuşmalar bir anda kesildi. Odada yarattığım etki tam olarak buydu.

Ally başını kaldırıp bakarken gözlerini devirdiğini saklama

zahmetine bile girmedi. "Aman ne harika," diye mırıldandı belli belirsiz.

Evet, onu gördüğüme ben de memnun değildim.

Ona aldırmadan masanın başındaki koltuğuma oturdum. "Burada olduğunuz için teşekkürler," dedim sertçe. "Başlayalım."

Masada karşılaştığım bakışlara göre bu insanların hiçbiri benim ağzımdan "T" ile başlayan kelimeyi duymaya alışkın değildi. İç çekişimi zorlukla bastırdım.

Ally masanın diğer ucuna yerleşip dinazorlar zamanından kalmış gibi görünen dizüstü bilgisayarını açtı. Siyah pantolonun üzerine canlı fuşya renginde göbeği açık, yarım balıkçı yaka bir kazak giymişti. Sağ bileğinde kot kumaşa benzer bir tür kumaştan yapılmış bilezikler vardı.

"Sonbahar makyaj trendleriyle ilgili görüşlerinizi merak ediyoruz, *Bay Russo*." Güzellik editörü Shayla yine beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Ally yazmaya başlarken sorgulayan bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde kadının ses tonunu onun da fark ettiğini anladım. İhtiyacım olan son şey aynı tip kadından bir tane daha olmasıydı.

"Bir bakalım," dedim.

Herkes tartışabilmek için ellerindeki dosyaları karıştırdı. Önümdeki dosyayı açma zahmetine girmedim, kendimi bu konuda iyi eğitmişim.

"Bence ana hatlar iyi görünüyor ancak *bronzer* konusunu atlıyorsunuz. Bu bir geçiş mevsimi, tüm kadınlar bronz görünümlelerinden hemen vazgeçmeye hazır olmayabilir."

Şeytani not tutucumun iki kaşı birden şaşkınlıkla havalandı.

Shayla daha sakın bir tepki verdi. "Önerin var mı?"

"Bu benim uzmanlık alanım değil," diye hatırlattım ona. "Sen neyi seçersen seç, yeterli olacağına eminim."

Yeterli. "Güzel" değil. Bu karşılıklı iğnelemeler sıkıcı, bir o kadar sinir bozucuydu. Eski işimde kendimizi bir ofise kapatır, yirmi dakika bağırdıktan sonra ilerleyeceğimiz bir çözüme ulaşırdık. Burada her şey biriktikçe birikiyordu. Sonuç olarak Shayla'nın beni burada isteyip istememesinin hiç önemi yoktu çünkü ben buradaydım, yetki bende idi ve herkes bununla baş etmek zorundaydı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bizi nazikçe toplantının ana gündemine döndürerek, “Devam edelim,” dedi Linus.

Toplantı boyunca kendimi Ally’yi izlerken buldum. Yazarken bile yerinde hareketsiz durması imkânsızmış gibi, sadece kendisinin duyabildiği bir ritimle yana doğru hafifçe sallanıyordu.

Gözlerimiz birkaç kez dizüstü bilgisayarının büyük ekranının üzerinde buluşup birbirine takılı kaldı.

Aramızda geçen herhangi bir mesaj yoktu. “Siktir git” imaları, üstü kapalı hakaretler olmadı. Sadece paylaştığımız uzun bakışmalar vardı. Bu ışıpta gözleri altın renginden çok kahverengi görünüyordu. Saçları kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ancak bir adam elleriyle darmadağın etmiş gibi görünen tutamlar yüzüne yayılmıştı. Dudakları ise sanki her an sırtmaya veya gülümsemeye hazırmış gibi kıvrıktı.

Sürekli gülümseyen insanlara güvenmezdim.

Bana dilini çıkardı.

Gayet rahat bir şekilde elimi kaldırıp ortaparmağımla gözümü ovuşturdum.

Artık kesinlikle sırtıyordu.

“Bana bir dakika izin verir misin?” dedim editörlerden birinin lafını keserek. “Biraz daha sessiz yazar mısın? Masayı bıçaklamaya çalışıyormuşsun gibi ses çıkarıyorsun.”

Herkes dönüp ağzı açık bir şekilde Ally’ye baktı.

Ally başını kaldırıp gülümsedi. Bir anda bundan sonraki hamlesini görmek için sabırsızlanmaya başladım.

“Kusura bakmayın,” dedi tatlı bir şekilde.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

Sadece bir süreliğine...

Masadakiler arka plan için şeftali tonlarının mı, yoksa pembe tonlarının mı daha iyi olduğuna dair tartışmalarına geri döndü. Ally ise klavyesinin tuşlarına gittikçe yükselen korkunç bir sesle basmaya başladı.

Linus dilini yutacakmış gibi görünüyordu. Shayla boğazını temizleyerek tavana baktı. Masanın etrafındaki ekibin geri kalanı, çapraz ateşte kalmak istemeyen tavırlarıyla sandalyelerini Ally’den mümkün olduğunca uzağa kaydırıyorlardı.

“Biri, bir dahaki sefere Sosis Parmaklar’ın daha sessiz bir şe-

LUCY SCORE

kilde not alması için bir şey getirebilir mi?" dedim ortaya konuşarak.

Birkaç kişinin nefes sesleri duyulabilir seviyeye gelmişti.

"Birisi de Yakışıklı'nın toplantılarda takınabileceği daha hoş bir kişilik bulabilirse harika olur," diye karşılık verdi.

Linus sakızıyla boğulmak üzereyken odanın geri kalanı nefesini tutmaktan neredeyse moraracaktı.

"Devam edelim," dedim kendimi biraz daha neşeli hissederek.

Konuşmalar yeniden başladı. Hayal gücümün ürünü olup olmadığından emin değildim ama herkes biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Sıradaki gündemimiz, reklam anlaşmasından vazgeçtikten sonra birinci sınıf ürün yerleştirme talep ederek bizi oyalayan bir güzellik markasıydı.

Asistan güzellik editörlerinden biri, "Herhangi bir öneriniz var mı, Bay Russo?" diye sorduğunda neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Derin bir nefes alarak doğrudan gözlerine baktım. "Bana Dominic de, lütfen."

Şaşkınlık dolu bakışlarla birkaç kez hızlıca gözlerini kırptırdı.

Aslında bir önerim vardı. Bu benim uzmanlık alanımdı. Risk değerlendirmesi, şişmiş egoları yönetmek ve doğru zamanda doğru baskıyı kurmak bildiğim şeylerdi. Bununla ilgili pek çok kişisel deneyimim olmuştu.

"Onlara başka yönde ilerlemeye karar verdiğimizizi söyle. Hatta *Flawless* ismini ver," dedim diğer bir cilt bakım markasından bahsederek.

"*La Sophia* ile yıllardır süren bir ilişkimiz var," diye hatırlattı Shayla. Yine de bu fikirden nefret etmiş gibi bir hali yoktu.

"Belki yolları ayırmanın zamanı gelmiştir," dedim.

Bunun üzerine bana tüm içtenliğiyle gülümsedi. Aptalca önerilerde bulunduğumda bana küçümseyerek bakıyor, ya gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor ya da koridorda karşılaştığımızda kaşlarını çatıyordu.

Bu seferki onaylayıcı bakışıydı.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum," diye itiraf etti.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“O zaman bu işi sana bırakıyorum.”

“*Flawless*’la görüşmemi ister misin, yoksa sadece öyleymiş gibi mi yapayım?”

“Okuyucularımıza uygun olacağını düşündüğün, birlikte çalışmak istediğin bir marka varsa görüşebilirsin.”

Shayla’nın gülümsemesi bir milimetre daha genişlerken *Pislik Olma Kanıtı* notumun birkaç puan düştüğünü hissettim. Sıradan bir salı günü için hiç fena değildi.

Okuyucuların baharlık ceketlerde neler aradığını ölçen çevrimiçi anket sonuçlarını, dergide en iyi şekilde nasıl gösterebileceğimiz konusunda masanın etrafında şaşırtıcı derecede hararetli bir tartışma başladı.

Masanın diğer ucundan sinir bozucu bir ses yükseldi. “Neden bunları harekete dökmüyorsunuz?”

“Çünkü bu basılı bir dergi. Yani *kâğıt* üzerinde,” dedim alaycı bir tavırla.

Ally gözlerini devirdi. “Alaycılığını sevdim, Dom. Basılı grafiklerle çevrimiçi animasyonlu grafikleri birbirine bağlamaktan bahsediyordum. Basılı ve dijital içeriğiniz arasında daha fazla geçiş trafiği istiyorsunuz, değil mi? Böyle tatlı bir şey yapabilirsiniz...” Ayağa kalkıp beyaz tahtaya doğru yürüdü.

Dikkatim ikiye bölündü. Üzerindeki pantolonun kıcının kıvrımlarını sarma şekliyle çizim becerisi arasında gidip geliyordum. Bir trençkot taslağı çizerek parçanın bazı kısımlarını işaret eden oklar ekledi, ardından hareket ediyormuş gibi görünen başka bir versiyonunu çizdi.

Çok büyüleyiciydi. Canımı sıkıyordu.

“Daha sonra buraya, okuyucunuzun telefonu ile tarayabileceği özel bir akıllı etiket koyuyorsunuz. Etiket onları internet sitesine yönlendiriyor. Bunu, her bir ürünü giyen modelin çizimine veya gerçek videolarına bağlayabilirsiniz. Bu yöntemle ürünün yapısını, diğer parçalarla en uyumlu şekilde giyme yollarını ve farklı fiyatlara nerelerden satın alınabileceğini ayrıntılı olarak anlatabilirsiniz.”

Linus dudaklarını büzerek gözlüğünü parlatıyordu. Bu onun bu fıkirden hoşlandığının göstergesiydi. “Bu...”

“Korkunç bir fikir değil,” diye tamamladım.

“Teşekkür ederim,” dedi donuk bir sesle.

“Benim için örnek çizimler yapabilir misin?” diye sordu Shayla. “Şu tarz bir şey yani.”

Ally omuz silkti. “Evet. Elbette, yaparım.”

Toplantıyı on dakika geç bitirdik, bu bir ilkti. Genelde herkes benimle aynı odada olmamak için acele ettiğinden toplantılarım erken biterdi.

Telefonumdaki mesajlara göz atmak için biraz oyalanıp kasıtlı olarak Ally’nin arkasından çıktım.

Bana doğru bakarak, “Sosis Parmaklar mı?” diye tısladı.

Ondan hoşlanmıyordum ama onunla tartışmak, sonu gelmeyecek bir toplantıyı biraz daha ilginç hale getiriyordu. Ayrıca o taze limon kokusunda... baştan çıkarıcı bir şeyler vardı.

“*Clydesdale*” gibi yazıyorsun.”

“Biliyor musun, arada bir gülümseyen çok daha hoş biri olur-
dun,” dedi kirpiklerini kırıştırarak.

Kadınların, bunu söyleyen erkeklerden neden nefret ettiğini anlıyordum.

“Gülümsemeye vaktim yok.”

“Gülümsemeye vaktim yok,” diye sinir bozucu bir tonda taklidimi yaptı.

“Olgunluğun anaokulu düzeyinde kalmış.”

“Ayy, Somurtkan Surat’ın duyguları mı incindi?”

“Kovuldun, Malefiz.”

“Bu konuda iyi şanslar, Yakışıklı.” Merdivenlere doğru yöneldi.

“Sakın buraya alışayım deme,” diye seslendim.

Yanından geçtiğim sırada, bir makyaj sanatçısının ağzı açık kalmış halde bana bakarken doğruca cam kapılara çarptığı ana kadar gerçekten gülümsediğimi fark etmemiştim.

11

DOMINIC

İdari kat genellikle kaçındığım bir yerdi. Gürültülüydü, düzensizdi. Ayrıca babamın çalışanları taciz etmek için tercih ettiği avlanma alanıydı. Büyük olasılıkla onları güçsüz ve güzel olarak görüyordu, onun için mükemmel kurbanlardı.

Ben ise orayı mayın tarlası gibi görüyordum. Ofislerimizin içinde ve dışında olan şeyler uğruna pis işleri yapan meşgul kadınlar vardı. Tek bir yanlış hareketle şirketimizin tüm omurgasını yerinden oynatabilirdim. Onlara burada başka bir Russo erkeği olduğunu hatırlatmak yerine onlardan kaçınmak, işlerini yapmalarına izin vermek daha güvenliydi.

Ally'nin öğle arası olmasına rağmen onu kafeteryada görmemiştim. Baktığımdan veya sistemdeki takvimden programını kontrol ettiğimden değildi. *Tamam, belki de yapmıştım.*

Bunu neden bizzat yaptığımı hakkında düşünmeyi kesinlikle reddettim. Benim için iletişimi yürüten, e-postalarımı gönderen her zaman Greta olmuştu.

Ancak bu talebi bizzat kendim iletirsem, Ally'nin işi bırakmaya hazır olup olmadığını görebilirdim.

Elimdeki dosyaya hafifçe vurarak etrafa baktım. Bölmelerin çoğu boştu ancak odanın diğer ucunda onu ve pembe kazağını gördüm. Kulaklıklarını takmıştı, omuzlarını ritmik bir şekilde oynatırken dudakları şarkı sözleri eşliğinde sessizce hareket ediyordu.

İçsel bir mücadele vererek klasöre tekrar dokundum. Ne oluyordu böyle? Kendimle yaptığım tartışma birkaç dakika kadar sürdü.

Arkasına yaklaştığımda hâlâ sandalyesinde sallanıyordu. Ale-tim açıklanamaz bir şekilde onun yakınlığının farkındaydı, bu durum beni sinirlendirdi. Kırk dört yaşındaydım. Havuz partisine katılmış sivilce suratlı bir ergen değildim, üstelik babamın aksine kendimi kontrol edebilen biriydim.

Omzunun üzerinden baktığımda oturduğu yerde korkuyla sıçradı. “Ödümü kopardın, Yakışıklı!” diye cıyıklarken saçlarına dolanmış kulaklıklarını çıkarmaya çalıştı. “Ah!” Daha sert çekmeye başladı.

Kulaklığı tutup, “Kes şunu,” dedim eline minik bir şaplak atarak. “Kel kalacaksın.”

Saçını kulaklıktan kurtardım.

“Teşekkür ederdim ama şu anda kel kalmam senin suçun.”

Ekranına baktığımda bir kasap dükkânı için birkaç farklı logo tasarlama işinin ortasında olduğunu gördüm. “Mesai saatinde şahsi bir iş yaptığını görüyorum.”

Parçalanmasına on saniye kalmış gibi görünen, uyduruk akıllı telefonunu alıp ekrandaki geri sayımı gösterdi. “Öğle yemeği molasındayım, Bay Gün Işığı. Kendi dizüstü bilgisayarında çalışıyorum.”

“Benim internet ağıma bağlısın. Peki bu zavallı telefona benzeyen şeyi nereden buldun?”

Dinozor bilgisayarına dönüp internet bağlantısını keserken bana, “Neden gidip hayalarını tekmelemiyorsun?” dercesine bir bakış attı. “Şimdi mutlu musun?”

Mutluydum. Onunla kavga etmeyi seviyordum. En azından ona bir yanlış yaparsam bir köşeye gidip ağlamazdı.

Masasına bakınca telefonun yanında bir muz olduğunu gördüm. “Öğle yemeğin *bu* mu?”

“Evet. Öğle yemeğim *bu*. Kıyafetim veya sesli nefes almam gibi beni yargılamak istediğin başka bir şey var mı, yoksa öğle yemeği molama geri dönebilir miyim?”

“Muz öğle yemeği değildir.”

Yeme bozukluklarının ne kadar yaygın olduğunu bilecek kadar uzun süredir moda sektöründeydim. Gerçi sabahki toplantıda bu kadının iki tane kızılıklı *muffin* yediğini görmüştüm.

“Yeni ve geçici olarak yoksulsan öyledir.”

“Yeni ve geçici olarak yoksul,” diye tekrarladım.

“Endişelenme, Dom,” dedi kuru bir sesle. “Bulaşıcı bir şey değil.”

Dom. Sadece adımı kullanmakla kalmamış, bana bir lakap takmıştı... Üstelik kötü olmayan türdendi.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bir şeye mi ihtiyacın var, yoksa karamsar havanı diğer katlara yaymaya mı karar verdin?” diye sordu.

“Yeni çalışanların çoğu en azından yöneticilerine saygı duyuyormuş gibi yapar.”

“Yeni çalışanların çoğu daha geçen hafta yöneticileri yüzünden işini kaybetmemiştir,” diye karşılık verdi.

“Yani yeni, geçici yoksulluğundan beni mi sorumlu tutuyorsun?”

“O kadar havaya girme. Sen sadece beni biraz daha yoksul yaptın.”

“Gerçekten sadece bu muz mu yiyeceksin?” diye sordum.

Muza uzanıp kabuğunu soydu. “İzin saatimde seninle konuşmam gerekiyor mu?”

Tanrılar yüzüme gülmüş olmalıydı, tam o anda telefonunun alarmı çalmaya başlayınca sırtıttım. “Görünüşe göre artık mesai saatindesin.”

İçini çekip dizüstü bilgisayarında kaydet tuşuna bastı ve kapattı.

“Senin için ne yapabilirim, *patron*?”

“Sadece kavgacı kişiliğini göstermeye devam et, zaten er ya da geç annem korkunç bir hata yaptığını anlayacaktır.”

“O kadarını bilemem. Sonuçta seni hâlâ yanımda tutuyor.” Ally kasıtlı olarak muzdan bir ısırık aldığı anda anında bir aptal gibi uyanıktım.

Kızgınlığım geri gelmişti. Bu çok saçmaydı, birlikte çalıştığım biriyle sohbet ederken asla tahrik olmamıştım. Meyve yiyen bir kadınla tartışmak bile beni tahrik ediyorsa, kendimi zorladığım yalnızlık halinin biraz fazla uzun sürdüğü çok açıktı.

Ona doğru eğildim. “İşi bırak.”

“Bırakmamı sağla.”

“Tek niyetim bu.”

“Harika. Bu konuyu hallettiğimize göre cehennemin hangi katından geldiysen oraya dönüp maaşımı kazanmama izin vermeye ne dersin?”

Yanından ayrılmak için arkamı döndüğüm an neredeyse birine çarpıyordum.

Malinda mıydı? Matilda mıydı? *Gerçek Ev Kadınları** dudaklı sarışın çok yakınımda duruyordu. Anlaşmayı kabul edip kalmaya

* 2006 yılında ABD’de yayınlanmaya başlayan, her bölümünde belirli şehirlerde yaşayan kadınların profesyonel ve kişisel hayatlarını konu alan realite programıdır. (ç.n.)

karar veren, aynı zamanda babamın nimetlerinden faydalanmış birkaç kişiden biriydi.

“Merhaba,” dedi oyuncak bebeğe benzeyen nefes nefese sesiyle.

Bana “babacık” diye seslense kusabilirdim.

“Affedersin,” dedim hızla yanından geçmeye çalışarak.

Adı M ile başlayan bir şey olan kadın önüme atladı. “Sizin için... *yapabileceğim* bir şey var mı?” diye sorarken bakışları vücudumda gezinip kasıklarımında takılı kaldı.

Ally masasının arkasından öğürür gibi yaptığında ona dönüp “*lütfen bana yardım et*” mesajı göndermiş olabilirdim.

“Hayır,” dedim. Melissa mıydı? Magenta mı?

Bir adım daha yaklaştı. Parmağı kravatımda gezindiğinde *limbo* dansında şampiyonluk kazanabilecek kadar eğilmiştim. “Herhangi bir şey. *Herhangi*,” diye tekrarladı.

Dişlerimi sıkarak kabine doğru geri çekildim. Ben babam *degildim*, ona benzediğimi düşünmesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyordu.

“Hey, Mal. Neden erkekleri taciz etme işini kendi boş zamanında yapmıyorsun?” dedi Ally kendi bölmesinin üzerinden başını uzatarak. “Bazılarımız burada yemek yemeye çalışıyor ve senin bu peygamberdevesi misali cilveleşmelerin çok mide bulandırıcı.”

Mal... inda göz açıp kapayıncaya kadar “beni hamile bırak” ruh halinden sıyrılarak “ejderha kadın” tavrına dönüşmüştü. Ally’ye küçümseme dolu bir bakış attığında gönüllü olarak aralarına girdim. Elbette Ally’nin varlığı bile beni çok sinirlendiriyordu ama bu, beni korurken psikopat iş arkadaşı tarafından öldürülmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu defa çok daha soğuk bir sesle, “Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” diye tekrar ettim.

Mesajımı almış gibi görünüyordu. Kafasını kaldırarak bir timsahın bataklığa doğru sürünmesi gibi yavaşça uzaklaştı.

“Ucuz atlattın,” dedi Ally muzundan bir ısırık daha alırken. “Neredeyse giderken testislerini de yanında götürecekti.”

“Evet. Onlara ulaşmak için önce senin yüzünü parçalayacaktı.”

* Alçak bir çubuğun alından, düşmeden ve çubuğu düşürmeden geçmeye çalışılan bir eğlence türüdür. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bana göz kırptı, ardından kıs kıs güldü.

Hassiktir. “Yanlışı ifade ettim. Yüzünün şeye yakın olduğundan bahsetmiyordum, yani oraya...” Cümleyi tamamlayamadım. *Siktir.* Bu odada geçirdiğim beş dakikalık sürede hem sertleşmiş hem de bir çalışana yüzünü testislerime yaklaştırmasını önermiştim. Ben böyle biri *değildim*.

Bu kez daha şiddetli bir kahkaha attı. “Sakin ol, Dom. Pisliğin teki olabilirsin ama iç çamaşırıma girmeye çalışan biri değilsin.”

Tam o anda iç çamaşırını hayal etmeye başladığım için kontrol edilemez şekilde sertleşen ereksiyonumu, elimdeki dosyayı aşağı indirerek gizledim. Kendimden nefret ettim.

Ally konuşmaya devam etti. “Peki ya Malina öyle mi? Kesin senin çamaşırına girmeye çalışacak. Bu yüzden bekâret kemeri veya köpekbalığı kovucu kullanmayı düşünebilirsin.”

“İşine dönsen iyi olur,” diye mırıldandıktan sonra koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım.

Kendi masama dönüp aletimi büyük ölçüde kontrol altına aldığım da insan kaynakları için bir talep formu oluşturdum.

Evrakları beklerken Greta’yı aradım.

“Bana bir iyilik yapıp bu öğleden sonra idari bölüme atıştırma-
lıklar gönder.”

“*Atıştırma* mı?” Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi söylediklerimi tekrarladi.

“Evet. Yiyecek. Proteinli bir şeyler mesela?”

“Bütün departmana yetecek kadar mı?” diye sorarken sesindeki meraklı tonu duyabiliyordum.

“Herkesi yetecek kadar. Benim kartımı kullan.” Masamın üzerindeki araştırma talebi dosyası dikkatimi çekti, bu formu teslim etme zahmetine bile girmemişim. “Benim için sisteme bir araştırma isteği ekleyebilir misin?”

Beş dakika sonra Ally Morales’in dosyasındaki her şeyi okumak üzere sandalyemde arkama yaslanmışım.

DOMINIC

Sırf bunu yapabileceğimi kanıtlamak için salı gününden beri ondan uzak duruyordum.

Aptal aletime hayatımı onun *yönetmediğini*, Paul Russo'nun kopyası olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Yaşananları tam olarak anlayamıyordum. Ancak o aptal pizza dükkânındaki tanışmamızdan itibaren bir buçuk haftadır Ally Morales için harcadığım beyin gücü çok fazlaydı, dikkatimi gerçekten hak eden hiçbir şeyle bu kadar ilgilenmemiştim.

Bu bir sorundu.

Üstelik ben akıllı bir adamdım. Artık onu rahat bırakabileceğimi kanıtladığıma göre, onu becermek istemeden etrafında olabileceğimi de kanıtlamam gerektiğine karar vermiştim.

Onu yanıma çağırttım.

Saatime *tekrar* bakarken kendime bunun büyütülecek bir şey olmadığını söyleyip duruyordum. Daha önce yönetici adaylarını yanıma çağırtmışım. Onlara doğrudan bir soru sorduğumda daha az sinir bozucu olacağını veya o tuhaf, insanı geren mırıltı seslerini çıkarmayacağını bildiğim kişilerdi.

Ally'yi yanıma çağırmanın hiçbir özel anlamı yoktu.

Onunla, o anlamda ilgilenmiyordum. Beni kızdıran ve sınırlarımı zorlayan insanlarla yatmazdım, buna rağmen onu merak ediyordum.

Bir kadını Colorado'da yarı başarılı bir grafik tasarımcısından New York'ta muzla idare eden bir garsona dönüştüren neydi? Kredi notu pek iyi değildi. Kredi raporunda son üç ayda tonlarca kredi kartı borcunun olduğu belirtiliyordu. Ev adresinin konumu ise -*Evet, tamam. Adresine bakmıştım, bundan ben de memnun değildim*- Jersey'nin iyi bir banliyö kasabasında, güzel bir mahalledeki bir aile eviydi.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Evin sahibi o değildi. Ancak sahibinin kim olduğunu öğrenmek için tamamen yasal bir mülk araştırması yapmaktan son anda vazgeçmiştim.

Ayrıca kendimi defalarca onu sosyal medyada aramaktan da alıkoymuştum.

Dürtüleriyle yaşayan bir adam değildim. Bu yüzden onun hakkında daha fazlasını öğrenme isteği beni rahatsız ediyordu. Ondan hoşlanmıyordum bile, yine de şirket fotoğrafı beni güldürmüştü. Resmi tekrar açıp gülümsedim. Tam hapsirmek üzereyken mi çekilmişti?

Açık olan kapım tıklatıldığı anda sandalyemde irkildim.

Ally koluna astığı paltosu ve omzundan sarkan sırt çantasıyla kapımın eşiğinde duruyordu. "Gitmeye hazır mısın, Yakışıklı? Yoksa pornonla birkaç dakikaya daha mı ihtiyacın var?"

Fotoğrafını kapatıp ayağa kalktım.

Gözleri kocaman açılırken dudakları yusuvarlak oldu.

Bir an fermuarımı kapatmayı unuttuğumu düşünerek aşağı baktım.

Hayır, fermuarım kapalıydı. "Ne var?" dedim.

Sessizce başını iki yana salladı.

Tekrar aşağıya baktım. Giysilerimde leke falan yoktu. Kravatım bağlı, yeleşimin düğmeleri hâlâ ilikliydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum her kelimenin üzerine basarak.

Başını iki yana sallarken, "Hayır. Sorun yok," diye mırıldandı sonunda. Artık benim dışımda her yere bakıyordu. Halı ona oldukça etkileyici görünüyor olmalıydı çünkü boynu ilginç bir pembe tonuna dönüşmeye başlamıştı.

"Toplantıdan önce kendini toparlamaya çalış," dedim yanından geçerken.

Greta paltom ve evrak çantamla masasının yanında bekliyordu. "Nazik ol," dedi buyurgan tavrıyla.

Ally arkamdan homurdandı.

Kollarımı paltomun içine sokarken, "Ben her zaman naziğim," diye hırladım.

Söylediklerim iki kadını da güldürdü.

Ally omzuma vurdu. "Sen komik bir adamsın, Dom." Görünüşe göre ona dilini yutturan nöbet veya sinir krizinden kurtulmuştu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Greta."

Greta haince göz kırptı. “İyi şanslar, Ally.”

Asansörde konuşmadık, ikimiz de birbirimizi görmezden gelmek için elimizden geleni yapıyorduk. Ancak asansöre başkaları bindiğinde kendimi köşede, ona yaslanmış halde buldum. Her dokunduğumuzda hissettiğim bu sinir bozucu elektrik çarpması hissi neyin nesiydi? Kat kat giysilerimize rağmen koluma değen omzunun fazlasıyla farkındaydım.

Lanet olsun, yirmi üçüncü katta binen adam telefonunda *Tetris* oynarken dirseğiyle koluma dokunuyordu. Bu temas bile dikkatimi çekmemişti. Ally ile aramda, etrafımızı sararak ileri geri hareket eden bir gerilim vardı.

Bundan hoşlanmamıştım.

Geçici bir rahatlama sağlayan kapılar nihayet açıldığında hızla lobiye adım attık. Aklımı karıştıran limon kokusunu almamak için ona yolu gösterme bahanesiyle birkaç adım önüne geçtim.

“Merhaba, Ally! Nasıl gidiyor?” Kahverengi kargo pantolonu ve şapkasıyla orman kaçkınına benzeyen bir adam, taşıdığı yarım düzine Dior çantayı diğer eline geçirerek ona el salladı.

Ally’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Sırtışını, öfkeli hallerini görmüştüm. Hatta bir veya iki kez kahkaha attığını bile duymuştum ama bu tamamen başka bir şeydi.

Yüzü gerçek bir sevinçle aydınlandı. Burada neşeye yer olmadığını bilmiyor muydu? Benim onun varlığından rahatsız olduğum kadar onun da benim varlığımdan rahatsız olmasını istiyordum. Onun işlevsiz hale gelmesini istiyordum.

“Buddy! Alışveriş mi yapıyorsun?” diye şakalaştı.

Adam anırmaya benzer, ağrıbaşı sayılamayacak kadar yüksek bir ses tonuyla güldü.

“Aynen öyle! Havalı bir fotoğraf çekimi için birkaç parça kapıp geldim,” diye seslendi. “Sen n’apıyorsun?”

“Havalı bir toplantıya gidiyorum,” dedi ona göz kırparak.

Asansörün kapıları kapanırken, “Yarın öğle yemeğinde görüşürüz,” diye bağırdı adam.

SUV’ye bindiğimizde Ally hâlâ sırtıyordu.

“İyi öğleden sonralar,” dedi Nelson direksiyona geçtiğinde. “Yolculuk için size birer protein içeceği aldım.”

Dikiz aynasında Nelson’la göz göze geldiğimizde dile getirme-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

diği sorusunu anladım. Bugüne kadar, otuz dakikalık bir yolculuk için ondan yiyecek veya içecek almasını hiç istememiştim.

İçeceklerden birini havada kaparken, "Vay canına, içecekler!" dedi Ally.

İçmek istiyormuşum gibi davranarak kendiminkini aldığında, "O adam kimdi?" diye sordum.

"Kim? Buddy mi?" Dikkatle bardağın içindekine bakıyordu.

Gözlerinin parladığını fark ettim. Onu sinir bozucu bulsam, aramızdaki bu gelgitli halden keyif alsam bile bakışlarında gördüğüm açlık göğsümü sıkıştırdı. Ona nedenini sormak istedim.

Tam zamanlı, iyi maaşlı bir işi varken neden karnı açtı?

Bunun yerine, "Adı Buddy mi?" diye sordum.

"Bilmemene şaşırdım. Annen, bana iş teklif ettiği otobüs durağında ona da iş teklif etti. Biliyorsun, senin beni kovdurmandan hemen sonraydı."

"Sen kendi kendini kovdurdun." Pencereden görünen soğuk, ıslak Manhattan'ı izlerken sıcak ve tropik bir yerde olmayı dile-dim. Her şeyden uzakta olmayı istedim.

"Bir fikrim var. Birlikte çalışmaya mecbur olduğumuza göre," diye konuşmaya başladı Ally. "Neden bu işi aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşarak yürütmeyi denemiyoruz?"

Başımı iki yana salladım. "Bu asla işe yaramaz."

"Tamam. Peki ölümcül düşmanlar olmak yerine, birbirimize karşı kötü davranmamak için çaba göstermeye ne dersin?"

"Tutamayacağım sözler vermekten hoşlanmam."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Tam olarak Buddy'yi gördüğündeki gibi bir neşe değildi, yine de hoşuma gitmişti.

"Yol ne kadar sürüyor?" diye sordu içini çekerek.

Nelson ön koltuktan cevapladı. "Yaklaşık otuz dakika, hanımefendi."

"Ben Ally."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ally. Ben de Nelson."

"Otuz dakika, Dom gibi bir adamla arabaya tıklıp kalmak için uzun bir süre gibi görünüyor," diye şoförüne takıldı.

Nelson'ın göz kenarları kırıştı. "İnsan alışıyor."

Yeniden bana doğru dönerek, "Yani arkadaşmışız gibi davranmıyoruz, üstelik sen pislik olmayacağına söz veremiyorsun,"

diye özetledi. “Baştan başlamaya ne dersin? Birbirimiz hakkında hoşlanmadığımız her şeyi birbirimize anlatabiliriz. Önce ben başlıyorum.”

Şaka yapıyordu ama fena bir fikir sayılmazdı. Ondan *hoşlanmıyordum*. Ondan *hoşlanamazdım*. İkimizin de bunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

“Tutumun,” dedim kendi listemi sıralamaya başlayarak. “Ayakkabıların. Gözlerin yüzüne göre çok büyük. Bir çalışan olduğunu, buna uygun davranman gerektiğini hatırlamakta sorun yaşıyorsun. Ayrıca saçların sürekli yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor.” *Bir adamın yanından.*

Gözlerini iki kere kırptırdıktan sonra kahkahası arabayı doldurdu. “Bu liste hakkında öyle çok düşünmüşsün ki, bir anda hepsi ağzından döküldü.”

“Ben sadece bariz olanları belirttim. Oturup seni düşünecek zamanım yok, Malefiz.”

Yalan.

Bana doğru ukala bir bakış attı. “Tabii ki yok, Dom.”

“Tipim olmaman bir yana, beğendiğim tipe o kadar zıtsın ki büyük halam Rose’la yarışsın.” *Biraz daha yalan.*

Babamın tarafında gerçekten Rose isimli bir büyük halam vardı, üstelik o da korkunç bir insandı. Ailenin o tarafının DNA’sında ciddi bir sorun olmalıydı.

Ally kahkaha atarak, “Komiklik yapma, Yakışıklı. Espri anlayışı olan erkekleri severim,” diye uyardı.

Homurdandım. “Temel içgüdülerinle savaşıp bana direnmen gerekecek.”

Uzanıp bacağımda duran elimi okşadı. “Merak etme, Dom. Sen de benim tipim değilsin.”

Blöf yaptığını bildiğimi belirtmek için alaycı bir ses çıkardım.

Yüzüme bakmak için koltukta döndü. Bu hareket, üzerindeki aptal eteğin uyluklarının biraz daha üstüne kaymasına neden oldu.

“Duygusuzsun, saygısızsın. Genel olarak kötü bir ruh halindesin ve sanırım başkalarının duygularının seninkilerin önüne geçmesi fikriyle baş edemiyorsun.”

O kadar doğru noktalara parmak basmıştı ki...

“İşkoliksin, aslında bu iyi. Bana göre iş ahlakı iyi bir şeydir

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ama işini sevmiyorsun. Yani ya çok inatçısın ya da değişiklikten çok korkuyorsun. Bu iki huyu hiç sevmem.”

Gözlerim kısılrken burun deliklerimin genişlediğini *hissedebiliyordum*. “Beni tanıımıyorsun.”

“Tipim olmadığını biliyorum,” dedi şımarık bir tavırla.

Onun tipi olmamamı diliyordu.

“Sen pizza dükkânlarına dalıp garsonları kovduran tiplerdensin.”

Az önce gelen internet sitesinin ziyaretçi sayısı ile ilgili e-postadan etkilenmiş gibi davrandım. “Hiçbir şeyi oluruna bırakmayı beceremediğin gerçeğini eklemek için listemi değiştirmek istiyorum.”

“O işe mecburdum, Dominic.”

“Şimdi daha iyi bir işin var. Rica ederim.”

Ally homurdandı, gerçekten fiziksel olarak hırlamıştı. “Eylemlerimizin sonuçları vardır, Dominic Russo. Bu sonuçlardan biri de annenin beni işe aldığı güne pişman olmanı sağlamak olacak.”

“Bunu zaten başardın. Neden istifa edip başka birinin gününü mahvetmiyorsun?”

“Yapma,” diye alay etti. “Senin büyük göletindeki küçük, minicik bir balığım. Binada olduğumun bile farkında değilsin.”

Artık hayalperest olan *oydu*.

Birkaç dakika sessizce oturduk. E-postalarımı okuyormuş gibi yapmaktan vazgeçip pencereden kasvetli, donmuş Manhattan’a bakmaya başladım.

“Bana şirkette beş dakika boyunca susmana neden olan şeyin ne olduğunu söyle,” dedim sonunda.

Bu ani soruyla dengesinin bozulduğunu, bakışlarını hızlıca üzerimde gezdirdiğini fark ettim.

Ardından yavaşça yüzünde beliren gülümsemeyle soğuk, ölü kalbimin göğsümün içinde tuhaf şeyler hissetmesine neden oldu.

Nelson’ın duymaması için biraz daha yaklaştı. O anda birçok şeyi biliyordum. Ondan hoşlanmıyordum, ondan hoşlanmak istemiyordum. Ona baş belasından başka bir şeymiş gibi davranmaya niyetim yoktu, yine de bunların hiçbirini onun yanında olma arzumu bastıramıyordu.

“Benim şu şeylere,” diye başladı tereddütle.

LUCY SCORE

Nefesim durdu, kalbimin gürültülü çarpıntısının sonraki sözlerini bastırmasını istemiyordum. Cümlesini yarım bıraktığında tüm dikkatimle onu izliyordum.

“Yeleklere zaafım var,” dedi benimkine bakarak.

“Ama ben senin tipin değilim.” diye karşılık verdim.

Sırttı. “Sadece yelek sayesinde biraz daha az benim tipim değilsin. Endişelenme, Dom. Sana direneceğime söz veriyorum.”

Manhattan'ın cuma öğleden sonrası trafiği berbat. İnsanların metro yerine neden arabaya binmeyi tercih ettiğini anlayamıyordum. Buna rağmen işte buradaydım, güzel bir *SUV*'nin deri döşemeli arka koltuğuna yayılmış halde para kazanıyordum.

Neredeyse eğlendiğimi söyleyebilirdim. *Neredeyse.*

Yanımdaki seksi yelekli, düşüncelere dalmış adam rahatlama yeteneğimi devre dışı bırakıyordu.

Bir teslimat kamyonunun etrafından dolaşmaya çalışan iki taksinin korna düellosu arasında, "Zara'dan fazla bilgi alamadım. Bu toplantı ne hakkında?" diye sordum. Ortaparmaklar havada uçtu.

"Kendi araştırmanı yapmayı öğrenmelisin," diyen Dominic huysuz tavrına geri dönmüştü. Bu berbat tavrının, çekicilik faktörünü birkaç kademe aşağı çekmesini diliyordum ancak kadınlık organlarım ona verdikleri on puanlarım istikrarlı bir şekilde koruyorlardı.

"Söyle işte," diye ısrar ettim.

"Christian James kendi markasını kurmakta olan bir tasarımcı. Öncesinde büyük moda markalarının birinde çalışıyordu. Kademe kademe yükseldi. Orijinal tasarımlara yeni bir soluk getirerek sektörde isim yaptı, daha sonra annemle tanıştı."

Enerjim yerine gelmişti. "Ona akıl hocalığı mı yapıyor?" diye tahminde bulundum.

Dominic başını salladı. Sanki konuşma onu sıkıyormuş, buradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi pencereden dışarı baktı. "Onu doğru insanlarla, doğru tedarikçilerle ve cemiyetten kişilerle tanıştırdı. Annem ona inanıyor. *Label* onun, kariyerinin ve tasarımlarının tanıtımını yapıyor."

"Annen birçok yerde potansiyel görüyor," dedim düşünceli bir sesle.

“Her yerde değil,” dedi keskin bir bakış atarak.

Güldüm. “Hayır, her yerde değil. Benim durumumda yaptığı şey bir yanlış düzeltmekti ama harika içgüdüleri var. Mesela Buddy.”

“Buddy adında birinin lüks moda sektörüne uygun olduğunu hiç sanmıyorum. Lüks modanın kargo odasında olsa bile.”

İçimi çektim. “Tam bir züppesin.”

İnkâr etmeye bile çalışmadı.

“Sanırım Buddy’nin, *Label* için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyeceksin.”

“Umursamayacağını düşündüğüm halde sanırım söyleyeceğim,” dedim ciddi bir tavırla. Ona Buddy’ye dair bildiğim her şeyi anlattım. “Linus bile onu seviyor.”

“Linus kimseyi sevmez,” diye karşı çıktı Dominic.

“Buddy’yi seviyor, zaten sevmemek imkânsız. Yani, senin dışında herkes için imkânsız. Eminim insanlardan hoşlanmamak sana çok doğal geliyordur. Buddy için durum bunun tam tersi. Tanıştığı herkesi daha o anda, hiçbir şey kanıtlamalarına gerek kalmadan seviyor. Evde yaşadıkları düşünüldüğünde bu tutumu inanılmaz.”

Dominic gözlerini kapatarak başını koltuğa doğru eğdi. “Buna pişman olacağım. Peki Buddy’nin evinde ne olmuş?”

Ona Buddy’nin karısından bahsettim. Geçirdiği kazayı ve sigorta şirketinin yaptıklarını anlattım.

Hiçbir şey söylemedi.

“Annen ona bir şans verdi. Otobüs durağındaki bir yabancıya... Bunları düşünmek tüylerimi diken diken ediyor,” diye itiraf ettim.

“Görüyor musun?” Kolumu yukarı kaldırıp ona doğru uzattım.

Gözleriyle tenimi incelerken sanki bana gerçekten dokunmuş gibi tüylerim bir kez daha ürperdi.

“Can sıkıcı derecede duygusalsın.”

“Bunu da hatalarımdan oluşan uzun listeye ekliyor musun?” diye sordum.

“Aslında sende hoşuma giden şeylerin listesini yapsam daha hızlı olurdu.”

“Belki beni bu kadar düşünmemelisin,” dedim. “Yanlışlıkla beni takdir etmeye, arkadaşılığımın keyif almaya başlayabilirsin.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Alaycı bir şekilde homurdanıp yorum yapmaya tenezzül etmedi.

Christian James Tasarımları'nın bulunduğu bina modaya uygun bir depoydu. Eskiden et paketleme tesislerinin olduğu bölge, şimdilerde modern bir semte dönüşmüştü.

Yük asansörüyle üçüncü kata çıktığımızda kapılar muhteşem, rengârenk bir karmaşaya açıldı.

"Lütfen bana burada çekim yapacağımızı söyle," diye nefes aldım. Göz alıcı bir doku cümbüşüydü. Tuğla duvarlar, eskitilmiş ahşap zeminler ve yüksek, kemerli pencerelerden süzülen ışık harikaydı. "O kadar güzel ki, kusmak istiyorum."

Başını iki yana sallayarak, "Neyin var senin?" diye sordu Dominic.

Sanırım onun tek görebildiği içerideki karmaşaydı.

"Şunu bir düşün. Mesela şuradaki elbise..." Altına batırılmış gibi görünen uzun, daracık bir kokteyl elbisesini işaret ettim. "Elbiseyi gösterecek koyu tenli bir model onu giyip kırmızı ve turuncu kumaşlarla kaplı çalışma masalarından birinin önünde dursa nasıl patlar! Arka planda kaba, tuğla bir duvar. Güneş yandan içeri giriyor."

Bana sanki ikinci bir kafam çıkmış, ondan iki yüzümle birden öpüşmesini istemişim gibi bakıyordu.

Elimi ona doğru uzattım. "Ah, hadi ama Dom. Bana telefonunu ver, birkaç fotoğraf çekeyim."

"Telefonumu sana vermeyeceğim, kendininkini kullan."

İndirimden aldığım, kullandıkça öde tarifeli ve çok akıllı olmayan telefonumu kaldırdım.

"Bu şey de ne?" diye sordu. "Hesap makinesi mi?"

"Kapa çeneni. Telefonunu ver." Israrım karşısında telefonu cebinden çıkardı.

"Kamerayı aç," dedim.

Durumdan hiç hoşlanmadığını fazlasıyla göze sokarak kamerayı açtı. Telefonu elinden alıp hızlıca birkaç fotoğraf çektim. "Aydınlatmanın zamanını dikkatli ayarlamak gerekiyor," dedim birkaç kare daha çekerek. "Ateş gibi renklerin olması fikrini sevdim, zaten bunlarla fazlasıyla çalıştığı görülüyor. Makalenin yayınlanma zamanına bağlı olarak, yaz ve ateş temalarıyla ilerlemek

isteyebilirsiniz. Eger kış temalıysa, o beyaz alçı duvarın önünde açık griyle lacivert tonlarının baskın olduğu bir sürü fotoğraf çekebilirsiniz.”

Başımı sallayarak fotoğraflara göz attım. Yanlışlıkla fazla ileri gittiğimde tasarım stüdyosu fotoğrafları yerine, Dominic’in kızgın bir ifadeyle ortaparmağını kaldırdığı *selfie*’sine denk geldim. Soğuk, duygusuz Dominic Russo’nun telefonunda neden komik bir *selfie* vardı ki? İçimden taşan kahkahamı gizleyemedim.

Bana yan gözle baktı. Masum bir şekilde, bir raf dolusu pantolonla meşgulumuş gibi davrandım.

Kargo pantolonla, kalın balıkçı yaka kazak giymiş bir kadın yanıma geldi. “Bay Russo, Christian telefon görüşmesini bitirmek üzere.” Uzun, siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözlükleri sürekli burnundan aşağı kayıyordu. “Ben Agnes.”

“Ally,” diyerek elimi uzattım.

Elinde takvim uygulaması açık duran bir *iPad* tutuyordu. “Christian’ın bir tedarikçiyle yapması gereken telefon görüşmesinden önce sizinle toplantısı için bir saati var.”

Ekranı işaret ederek, “Bu hangi takvim uygulaması?” diye sordum. İyi takvimleri severdim.

Agnes ile bir dakika boyunca planlama uygulamalarıyla ilgili konuşurken Dominic ikimizi de görmezden geldi.

Telefonunun alarmı çaldığında Agnes burnunu kırıştırdı. “Size toplantı odasını göstereyim,” derken beyni çoktan bir sonraki görevine odaklanmıştı. Bizi camla kaplı bir toplantı odasına götürdü. Modellerin, elbiselerin ve muhtemelen moda sektörünün ünlü insanların çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğrafları çıplak duvarlara yaslanmıştı. Çiftlik tarzındaki uzun masanın ortasında bir grup sukulent vardı.

Dominic benim için bir sandalye çekti. Onu altımdan kaydırıp almanın komik olacağını düşünmesinden şüphelenerek dikkatle oturdum.

Şaşırtıcı bir şekilde yanıma oturdu. Sinirini bozduğuma, onu rahatsız ettiğime dair yaptığı tüm konuşmalara rağmen benden uzaklaşmak için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarırken yargılayıcı bakışlarını görmezden geldim. Mali durumumla ilgili herhangi bir utanç duy-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

muyordum. Yaşadıklarım benim için sadece aşılması gereken bir engel, bir tür meydan okumaydı. Üstelik başarısız olmaya hiç niyetim yoktu.

Agnes odadan çıktığında bana döndü. “Burada *Label*’ı temsil ettiğin gerçeğini göz önünde bulundurmalısın.”

“Bulundurmalıyım, değil mi?” Bilgisayarına açılış şifresini girerken ona meydan okudum. Bu dinazorun hayata dönmesi yaklaşık dört dakika sürmüştü.

“Bu sektörü yönlendiren şey görünüştür.” Bakışlarını dizüstü bilgisayarında, ardından ikinci el mağazasından aldığım kıyafetlerimde dolaştırdı.

“*Label* görünüşle bu kadar ilgileniyorsa, beni donatabilir veya daha iyi bir fikirle beni toplum içine göndermez,” dedim bıkkınlıkla. “Not alabilen çok daha çekici yönetici adayları var.”

Cevap vermek için ağzını açtığı anda saf, katıksız bir yakışıklı sözümüzü kesti.

“Dominic, toplantı için teşekkürler. Sen de Ally olmalısın.” Odaya giren adam açıkçası çok hoştu. Gülümsemesi ocak ayının soğuşunu ısıtmaya yetecek kadar sıcaktı. Kısa kesilmiş koyu renkli kıvrıkcık saçları, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş parlak yeşil gözleri vardı.

Düşük belli bir kot pantolonla uzun kollu dar bir tişört giymişti. Bir de yeleği vardı.

Gözlerim parladı.

Dominic masanın altından bacağımı dürttü. Ayağa kalkıp tasarımcının elini sıkmadan önce, “Kendine hâkim olmaya çalış,” diye mırıldandı.

Christian büyük hedefleri olan coşkulu bir adamdı. Tesis bizzat gezdirirken yaptığı her şeyin tutkudan kaynaklandığı çok belliydi. Christian James’in hayatı renk, doku, güzellik ve eğlenmeden oluşuyordu.

Dalessandra’nın onun neyinden etkilendiğini görmek kolaydı.

Tabii ki delicesine yakışıklı olmasını bir kenara bırakıyordum.

Dominic çatık kaşlı bir huysuzken Christian gamzeli ve arkadaş canlısıydı. Dominic soğukken Christian sıcaktı.

Henüz dikim aşamasında geniş paçalı bir pantolon giydirilmiş prova mankenini işaret ederek, “Bu nedir?” diye sordum.

Christian bana sırttı, Dominic'in soğuk bakışlarını görmezden gelerek o güzel sıcaklığın tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Tamam, bu binanın dışındaki durumum tam bir felaket olabilir. Ancak seksi yelekler giymiş çok yakışıklı iki adamın varlığının tadını çıkardığım şu anda, hayata oldukça olumlu bakabiliyordum.

“Bunlar benim hobi projemin bir parçası,” dedi. “Daha kapsayıcı özellikleri olan bir koleksiyon.”

Özür dileyerek, “Sektörde yeniyim,” diye açıkladım.

“Bunu tahmin edebildiğinden eminim,” dedi Dominic acımasızca.

Omzumun üzerinden ona pis bir bakış attım. O sırada diğer adam ufak bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde bir kez daha ürperdim. Çok yakışıklı iki dilim ekmeği olan bir Ally sandviçiydim.

Christian ileriye işaret ederek, “Ek koleksiyon engelli bireyler için yaratılmış bir dizi tasarımı içeriyor,” diye açıkladı. Gizli elastik kemeri gösterdi.

“Bu neden sadece hobi projesi?” diye merakla sordum.

Dominic bir kez daha ona sormadığım soruyu yanıtladı. “Talep yok.”

“Henüz,” dedik Christian’la ikimiz aynı anda.

Bunun üzerine adam bana bir kez daha gülümserken Dominic ise gözlerini devirdi.

Christian pantolonun paçalarından birini bana doğru kaldırınca parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim.

“Vay canına.” Kumaş çok yumuşak, pürüzsüz ve lükstü.

“Bu projeye annemle başladım. Diyabete bağlı nöropati sebebiyle parmaklarındaki hissi kaybetti. Bu nedenle düğmelerle fermuarları açarken zorlanıyor, yine de iyi görünmek istiyordu. Bu yüzden engelli veya sakatlığı olan birinin kendi kendine giyinmesini, giyindiğinde iyi görünmesini kolaylaştıran giysilerle uğraşıyorum. Duyusal sorunları olan kişiler için gizli dikişler yapıyoruz. Manyetik fermuarlar, genişletilmiş beden gibi özelliklerin hepsini iyi kumaşlar ve güçlü renklerle birleştiriyoruz.”

“Seninle çok gurur duyuyor olmalı,” dedim.

Gülümsedi. “Bunu ona her pazar söylüyorum. Resmi olarak gurur duymadan önce evlenip bebek sahibi olmamı beklediği-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ni söylüyor. Kübalı olmak onun ruhuna işlemiş. Sen evli misin, Ally?” diye sordu bana günahkâr, çapkın bir şekilde göz kırparak.

“Tanıtım serisinde hangi parçaları kullanmayı öngördüğün konusuna dönelim.” Dominic konuşmanın yönünü değiştirip burada olma sebebimize getirdi. Christian bizi başka bir odaya yönlendirdiğinde Dominic homurdanarak telefonunu bana verdi. “Belki birkaç fotoğraf çekersen, tasarımcıya ağzının sıyrını akıtmayacak kadar meşgul olursun.”

Sırf onu sinirlendirmek için gülümsedim. “Bundan şüpheliyim, Dom. Hem de çok.”

DOMINIC

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Ally'nin sinir bozucu derecede mükemmel bir gözöl vardı. Eskiden pizzacıda garsonluk yapan bir yönetici adayına göre çok fazla fikri vardı. Bir saat boyunca renklerle dokular konusunda bana ders vermişti.

Üstelik Christian James onun bu fikirlerinden fazlasıyla hoşlanmış görünüyordu. Ona gülümsüyor, zevkine övgüler yağıdırıyordu. Ayrıca bakışlarının sürekli onun kısa örgü eteğinin ucuna kaymasından hiç hoşlanmamıştım.

Orada olmasaydım adamın onu içki içmeye, akşam yemeğine ve hızlı bir sekse ikna etmeye çalışmasına şaşırırmazdım. Onu zorlamasına gerek bile kalmazdı, zaten büyüleyici biriydi. Ally'nin büyülenmekten hoşlandığı açıkça ortadaydı, üstelik bunu görmek sinirimi bozuyordu.

Christian ile yapacağım sonraki toplantılara Ally'yi getirmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Bu tür bir dikkat dağınıklığına hiç ihtiyacım yoktu.

"*Label* neden bu ek koleksiyonu kapsamlı bir hikâye serisi olarak kullanmıyor?" Nelson *SUV*'yi getirir getirmez Ally'nin ilk sorduğu soru buydu. Araca binerken eteğinin uygunsuz derecede yukarı sıyrılmasına dikkat etmemek için büyük çaba harcıyordum. Onu yüzüstü yatırıp eteğini kaldırma arzum çok fazlaydı. Bu yüzden yanına oturmadan önce bir anlığına dışarıda kalarak soğuk kış havasının beni kendime getirmesini bekledim.

"Hedef kitlemiz bu değil." Beni rahat bırakacağını umarak cevabımı kısa ve öz tuttum.

"Bunu anladım," dedi. "Peki ek koleksiyonu dahil etmenin ne zararı var?"

Soruları beni rahatsız ediyordu. "Moda, herkesi kapsayan yö-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

nüyle bilinen bir sektör değil. Daha çok özel ve ayrıcalıklı olmakla ilgilenir.”

Konuyu hararetlendirme isteğiyle, “Ama her şey değişmiyor mu?” diye bastırdı. “Diğer lüks markalar bunu yapıyor çünkü nüfus yaşılanıyor. Bu durum daha fazla insanın, başkasına ihtiyaç duymadan giyinebilmesini sağlayan kıyafetler satın almayı isteyeceği anlamına gelmez mi?”

“Hiç *Label*’ı okudun mu?”

“Kendini beğenmişlik yapma. Yaratıcı yönetime ciddi bir soru soruyorum. Eğer derginizin amacı neyin özel olduğunu vurgulamaksa, Christian’ın kapsayıcı koleksiyonunu göz ardı ederek fırsatı kaçırıyorsunuz demektir. Bu insani bir şey. Hem bu koleksiyon size sıradan, tek tip modeller dışında farklı modeller kullanma fırsatı verir. Gerçek hayat bu.”

“İnsanlar gerçeği istemiyor,” diye savundum. “Hayal kurmak istiyorlar. Hayatlarını değiştirecek elbiseyi istiyorlar. Kendilerini güzel, seksi, özel ve türünün tek örneği hissettiren kıyafetler istiyorlar.”

“Peki tekerlekli sandalyede bunları hissedemez misin?”

“Beni kasıtlı olarak mı kızdırmaya çalışıyorsun?”

“Olabilir. Ayrıca gerçekten buna inandığın için mi, yoksa sadece benimle tartışmayı sevdiğinden mi bunları söylediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Çok fazla sinir bozucu fikrin var.”

“Bunu annene söyle,” dedi neşçyle.

“Neden tüm dönüş yolculuğu boyunca sessizce oturacağımız bir oyun oynamıyoruz?”

Sırıtarak burnunu kınıştırdı. “Sadece *Label*’ın tarihsel olarak hep değişimin ön saflarında yer aldığını vurgulamaya çalışıyorum. Devasa bir düşünüş yaşamadan dijitale geçişe öncülük ettiniz. Neden kapsayıcılığı bir sonraki tarih yazma hamleniz olarak görmüyorsunuz?”

“Bir fantezi satıyoruz. Okuyuculara hastalıkları veya engelleri hatırlatan giysiler fantezi değildir. Bu gerçek hayat ve insanlar bundan bıktı.”

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

Henüz işin inceliklerini öğrenmeye çalıştığım bir dönemdey-

ken *Label* markasını savunmak hoşuma gitmemiştir. Fantezi ve imaj markamız için vazgeçilmezdi. Konuyu değiştirmek için, “Senin başka işin yok mu, mesela hayatını mahvedeceğin başka bir kurban bulmak gibi?” diye sordum.

“Ağzın iyi laf yapıyor, Yakışıklı ama sanırım benden görüldüğü kadar nefret etmiyorsun,” dedi Ally neşeli bir tavırla.

“İddiaya var mısın?” İç çektim.

“Üzgünüm. Beş parasızım.”

Sırt çantasının derinlerinden kulak tırmalayan tiz bir ses yükseldi.

Ses kulak zarımı delerken, “Tanrım, bu nedir?” diye sordum.

Cevap vermek yerine elini telaşla çantasına daldırdı.

O aptal telefonu kulağına götürerek, “Alo?” dedi nefes nefese.

Hattın diğer ucunda konuşanı dinlerken tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

“İyi mi peki?” diye sordu. Telefonu tutan elinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

Elini saçlarının arasından geçirirken solgun görünüyordu.

“Tamam. Hangi hastane? Bu bir önlem mi yoksa...” Sesi gitgide azalırken başını salladı.

“Benim oraya gelmem...” Nelson’a doğru eğilip *GPS* ekranına baktı. “Bir saati bulabilir. En fazla iki. Alo? Beni duyabiliyor musunuz?”

Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı. “Lanet olsun! Tabii ki şarjı bitti.”

“Sorun ne? Nereye gitmen gerekiyor?” diye sordum.

Sanki trafiğin ortasına atlayacakmış gibi kapı kolunu tuttuğunda yerinde kalmasını sağlamak için elimi dizine kenetledim. Titrediğini görmeye dayanamıyordum. “Ally.”

“Ailevi bir durum,” dedi çatlayan bir sesle. “Nelson, kenara çekebilir misin? Trene yetişmeliyim.”

“En yakın metro istasyonundan beş blok uzaktayız,” dedim.

“Yürüyebilirim. Yürümem gerek.” Küçük, sert hareketlerle sırt çantasının fermuarını çektikten sonra sırtına takmaya çalıştı.

“Arabayı al, Ally,” dedim.

Yaptığı işi bırakıp bana baktı, bana gerçekten baktı. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı, korkmuş görünüyordu ve onun bu halinden nefret ettiğime karar verdim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dizini sertçe sıkarak, “Nefes al,” diye emrettim.

Yavaşça nefes alıp verdi. “Arabayı alamam. Jersey’e gidiyorum,” dedi biraz daha sakinleşmiş bir sesle.

“Nelson, Jersey’i çok sever.”

“Bunun için yaşıyorum efendim,” diye araya girdi Nelson.

Konuşmalarımız Ally’nin yüzünde titrek bir gülümsemeye neden oldu.

“Nelson seni Jersey’e götürüp orada bekler, sonra evine bırakır.”

Tekrar titremeye başlayarak kapı koluna uzandı. “Yapamam. Tren daha hızlı olur, yine de teşekkür ederim.”

“Ally,” dedim tekrar. Arabadan atlayıp ortadan kaybolmasına izin veremezdim.

“Bir şey yok. Ben iyiyim.” Sesinde beni azıcık olsun rahatlatacak hiçbir şey yoktu.

Nelson sinyal verip metro istasyonuna doğru ilerlemek için şerit değiştirdi.

“İşte. Al bunu,” diyerek cüzdanımı çıkardım. Ona doğru bir ellilik fırlattım. “Jersey’e vardığında taksiye bin.”

Kucağındaki paraya bakıp başını iki yana sallamaya başladı. *Yeni ve geçici olarak yoksuldu ama aptalca inatçılığı asla değişmiyordu.*

“Ben...”

“Ağzından çıkacak bir sonraki kelime ‘alamam’ olursa, seni gideceğin yere kadar bizzat götürmekte ısrar edeceğim,” diye tehdit ettim.

Tekrar kucağındaki banknota baktı, ardından bana doğru döndü. Meydan okuması için onu cesaretlendirdim.

“Sana geri ödeyeceğim.” Sesi gergindi, o altın rengi gözleri biraz yaşarmış görünüyordu. Gitmesini istemiyordum.

“Bunu yaparsan seni kovarım. Arabayı al. Lütfen,” diye ekledim kelimenin ağzımda bıraktığı histen hoşlanmayarak.

“Tren daha hızlı.”

Nelson kaldırımın kenarına hızla yanaşıp koltuğundan aşağı atladı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordum.

“Her şey yolunda. İyiyim,” dedi. “Teşekkür ederim, Dom.”

LUCY SCORE

Ne teşekkür etmesine ne de yanağıma kondurduğu masum, dostane öpücüğe hazırlıklıydım.

Nelson kapımı açtığında Ally yanımda oturduğu yerden hızla aşağı indi.

Onu ve saçma sırt çantasını merdivenlerde gözden kaybolana kadar izledim.

Yeniden direksiyon başına geçtiğinde, “Ofise mi dönelim, efendim?” diye sordu Nelson.

Hâlâ Ally ve sırt çantasının gittiği yöne bakıyordum. “Aslında gitmem gereken başka bir yer var.”

15

ALLY

“Baba?”

Küçük odadaki bir parça mahremiyet sağlayan perdenin arasından başımı uzattım. Bej fayansları, sanayi tipi gri duvarları, mide bulandırıcı antiseptik ve hastalık kokusuyla diğer hastane odalarının aynısıydı.

Babamın yatağı pencerenin yanındaydı, hemşire onunla ilgilenirken ilgisizce camın arkasındaki gri dünyaya bakıyordu. Bilinci yerindeydi, dik oturuyordu. Bunu gördüğümde midemdeki düğümlerin bir kısmı çözüldü.

Önünde duran tepsiye dokunulmamıştı.

Perdenin diğer tarafındaki oda arkadaşı, televizyonda *Yargıç Judy** izlerken uyuyakalmıştı. Horlaması sonuna kadar açtığı televizyon sesini bile bastırıyordu.

Sağlık sigortasına şükrettim. Aksi takdirde açılan damar yoluna ve bacağına takılan desteğe bakıldığında çoktan beş kuruşsuz kalmış olmamız kaçınılmazdı.

“Bay Morales?” diye seslendi hemşire. Babam bu sefer başını kaldırıp baktı.

Kilo kaybı yavaşlamasına rağmen bir daha asla birkaç yıl önceki gibi tombul bir adam olmayacaktı. Kendimi bildim bileli olan bıyığı da gitmişti. Bakımevinde onu her hafta tıraş ediyorlardı.

Babamın şu anki haliyle yeni bir ilişki kurmaya çalışırken bile onun eskiden olduğu adamı özölüyordum. Bu yeni ilişkinin dinamikleri çoğunlukla acı doluydu, pek tadı yoktu.

“Ziyaretçinizi tanıyor musunuz?” diye sordu hemşire.

Babam bana gelişigüzel bir bakış attıktan sonra umursamaz şekilde omuz silkti. “Tanımalı mıyım?”

* 1996 yılında ABD’de yayınlanmaya başlayan, eski Manhattan Aile Mahkemesi Hakimi *Judith Sheindlin*’in başkanlık ettiği mahkemeleri yayınlayan realite programıdır. (ç.n.)

Mantığım bunun bir hastalık olduğunu biliyordu. Ancak beni büyüten, beşinci sınıftayken kot ceketime pullar diken ve ilk regl olduğum gün oturma odamızda altı kadın komşuyu bir araya toplayan adamın beni her tanımayışında, ikimize dair küçük bir parçayı daha kaybetmişim gibi hissediyordum.

Beni bu dünyada en çok seven adam gitmişti, çoğu gün onun anılarından da silindiğimi görüyordum. Sanki hiç var *olmamıştık*. Sanki hiç var *olmamıştım*.

“Merhaba, Bay Morales.” Yüzüme içimden gelmeyen parlak bir gülümseme yapıştırdım. “Evden ihtiyacınız olan bir şey olup olmadığına bakmaya geldim.”

“Ev mi?” diye homurdandı.

Başımı sallayıp bekledim.

Omuz silkti. “Bobby’nin çimleri biçip biçmediğine bir bak. Çocuğa haftada on dolar ödüyorum ama o beş dolarlık iş yapıyor. Ayrıca bana öğrencilerimin dönem ödevlerini getir. Burada kaldığım sürece en azından onları okuyup not veririm.”

C+ notu verilebilecek bir gündü. Huysuz olsa da çok sinirli değildi. Babamın dünyasında Ally Morales diye biri varsa sekiz yaşındaydı ve yaz mevsimindeydi.

“Tamam,” diye kabul ettim. “Atıştırmalık ister misiniz? Müzik?”

Cevap vermedi. Yavaşça çiseleyen buz gibi yağmurun vurduğu pencereden dışarı bakmaya geri döndü.

Hemşire başıyla koridoru işaret ettiğinde onun peşinden dışarı çıktım.

“Nasıl?” diye sordum.

“Bu sabah yataktan düşüp kavalkemiğini kırmış,” diye açıkladı.

Arkamdaki duvara yaslandım. “Başka bir kırığı var mı?”

Babamın hastalığında düşmeler çok tehlikeliydi.

“Biraz morarmayla şişlik var ama başka kırık yok,” dedi hemşire.

Teşekkür ederim yerçekimi tanrıçaları. “Ağrısı nasıl?”

“Demans hastalarında bunu söylemek zor.”

Demans hastalarında her şeyin zor olduğunu öğrenmiştim.

“Düşük dozda ağrı kesici ilaç veriyoruz. Birkaç saatte bir onu

KÜÇÜK BİR İYİLİK

kontrol ediyorum. Buraya geldikten sonra biraz uyudu, şimdilik onu yatakta tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Fizik tedavi ve ortopedi ekiplerimiz sabah durumu değerlendirmeye gelecekler.”

“Burada ne kadar kalacak?” diye sordum. Mevcut durumda beklenmedik hastane faturaları bizi iflas ettirmekten çok daha fazlasını yapabilecek güce sahipti.

“Şu aşamada bunu söylemek zor. Tedavilere bağlı,” diye açıkladı.

Babam odadan, “Karım nerede?” diye seslendi.

Yüzümü buruşturdum. Bunu merak etmeyi onlarca yıl önce bırakmıştım.

“Annen ziyarete gelecek mi?” diye sordu hemşire.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Gelmeyecek.”

Teselli ederek koluma hafifçe dokundu. “Bir süre daha yanında kalabilirsin. Agresifleşirse kendini üzmemeye çalış.”

“Teşekkürler.” Bir yabancından ibaret olduğum odaya geri döndüm.

Babam yemeğine hâlâ dokunmamıştı, pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu.

“Güzel görünüyor,” dedim tepsisindeki çorbayı işaret ederek.

Belli belirsiz homurdandı.

Telefonumu çıkarıp babam için hazırladığım çalma listesini açtım. Evimizde her zaman müzik olmuştu. Babamın Latin kökenleri *BB King*, *Frank Sinatra* ve *Ella Fitzgerald*’a olan sevgisiyle birleşerek çocukluğumun şarkılarını yaratmıştı. Piyanoyu iyi, gitarı ise biraz daha az iyi çalıyordu ama müziğe duyduğu tutkuyla bunu telafi ediyordu.

Müziğe duyduğum sevgi dahil, daha birçok şeyi ondan almıştım.

Şimdi onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Babamın parmakları *Tito Puente*’nin, *Take Five*’ şarkısına ritim tutuyordu. En azından hastalık ondan bunu alamamıştı.

“*Tito Puente*’nin İkinci Dünya Savaşı sırasında donanmada görev yaptığını, devletin savaş gazilerine verdiği yardım sayesinde *Julliard*’daki eğitim masraflarını karşıladığını biliyor muydun?” dedi babam.

* (İng.) *Kısa Bir Mola*. (ç.n.)

** *Dans*, tiyatro ve müzik alanlarında eğitim veren seçkin bir okul. (ç.n.)

Sandalyeyi yatağının yanına çekerek, “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Tanıdık birine benziyorsun. Bayan Vacula’nın kızı mısın?”

“Öyleyim,” diye canlı bir sesle yalan söylerken boynum kızarmıştı. Bayan Vacula yirmi yıl boyunca sokağın karşısındaki evde yaşamış, yapılan yüzlerce *Dracula* şakasına zarafetle katlanmıştı. Ardından Mesa, Arizona’ya taşınmıştı. Onu düzeltmenin, artık bilmediği şeyleri ona hatırlatmanın ikimize de zarar vermekten başka işe yaramadığını çabucak öğrenmiştim.

“Annen dünyanın en iyi etli sebze çorbasını yapar, biliyorsun.”

“Doğru,” dedim. “Bakalım bu çorba onunkine yakın mı?” Kaşığı alıp ona uzattım.

Kendimi babamın evine attığımda saat geç olmuştu.

Termostatı bir iki derece düşürüp mutfığa yöneldim. Kendime bir kâse *ramen* hazırladım, yanına dün işyerindeki atıştırmalıklardan kalan bayat bir simit aldım. Görevliler kalanları atmadan önce acil durum karbonhidratları olarak düşünüp hemen almıştım. Bir moda dergisinde detoks sularından başka bir şey olmayacağını düşünmüştüm ama çalıştığım departmandaki yiyecek miktarı geceleri yatağa aç girmemi engelleyen tek şeydi.

Esnedim. Bunu atlatacaktım. Başka seçeneğim yoktu, üstelik bunun için sızlanmak aptallıktı.

Üst kata çıktım, zemindeki zayıf noktanın üzerinden atlayarak çocukluk odama yöneldim. Evin derli toplu olması konusunda endişelenemeyecek kadar yorgun olduğum için kıyafetlerimi yerde bir yığın halinde bıraktım. Bacaklarım soğuktan kızarmıştı, çorabımın sentetik danteli yüzünden kaşınıyordu.

Bir eşofman altı, uzun kollu tişört ve kapüşonlu bir *sweatshirt* giydikten sonra geniş yatağımdaki yorganın altına girdim.

Yorgun bir şekilde telefonumu elime aldım. Yemek servisi yaptığım şirketin patronuna bir mesaj atıp o geceki vardiyamı kaçırdığım için bir kez daha özür diledim. O parayı kaçırmak kesinlikle canımı yakacaktı.

Dizüstü bilgisayarımı açmalıydım. Ödenmiş bir fatura olup olmadığına bakmalıydım. Banka hesabıma girip gelecek hafta ne için çalışmam gerektiğini görmeliydim. Aslında yapmak zorunda

KÜÇÜK BİR İYİLİK

değildim, hesapta ne kadar para olduğunu kuruşuna kadar biliyordum. Üç rakamın takibini yapmak zor olmuyordu.

En azından hastane faturalarının gelmeye başlaması haftalar alırdı. *Label'* dan bir iki hafta daha maaş çeki göremeyeceğim için vergileri veya sağlık sigortasını yanlış hesaplamış olma ihtimalime karşı tüm masrafları düşük tutacaktım.

Tam zamanlı bir maaş çeki benim için çok şeyi değiştirecekti. Sadece maaş gününe kadar beklemem gerekiyordu, ardından her şeyi yeniden değerlendirip yeni bir plan yapabilirdim.

Şimdilik kemeri bir kademe daha sıkacaktım.

Elimde tuttuğum telefonum titredi.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti.

Bilinmeyen Numara: Eve varabildin mi? Bu arada ben Yakışıklı.

Bayat simit çiğnerken mesaja baktım. *Dominic "Senden Nefret Ediyorum" Russo gecenin on birinde bana mesaj mı atmıştı?*

Belki başka birine mesaj atmak isterken yanlışlıkla bana yazmıştı. Ona Yakışıklı Prens lakabını takan pekâlâ başka biri daha olabilirdi.

Kafamın içinde olasılıkları tartarken bir mesaj daha geldi.

Dominic: Nelson, seninle Jersey'e gitmesine izin vermediğin için yıkıldı. Ona bir özür borçlusun.

Tanrı aşkına. Adam bana, kendi isteğiyle mesaj atıyordu.

Parasını ödediği taksinin beni yanlışlıkla Dominic Russolar ve Ally Moralesler'in iyi geçindiği farklı bir zaman boyutuna götürüp götürmediğini merak ettim.

Ben: Nelson'ın hayallerini suya düşürdüğüm için üzgünüm. Umarım beni affeder.

Taksi parası için Dom'a teşekkür edip etmemek arasında gidip geldim. Sonunda teşekkür yerine ona borcumu ödemenin daha doğru olacağına karar verdim. *Off.* Hesapta olmayan başka bir

LUCY SCORE

masraf daha çıkmıştı ancak Dominic Russo borçlu olmak isteyeceğim türden bir adam değildi.

Dominic: Ailevi durum nasıl?

Ben: Kontrol altında. Neden bana nazik davranıyorsun?

Dominic: Nazik davranmıyorum. İşini bırakıp bırakmadığını kontrol ediyorum.

Simidi bitirdikten sonra kendimi yastığıma bıraktım.

Ben: Bu kulağa daha gerçekçi geliyor. Bir an ruhunu tekrar aktifleştirdiğinden endişelenmiştim.

Dominic: Onun için insanın önce ruhu olması gerekir.

Telefonumun ekranına bakarak gülümsedim. Komik mi davranıyordu? Hem de bilinçli bir şekilde!

Ben: Sarhoş musun? Yoksa hava karardıktan sonra kişilik mi değiştiriyorsun? Dur bir dakika. Greta, sen misin?

Dominic: Sinir bozucusun.

Ben: Sarhoş Greta, sen misin?

Dominic: Pazartesi işe geliyor musun, gelmiyor musun?

Ben: Bir daha asla yelek giymeyeceğine yemin edersen. Bu fetişimi mahvetme, Yakışıklı. Ben de senden sonsuza kadar nefret edeyim.

Dominic: Bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun, Malefiz?

Ben: HİÇ benim tipim değilsin... yine de tedbirli olalım. Sen yeleklerini at.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dominic: Bunu düşüneceğim. Yemek yedin mi?

Gözlerimi devirip bir kaşık dolusu *ramen* aldım. Adamın yemek konusunda takıntısı vardı.

Ben: Evet.

Dominic: Eve taksiyle mi gittin?

Ben: Evet. Teşekkürler. Paranın üstü duruyor.

Dominic: Kapa çeneni ve uyu.

Nasıl bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama söylediğini yapacak kadar yorgundum.

Pazartesi günü işe kıçımı sürükleyerek gelmiştim. Ruh halim tepeden tırnağa simsiyah olan kıyafetime yansımıştı. Eğlenceli ve Enerjik Ally'ye dair tek işaret, babamın birkaç yıl önce Noel'de hediye ettiği minik renkli boncukları olan altın halka küpelerimdi.

Bir anda bölmemde belirerek, "Selam, kızım," dedi Gola yeşil *smoothie*'sini içerken. "Hafta sonun nasıldı? Bay İçi Sıcak Dışı Soğuk'la ofis dışındaki toplantı nasıl geçti?"

Hafta sonum berbat geçmişti. Hastane ziyaretleri, bar vardiyaları, dans dersleri ve yemek dağıtım şirketindeki patronumun onu son dakikada yüzüstü bırakışımı telafi etmem için sunduğu iş arasında sıkışıp kalmıştım. Süpürgeyi elime bile almamış, Youtube'daki "Alçıpanı Kendiniz Nasıl Takarsınız" videosunu izleyememişim.

Planımın çok gerisinde kalmıştım. Bunu düşünmek bile bir kese kağıdının içine doğru derin nefesler almak istememe neden oluyordu.

Daha kötüsü, babama yaptığım son ziyaretim çok kötü geçmişti. Onunla ancak kim olduğumu unutarak başa çıkabilmiştim. Bana annemin adıyla hitap etmesini kaldıracımdı. Kahretsin, onun kayıtsızca boşluğa bakmasına bile katlanabilirdim.

Ancak tüm hayatım boyunca tanıyıp sevdiğim adamın saldırganlaşmasına dayanamıyordum. Bir şey onu tetikleyerek tedirgin ediyordu. Mutlu, iyi kalpli ve sevimli adam ortadan kayboluyor onun yerini saldırgan, şiddet yanlısı bir yabancı alıyordu.

"Toplantı iyiydi. Tasarımcı harikaydı. Ben de bütün hafta sonu çalıştım," diye cevapladım. "Sen neler yaptın?"

"Bir adamla tanıştım." Pipeti dudaklarına götürmeye çalışırken neredeyse gözünü çıkaracaktı.

"Öyle mi?" İlişki aramıyordum ancak bu, arkadaşlarımdan ha-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yatları üzerinden dolaylı olarak yaşamayacağım anlamına gelmiyordu.

“Öğle yemeği yiyelim. Şehir merkezinin trafiğinde, muhteşem bir huysuz adamla arka koltukta yan yana oturmanla ilgili kesinlikle daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak,” diye özellikle belirtti.

“Ben de tanıştığın adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Parmaklarını oynatarak bana el salladıktan sonra masasına yöneldi.

Masaüstü bilgisayarımı açmış, çantamdan kulaklıklarımı çıkarmak üzereyken Zara sürekli kullandığı yapışkan notlarıyla karşımda belirdi. “Fazla yayılma,” dedi yumuşak bir sesle.

“Kovuldum mu?” *Lanet olası Dominic Russo.*

“Yeni görev.” Not kâğıtlarından birini koparıp masama yapıştırdı. “Linus’un bu hafta ekstra yardıma ihtiyacı var. Şanslı yönetici adayı da sensin. Hafta boyunca kırk üçüncü katta, onun ofisinin yakınındaki geçici çalışma masasında çalışacaksın.”

“Tamam,” dedim kulaklığımı çantama geri koyarken.

“Giderken BT’ye uğra. Sana verecekleri bir şey varmış.”

Kaşlarımı çattım. “Neymiş?”

“Nereden bileyim? Kimse bana bir şey söyleme zahmetine girmiyor,” dedi. “Şimdi gidip iyi bir çalışan ol ve müdürünün gözünün yeni *Marc Jacobs* çantada olduğuna dair imalarda bulun. Linus yarınki çekimden sonra çantayı nereye koyacağını bilemezse aklında olsun.”

Bilişim teknolojileri departmanı, zindana benzeyen mağara gibi bir yerdi. Sıradan kıyafetler giymiş mutsuz insanlarla doluydu.

Personeli insanlardan koruyan masanın hemen karşısındaki, en yakınımnda oturan kişiye kendimi tanıttım.

Kızın simsiyah saçları başının üstünde iki örgü şeklinde toplanmıştı. Üzerinde “*Fişini Çıkarmayı Dene*” yazan bol, pembe bir *sweatshirt* vardı. Doğru yerleri yıprandırılmış marka bir kot pantolon giyyordu.

“Yardım Masası Talebi olmadan kişisel elektronik sorunlarınızda size yardımcı olamayız,” dedi düz bir sesle. Kara gözleri ruhsuzca benimkileri delip geçiyordu. Bana doğru bir *iPad* kaydırırdı. “Bunu doldurun, biz size ulaşırız.”

Can sıkıntısı bir insan olsaydı, şu anda ona bakıyor olurdum.
“Şey, tamam... Aslında buraya bir şey almaya geldim,” diye açıkladım.

Ağır çekimde gözlerini kırptırdı.

“Ben idari ekipten, Ally Morales,” diye tekrar denedim. “Müdürüm buraya uğrayıp bir şeyler almam gerektiğini söyledi.”

“Ah, şimdi anladım.” Örgülü kız uzaklaşırken olduğum yerde kalakaldım. Onu takip mi etmeliydim, yoksa farklı bir robotun dikkatini çekmeyi mi beklemeliydim karar veremedim.

Elinde iki kutuyla geri döndüğünde hâlâ kararsızdım. “Al bakalım.” Dar bankonun üzerinden kutuları bana doğru kaydırdı.

“Bunlar nedir?”

Tekrar yavaşça gözlerini kırptırdı. “Bir dizüstü bilgisayarla bir telefon. Sendekinin daha küçük, daha taşınabilir versiyonları...”

Onun alaycılığına teslim olarak ellerimi kaldırdım. “Neden bana yeni bir dizüstü bilgisayarla telefon verildiğini anlamaya çalışıyorum?” diye sorarken bir hata olduğundan emindim. Özellikle dizüstü bilgisayarın grafik tasarımı açısından gerekli her şeye sahip en harika model olması şüphelerimi arttırıyordu.

Birkaç hafta önce bir elektronik mağazasında benzer bir modelle gizlice göz atmış, onu Gelecekteki Ally’nin Listesi’ne eklemiştim. Uzun pipetli *mango margarita*’nın hemen altındaydı.

“İşini yapman için neden bilgisayar ve telefona ihtiyacın olduğunu *benim sana* söylememi mi istiyorsun?”

Örgülü kızın fişimi çekmesine bir saniye kaldığına dair bir hisse kapıldım.

Kutuları alıp geri çekilirken, “Boş ver,” dedim ona bakarak. Bir hata söz konusuysa, eninde sonunda biri bana söylerdi. O sırada eğlenceli yeni teknolojilerin tadını çıkarabilirdim. “Teşekkürler.”

Örgülü yanıt vermedi.

Linus’un ofisi Dalessandra’nın ofisiyle aynı koridordaydı. Ne yazık ki, aynı zamanda Dominic’in buzlarla kaplı huysuzluk sığınağından iki kapı uzaklıktaydı. Ancak Dom hakkında endişelenecek, onunla ilgili fanteziler kuracak zamanım yoktu. Linus, onu takip etmeden önce eşyalarımı yerleştirmem için bana cömert bir

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yirmi saniye vermişti. Benim gibi siyah bir pantolonla siyah balıkçı yaka bir kazak giymişti. Akıllılık edip dilimin ucuna kadar gelen ikiz şakalarını yuttum.

Asistanların, makyaj sanatçılarının ve teslimatçıların arasında ilerlerken omzunun üzerinden bana talimatlar veriyordu.

Spor kıyafetleri içindeki modeller makyaj sanatçılarına surat asıyor, stilistler saçlarıyla uğraşırken başparmakları telefon ekranlarının üzerinde çılginca hareket ediyordu.

Daha da fazla kişi sonsuz sayıdaki tekerlekli giysi askılarını düzenliyordu.

Koşu taytı ile göbeği açık bir atlet giymiş çıplak ayaklı modele doğru umursamazca el sallayarak, “Otuz dokuz numara *Nike*’ları bulmanı istiyorum çünkü oradaki *Colossus*’ ayakkabı numarası hakkında yalan söylemiş,” dedi Linus. Kadının saçlarının, yüzüne vantilatör tutulmuş *Beyoncé* vahşiliğinde olduğu söylenebilirdi.

Otuz dokuz numara.

“Bunu yaptıktan sonra ekibin kahve siparişini al. Bu insanlara kafein gerekiyor.”

Kahve siparişi. Kolay.

Burada bulunan herkesin şimdiden birkaç tane *espresso* içtiğini söyleyebilirdim.

Fotoğraf stüdyosu tam bir sirkti. Meşgul işçi anlar beyaz fonları açarken fotoğrafçılar ile asistanlar ışıklandırmayı test edip emirler yağdırıyordu. İnsanlığın bildiği bütün saç ve makyaj ürünlerinin bulunduğu masalar, mekânın ortasına *L* şeklinde yerleştirilmişti. Uzak uçtaki duvara dayalı masada hüzünlü görünen düşük karbonhidratlı atıştırma malıkları vardı.

“Peki öğle yemeği?” diye umutla sordum.

Linus birden durduğunda ona çarptım. “Ally, bu insanlar *yemek yemiyor*. İçki içiyor, sigara tütürüyor ve çok çalışıyorlar. Sonra eve gittiklerinde biraz daha içip tütürmeye devam ediyorlar.”

“Öğle yemeği yok. Anladım,” dedim.

Modellerin kişisel asistanlarının oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek yoluna devam etti. Asistan olduklarını anlayabili-

* *Marvel Comics* tarafından yaratılan *X-Men* evrenine ait iki metre uzunluğunda, heybetli bir karakterdir. Yazar burada modelin uzun boyu ve fizikine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

yordum çünkü iyi giyimli, makyajlı olmalarına rağmen telefonları patronlarına yöneltmişlerdi.

“İşin bitince bu adrese gitmen, dört köpeği alıp onları öğleden sonra saat ikiye kadar Central Park’taki Balkon Köprüsü’ne getirmen gerekiyor. İzinler ve ışık konusunda çok kısıtlı bir zamanımız var. Sakın. Tekrarlıyorum. Sakın bu işi berbat etme.”

“Bir saniye,” dedim. “Köpekler mi?”

Linus bana dönerek zarif bir şekilde gözlerini devirdi. “Buraya tüm sorularına cevap bulmaya gelmedin. Yapılacaklar listemdekilerin üzerine çizmek için buradasın.”

“Köpeklerden bahsediyorsun, Linus. Arabam yok. Ne yapmam gerekiyor, onları metroya mı bindireyim?”

Cebinden çıkardığı siyah ipek mendille zarıfçe alnını sildi. “Beceriksiz biri olmamaya çalış, Yönetici Ally. Şirketin *SUV*’lerinden birini alacaksın. Yarın kullanılmayacak olanlardan birini tercih et. Böylece Tanrı korusun, önemli birinin elbisesine köpek kılı bulaşmadan önce şoför aracı temizletebilir. Adrese gidip köpekleri alacaksın ve onları...”

“Central Park’a getireceğim. Evet. O kısmı anladım,” dedim kuru bir sesle.

Makyaj masalarından birinin altına itilmiş bir *Nike* ayakkabı kutusu görünce onu almak için eğildim.

Otuz dokuz numara.

Zafer kazanmış gibi kutuyu Linus’a doğru tuttum. Avuçlarını havaya kaldırdı. “Onları bana verme. Numarası konusunda yanlış bilgi verdiği için yargılayıcı bir bakışla birlikte, *Colossus*’a ver. Sonra kahve. Sonra köpekler.”

“Başka bir şey var mı? Kahvenin yanına leziz küçük bir pastaya ne dersin?”

“Git başımdan, kadın.”

Üç adım atmıştım ki, Linus’un işitebileceğim netlikteki fısıltısını duydum. “Yaban mersinli çörek.”

Gülümseyerek işe koyuldum.

Label'ın fotoğraf çekiminin kamera arkası, beni karamsar ruh halimden çekip çıkaracak kadar heyecan verici ve ilginçti.

Önümdeki beş model tamamen beyaz kutulardan oluşan bir sette fotoğrafçıya poz veriyor, tepedeki hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Çekimden sorumlu editör, fotoğrafçının arkasında durduğu yerden gerginlikle kalem kapağını kemiriyordu.

Taşlanmış kot pantolon giymiş sakallı bir adamın tek görevi, modellerin saçlarını rüzgârda uçuşuyormuş gibi göstermek için büyük bir karton parçasını sallamaktı.

Linus telefonunu cebinden çıkarıp arka arkaya birkaç fotoğraf çekti.

“Bu ne için?” diye sordum.

Saatine baktıktan sonra beni kapıya doğru yönlendirdi.

Hızla bir mesaj atıp telefonu cebine geri koyarken, “Burada üst düzey bebek bakıcılığı yapıyoruz,” diye açıkladı.

“Dalessandra’ya rapor veriyorsun,” diye tahminde bulundum. Şirketin kredi kartıyla kendim için sipariş ettiğim *cappuccino*’dan bir yudum alınca kafein ve şeker beni sersemletti.

“Evet. Onun kendi işine odaklanabilmesi için herkesin işini yaptığına dair ona güvence veriyorum. Genellikle bunların hepsi yalan, hepimiz pamuk ipliğine bağlıyız.”

Asistanlardan biri aramızdan tekerlekli bir rafı iterek geçerken eğildim.

Asistan uzaklaştığında Linus çoktan odanın yarısına kadar ilerlemişti. Kapıya doğru yürürken parmaklarını şıklattı.

Ona yetişmek için koşarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Beni baştan aşağı inceleyip küçümseyen bir bakış attı. “Şu lanet ayakkabılara bir şeyler yapmaya. Zamanımız olursa pantolon da olabilir.”

Yüzüme *Carolina Herrera* marka bir etek çarptı. Hemen arkasından gelen kırmızı, yüksek belli pantolonu zar zor yakaladım. Kırk ikinci katın Gardırop denen bölümündeydik. Kusursuzca düzenlenmiş raflardan ve dolaplardan oluşan devasa bir alandı. Bu odada binlerce tasarımcının örnek ürünü vardı.

Cher'in geçen sene yapılan fotoğraf çekiminde giydiğinden emin olduğum deri motosikletçi taytını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Bunu da al.” Altın renginde bir kemer bana doğru uçtu. Kollarım, aklını kaybetmiş gibi davranan bu adamın üzerime yağdırdığı lüks marka kıyafetlerle doluydu.

Linus raftan uzaklaşıp krem rengi örgü bir kazağı göğsüme doğru tutarak mırıldandı. “Yakın sayılır.”

Ağızma giren yeşil ipek kumaşı tükürürken, “Bütün bunlar ne için?” diye sordum.

“Üzgün, zavallı bir ergenin gardırobundan giyinen senin için, Yönetici Ally.”

Linus yığının üzerine ağzımı sulandıran bir çift mor süet ayakkabı koyarken, “Bunların hiçbirine benim param yetmez,” diye tiz bir sesle cıyıkladım. Geriye doğru devrilmek üzereydim.

“Bunların hepsi eski sezon, kimsenin ihtiyacı yok. Yani senden başka, Bayan İkinci El Mağaza 1998.”

“Linus, benim hiç param yok. Yani yolda bir kuruş görsem eğilip alacak kadar parasızım.”

“Canımı sıkma. Bunları sana siyahi, huysuz bir Noel Baba olarak hediye ediyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Tuttuğum eşyaların yarısı yere düştü.

Gözlerini devirerek çiçek desenli bir elbiseyi yerden aldı. “*Tracy Reese*’e bir nebze olsun saygı göstermeye çalış.”

“Dürüst davranmak zorunda olduğum için benimle dalga mı geçiyorsun? Bunların hepsini bana bedava verdiğini söyledikten sonra ‘kandırdım’ dersin ağlarım. Ayrıca yüksek ihtimalle gelip evini yakarım.”

• Kadın aksesuarları, hazır giyim ve ev tekstili modasında uzman Amerikalı bir tasarımcıdır. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Kandırdım mı?” diye tekrarladı küçümseyerek. “Kelime dağarcığınla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik daha önemli olana, görünüşüne odaklanalım.”

Dizüstü bilgisayar. Akıllı telefon. Şimdi de tasarımcı parçalarından yepyeni bir gardırop.

Umutlanmaktan hâlâ korkuyordum. “Noel mi geldi? Bir şekilde *Oprah’ın En Sevdigi Şeyler*’ setine mi gelmiş bulundum?”

“Bunlar hediye değil. Ben de hayırsever bir milyarder değilim. Bunlar işini yapmana yardımcı olacak araçlar. Central Park fotoğraf çekimindeyken kilisenin ikinci el satışlarının yüzde elli indirim gününe benzeyerek dolaşmana izin veremem.”

“Söylediklerin canımı yakıyor, Linus,” desem bile işaret ettiği uğruna ölünesi karamel renkli süet botlara sahyalarımı akıttıyordum.

Onlarla sevişmek istiyordum.

“Umurumda değil. Bu şekilsiz kazağına bir saniye daha katlanamayacağım. Senin yüzünden alnımdaki damarlar zonkluyor.

“Alnında damar yok ki.”

“Botoks sağ olsun. Bu yüzden damarlarımın botuli” zehirlenmesi sınırına dayanmasına sebep olma. Şimdi gidip o üzerindeki-ler dışında herhangi bir şey giy, çıkarken kendine *Burberry* palto-lardan birini al.”

Bir kucak dolusu marka kıyafetin üzerinden ona baktım. “Beni aptal yerine koyma.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diyerek burnunu çekti.

“Bana nazik davranıp bunu büyüleyici bir kabalıkla örtüyorsun.”

“Kaybol, Bayan Hayatta Daha İyisini Giymemiştin.”

En yakın tuvalete doğru ilerlerken, “Benimle gurur duyacaksın,” diye söz verdim.

“Bundan şüpheliyim,” diye arkamdan seslendi. “Çabuk giyin. Öğle yemeği ve köpekleri almak için yirmi üç dakikan var.”

* *Oprah Winfrey*’nin kendi ismini taşıyan şov programının tatil dönemlerinde yayınlanan bölümüdür. Bu bölümde, sevdiği ve kullandığı ürünleri paylaşıp seyircilerine hediye eder. (ç.n.)

** Alında bir toksin olan ve maruz kalındığında ciddi sonuçlara yol açan *botulin*, botoks enjeksiyonlarının temel maddesidir. (ç.n.)

Bayan Grosu'nun verdiği kızarmış etli pilavdan* oluşan öğle yemeğimi alıp kafeteryaya koştum. Kendimi hızla Ruth'un yanındaki sandalyeye attım.

"Dört safkan Afgan tazısını almaya gitmeden önce üç dakikam var."

"O kazak," dedi Gola.

"Peki ya çizmeler," dedi Ruth nefesi kesilerek.

"Ben köpek kaçakçılığı yapmaktan bahsediyorum, siz modayla ilgili mi konuşmak istiyorsunuz?" diye espri yaptım.

"*Label*'a hoş geldin." Gola kıkırdadı. "Bir kez bisikletli bir kuryeye taksi çarpmıştı. Taşıdığı yarım düzine kazağı almak için acil serviste beş saat beklemek zorunda kalmıştım. Kırk üçüncü katta hayat nasıl?"

"Renkli, tam bir karmaşa var. Bir ara anlatırım." Isıtmaya zaman bulamadığım yemeğimin kapağını açtım.

"İşten sonra bir şeyler içelim," diye önerdi Ruth.

"Yapamam," dedim ağız dolusu pirincin arasından. "Bu gece dans dersi veriyorum."

Söylediklerim Gola'yı heyecanlandırdı. "Nerede? Biz de gelelim."

"Bale değil," diyerek onları uyardım.

"*Hip-hop* mı?" diye sordu Ruth. "Tozluk giyebilir miyim? Tozluklarımı giymek için *bahane arayıp* duruyorum."

"Tozluk harika olur. Dans da pop, *hip-hop* ve *R&B* karışımı. Formda kalma amaçlı bir dans diyebiliriz."

"Oley!" Ruth ellerini çırttı. "Bugün duyduğum en iyi şey bu olabilir."

"Sonra da şarap," dedi Gola.

Onlara fakirliğimi hatırlatamadan Ruth araya girdi. "Bizim ikramımız."

"Sadece bir kadeh. Serbest çalıştığım bir işin sunumunu bitirmem gerekiyor." Bana birkaç yüz dolar kazandıracak bir iş olmasını umuyordum.

"Anlaştık," dedi Ruth.

Güzel, yeni telefonum meleklere özgü bir arp sesi çıkardı. Yola

* "*Beef fried rice*" Çin mutfağına ait tavada karıştırılarak kızartılan bir tür pirinç pilavıdır. Yapımında sebzelerle birlikte et çeşitleri ve baharatlar kullanılır. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

çıkma sinyelimdi. “Kahretsin. Gitmek zorundayım.” Yeni palto-mu, eski sırt çantamı alıp kızarmış pilavımın son birkaç lokmasını topladım. “Sonra görüşürüz, hanımlar.”

“Harika görünüyorsun,” diye seslendi Gola arkamdan.

Onlara el sallayarak binamın ön tarafına doğru ilerledim.

Nelson’ı kaldırımda beni beklerken gördüğüme çok sevindim.

“Öne oturmamın sakıncası var mı?”

“Hiç yok,” diyerek bana kapıyı açtı.

Yolculuk boyunca sohbet ettik. Nelson’ın karısı, iki kızı ve üç torunu vardı. Hafta sonlarını futbol maçlarıyla bilim fuarları arasında geçiriyordu.

Trafik tanrıları yüzümüze gülmüş olmalıydı çünkü on beş dakika erken gelmiştik. Üç katlı bir taş binanın önünde arabadan indim. Merdivenlerden yukarı koşarken yepyeni şık paltom bir süper kahraman peleriniymiş gibi etrafımda uçuşuyordu.

Bu sabah saçımla makyajımı daha özenli yapmış olsaydım kendimi neredeyse şık hissedecektim.

Şık görünüyordum, kendimden emindim ve yeni işimin tamamen hakkım veriyordum.

Zile basarken tüm özgüvenimle başarılı olmaya hazırdım.

“Nelson, bir sorunumuz var.” Kapıyı kapatıp çantamda telefonumu aramaya başladım.

“Dört ayaklı yolcularımız olmadan döndüğünü fark ettim,” dedi düşünceli bir ses tonuyla.

“Tarihte bir karışıklık olmuş. Köpekler Connecticut’ta başka bir gösterideymiş.”

“Böyle olmasından nefret ediyorum.”

Telefonumu bulup Linus’a mesaj attım.

Ben: Bir sorun var.

Linus: Beni sorunlarla rahatsız etme. Çözümlerle şaşırt.

Ben: Bu büyük bir sorun.

Linus: Son derece ciddiym. Mükemmel şekillendirilmiş kaş-

LUCY SCORE

larıma kadar felakete batmış durumdayım. Üç modelin gözü aynı anda nasıl göz enfeksiyonu olabiliyor? Boş ver. Cevap verme. Sadece sorunu çöz ya da geri dönme zahmetine girme.

Bunu söylediği için pişman olacağından çok emindim. Ben sorunları çözerdim ama çözümler onun standartlarına uygun olmayabilirdi.

Ben: Pekâlâ. Fotoğraf çekiminin tarzı nedir?

Linus: Gri Bahçeler. Sadece daha çok moda daha az depresyon var. Şimdi beni rahat bırak.*

Bunu halledebilirdim. “Nelson, bir yere uğramamız gerekiyor.”

* Yönetmenliğini *Albert Maysles* ve *David Maysles*’ın yaptığı 1975 yapımı belgesel/dram türündeki film. (ç.n.)

DOMINIC

“Köpeklerim nerede?” Linus kıyafet asistanlarından birine doğru ellerini çırpı. “Sen, oradaki. Bana köpekler olmadan bu çekimi nasıl yapacağımızı söyle.”

Kıyafet asistanı aklını kullanıp ortadan kaybolmaya çalıştı.

Hava çok soğuktu, şubat ayı gelmek üzereydi. New York’ta ocak ayından daha soğuk ve nemli bir şey varsa o da lanet şubat ayıydı.

Elbette moda donma noktasının altındaki sıcaklıklara aldırış etmezdi. *Hem de hiç*. Modanın zamandan, mekândan ve hava sıcaklığından bağımsız kendi kuralları vardı. Kırk kişilik bir ekiple Central Park’a gelmiştik, üstelik dergi için bile değildi. YouTube kanalımızda yayınlanacak, ayrıca internet sitemizde kullanılacak dijital bir içerik için buradaydık.

Modeller paltolarını giymiş, battaniyelere sarılmış halde personelin buraya getirdiği ısıtıcıların etrafında toplanmıştı. Önünde çekim yapmamız gereken beş metrelik kasvetli, soluk renkli fon dışındaki her yer kablolar ve tellerle doluydu.

Herkes şişme montlar giyip örgü bereler takmıştı, bir de işlerini yapmayı imkânsız hale getiren eldivenleri vardı. Gökyüzü donuk griydi, bu gece kar yağacağına bahse girebilirdim.

Burada aradığımız tarz, güzel görünen bir kar örtüsü değildi. Sefil, iç karartıcı bir arka plan üzerinde çiçek desenleriyle çekim yapıyorduk. Yani göğsümün içinde, kalbimin olması gereken yerde duran boş mağara gibiydi.

Beş ay önce yaptığımız yayın toplantısında gündeme getirilirken bunların hepsi kulağa hoş gelmiş, kimse aptalca bulmamıştı. İç mekânda olduğumuz, dolayısıyla donma tehlikesiyle mücadele etmediğimiz zamanlardı. Elimdeki karton bardakta artık soğumuş olan çayımı salladım. Modaya dair tek kaygımın takacağım kol

düğmelerine karar vermekten, pantolon askısı ile yelek arasında seçim yapmaktan ibaret olduğu günleri özlemle hatırladım.

“Sen yanımda olduğuna ve bu çekimdeki hiçbir şey yolunda gitmediğine göre, ben Ally’yi bulup kovarken sen de fotoğrafçıyla birebir görüşürsün,” dedi Linus.

“Hayır, yapmayacağım. Ayrıca onu kovma konusunda sana iyi şanslar.”

Burada olma sebebim bahsi geçen kadındı. Cuma günkü acil durumunu *umursadığımdan* değildi, sadece *meraktan* ibaretti. Çok önemli olduğu konusu tamamdı, belki biraz da belirsiz bir tanımlamayla ayrılmıştı.

“Yapacağım,” diye ısrar etti. “İzle de gör. Bu arada sen neden buradasın?” Sanki varlığını yeni fark etmiş gibi bir anlığına duraksadı.

Sinir bozucu derecede çekici bir yöneticiyi kontrol etmek içindi. Neyse ki, Linus cevap bekleyecek ruh halinde değildi.

“Boş ver. Umurumda değil.” Parmaklarım şıklattı. “Sen, oradaki. Kameraman. Derhal buraya gel, Bay Russo’yla burada her ne halt ediyorsa o konuda röportaj yap.”

Kamerayı taşıyan kadın hızla bana doğru gelirken sessizce küfrettim.

Medya ekibindeki atkısı gözbebeklerine kadar sarılı bir adam, onun peşinden koştu.

Kameranın kırmızı ışığına baktım.

“Bu videoların samimi olmasını seviyoruz, Bay Russo.” Atkılı adamın açıklaması mavi üzerine beyaz çizgili kumaşın katmanları arasında boğulmuştu. “Bize bugün burada ne yaptığımızı anlatın.”

“Hep birlikte Central Park’ta kışımızı donduruyoruz,” diye özetledim.

Atkılı adam pisliğin teki oluşumu tamamen yanlış yorumladı, şaka yaptığımı sanıp kahkaha attı.

Linus’un beni bir daha kamera önüne koymadan önce iki kez düşünmesini sağlamak için bu yanlış düzeltecektim.

Hissettiklerimi anlatan sert bir konuşma yapmak üzere ağzımı açtığım sırada arkamdan biri, “Durun!” diye bağırdı.

Kameraman omzumun üzerinden arkaya doğru baktı. “Aman Tanrım.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Arkamı döndüğümde karşımdaki manzaraya bakakaldım.

Ally rüzgârda dalgalanan tüvit paltosuyla, cinsleri şüpheli dört iriyanı köpek tarafından bana doğru sürükleniyordu.

Ofisten ayrılmadan önce çekim notlarına bakmıştım. Bunlar safkan, bakımlı Afgan tazıları değildi. Asi, eğitimsiz köpeklerdi.

“Tazılarım nerede?” diye haykırdı Linus.

“Programda karışıklık olmuş,” diye cevap verdi Ally. Boşuna bir çabayla köpekleri, Linus’a çarpmadan durdurabilmek için ince topuklarını kaldırıma saplamaya çalıştı. “Bruno, otur!”

Ekose kazaklı av köpeği aniden durarak oturdu.

Ally parkın farklı taraflarındaki şeyleri koklamaya kararlı görünen kötü huylu köpekler tarafından ikiye bölünmeden önce tasmalardan birini kaptım. Kendini üzerime atmaya hazır, çikolata renkli psikopat bir labradorun tasmasıydı. Ön patilerini karnıma koymak, ona yeterince yüksekte hissettirmemiş gibi görünüyordu çünkü derhal zıplayıp kendini kollarıma attı. Uzun, pembe dilini yüzümde dolaştırdı.

“Bu da ne...” Cümlem köpeğin Fransız öpücüğüyle yarım kaldı. Bir sonraki saldırıdan kaçtığımda labrador başını omzuma koyup iç çekti.

“Yaa. Sizin onun insanı olduğunuzu düşünüyor,” dedi kameran.

Neşeli köpek dilinden uzaklaşma mücadelesi verirken, “Ben kimsenin insanı falan değilim,” diye homurdandım. Aptal kahverengi gözleri benimkilere bakıyordu.

Ally kalan tasmaları Linus’a doğru uzattı. Uzun bacaklı olanın ilginç gri benekleri vardı ve yarış pistinde tavşan kovalayan bir tazıyla çiftleştirilmiş gibi görünüyordu. Sonuncusu ise tank gibi omuzları olan kocaman, benekli bir *pitbull*’du.

“Bu canavarları nereden buldun?” Linus boştaki eliyle ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. “Arka sokaktaki çöplükten mi?”

Elini dikkatle cebine sokarak, “Şehir merkezindeki Kürklü Dostlar Barınağı’ndan buldum. Onlardan bahsedeceğimize söz verdim. Barınağın ismi, köpeklerin isimleri ve sahiplendirilecek diğer köpeklerle ilişkileri,” diye sıraladı Ally.

“Bunlar sahiplenmek için mi?” diye sordum. Bir evi iki dakikadan kısa sürede yok edebilecekmiş gibi görünüyorlardı.

Hayalperest bir tavırla, “*O kadar kötü değiller,*” diye ısrar etti. Linus çılgılık atarken av köpeği onun etrafında mutlu bir şekilde koşuyor, tasmaı adamın bacaklarına dolaşıyordu.

Kahkahalara boğuldum. İtiraf etmem gerekiyordu, tuttuğum köpek mükemmel bir kaşmir paltoyu mahvediyor olabilirdi ama Linus’un aklını kaybettiğini görmeye değerdı.

Ally bana gülümsedi. O anda paltoyu, Linus’u, soğuğu ve köpeğin dilini unuttum.

Atkılı adam hızlı adımlarla gelerek otuz kiloluk köpeği kollarından aldı. “Şeyden önce bunu alayım...” Sesi azalırken koşar adımlarla uzaklaştı.

Neyden önce?

Evsiz bir köpeğe tekme atacak birine mi benziyordum? *Tanrım.*

“Al bakalım. Bunu tut,” dedi Ally. Tüyleri dökülmüş, titreyen küçük bir şeyi elime tutuşturdu. En azından o köpeğe bir şey yapacağımı düşünmüyordu.

“Bu ne böyle, hamster mı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Barınaktakiler bana bunun bir köpek olduğunu söylese de buna inanmıyorum. Olsa olsa büyüklerden birinin ağzından çıkardığı bir şey olabilir. Adı Bay Frisky, modellerinizle vakit geçiren tek gözlü *pitbull*’a çok bağlı.”

Benekli iri köpek kadınlara baygın gözlerle -pardon gözle- bakıyordu.

“Sen dünyanın en yakışıklı çocuğu musun?” diye mırıldandı Hırvat model Kata.

“Adı Korsan,” diye fısıldadı Ally.

“Bu yaratıklarla çekim yapamayız. Birisi bana bir *Xanax*’ ile kalın hamurlu pizza getirsin,” diye feryat etti Linus.

Ally’yi öne doğru ittim. “Moral konuşması yapma sırası sende.” Bana sırtıttığı anda, istemsizce kendi dudaklarımın da karşılık verdiğini hissettim.

“Bana çözüm bulmamı söyledin,” dedi Ally adamı omuzlarından tutarak. “İşte sana çözüm. Şimdi bize bu işi nasıl halledeceğimizi göster. İşe yarayacak bir yol bul, Linus. Yoksa evsiz bir köpek *Label*’ın arabasına boşuna kusmuş olacak. Bize bir sebep bul.”

Küçük sarı köpek yeniden titredi, ben de onu paltomun içine

* Anksiyete ve panik bozukluklarının tedavisinde kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

sokarak göğsüme yasladım. “Arkadaşın orada,” diye mırıldandım Bay Frisky’ye. Muhteşem bir modele ait battaniyelerden birine kıvrılmış, kadına karnını gösteren Korsan’ı işaret ettim. Tüy yumağının fareye benzeyen kuyruğu mutlu bir ritim tutturmuştu.

Linus parmaklarını kaşlarına bastırdı. “Bu imkânsız. İşe yaramaz. Tüm sektör bize gülecek.”

Bunu bekliyordum.

“Tabii eğer,” dedi Linus başını kaldırarak.

“Eğer?” diye tekrarladı Ally.

“Kazaklara ihtiyacım olacak, millet. Çiçekli olanlara. Bir de kemerler. Uzun, altın rengi olanlar. Orada öyle dikilip durmayın!”

Kendimi deri koltuğa atarken Linus’a bakarak, “Açıkça söyle, kovuldum mu?” diye sordum.

Yanımdaki koltuğa yığıldığında beş köpeği şehir boyunca doluşturmamış bir arabayla ofise doğru yola çıktık. “Seni kovacak enerjim yok,” diyerek içini çekti.

“Bence iyi gitti,” dedim. “Çevrimiçi içerik ekibine sordum, Dominic’in labradordan Fransız öpücüğü aldığı anın videosunu çekmişler.”

Bunun üzerine birazcık gülümsedi.

“Bu kariyerimin en kötü felaketi değildi,” dedi yüce gönüllülükle.

“Modayı, sanatı ve olumlu karmayı tek çekimde birleştirmeyi başardın. Kabul et, Linus. Sen bir dâhisin.”

Barınağın müdürü köpeklere içeri kadar eşlik etmek için bizzat geldiğinde Hırvat modelin onu köşeye sıkıştırıp kartvizit istediğini fark etmiştim. O an Korsan ile Bay Frisky’nin yaşayabilecekleri en muhteşem evi bulmak üzere olduklarını hissettim.

“Dâhi mi? Hah. Hayır, ben sadece şanslıyım.” Ceketinden çıkardığı cep şişesinden büyük bir yudum alıp bana uzattı.

“Teşekkürler. İçemem. Vermem gereken bir dans dersi var.”

Şişeyi salladı. “Bu alkol değil. Süper yeşilliklerden yapılmış bir formül. Aslında yüz yedi yaşında olmama rağmen kırk beş gibi görünmemin sebebi bu.”

Merakla bir yudum aldığım anda yüzümü buruşturdum.

“Güzellik zordur,” dedi alayla.

Şişeyi ona geri verdim. “Görünüşe göre bir o kadar acı.”

“Acıdan bahsetmişken. Dominic’le ikiniz samimi görünüyorsunuz.”

Ağzımdan laf almaya çalıştığını fark etmemiş gibi davranarak, “Öyle miydik?” diye masumca sordum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Hadi ama, Yönetici Ally. Adam *gülümsedi*. Dudaklarının kenarı resmen kıvrılmıştı. Bulutlar aralandı, üzerine güneş ışığı süzülürken melekler şarkı söylüyordu.”

Kahkaha attım. “Bunun içinde alkol olmadığından emin misin?”

“Söylemeye çalıştığım şey, adamın *Label*’a geldiğinden beri sefil bir piç olduğu. Sana baktığında ise...”

Buna kanmayacaktım. “Cinayet işlemek istiyormuş gibi görünüyor. Hiçbir şekilde anlaşılamıyoruz, birbirimizden hoşlanmıyoruz ama onu sinir etmek *gerçekten* hoşuma gidiyor.”

“Pekâlâ, onu sinir etmeye devam et o zaman. Bir kez olsun onun biraz eğlendiğini görmek güzel.”

“O çok ciddi biri,” derken daha fazla şey öğrenmek istediğim için kendime sinir olmuştum.

“Ciddi bir pisliği temizlemek için bu göreve getirildi,” diye açıkladı. “Ailesini ve işini çok ciddiye alıyor.”

“Ayrıca sucukla yazılan yazıları da çok ciddiye alıyor.”

Linus daha dik oturdu. “Bu bir söylenti *değil miydi?*”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Pislik gibi davrandığı için pizzasının üzerine SG yazdım. Bu yüzden beni kovdurdu. Dalesandra da bana iş teklif etti.”

“Göründüğün kadar sıkıcı değilsin, Yönetici Ally.”

Güzel yün kumaşın üzerindeki bir tutam köpek kılıcı alırken, “Bu palto yüzündendir,” diye espri yaptım.

“Ona bağırarak kadar cesur olan tek kişi sensin, biliyorsun.”

“Ben cesur değilim,” dedim ona. “Sadece beni kovamaz ve bunların hepsi geçici. Her şey düzeldikten sonra kalmayı düşünmüyorum.”

Büyük çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri büyüdü. “Burası birçok kız için bir hayalin gerçekleştiği yer.”

“Benim hayalim değil.”

“Bu yüzden mi Dominic gibi yakışıklı canavarlar seni korkutmuyor?”

“Ayrıca Malina gibi sivri dişli *Medusalar* da.”

Linus ürperdi. “O şimdiye kadar tanıştığım *en kötü* insanlardan biri ve ben moda sektöründe çalışıyorum.”

Birkaç dakika sessizce yol aldık.

“Bu arada telefonla dizüstü bilgisayar için teşekkürler,” dedim usulca.

Gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak bana baktı.

“Bunu BT’den sen istemedin mi? Yani, bu hafta seninle çalışmak üzere görevlendirildiğimde bunların senden geldiğini düşün-düm.”

“Böyle bir şey yapabileceğimi bile bilmiyordum,” dedi düşünceli bir ses tonuyla. “Acaba ben de yeni bir *Dior* atkı talep edebilir miyim?”

“Bunlar senden gelmediyse ve Zara’nın da konuyla bir ilgisi yoksa, o zaman nereden geldiler?”

“Belki Dalessandra, Noel Baba’yı oynuyordur,” diye tahminde bulundu.

“Böyle şeyler yapar mı? İş dışındaki şeylerden bahsediyorum.”

“Dalessandra geri kalanımızın haberinin bile olmadığı birçok şey yapar.”

Saat neredeyse altı olmuş, kırk üçüncü kat boşalmaya başlamıştı. Paniğe kapılmış birkaç destek personeli, ofis bölmeleriyle konferans odalarında derginin acil durum görevleri yüzünden ter döküyordu. Üst düzey yöneticilerden bazıları şık elbiseleri, siyah kravatları içinde asansörün yanında toplanmıştı. Sıradan pazartesi akşamlarından biriydi.

Standart dans üniformam olan yüksek belli taytımla kısa atletimi giydim. Derse gitmeden önce bu gecenin çalma listesini dinlerken e-postalarımı kontrol etmek için masama yerleştirdim.

Stüdyonun verdiği para çok iyi değildi. Yine de dans etmeyi çok sevdiğim için daha iyi ücretli işler almak yerine, kendime haftada iki derslik izin veriyordum. Hareket etmeyi, terlemeyi ve müziği iliklerimde hissetmeyi seviyordum. Hayatta oluşumu kutluyormuş gibi hissediyordum.

Öğrettiğim dersler teknikten çok insana kendini güçlü, seksi hissettirecek şekilde hareket etmekle ilgiliydi.

Taylor Swift kulağımda mırıldanırken omuzlarımı oynatarak bir e-posta gönderdim.

Eski, berbat telefonum masanın üzerinde kesik kesik titredi. Komşumdan bir mesaj gelmişti.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bay Mohammad: Babanı ziyaret ettim. Jöle yedik ve Yargıç Judy'yi izledik.

Mesajına, jöle güreşi yapan iki kadının *GIF*'ini eklemişti. Telefonuna *GIF* klavyesini yüklediğim için bazı pişmanlıklarım vardı.

Teşekkür ettikten sonra ona yeni iş telefon numaramı verdim. Bunun yalnızca acil durumlar için olduğunu açıkça belirtmeyi ihmal etmedim.

Çizgi film şeklindeki başparmaklardan oluşan bir *GIF*'le yanıt verdi.

“Mesaiye mi kaldın?” *Taylor Swift*'in sesi yüzünden boğuk gelse bile bu sesi tanımıştım.

Dominic bölmemin hemen dışında duruyordu, elleri ceplerindeydi. Paltosu çeşitli boyutlarda çamurlu pençe izleriyle kaplıydı. Bu pis halini sevmiştim. Onu daha az korkutucu, daha insani gösteriyordu.

Kulaklığımı çıkardım. “Daha fazla çalışmak için çıkmadan önce buradaki işlerimi bitiriyordum.”

Kıyafetime göz attığında bakışlarının sıcaklığını, gerçekten fiziksel bir dokunuşmuş gibi hissettim.

Kesinlikle birileriyle çıkmam gerekiyordu. En azından birine sarılmalıydım.

“Tahmin edeyim,” dedi mavi gözleri atletimin alt kısmıyla tayıtımın bel kısmı arasındaki açıklıkta gezinirken. “*Kickbox* mı?”

“Yaklaştın.” İş telefonum bana kıcıımı kaldırmam gerektiğini hatırlattığında ayaklandım. *Sweatshirt*'ümü giyip iki telefonu da sırt çantama koydum. “Dans dersisi.”

“Ailevi sorunun çözüldü mü?” diye sordu.

Bunu hatırlamasına bile şaşıracak ona bir bakış attım. “Ah, henüz değil ama düzeliyor,” diye cevapladım. “Her şey kontrol altında.”

“Güzel.”

Beklemeye devam etme sebebinin ona içimi açmamı, her şeyi anlatmamı ummaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Büyük ihtimalle çenemi kapatıp gideceğimi umuyordu.

“Telefonun yeni mi?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Bugün BT perilerinin üzerime hediye yağdırmasıyla bir ilgin var mı?”

“Sence ben bunu yapacak birine benziyor muyum?” diye meydan okudu.

“Hayır ama üzerindeki pati izleri seni biraz yumuşatıyor.”

Mahvolmuş kaşmir kumaşa baktı. “Hatırlat da Linus’a seni kovmasını söyleyeyim.”

Tokamı dudaklarımın arasına sıkıştırıp saçlarımı kısa bir atkuyruğu yaptım. “İyi denemeydi ama sanırım beni sevdi,” dedim saç tokasının arasından. “Bana bir şans vermelisin. Belki kör edici nefretine biraz ara verebilirsin.”

Tokayı saçıma dolayıp çekiştirdim.

“Senden nefret etmiyorum, Ally.” Sesi alçak, boğuk çıkmıştı.

Nasıl gerçekleştiğinden emin olmamakla birlikte, aniden birbirimize çok yakın durmaya başlamıştık. Bu tuhaf çekimden iyi bir şey çıkmazdı, yine de kendime engel olabildiğim söylenemezdi.

Soğuk davranması gerekiyordu. Buna rağmen ondan birkaç santim uzakta durduğum yerden hiç soğuk görünmüyordu.

“Güzel çünkü karşı konulamaz biri olduğum açıkça ortada, artık mücadeleden vazgeçsen iyi olur.”

“Seni karşı konulamaz bulmayı göze alamam,” dedi aynı ses tonuyla.

Birbirimize dokunmasak bile aramızdaki boşluk bir şeylerle doluymuş gibiydi. Kalbimde şok cihazı etkisi yaratıyordu.

Ondan hoşlanmıyordum, diye hatırlattım kendime. Bu gerçeği bilmenin onu istemediğim anlamına gelmediği çok açıktı.

Görünüşe bakılırsa, sırf korkutucu derecede seksi olduğu için benden hoşlanmayan bir adamın önünde kıyafetlerini yırtıp atacak ve onun üzerine atlayacak bir kadına dönüşmüştüm.

Bu düşünce, Dominic Russo’nun beni becerirken nasıl görüneceğine dair talihsiz bir fanteziye yol açtı. Üstte, altta, üzerime eğilmiş, duvara karşı, çarşaflara dolanmış...

“Ne oldu?” diye sordu.

Bu soru plağın üzerinin çizilmesi gibi bir his yarattı.

O an yüzümün girdiği şekilleri hayal edebiliyordum.

“Hiçbir şey,” dedim hemen. “Gitmem gerekiyor.” *Bedenimin aşağılarında yanan cehennem ateşini soğutup kafamdaki pis dü-*

KÜÇÜK BİR İYİLİK

şüncelerden kurtulmak için buz gibi gece havasında yürümem gerekiyor.

Ben hareket etsem de o yerinden kıpırdamadı. Artık neredeyse birbirimize dokunuyorduk, onu *hissedebiliyordum*. Elleri hâlâ ceketinin ceplerindeydi, vücudundan yayılan sıcaklık olağanüstüydü.

Avuçlarımı göğsünün üzerinde gezdirmenin nasıl hissettireceğini hayal edebiliyordum. Jilet gibi gömleğinin kumaşının, kendini dışarı atmak için çırpınıyor gibi görünen vücut ısıısıyla nasıl bir savaş içinde olduğunu biliyordum.

Nefesini saçlarımda hissedebiliyordum. Kalp atışlarımla uğultusunu duyabildiğine dair bahse girerdim çünkü ben kesinlikle duyuyordum. Kaynayan kanımın ısrarcı baskısını bedenimin her yerinde hissediyordum.

Bana doğru eğilip daha da yaklaştığında bir anlığına, o sert dudakların kimsenin sağ çıkamayacağı türden bir öpücükle benimkileri ezeceğini düşündüm. Bunun yerine yanımdan uzandı, ardından doğruldu. “Al bakalım,” dedi masanın üzerine bıraktığım kulaklıkları bana vererek.

Parmaklarımla kulaklığı kavradığımda bile elini çekmedi. Uzunca bir süre daha aynı şekilde durduk. Parmaklarımızın neredeyse birbirine dokunduğu yere, kulaklığa bakıyorduk.

Hâlâ bana dokunmuyordu, buna rağmen beni çınlıçıplak soyup hayranlıkla izliyormuş gibi hissettiriyordu.

Sanki beni yiyip bitiriyordu.

Mahvediyordu.

Bunu o da hissediyor muydu? Yoksa ben başına iş açmadan bölmesinden çıkmayı başaramayacak kadar tuhaf bir kadın mıydım?

Başımı kaldırıp ona baktım.

O mavi gözler içime işledi. Hayal kırıklığına uğramış gibi sinirli, aç görünüyordu.

“Bugün öğle yemeği yedin mi?” diye sordum.

Transtan çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Ne yaptım mı?”

“Öğle yemeği yedin mi?” diye tekrarladım. “Aç görünüyorsun.”

“Gitsen iyi olur, Ally,” diyerek bir adım geri çekildi.

Bu hareketle sıcaklığını da götürmüştü.

Sandalyenin arkasından paltomu alıp koruyucu bir pelerin gibi üzerime geçirdikten sonra hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Sırf soğuk havayı içime çekmek, hızla çalışan zihnimi sakinleştirmek için metrodan bir durak erken indim. Dominic'le aramda hiçbir şey yaşanmamıştı. Kesinlikle bir şey olmamıştı çünkü o böyle şeyler yapmazdı. Ayrıca onun tipi olmadığını, bana karşı nazik olmaya bile zorlukla dayanabildiğini açıkça belirtmişti.

Yorgunluktan dikkatim dağılmış, tüm işaretleri tamamen yanlış yorumlamıştım. İstemsizce benden etkilenmiş değildi, sadece kibar davranıyordu ya da sinir bozucu buluyordu.

Bana dokunmamıştı. Kulaklığımı verirken bile dokunmadığını kendime hatırlattım.

Kendimi okulun seksi çocuğuyla çalkantılı bir ilişki sarmalına sokacak değildim. *Beyoncé*'nin *Single Ladies** şarkısını açarak beynimin, bir şey olmayan o anı zihnimde tekrar oynatmasına izin vermedim.

Stüdyo, dökme demirden tarihi yapıların bulunduğu SoHo bölgesindeydi. Havalı, kemerli pencereleri olan bakımlı bir binanın birinci katındaydı. Camlar son yapılan dersten dolayı buğulanmıştı. Öğrenciler koridorda birbirine karışıyordu. Dersi bitenler terliydi, gevşemiş halde gülümsüyorlardı. Yeni gelenler ise gergin ve soğuktu. Zihinlerini boşaltıp yönetimi vücutlarına vermeye hazırlardı.

Gola ile Ruth, tasarımcılara ait spor kıyafetleriyle geldiklerinde onları parlak ahşap zemindeki yerlerine götürdüm. Kalabalık bir sınıftık, herkes günün acısını çıkarmaya başladıkça ortamda yükselecek enerjiyi şimdiden hissedebiliyordum.

Dans eğitmenliğinin en sevdiğim yanı buydu. Buradayken bir çalışandan bir bireye dönüşüyor, ebeveyn den dansçıya geçiş yapıyorlardı. Unvanlardan, sorumluluklardan kurtularak harekete geçmeye hazır bir vücuda kavuşuyorlardı.

Işıkları kısıp müziği açtığımda küçük kalabalık cıyaktı.

“Pekâlâ, hanımlar ve beyler. Hadi başlayalım!”

* (İng.) *Bekâr Hanımlar*. (ç.n.)

DOMINIC

“Greta, köpek gezdirici önerilerine ihtiyacım var,” dedim. Asistanımın masasına yaslanırken kendimi bir anda Ally’nin yeni çalışma alanını tam karşıdan görebileceğim bir yerde bulmuştum. Linus’un prodüksiyonu yönettiği sürece aklını yitirmemesi için bir haftalığına üst kata getirilmişti. Benim... onun varlığından dolayı dikkatim dağılmıştı.

Bugün itfaiye arabası kırmızısı, yüksek belli tasarım ürünü bir pantolon giymişti. Üzerinde ise sutyen askılarını görebildiğim gerçeğini dışarıda bırakırsak, Viktorya dönemi tarzında siyah dantelli bir bluz vardı. *Label’*ın koridorlarında genellikle hava atarak dolaşanlarla kıyaslandığında muhafazakâr bir kıyafetti, yine de giysilerinin altındaki her şeyi hayal etmem için yeterliydi.

Bir bileğine turkuaz ve gümüş bilezikler, kulaklarına klasik halka küpeler takmıştı.

Giydiği her şeyin envanterini çıkarmak zorunda hissetmekten rahatsızlık duyuyordum.

Ally söz konusu olduğunda birçok şeyi yapmak zorunda olduğumu hissediyordum.

Ondan uzak dur.

Onu görmezden gel.

Onunla konuşmak için bahaneler uydur.

Onunla kavga et.

Ona dokun.

Pazartesi günü mesaiden sonra Ally’yi masasında bulduğumda ona dokunmaya çok yaklaşmıştım. Uzanıp parmağımı altdudağının üzerinde, atletinin hemen altından ince bir şerit gibi çıkan teninin üzerinde gezdirmemek düşündüğümünden çok daha zordu.

Çok mantıksızdı. Onun yanındayken kontrolden çıktığımı hissediyor, bu histen nefret ediyordum.

Onunla her konuştuğumda, koridorda onun yanından her geçişimde veya bir toplantıda onun karşısına her oturduğumda hep *daha fazlasını* istiyordum.

Onu daha fazla suçlamak istiyordum ancak bir yanımda, bunun benim kanımda olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Acaba babam da bir gün kontrolünü kaybedene kadar normal bir adam mıydı?

“Köpek gezdiricileri mi?” diye tekrarladı Greta. Genellikle telefonla arar, e-posta gönderir veya açık kapıdan bağırırdım. Düşünmeden duramadığım kadın üst kata taşındığından beri, bunları yapmak yerine üçüncü kez masasına uğruyordum.

Asistanım neye baktığımı görmek için kendini çok da gizlemeye çalışmadan sandalyesini çevirdi. Arkasını dönüp tek kaşını kaldırdı. Onu kandıramadığımı biliyordum.

Kendimi bile kandıramıyordum.

“Köpek gezdiricileri. Ne kadar erken olursa o kadar iyi,” dedim hızlıca.

“Öğle yemeğinden sonra halledeceğim,” diye karşılık verip sarı kafasını bariz bir şekilde Ally’ye doğru eğdi. “Başka istediğin bir şey var mı?”

Greta yıllardır programımı yönettiği için genelde ne tür kadınlarla çıktığımı biliyordu. Modellerin, fotoğrafçıların ve tasarımcıların arasında büyümüşüm. O tip kadınlarla daha fazla... samimi zaman geçirmek çok doğaldı.

Ancak bu işe başladığımdan beri kadınlardan uzak duruyordum.

Kimseyle çıkmak yoktu.

Seks yoktu.

Babam gibi olmadığımı kendime kanıtlamam gerekiyordu. Oysa geldiğim noktada, hoşlanmadığım bir kadını arzuluyordum. Belki tenimin altına sızan Ally değildi, belki sadece düzüşmek için duyduğum biyolojik bir ihtiyaçtı.

Bu düşünce ruh halimi toparladı. Bir yılı seks yapmadan geçirmiştim. Bir kadını altımda hissetmeyeli, yumuşak ve güzel bir tene dokunmayalı bir yıl olmuştu.

Fazla uzun bir süreydi.

Bir keşiş değildim. Sadece babasının günahlarını işlememeye kararlı bir adamdım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Öneriler yeterli,” diye cevap verdim. Kulağındaki müzik eşliğinde dans eden Ally’nin omuzlarının iki yana hareket edişini özenle görmezden geldim. Şu anda kulaklarında hangi şarkının çaldığını merak ediyordum. “Teşekkürler.”

Ofisimin güvenli alanına geri döndüm. Pozisyonu devraldığım da burayı yeniden dekore etme zahmetine girmemiştim çünkü önceliğim bu değildi. Bir pazar günü gelerek çerçeveli her fotoğrafı, her hatırayı ve her ışıltılı ödülü alıp çöpe atmıştım. Ertesi sabah babamın elinin değmediği yeni masam ve sandalyem teslim edilmişti.

Yeni bir başlangıçtan çok düşmanca bir devralma olmuştu.

Masamın arkasına geçerek onaylamam gereken sayfaları çıkardım. Tam o anda aklımda tekrar Ally belirdi.

Pazartesi gecesi onunla yaşadığım, çıplak teninden büyülenerek neredeyse ona dokunmak üzere olduğum kör edici aptallık anından beri başka hiçbir şey düşünemiyordum. Onu düşünüyordum. O taytla tutkulu bir ritimde dans ettiğini, çıplak karnının terle ışıldadığını düşünüyordum.

İşte yine sertleşmişim.

Aman ne harika!

Bu sefer pes etmeyi reddederek koltuğumda kıpırdandım.

Dün onunla merdivenlerde karşılaşmışım. Ondan *kibarca* yolumdan çekilmesini istemişim. Benden daha az bir kibarlıkla, baş aşağı olacağım şekilde merdivenlerden inmeme yardım etmeyi önermişti. Aklıma gelen tek şey, onu tırbazana yaslayarak o baştan çıkarıcı mini eteğini beline kadar sıyırmaktı. Ofisime geri dönüp kendimi tuvalete kilitlemiş ve *onu* düşünerek çılgınca mastürbasyon yapmışım.

Üstelik gün ortasında, kendi ofisimde yapmışım.

Dizlerimi titretecek kadar yoğun bir şekilde boşalmışım.

Bittiğinde aynada kendime bakamamışım.

Göreceğim şeyin kendi yansımam olmayacağından korkuyordum.

Bugün lanet olası ellerimi aletimden, lanet olası aklımı da Ally’den uzak tutacaktım. Hepsi bu kadardı.

Sahip olduğum tüm iradeyi toplayarak masamdaki sayfalara odaklandım.

Sağlam inatçılığım galip geldi, açık duran kapım çalınana kadar otuz dakika boyunca aralıksız çalıştım.

Yatırım bankacısı, şık giyimli, iki çocuk babası ve en iyi arkadaşım unvanını taşıyan Harry Vandenberg kapımın eşliğinde duruyordu. Uzun boylu, kalıplı bir adamdı. Hafif kiloluydu ama kadınların hayran olduğu bir gülümsemeye sahipti. Cana yakındı. Ben... ona kıyasla daha az coşkuluydum.

Ofisime girerken, “Yaşıyor,” diye espri yaptı Harry. Telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekti.

Onu selamlamak için ayağa kalktım. “Bu neydi şimdi?”

Tokalaştıktan sonra sarıldık.

“Bizim çocuklar için yaşadığına dair kanıttı.” Harry açıklama yaparken bir mesaj gönderdi. Telefonumdan gelen bildirim sesiyle grup mesajı olduğunu anladım.

Masaya yaslanarak, “*O kadar uzun zaman olmadı,*” diye karşı çıktım.

Önümdeki sandalyeye oturdu. “Seni bir aydır görmüyorum. Bizimle en son dışarı çıktığında hâlâ klima çalışıyordu.”

Dorrance Capital’deki sevdiğim işi, on üç ay önce bırakmıştım. Bu kararım ile yatırım bankacılığındaki iş arkadaşlarımı şaşkına çevirmiştim.

“Meşguldüm.”

“Sen hep meşgulsün. Lanet olsun, *ben* her zaman meşgulüm. Yine de bu bir mazeret değil, öğle yemeğine gidiyoruz.”

Öğle yemeği fikri hoşuma gitti. Bu ofisten çıkmak kulağa hoş geliyordu.

Aralıksız titreyen telefonuma uzandım. Eski iş arkadaşlarımdan gelen saçmalıkları tahmin edebiliyordum.

Ally bir fırtına gibi odama daldı. “Bu hiç adil değil, Yakışıklı.” Şeffaf plastik bir giysi poşetini havada tutuyordu.

Neredeyse gülümseyecektim. *Neredeyse.*

“Sorun nedir, Malefiz?” Sorununun ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Çantada ona işkence etmeyi düşünerek özellikle sipariş ettiğim dört yeni yelek vardı.

Beni dava edebilirdi. Onun varlığı bana işkence ediyorsa en azından onun da acı çekmesini sağlayabilirdim.

Harry’ye dönerek, “Affedersiniz. Önemli bir toplantı mıydı?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bu pisliğe bağırarak için daha sonra gelmemi mi tercih edersiniz?” diye sordu.

Harry sırtıttı. “Bu pisliğin eski bir arkadaşıym. Benim önümde ona hakaret etmekten çekinmeyin.”

“Harika! Teşekkürler,” dedi Ally torbayı masama fırlatırken. “Sana sorunumun ne olduğunu söyleyeyim. Adı Dominic Russo ve kendisi başıma bela oldu.”

“Bu arada ben Harry,” dedi aptal arkadaşım. Bu kadar eğleniyor görünmesi hoşuma gitmemişti.

“Tanışmanıza gerek yok,” diye araya girdim. “Bayan Morales, bizimle çok kalmayacak. Annemin aklının başına gelmesi, profesyonel davranmaktan aciz olduğu için onu kovması an meselesi.”

Ally bana ortaparmağını gösterdi.

Kollarımı göğsümde bağlayarak sıkılmış görünmeye çalıştım. “Bitti mi?”

Parmağını önce çantaya, ardından bana doğrulttu. “Umarım ne yaptığını biliyordur çünkü bu savaş demek.”

“Kazanamayacağın bir şeye girişme,” diye uyardım usulca.

Biliyorum, ben pisliğin tekiyim. Onu yanımda istemiyorum ama onunla uğraşmayı da bırakamıyorum. Bunu kabullense iyi olur. Onun sinirlendiğini görmek için o yeleklere beş haneli bir fiyat ödemeye değerdi, ayrıca yelekleri beğenmişim.

“Kaybetmeye hiç niyetim yok, Yakışıklı.” Bana sırtını döndü ve o lanet kırmızı pantolonunun kıcının kıvrımlarını mükemmel vurguladığını anında fark ettiğim için yüzüme yumruk atmak istedim. “Harry, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Ally.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Ally,” dedi Harry bütün çekiciliğiyle. Ayağa kalkıp ona elini uzattı.

Dişlerimi sıktım. Hiçbir anlam ifade etmeden ona dokunabilirdi.

Diğer yandan ben, basit bir temasta bile hayatta kalıp kalmayacağım konusunda kendime güvenemiyordum. Ona dokunmadığım sürece hem Ally hem de ruhum güvendeydi.

“Git buradan, Malefiz.”

Dikkatini tekrar bana yönelttiğinde hissettiğim rahatlama nefret ettim.

“Unutma, Dom. Sen başlattın.”

Dışarı çıktı, Harry ile ben onun ardından bakakaldık.

“Kimdi o?” diye sordu.

“Hiç kimse. Hadi gidelim.”

Garson masamızdan uzaklaşır uzaklaşmaz, “Neden elinde pırlanta yüzükle o kadının peşinde koşmuyorsun?” diye sordu Harry.

Kimden bahsettiğini anlamamış gibi davrandım. “Hangi kadının?”

“Yakışıklı’nın Malefiz’i olan kadın. Birbirinizi parçalayacaksınız sandım.”

“Hiç tipim değil,” dedim. “Borç piyasası raporu nasıl gidiyor?”

“Olmaz.” Başını sallayarak konuyu değiştirme çabamı duymazdan geldi. “Hayır, konuyu değiştirmek yok. Sen ve Ally, olayınız ne?”

Bir şeylerle oyalanmak istediğim için gümüş çatalla bıçağı peçetenin arasından çıkardım. “Olay falan yok.”

Harry bir şey söylemeyince başımı kaldırıp ona baktım. Havayı kokluyordu. “Kokuyu alıyor musun?”

Bunun nereye varacağını biliyordum. “Almıyorum.”

“Ben alıyorum. Çok güçlü. İşte burada. Sana göndereyim,” dedi ellerini bana doğru sallayarak. “Bu saçmalığın kokusu.”

“Gerçekten bir şey yok. Sadece işyerindeki yöneticilerden biri. Onu annem işe aldı.”

“Moda ikonu ve Genel Yayın Yönetmeni Dalessandra Russo yöneticileri işe almaz,” diye belirtti.

“Ben onları kasabadaki pizzacıda çalıştıkları işten kovdurduğumda alıyor.”

Harry neşe dolu bir kahkaha attı. “Bu çok iyi.”

“İyi falan değil. Aramızda bir olay yok. Hiçbir şey yok.”

“Kardeşim, en son bu şekilde havada kıvılcımlar uçtuğunu gördüğümde kayınpederim kalan yemekleri alüminyum folyoyla mikrodalgada ısıtmaya çalışıyordu. Ya derin bir inkâr içindesin ya da şu anda yüzüme karşı yalan söylemeye çalışıyorsun.”

“Ortada hiçbir şey yok. Hiçbir şey olmadı, olmayacak. Sadece birbirimizden etkileniyoruz,” dedim ısrarla.

“En son ne zaman bir kadından etkilendin?” diye sordu.

Garson içkilerimizle geri döndüğünde hemen kendiminkine uzandım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Cevap aslaydı ve Harry bunu biliyordu.

“Bir kadına ilgi duymamın temel şartı onun beni sinir etmemesidir.”

“Birine sinir olmak ile ‘kahretsin, hemen soyunmak istiyorum,’ arasında çok ince bir çizgi vardır,” diye belirtti. “Delaney ile tanıştığımda zamanımın yüzde ellisini onu öldürmek isteyerek, kalan yüzde ellisini de çamaşırının içine girmek isteyerek geçirdim.”

Delaney, Harry’nin karısıydı. Agresif çapraz sorgusuyla tanınan bir avukattı. Bir barda tanışmış, bütün akşamı şarapla futbol hakkında tartışarak geçirmişlerdi. On yıl ve iki çocuktan sonra, hâlâ iyi bir tartışmanın en iyi ön sevişme olduğunu düşünüyorlardı.

“Herkes sizin gibi berbat durumda değil,” dedim.

Beni duymazdan geldi. “Dominic Russo’nun sonunda canını sıkkan biriyle tanıştığını, Delaney’ye söylemek için sabırsızlanıyorum.”

“Sen benim canımı sıkıyorsun.”

“Evet ama ben çoktan kapıldım. Peki ya o?”

“Kim?”

“Benimle oyun oynama, Russo.”

“Bekâr,” diye itiraf ettim.

“Ne tesadüf, sen de öylesin.”

“Böyle bir şey olmayacak. Sinir bozucu olmasının yanı sıra, hiçbir profesyonelliği yok ve onu her gördüğümde sinirleniyorum. Ayrıca çalışanlarla çıkmıyorum.”

“Belki bu politikayı değiştirmeyi düşünmelisiniz çünkü o seninle epey ilgileniyor.”

Gerçekten benimle ilgileniyor muydu? Yoksa Dominic Russo’nun temsil ettiği şeyle mi ilgileniyordu?

Bir kadının, soyadıyla veya aile bağlanımla benden daha çok ilgilenmesi bir ilk değildi. Sonuçta bu işi de beni tanıdığı için bulmuştu.

“Sana bir başka ortaparmak *selfie*’si göndermeme neden olma,” dedim.

Çarşamba günleri en çok para kazandıran vardiyalardan olmasa bile hiç kazanmamaktan iyiydi. Ayrıca *Label* ve *Rooster*'daki vardiyalarım arasında ürün lansmanında kullanılacak bir dizi Facebook grafiği isteyen müşterinin tasarımlarını bitirmiştım.

Faturasını göndermiştim, bahşiş kavanozumun da yarısı dolmuştu. *Label*'dan ilk maaş çekinin önümüzdeki hafta verilmesi planlanıyordu ve babam bu sabah bakımevine geri gönderilmişti.

Her şey doğru yönde ilerliyordu.

İki müdavim müşterinin arkasından, “İyi geceler, çocuklar,” diye seslendim. İki saat boyunca barda oturmuş, on yedinci yüzyıl edebiyatı hakkında tartışıp benimle flört etmişlerdi.

Bana yüzde otuz bahşiş bıraktıkları için para düşkününü kalbim heyecanla atmaya başlamıştı.

Kalbimin hızlı atışları, Dominic Russo'nun boşalan taburelerden birine oturmasıyla agresif bir davul solosuna dönüştü.

Ceketini çıkarırken birbirimize baktık. Ofiste olduğundan daha rahat giyinmişti. Üzerinde kot pantolon ve bedenini sıkıca sararak gözlerinin rengini maviden çok gümüş gibi gösteren gri bir kazak giymişti. Kollarını sıyırdığında her iki kolundaki dövmeleler ortaya çıkmıştı.

Nefis.

Bu hissettiğim her neyse... bu adamda bana böyle hissettiren neydi?

Hiçbir şey söylemeden önüne bir peçete bıraktım.

Bar hâlâ gürültülü, oldukça kalabalıktı. Buna rağmen birbirimize bakarken her şey bulanık bir arka plana dönüşmüştü.

Bu neydi?

O neden buradaydı?

Neden barın üzerinden atlayıp kendimi kucığına bırakmak istiyordum?

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Pekâlâ. Her şey ortadaydı.

“Ne istersin, patron?” Sakin, hatta bıkkın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım ama kelimeler ağızımdan çıktığında ona bir şeyler teklif ediyormuşum gibi duyuldu. *Bira? Viski? Ben?*

Özel yapım fiçı birayı işaret ettikten sonra kollarını bara dayadı.

Birasını doldurup önüne bıraktım.

“Hey, Al. Bekârlığa veda için bir tur *shot* siparişi geliyor,” diye seslendi barın sonundaki garsonlardan biri. Onun genç teyzesi olabilecek yaşıyordum.

Vücudumu delebilecek bakışlar atan yakıcı gözlerden başka bir yöne bakmanın rahatlığıyla yazıcıdan adisyonu çektim. Varlığımın her zerresi arkamdaki adama odaklanmamış gibi davranarak işe koyuldum.

Altı tane Orgazm Çılgılığı hazırlayıp dört bira doldurdum. Tekrar Dominic’e dönmeden önce iki martini çalkaladım.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Molan var mı?” Boş bardağını bana doğru iterken bakışları bileğimdeki boncuklu bileziklere takıldı.

Buraya gelip barımda oturacak kadar çok istediği şeyin ne olduğunu merak etmiştim. “On beş dakikalığına alırım.”

“Benimle yemek yer misin?” diye sordu.

Şimdi gerilmiştim. İyi davranıyordu, kibardı. Onun huysuz, bağırان versiyonuna karşımdaki bu uygar versiyondan çok daha fazla güveniyordum.

“Tabii, yerim.”

Rahatlamış görünüyordu.

“Bir tane daha?” diye sordum bardağını alırken.

“Evet.”

Yirmi dakika sonra karanlık bir köşede, yüksek masalardan birindeydim. Fazlasıyla samimi bir şekilde patronumun karşısında oturuyordum.

Farklılıklarımızın görmezden gelinmesi imkânsızdı. O tasarımcı kıyafetleri içindeyken ben ucuz bir kovboy kız gibi giymiştim. O fileto sipariş etmişti, ben ise çalışan indirimli hamburger yiyordum.

“Neler oluyor? Buraya beni kovdurmak için gelmedin, değil mi?” Yarın öğle yemeğine bir porsiyon ayırabilmek için hamburgerimi ikiye böldüm.

Biraz bile gülümsemedi, hatta şimdi çok daha ciddi görünüyordu.

“Kaç işe ihtiyacın var?” diye sordu.

“Gerektiği kadar.”

“Bunun ailevi durumunla bir ilgisi var mı?”

Ona cevap vermek yerine hamburgerimden bir ısırık almayı tercih ettim. Dominic’in burun delikleri genişlerken yine bana dik dik bakmaya başladı. En azından bu normal hissettirmişti.

“Harry aramızda bir şey olduğunu düşünmüş.” Kelimeleri yavaşça söylemişti. Yüzüme değil, önündeki bifteğe bakıyordu.

“Birbirimizi öldürme isteğimizden başka bir şey mi?” dedim netleştirmek için.

O zaman bana baktı. “Birbirimizden etkilendiğimizi düşünüyor.”

Hiçbir şey söylemedim.

Sessizliğim kendimi korumak içindi. Bu adamdan etkilendiğimi kabul etmeme imkân yoktu.

“Bunu seni garip bir duruma sokmadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Dominic Russo ne zamandan beri beni garip hissettirmekten endişeleniyor?

“Tamam. Artık beni endişelendirmeye başlıyorsun,” dedim. “Dürüst olmaya ne dersin? Çıkar ağzındakini, söyle gitsin. Burada iki yetişkiniz.”

“Peki.” Bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. “Benden etkileniyor musun?”

Kahkaha attım.

Öfkeyle kaşlarını çatı.

“Ne var?” diye sordum. “Bu çok saçma bir soru.”

“O halde bana saçma bir cevap ver,” diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. “Evet, Dom. Fiziksel olarak ilgimi çekiyorsun. Kadınların çoğunu, hatta birçok erkeği etkilediğinden eminim.”

Otoriter bir ifadeyle elini kaldırdı. “Küstahlaşma.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Senin patronunum.”

“Teknik olarak yaklaşık yüz tane patronum var,” diye düzelttim.

“Önemli değil. Bir şirket politikası var...”

“Şirket politikası olduğunu biliyorum. Beni bunu ihlal etmekle mi suçluyorsun?”

“Ne? Hayır.” Bir anlığına gözlerini kapatıp tekrar açtı. “Söylemeye çalıştığım şey, bu politikayı ihlal etmeyi istemediğim.”

“Bir saniye. Dom, benden etkilendiğini mi söylüyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

Bana baktı. “Sen aptal değilsin, Ally.”

“Belli ki öyleyim. Benden etkileniyor musun?”

Gözlerine baktığımda ilk kez mavi gözlerindeki fırtınayı gördüm. Kendi içinde bir çeşit savaş veriyordu.

“Dom?”

Cevap vermeden önce çenesi iki kez kasıldı. “Senden etkileniyorum, Ally. Çok etkileniyorum.” Sesi kısık ve boğuktu.

Aman Tanrım.

Seks hormonları hızla kanıma karışıp başımı döndürdü.

“Ah.” Kafa karışıklığıyla içimi yakan şehvet dalgası arasında ağızımdan çıkan tek kelime bu olmuştu.

Sinirlenmiş görünerek, “Ah mı?” diye tekrarladı.

“Bana bir dakika ver,” dedim. “Sindirmeye çalışıyorum. Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Sana daha önce söyledim. Senden nefret etmiyorum,” dedi küçümseyerek. “Senden etkilenmekten nefret ediyorum.”

Bunun üzerine seks hormonlarım öfke ateşine dönüştü.

“Benden etkilenmekten *nefret* ettiğini söylemek için mi beni *üçüncü işime* kadar takip ettin?” Kelimeleri yavaşça, onun söylediklerini vurgulayarak sıralarken ses tonuma doğru miktarda “seni orospu çocuğu” ifadesi kattığımdan emin oldum.

“Demek istediğim, aramızda hiçbir şey olmayacak.”

“Aramızda hiçbir şey olmayacağı konusunda haklısın seni kendini beğenmiş, aptal göt. Hızlı bir nefret seksine evet diyecek kadar çaresiz olduğumu falan mı düşünüyorsun? Yoksa kendimi beni *hak etmeyen* birinin kollarına atacak kadar kendime saygım olmadığını mı?” Hamburgerimi suratına yapıştırmakla çatalı eline saplamak arasında kararsız kalmıştım.

“Ally, beni yanlış anlıyorsun,” dedi kuru bir sesle.

“Ben mi yanlış anlıyorum, yoksa sen mi yanlış anlatıyorsun?”
Rahatsız olmuş görünüyordu. Gerçekten rahatsız edici bir durumdu.

“Sadece seninle bir şeyler yaşamayacağımı dile getiriyorum.”

Bu adamın kibri gülünç olacak derecede fazlaydı. *Kesinlikle çatalı eline saplamaya karar verdim.*

“Öncelikle, *patron*. Kiminle birlikte olacağıma ben karar veririm, sen değil. Ayrıca seninle yatmaktansa, şu anda bu barda bulunan herhangi bir insanla yatmayı tercih ederim. Sonuncu sıradasın, işte bendeki yerin bu. Seni fiziksel olarak çekici *bulmuş olmam* seninle yatmak istediğim anlamına gelmiyor.” Demek istediğimi anlatmak için geçmiş zamanı özellikle vurguladım. Kırk beş saniye önce o koca, aptal ağzını açana kadar durumun tam da bu şekilde olduğu gerçeğini bir kenara bıraktım.

“Yemeğini ye, Ally.”

Ona attığım bakışla taşaklarının kuru üzüm gibi büzüştüğünden emindim.

“Bak,” dedim. “Ben başka biri için çalışırken bana pislik gibi davranamazsın. Bunu haftada kırk küsur saat boyunca ofiste yapabilirsin, burada değil.” Sandalyemi geri itmeye yeltendiğimde elini bileğimin üzerine koydu.

Tutuşu bir pranga gibiydi. Sıcak, sert, kırılmaz bir prangaydı ve bundan hoşlandığım gerçeğinden *nefret* ediyordum.

Bileğimi saran parmaklara baktım. Daha az önce beni aşağılayan bir adamın sıradan fiziksel dokunuşunun, beni suskun bırakabileceği başka bir boyuta girmiş gibi hissettim.

Hırıltılı sesiyle, “Ally,” dedi tekrar.

Adam yüzüme karşı hakaret ettiği halde vücudumun onu çıplak görmek istediğini bilmek aşağılayıcı bir histi. Hayatım boyunca biriktirdiklerimin yanı sıra kendime olan saygımı da mı kaybetmişim?

“Çok yanlış anlıyorsun,” dedi.

“Birine ondan hoşlandığını ama onunla seks yapma düşüncesi-
nin mideni bulandırdığını söylemenin doğru bir yolu olduğundan
emin değilim,” diye karşılık verdim. “Sen, Bay Darcy’nin reenkarnasyonu musun?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Tutuşu sıkılaştı.

“Anlatmak isteyip defalarca batırdığım şey şu... seni ilginç, zeki, çileden çıkarıcı ve gerçekten çok çekici bulmama rağmen seninle herhangi bir ilişki yaşamayacağımı bilmeni istiyorum. İşyerinde güvende hissetmeni istiyorum. Seni bir fotokopi odasına sürükleyip ofis ekipmanlarına karşı becereceğimi düşünmeni istemiyorum. Sırf gözüme çarpma talihsizliğini yaşadığın için iş arkadaşlarının arkandan fısıldaşmasını istemiyorum. Çıplak halini merak ettiğim için itibarının paramparça olmasını istemiyorum. Evet, bunu düşünüyorum. Ayrıca hayır, bunu sana söylememem gerekiyordu.”

Bütün bunları parmaklarının baskısını azaltmadan söyledi. Sanki fiziksel dokunuşla kelimeler tek bir mesajda birleşmiş gibiydi. *Arzu.*

Beni ofis ekipmanına karşı becermek mi? Bunu zihnimdeki “Bu Konuya Daha Sonra Takıl” klasörüne attım.

Uzunca bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Hâlâ bileğimi tutuyordu. Ben ise hâlâ ona sanki dört testisi olduğunu, bir gün minyatür eşek yetiştirmenin hayalini kurduğunu söylemiş gibi bakıyordum.

“Aramızdakini açıklığa kavuşturmak istedim,” diyerek konuşmaya devam etti. “Eğer Harry aramızdaki şeyi yakaladıysa, diğerleri de anlayacaktır. *Label* böyle bir şirket değil. Artık değil.”

Beynim hâlâ onun söylediklerini idrak etmeye çalışıyordu. Söylediklerinde gerçek, savunmasız bir şey vardı. Hepsini sindirmek için kesintisiz birkaç güne ihtiyacım olacaktı.

“Bir şey söyle,” diye ısrar etti sertçe.

“Aklıma gelen ilk şey şu, çıplakken harika görünüyorsun.” Söylediğimi duyar duymaz başını masaya koyduğunda neredeyse kahkaha atacaktım.

“Lanet olsun. Biliyordum,” dedi kederli bir şekilde.

“Dominic Russo az önce espri mi yaptı?”

“Belki yapmışımdır. Bilmiyorum. Etrafında olmak hiç bitmeyen bir boks maçındaymışım, sürekli taşaklarıma darbe alıyordum gibi hissettiriyor.”

Buna kahkaha attım. “Bu arada bu konuda gerçekten, gerçekten çok kötüsün.”

“Beni bağışla,” dedi kuru bir sesle başını kaldırırken. “Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştım.”

Elimi ters çevirip parmaklarımı bileğinin etrafına doladım. “Bana kalırsa bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyorsun.”

“İşleri aşırı karmaşıklaştıran biri varsa o da sensin,” dedi huy-suz ses tonuyla.

“Bebek gibi davranmayı bırak. Birbirimizden etkileniyor olmamız, bu konuda harekete geçmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Biz yetişkiniz, sonuçlarını düşünmeden her fırsatta seks peşinde koşan gençler değiliz. Ben senin tipin değilim, sen de benim tipim değilsin. Tabii başka şartlar altında olsaydık, ufkumu genişletmekten mutluluk duyardım.”

Bunun üzerine homurdandığında sııttım.

“İkimiz de işimizi baltalamak istemiyoruz. Ben işimi seviyorum. Üstelik benden hoşlanmayan erkeklerle düzüşmem. Ofisinin kapısını kilitleyip sana iç çamaşırı giymediğimi göstermeyeceğim.”

Boştaki eliyle yüzünü ovuşturarak, “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı.

İşkence çekiyormuş gibi görünmesi hoşuma gitti.

“Yetişkin yaşamımın hiçbir döneminde kendimi kontrol edemeyecek kadar şehvete kapılmadım, aynı şeyin senin için de geçerli olduğuna bahse girerim,” diye tahminde bulundum.

“Kontrol gücümü abartma, kendi çekiciliğini de hafife alma, Ally.”

İşte şimdi Aletini İçime Sok Şehri'ne geri döndüm. “Tanrı aşkına, Dom.”

“Ciddiyim,” dedi. “Sana hiçbir sorumluluk yüklemiyorum ama aklımı başımdan alıyorsun. Seninle ilgili burada tekrarlamayacağım... çok fazla şey düşündüm.”

Gerçekten, gerçekten ama gerçekten ne tür şeyler olduğunu bilmeyi çok istiyorum.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Aynı şeyi istiyoruz.”

Gözleri kısıldığında kovboy gömleğini yırtıp açtığı, eteğini belime kadar sıyırdığı bir hayale kapıldım.

Çok uzun gelen o bir saniye boyunca onun da aynı şeyi düşündüğünü hissettim. Aramızdaki havanın sıcaklığı biraz daha arttı.

“Söylemek istediğim şu,” dedim boğazımı temizleyerek. “İki-

miz de ofis ilişkisi yaşamak istemiyoruz, o yüzden yaşamayacağız. Bu kadar basit.”

“Ya yelek giymeye devam edersem?”

Ona doğru eğilirken bakışlarının gömleğimin kapalı duran ilk düğmesine odaklandığını fark ettim. “O zaman kendimi kontrol etmeyi öğreneceğim. Ayrıca sen yelek giymeyi bırakmazsan, işe iç çamaşırı giymeden gelmeye başlarım.”

Dişlerini sıkıp sertçe yutkundu.

“Kapa çeneni ve yemeğini ye,” dedi huysuzca elini çekerek.

Artık soğumuş olan yarım hamburgerimi aldım. Uysallık yapmaya çalışmıyordum ancak bahşişlerden sonra bu işin en güzel yanı yemeklerdi.

“Eve nasıl döneceksin?”

“Trenle,” dedim bir ısırtık alarak.

Cüzdanına uzandı. “Taksiye binmeni tercih ederim.”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Sesi bu kadar aptal, bir o kadar saygısız olduğuma inanamıyormuş gibi çıkmıştı.

Gözlerimi devirdim. “*Senin* değilim, Dom. Benim için endişelenmene, koruyucum olmana gerek yok. Sen benim patronumsun, ben senin çalışanım. Çalışan tüm yöneticiler için taksi ücreti veya Uber kredisi tahsis etmediğin sürece cevabım hayır olacak. Özel muamele istemiyorum. Uygunsuz seks yok. Baştan çıkarma girişimi yok. Flört etmek yok. Her şey açık ve net.”

Bana uzun uzun baktı. O gözler fazlasıyla üzgündü.

İstediği buydu.

Peki bu adam neden bu kadar perişan görünüyordu?

Sabahın erken saatlerinde *Goodwin Childers Bakımevi*'nin yan kapısından içeri dalarken başka bir aile dışarı çıkıyordu. Muhasebe departmanı ile zaten sorunluydum, bu nedenle ön büroda çalışan Deena ile ödemeleri zamanında yapmanın önemi hakkında bir kez daha konuşmaya cesaretim yoktu.

Bu bakımevi civarın en iyi demans koğuşuna sahipti ve babam en iyisini hak ediyordu.

Ödemeleri karşılayamıyor olmam bir şey değiştirmiyordu.

Ön büro alanına giden koridordan kaçınarak neşe dolu seslerin geldiği huzurevi kısmından geçtim. Hafıza koğuşunun güvenlik kapılarından gizlice girdim.

Kanattaki en sevdiğim hemşirelerden biri olan Braden beni içeri alırken camdan el salladı.

"Ally! Seni tekrar görmek ne güzel," dedi. "Seni ve babanı özlemiştik."

"Geri dönmek güzel. Babam nasıl?"

"Bugün gerçekten çok iyi," dedi gülümseyerek.

"Gerçekten mi?"

"Odasında kalmayacak kadar iyi. Dinlenme salonunda."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Braden parmağım havaya kaldırdı. Konuşmayı kesip dinledim. *Hilton Ruiz*'in *Home Cookin*" şarkısının hafif notaları kulaklarıma ulaştı, müzik kalbimin tellerini çekiştirirken yüzlerce hatıra bir anda zihnime doluştu.

Sırıttı. "Seni götüreyim."

Braden'in savunma hattı kadar geniş cüssesini takip ettim. Çimle kaplı, betondan oluşan iç avluya açılan camın yanından döndük. Süs havuzu mevsim sebebiyle boşaltılmıştı, yaz ve son-

* (İng.) *Ev Yemekleri*. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

baharın renkleri çoktan kaybolmuştu. Ancak yaprak dökmeyen ağaçlar kış boyunca rengarenk Noel ışıklarıyla süslenerek bakımevi sakinlerine keyif alacakları bir görüntü sunuyordu.

Hemşire masasının karşısındaki açık duran çift kanatlı kapıya yaklaştığımızda piyanonun sesi yükseldi.

İşte orada, pencereli duvarın önündeydi. Yanına bırakılmış tekerlekli sandalyesiyle babam piyanonun arkasında oturuyordu.

“Ally, kızım!”

Dinlenme salonuna girdiğim an babamdan yükselen neşeli sesleniş içerinin soğuğunu eritti. Hızlı, şiddetli bir sevgi dalgasıyla sarsıldım.

“Baba!” Ona doğru yürüyüp sımsıkı sarıldım. O da bana sarılarak eskiden olduğu gibi iki yana sallandığında çok mutlu oldum.

“Otur,” diyerek yanındaki bankı işaret etti. “Bana her şeyi anlat.”

Zamanın içinde küçük bir pencere açılmıştı ve bu anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için Zara’ya mesaj attım.

Ben: Gecikeceğim. Ailevi bir mesele. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum.

Babamın gerçekten babam olduğu anların keyfini çıkarabileceğimi bilseydim, her gece gece yarısına kadar çalışırdım.

“İşe gitmeden önce bir *selfie* çekelim,” dedim ısrarla. Artık bu anların ne kadar değerli olduğunu bildiğimden güzel geçirdiği her gün için bir tane çekiyordum.

Görev bilinciyle kolunu omzuma attı, kameraya doğru baktığımız anda fotoğrafı çektim. Geri çekilmeden önce başıma bir öpücük kondurdu.

Hafızasındaki boşluğa çarptığı için dudaklarını büzerek, “Şimdi nerede çalışıyorsun?” diye sordu.

Boğazımı temizledim. “Bu yeni bir iş. Bir moda dergisinde çalışıyorum.”

“Güzel, bu iyi bir şey. İşini seviyor musun?” Babam insanın sevdiği şeyleri mümkün olduğu kadar çok yapması gerektiğine inanıyordu. İş de buna dahildi.

Bir süre bunu düşündükten sonra başımı salladım. “Evet, seviyorum. Eğlenceli ve tempolu. İnsanlara gelirse... ilginç.”

“Peki orada bir *Miranda Priestly** var mı?” diye sordu omzumu dürterek.

Şaşkınlıkla güldüm. “*Şeytan Marka Giyer*’i ne zaman izledin?”
“Kitabını okudum.”

“Çok zekice,” dedim sevgiyle. “İşyerimdeki *Miranda* aslında Dalessandra ve harika biri. Ancak oğlu başka bir hikâye.”

“Bana her şeyi anlat,” dedi bir *Sammy Davis Jr.* Melodisinin birkaç notasını çalarak.

“Ne hakkında?”

“Bu kadının oğlu. Kötü biri mi?” *Dan dan dan* sesleriyle piyano tuşlarına bastı.

Dominic’i düşününce güldüm. “Kötü mü? Hayır. Baş belası mı? Evet.”

“Bazen başımıza bela olan insanlar hayatı daha ilginç hale getirir. Bu şarkıyı hatırladın mı?” Parmakları tuşlarda gezinip sevdiğimiz başka bir şarkıyı çalmaya başladı.

Gülümseyerek parmaklarımı kendi tarafımdaki tuşların üstüne koydum. Her şeyi hatırlıyordum, artık bu anı da bir hazine gibi saklayacaktım.

Babam bakımevi sakinlerinden birine piyanoda basit bir caz melodisi öğretmeye gönüllü olana dek orada, piyano başında bir saat daha kaldım. Oradan ne zaman ayrılacağımı anlamak hep bir mücadeleleydi. Eğer hâlâ kendindeyken yanından ayrılırsam onunla geçireceğim zamanı kaçıırıyordum. Çok uzun süre kalırsam ve ruh hali değişirse, babamın kayboluşunu görmek yıkıcı oluyordu.

Kafamda bu düşüncelerle meşgulken pembe kadife kazaklı tehlikenin bana doğru geldiğini fark edemedim.

“Bayan Morales, sanırım gecikmiş ödemelerinizi yapmak için buradasınız?”

Siktir.

Gecikmiş ödemelerin habercisi olan Ön Büro Deena, hafıza

* *Lauren Weisberger*’in 2003 tarihli *Şeytan Marka Giyer* isimli romanındaki kurgusal karakterdir. Romanın 2006 yapımı film uyarlamasında *Meryl Streep* tarafından canlandırılmıştır. Kurgusal bir moda dergisinin güçlü genel yayın yönetmenidir. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

koğuşunun hemen dışına konuşlanmıştı. Her zaman parlak pembe-ye boyanmış ince, düz dudakları vardı. Kızıl saçları bana *Ronald McDonald*'ı hatırlatıyordu... Ronald'ın mücevher fetişi olsaydı kesinlikle böyle görünürdü. Bugün dört elmas yüzük, gerçekten bir ailesi olduğunu gösteren birkaç burç taşının sallandığı bir kolye ve uzun kulak memelerine oldukça büyük elmas küpeler takmıştı.

Gelişi beni korkuttu.

“Şey...” Ağzımdan anlamlı bir kelime bile çıkaramamıştım ama boynum güneş yanığı olmaktan farksız bir haldeydi.

“5.327,94 dolar.” Ezbere bildiğim ücreti söyleyiverdi. Babamın bu bakımevinde bir ay daha geçirmesi için gereken tutar tam olarak buydu.

“Biliyorum,” dedim. “Sanırım son gün önümüzdeki cumartesi-ydi.” Bunu da sözde bana iyilik yaparak gönderdiği otuz günlük tahliye bildiriminden ezberlemiştim. Dergiden alacağım ilk maaşın ertesi günüydü, bu ödemeyi yapabilmek için maaş çekinin her kuruşuna ihtiyacım vardı.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığı için sıcak pembe ruju tamamen kayboldu. Mor çerçeveli gözlüklerin ardındaki gözleri kısıldı. “Hemşirelere babanın eşyalarını toplamaya başlamalarını söylemek zorunda kalmayı hiç istemem.”

Oysa sesi tam aksini söylüyordu.

“Buna gerek kalmayacak,” diye ona güvence verdim. Telefonumun çalmasıyla artık ofise dönüp maaş çekimi hak etme zamanım gelmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

• *McDonald's fast-food* restoran zincirinin maskotu olan palyaço. (ç.n.)

O öğleden sonra Linus dışarıda her ne işi varsa onu yaparken grafik ekibiyle bir toplantıya çağrıldım. Erken geldiğim halde kahve, çay ve keklerin son derece şık cam konferans masasının üzerine çoktan düzgünce dizilmiş olduğunu görerek şaşırdım.

Tam çikolatalı keke uzandığım anda kapı arkamdan açıldı ve Dominic odaya girdi.

“Merhaba,” derken suçluluk duygusuyla keki düşürdüm.

Bardaki günah çıkarma seansından sonra ne durumda olduğumdan hiç emin değildim.

“Bugün geç kaldığımı duydum,” dedi ellerini ceplerine sokarak. “Bir acil durum daha.”

“Bu seferki iyi bir neden içindi,” dedim. “Kaçırmak istemediğim bir şeydi.”

Sessizce beni incelemeye başlayınca söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Minik bir tik gibi başparmağını pantolonuna vuruyordu.

“İşimi ciddiye alıyorum, Dom. Önemsiz bir şey yüzünden işten kaytardığımı düşünme.”

“İki saatlik ücretten vazgeçmek sana iyi gelmiş olmalı.”

Omurgam gerilirken omuzlarımı dikleştirdim.

“Lafı dolandırmak yerine neden bana sorununun ne olduğunu söylemiyorsun, Yakışıklı?”

“Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedim. “Biz arkadaş değiliz. Sevgili değiliz. Senin için çalışıyorum. Aramızda var olan tek ilişki profesyonel bir iş ilişkisi. Bu konuda anlaşmıştık, unuttun mu?”

“İşe geç kaldın. Endişelendim.”

“Neden? Birçok insan işe geç kalıyor. Kaçırdığım saatleri telafi edeceğim.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ne söylememi istiyorsun, Ally? Seni umursadığımı mı?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. Bunu söylemesini, hatta kastetmesini kesinlikle *istemiyordum*. “Oyun oynamak istemiyorum. Bugün olmaz, özellikle seninle hiç olmaz.”

“O zaman bana neler olduğunu anlat.”

“Neden merak ediyorsun? Ben çözülmesi gereken bir gizem değilim. Şu anda seni etkilemeyen birçok derdi olan kendi halinde bir insanım.”

“İşe gelmene engel olması beni etkiliyor.” Sanki elinde elektrik yüklü bir kablo tutuyormuş gibi içten dışa hayal kırıklığı yayıyordu.

“Bu konuşma çok saçma.”

“Saçma olan sensin,” diye karşılık verdi.

“Özel hayatımı seninle paylaşmayacağım,” dedim ısrarla. “Bunu kişisel algılama. Başa çıkmanın anlatmaktan daha kolay geldiği bazı sorunlarım var. Dün geceki konuşmamızı hatırlarsan, iş dışında herhangi bir ilişki kurmayacağız.”

Kollarını kavuşturarak, “Şu anda işteyiz,” dedi inatla.

“Malina bu hafta yarım gün işe gelmedi. Nedenini öğrenmek için ona gittin mi?”

“Tabii ki gitmedim.”

“Neden?”

“Çünkü onu umursamıyorum,” diye karşılık verdi.

İkimiz de bu açıklama üzerine bir dakika kadar sessiz kaldık.

“Dom,” diye başladım.

“Sus, unüt gitsin. Öyle demek istemedim.”

“Ah, güzel. Bay Darcy geri döndü,” dedim donuk bir sesle.

“Bu ne demek şimdi?”

“Off. Beni çıplak görmene asla izin vermemem için bir neden daha işte. *Gurur ve Önyargı*’yı okumamışsın veya izlememişsin.”

Dominic masanın karşısındaki sandalyeye çöktü. Aramızda duran bir yığın bardak ve keke rağmen hayal kırıklığını *hissedebiliyordum*.

“Beni birçok konuda rahatsız edebilmen inanılmaz bir şey. Aramızdaki bu tuhaf şeyin peşinden gitmememizle *Gurur ve Önyargı*’nın ne ilgisi olabilir?”

Onun tam karşısına oturdum. “Bay Darcy aşağılayıcı bir ko-

nuşmayla Elizabeth'e olan aşkını ilan ederken son derecede uygunsuz, fakir ve gülünç olmasına rağmen ondan çok hoşlandığını söylüyor."

"Ben sana aşkımı ilan etmiyorum," dedi net bir şekilde.

"Seni karşı konulamaz olduğum konusunda uyarmamış mıydım?" diye espri yaptım.

O kadar kızgın görünüyordu ki, sandalyenin kolçaklarını parçalayacağından endişelendim. Onun bu haline acıdım.

"Bak, Dom. Çıplak olalım olmayalım, bu binanın dışındayken aramızda hiçbir şeyin yaşanmasını istemiyoruz. Bu yüzden birbirimiz hakkında mümkün olduğunca az şey bilmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Katılmıyorum."

Tabii ki katılmıyordun.

"Tamam. Peki neden?"

"Biz tamamen zıt kişileriz. Birbirimizi ne kadar iyi tanırsak, birbirimize o kadar az ilgi duymaz mıyız?"

Aptalca bir fikirdi, yine de... "Hımm."

"Meydan okumaları severim, Ally," dedi uyaran bir tonda. "Şu anda sen ve bu gizemli hikâyen çözülme bekliyorsunuz."

"Önerin nedir?" diye sordum gülererek. "Arkadaş mı olacağız?"

"Arkadaş değil, işyerinden tanıdıklar olacağız."

"Biz zaten buyuz."

"Hayır, biz meslektaşız."

"Sarhoş musun? Ailenizde felç öyküsü var mı?"

"Hayır ve hayır," dedi. "Bunu düşün. Beni ne kadar çok tanırsan, o kadar az çekici bulacaksın. Ben, seni ne kadar iyi tanırsam bana o kadar itici geleceksin."

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. Komik Dominic arada bir beni şaşırtıp güldürmek için gizlice yanıma geliyordu. Neyse ki, zamanın geri kalan yüzde doksan sekizinde dayanılmaz bir pislikti.

"Yapma. Hakkımda ne kadar çok şey öğrenirsen, gözümü almayacağım kadar büyük bir pırlanta nişan yüzüğü seçmeye o kadar hızlı gideceğini ikimiz de biliyoruz."

Gözlerini devirdi. "Çok beklersin."

"Ben çok hoş bir insanım."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Sen çok hoş bir baş belasısın,” diye karşılık verdi.

Parmaklarımı önümdeki masaya vurarak tempo tuttum. “Masayı bilerek mi aramızda tutuyorsun?”

“Evet,” diye yanıtladı anında.

“Beni mi, yoksa kendini korumak için mi?”

“Henüz karar vermedim.”

“İkimiz de kendimizi kontrol edemiyormuşuz gibi konuşuyorsun,” diye alay ettim.

Bana kaşlarını çatarak baktı, ardından ayağa kalktı.

Masanın etrafını dolaşmaya başladığında, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bir şey kanıtlıyorum.”

Aceleyle ayağa kalksam bile fazla uzaklaşamadım çünkü beni masaya sıkıştırdı. Dokunmamaya çok dikkat ediyordu, yine de aramızdaki titreşimi duymamak mümkün değildi. Kanım kaynamaya başladı, kalp atışlarımın *DEFCON* savunma sistemimi harekete geçirdiğini duyabiliyordum.

“*DEFCON* birinci seviye mi daha kötü, yoksa beşinci seviye mi?” diye cıyaktım.

“Birinci. Şimdi bana sorunu göremediğini söyle, Ally,” dedi düz bir sesle.

Bakışlarımı aşağı çevirene dek... problemi hissetmekle daha çok ilgileniyordum. Kendime engel olamadım. Gözle görülür şekilde sertleşmişti. “Pantolonuna bir sosis sıkışmış” gibi görünmesine neden olacak kadar sertleşmişti.

O da aşağıya bakıyordu ama gözleri aletinde değildi. Bakışlarını gömleğimin altından onu selamlayan, kendine saygısı olmayan aptal meme uçlarıma kilitlenmişti.

Kapı kapalı olsa da grafik ekibi her an gelebilirdi. Herkes içeri girip bizi bu şekilde görebilirdi.

Hırıltılı bir sesle, “Sorun bu,” diye belirtti.

“Bu çok büyük bir sorun.” Onu onaylarken hâlâ ereksiyonuna bakıyordum. “Canını yakıyormuş gibi görünüyor.”

“Kastettiğim bu değildi,” diye homurdandı. “Çok yakın olduğumuzda böyle oluyor.”

• *Savunma Hazırlık Durumu* ifadesinin kısaltmasıdır ve ABD silahlı kuvvetlerinin kullandığı, beş farklı seviyeden oluşan bir alarm sistemidir. (ç.n.)

“Peki çok fazla yakınlaşmadan birbirimizi nasıl tanımamızı öneriyorsun?” diye sordum. Sesim kırk üç katın tamamını hızla tırmanmışım gibi çıkmıştı. İleri doğru küçük bir adım atarsam sen meme uçlarım onun göğsüne, onun sertliği de karnıma degecekti.

Üstten bakmasına rağmen tehdit altında hissetmiyordum. Aksine samimi, özenli ve neredeyse güvende hissetmiştim. Sanki tam olarak burada, tam olarak onunla birlikte olmak istiyormuşum gibiydi.

Gerçekten süt ürünleri tüketmeyi bırakmam gerekiyordu. Bu fazlaca yediğim o muhteşem peynirin hormonal etkisi olmalıydı.

Dom’un beni sağlam olduğunu umduğum arkamdaki cam masaya dayadığını ve ellerini eteğimin altına kaydırıp yavaş, çok yavaş hareketlerle iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı doğru sıyırdığını hayal ettim.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında titrek bir nefes aldım. Gözleri kristalimsi buz mavisine dönüşmüştü. Aramızdaki küçücük boşlukta bir fırtına kopmak üzereymiş gibiydi.

“Çok uygunsuz bir soru soracağım,” dedim. “Şu anda bana dokunacak olsaydın nereden başlardın?”

Nefesi hırıltılıydı. “Saçından.”

Gözlerimi kıptım. “Saçımdan mı?”

“Parmaklarımı saçının arasına daldırır, yumruğuma dolayarak çekerdim. Böylece dudaklarının tadına bakar, ardından da boynundan aşağı doğru ilerlerdim.”

“Ah.” Bu bir karşılıktan çok yutkunmayla inleme karışımı bir sestti.

“İşte tam bu yüzden bunu yüz yüze yapmayacağız,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ah,” diye inledim tekrar.

O sert hatlı, sıkı dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. O an hormonlarımda bir patlama hissettim.

“İyi. O zaman e-posta,” dedim tiz bir sesle.

“Şahsi zamanımızda şahsi e-posta hesaplarından konuşacağız.”

Adam bu konuyu çok düşünmüştü.

“Makul.”

“Dürüst ol. Acımasızlık derecesinde dürüst,” dedi Dominic. “O zaman bu her ne ise onu içimizden atabiliriz.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Beni tanımanın onu benden soğutacağı düşüncesine alınmam gerekirdi. Oysa Dominic Russo hakkında ne kadar çok şey bilirssem kadınlığımın ona duyduğu şehvetin o kadar azalacağından kesinlikle emindim. Ne sorun çıkabilirdi ki?

“Kabul.”

Bir elini masadan kaldırdı. İkimiz de onun yavaşça yüzüne, saçlarıma doğru hareket eden elini izledik.

Şehvetli gizli toplantıların tanrıçaları, lütfen Dominic Russo'nun beni hemen şimdi bu konferans masasında becermesine izin verin.

Kapının dışından, “Bana bir şişe su getirir misin?” diye birinin seslendiğini duyunca sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık.

Dominic’i ve muhteşem aletini, cinsel uyanışımın hemen öncesinde işgal ettiğim sandalyeye ittikten sonra suçluluk duygusuyla geri adım attım.

Kapı açıldı.

“Söylediklerin umurumda değil. *Taht Oyunları*’nın son sezonu hayranların beklediği gibi değildi,” diye vurguladım.

Dominic aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Bana kesin bir tavırla katılarak, “Vay canına. Ben de Ally’yle aynı fikirdeyim, Bay Russo,” dedi yüz *piercing*’lerine meraklı bir grafik tasarımcısı olan Shelly.

Ekibin geri kalanı sırayla içeri girdiğinde dizi ve son sezonu hakkında on dakikalık bir tartışma başladı. Bu sırada Dominic ile ben hormonlarımızı kontrol altına almaya çalışıyorduk.

DOMINIC & ALLY

Malefiz,

Artık Taht Oyunları hakkındaki düşüncelerini bildiğime göre devam edebiliriz. Neden bu kadar çok işte çalışıyorsun? Buradan aldığın maaş gerçekten o kadar kötü mü?

Yakışıklı

Yakışıklı,

Bilmem. İlk maaş çekimi almama daha bir hafta var. Büyüyünce ne olmak istiyordun? Yoksa yelek giyen bir moda kralı olarak hayallerini mi yaşıyorsun?

Malefiz

Malefiz,

Hayalim bu değildi. Dürüst olacağım, bu benim için daha çok kâbus sayılır. Dokuz yaşımdayken matematik öğretmeni olmak istiyordum. Kaç işte çalışıyorsun?

Yakışıklı

Kâbuslar Prensi,

Şu anda dört işte çalışıyorum. Ya çok üst üste ya çok az sayıda, aslında genellikle az sayıda gelen grafik tasarımı sayarsan beş. Bar vardiyaları, ara sıra çıkan yemek dağıtım işi, dans eğitmenliği ve Label'daki her işin uzmanı olarak inşa ettiğim ışıltılı bir kariyerim var

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bu matematik öğretmenliği hayali hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor.

Şimdilik “neden yedi yüz işe ihtiyacım var” sorusunu, Bunun Hakkında Konuşmayalım Sütumu’na koyalım.

Eski Pizza Prensesi

Pizza Prensesi,

Ally Morales’in neden yedi yüz işe ihtiyacı olduğu gizemi canımı sıkıyor.

Çok iyi bir matematik öğretmenim vardı. Adı Bay Meloy’dü. Bazen okuldan sonra ödevlerimde bana yardımcı oluyordu. Matematik öğretmeni seviyor, çocuklara da matematik sevdireliyordu. Matematik öğretmeni olmanın harika olacağını düşünüyordum.

Sen büyüyünce ne olmak istiyordun? Sanırım pizzacıda garson olmak listenin üst sıralarında değildi.

İnek Öğrenci

Sevgili İnek Öğrenci,

Bu işe yaramıyor. Küçük, sevimli Dominic’i mavi bebek gözleriyle öğretmenine bakıp yardım isterken hayal ediyorum.

Bana DERHAL nefret ettiğin ilk beş şeyi söyle. (Müstakbel eşinle veya kurban edeceğin insanla konuşman gerekirse, o kişinin ne kadar kötü olduğunu bulmanın sırrı budur.)

Üç yaşından beri dansçı olmak istiyordum. Bale kariyeri istemediğimi (çünkü karbonhidrata, alkole ve geç saatlere kadar uyumaya veda edemezdim) erken fark etmiştim. Aynı zamanda tasarımcılığı, sanatı da seviyordum. Bu yüzden hepsini birden yapmaya karar verdim.

Şimdi hemen beni iğrendirecek bir şey yaz.

Hızla Çözülen Buzdağı

Not: Neden ödevlerin komusunda ebeveynlerin yerine Bay Meloy yardım ediyordu?

Sevgili İklim Değişikliği,

Yani çocukluğundan beri ne yapmak istediğini bildiğini, ardından işe koyulup bunu gerçekleştirdiğini mi söylüyorsun? Bu çok... alışılmadık. Hep bu kadar azimli misindir? Hiç başka iş kollarını düşündün mü?

Neden yedi yüz işe ihtiyaç duyduğunu konuşamıyorsak, ailemi de konuşmayacağız.

Nefret Ettiğim Şeyler:

- 1. Yere çöp atan insanlar*
- 2. Dedikodu yapılan ortamlar*
- 3. Üzerime kuş pislemesi*
- 4. Seni düşünmeden duramamak*
- 5. Babam*

Sana nelerden nefret ettiğini sormuyorum çünkü sen can sıkıcı derecede nefretsiz birisin.

Nefret Dolu Patron

Patron,

Hiç olmamış. Bu liste nefret dolu değil, birazcık bile değil. Üstelik bu deney işe yaramıyor. Yavru köpekler veya peltek konuşan sevimli çocuklar gibi şeylerden nefret etmen gerekiyordu, böylece eninde sonunda seni çıplak hayal etmeyi bırakabilirdim.

Azimli biri değilim. Daha çok işlerin istediğim gibi gideceğine dair iğrenç derecede olumlu düşünen biriyim.

Pollyanna

Allyanna,

Madem nefret dolu değilim, o zaman neden şirkette çalışan bütün kadınlar benden korkuyor?

Koridor Canavarı

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Canavar,

Bunları gerçekten ciddi olarak söylemiyorsun, değil mi?

Kuşkucu

Son derece ciddiylim.

Dom

Dominic Russo,

Seni koca, kendini bilmez, dövmeli huysuzluk abidesi. Gerçekten bütün bir yılı senden nefret ettiklerini düşünerek mi geçirdin? Şu anda benimle oynuyorsun, değil mi?

Beni bir konferans masasına sıkıştırdıktan sonra kimsenin senden hoşlanmadığını varsaydığın için, Label'ın koridorlarında üzgün bir köpek yavrusu gibi dolaşırken bu kadar kibirli olmana imkân yok.

Sinirli Ally

Sinirli Ally,

Sen ne saçmalıyorsun?

Listeme madde ekliyorum. 6. Asla asıl konuya gelemeyen insanlar.

Ayrıca köpeklere takıntılı mısın sen?

Öfkeli Patron

Bay Sıcak Vücutlu Seksi Surat,

Label'ın kadınları senden nefret etmiyor. Seni arzuluyorlar. Çok ateşlisin. "Gözlerine doğrudan bakılamayacak kadar."

Senin Yüzünden Şaşkına Dönmüş

LUCY SCORE

Şaşkın,

Olay bu değil. Bana baktıklarında babamın bir kopyasını görüyorlar.

Dominic

Dom,

Öncelikle insanların neden seni babanla aynı tuttuğunu varsaydığın konusunu sorgulamak için can atsam da ailenin, Konuşulmayacak Konular sınıfında olduğunu belirtmene saygılı davranmamdan dolayı puan istiyorum. Hem de çok puan istiyorum!

O binadakiler kesinlikle bunun tam tersini düşünüyor. Korkutucu seksiliğini birden ona kadar derecelendiriyorlar ve hiçbir zaman on için altına düşmüyorsun. Koridorda yanlarından geçtiğin için cam kapıların ardında kendilerinden geçiyorlar.

Geçen hafta reklam bölümündeki Nina'ya kapıyı tuttuğun için insanlar onu ayakta alkışladı. Bunu uydurmuyorum.

Ally

Ally,

Bu çok aptalca. Seni tanımak hoşuma gitmedi.

Dom

Dom,

Bunu boş verelim. Birbirimizi görmezden gelmeye devam edelim.

Ally

DOMINIC

Konuşmalarımızdan ve e-postalarımızdan sonra bazı şeylerin değiştiğini söylemek isterdim. Mesela aramızdaki gerginliğin dağılması, onun alt kattaki idari bۆlۆme taşınmasıyla nihayet işime odaklanmak için ۆzgۆr olmalıydım. Aslında bir şeyler kısmen değişmişti.

Onunla sırlarımı paylaşmıştım.

Gۆnah çıkarmıştım.

Korkularımı itiraf etmiştim.

Ancak bunların hiçbiri gۆzlerimin onu aramasına engel olmamıştı. Onu dۆřۆnmekten, onu istemekten alıkoyamamıştı.

Gۆnlerim onun etrafında şekillenmeye başlamıştı.

Mesai saatlerinden sonra birbirimize e-posta gۆnderiyor, ofiste bazı saçmalıklar ۆzerine sۆzlۆ tartışmalar başlatarak birimize ۆstۆnlۆk sağlamaya çalışıyorduk.

Dışarıdan bakıldığında gayet masum gۆrۆnۆyordu. İçimde yaşadığım duygularsa başka bir mevzuydu.

Artık karşılaşmalarımızda bağımlılık yaratan bir şeyler vardı. Sanki her kelimenin çift anlamı varmış, her bakış şifreli bir mesajmış gibi hissettiriyordu. İimiz de birbirimizden etkilenmiştik, aynı zamanda ikimiz de yetişkindik. Bu durumda kendimizi kontrol edebilmeliydik.

Buna rağmen onu her gۆrۆřۆmden sonra kendimi banyomun kapısını kilitlerken buluyordum. ۆnۆmde diz ۆktۆęۆnۆ, masamda bacaklarını genişçe açmış halde uzanırken onu dilimle becermemi istediğini hayal ederek mastۆrbasyon yapıyordum.

Her. Lanet. Gۆn.

Ally'nin benden etkilendiğini bilmek hem bu eylemden dolayı kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyor *hem de* onun yerine yumruğumu becerdiğim gerçeğiyle daha çok sinirlendiriyordu.

İşin aslı, tam bir felakete dönüşüyordum. Üstelik o kadın buraya geleli üç hafta bile olmamıştı... *Tanrım.*

Bazı günler herkes çıkana kadar dayanıyor, diğer günler öğle yemeğine kadar zor bekliyordum.

Bir de bugün olanlar vardı.

Saat 09.05'te bir çift uzun çizme ve *Dolce & Gabbana* elbiseyle ofisime girdi. Narçiçeği rengi elbisenin V şeklindeki yakası hiçbir koşulda açık sayılmazdı ama uyarılmaya hazır bir adam için kremse beyaz kıvrımlarının küçük bir kısmı bile tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı. Elbise belinde darlaşıyor, ardından tekrar genişleyerek yumuşak süet botların sadece birkaç santim üzerinde bitiyordu.

"Şunları imzala." Masama bir dosya fırlatırken arsız bir şekilde sırttı.

Bakışlarımı birkaç santimi görünen teninden ayırıp önümdeki kâğıtlara çevirdim.

"Bu arada, rica ederim," diye devam etti. "Bunları Malina bizzat getirecekti, masasından çaldım."

"Teşekkürler. Sen ne giydin böyle?"

Elbiseye bakıp gözlerini tekrar bana çevirdi. "Kıyafetlerime neden bu kadar takıntılısın?"

"Bugün çarşamba. Çarşamba günleri lacivert kalem eteğini giyersin." Kıçını saran o eteği pürüzsüz, yuvarlak kalçalarının üzerine sıyırdığımı birkaç yüz kez hayal etmişim. *Kahretsin, bu kadın odadayken neden çenemi kapalı tutamıyordum? Belki de terapiye ihtiyacım vardı. On iki adımlık bir program.**

"Erkek olsaydım ve her cuma aynı şeyi giyseydim bu konuda yorum yapmazdın. Muhasebedeki Karen iki günde bir aynı siyah pantolonla siyah kazağı giyiyor. Yine bana özel ilgi göstermekte ısrar mı ediyorsun?" Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Özel ilgi konusunda ne konuşmuştuk, Dominic?"

Benimle dalga geçiyordu, üstelik bu hoşuma gidiyordu. Neredeyse bu durumdan nefret ettiğim kadar keyif alıyordum.

"Canımı sıkıyorsun. Git buradan," dedim umursamaz bir tavırla.

Bunun yerine masamın kenarına tünelerken dünya kadar vakti

* Bağımlılıkla mücadele edenler tarafından kullanılan bir tedavi programı. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

varmış gibi ayaklarını sallamaya başladı. Sandalyemi birkaç santim sağa kaydırırsam dizlerini birbirinden ayırabilir, yüzümü bacaklarının arasına gömebilirdim.

Vücudumda dolaşan son kan hücreleri pes edip migreni varmış gibi zonklayan aletime yöneldi.

“Evrakları imzala, ben de sabahın geri kalanında karşına çıkmayayım,” dedi. “Belki bilmek istersin, bu gece bir randevum var.”

“Randevu mu?” Kalemim elimde ikiye ayrılmamış olmasına şaşırdım. İçime karanlık, yapışkan bir şeyin yayıldığını hissettim. “Senin çalışman gerekmiyor mu?”

İçimde büyüyen duyguyu tanımlayamıyordum.

Öfke? Korku? Tanımadığım bir adama duyduğum körü körüne nefret?

“Senin tipin olmamam diğer erkeklerin de böyle hissettiği anlamına gelmiyor,” diye dalga geçti. “Cuma maaş günü, bu yüzden kendime bir geceliğine gerçek bir izin veriyorum.”

Ağzımdan çıkacaklar konusunda kendime güvenmediğim için kalemin ucu kâğıdı delecekmiş gibi bastırarak sözleşmeleri imzaladım. Elbisesinin uyluklarının üzerine kadar sıyrıldığını fark etmeden duramadım. Uygunsuz kelimesi, içimde kıpırdanan duyguları tarif etmeye yetmezdi.

“Randevuda *bunu* mu giyeceksin?” Onun güvensiz hissetmesini istediğim için kendimden nefret ediyordum. Fikrini değiştirip gitmekten vazgeçmesini istiyordum.

Fikrimle zerre kadar ilgilenmeden aşağıya baktı. “Bir problem mi var? Linus onayladı.”

Bu durumla ilgili her şey problemdi.

Göğsüm sıkışıyordu, ayrıca bu lanet oda neden bu kadar sıcaktı?

“Duruma göre değişir. Bu nasıl bir buluşma?” Kendime eziyet etmek için arkama yaslanıp görüş açımı değiştirdim. Sadece anlık bir bakış attıktan sonra gözlerimi kaçırdım. Bu kadarcık süre bile o lanet elbiseyle uyumlu iç çamaşın giydiğini anlamama yetmişti.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Sessiz bir meydan okuma gibiydi. *Devam et, bak. Bana ilgilenmediğini söyle. Güzel, kendini beğenmiş yüzüme yalan söyle.*

Kahretsin. D n yeleği giyerek onu delirtmemeliydim. Beni alt etmişti.

“İlk buluşma. Birkaç içki,” diye cevapladı.

“İçki mi? Bu kadar mı?” Onun adına rahatsız olmuştum. Bir şeyler içmek kulağa “sadece takılmak” gibi geliyordu. Onun biriyle uzun soluklu bir ilişkiye girmesini istediğim falan yoktu. Ayrıca onun biriyle takılmaktan keyif almasını hiç istemiyordum.

İyi bir adam değildim ama Ally’yi yere yatırıp becermediğim sürece yine de babamdan iyiydim.

“şu an zihinsel olarak hazır olduğum tek şey bu. O kadar paslandım ki, bir sonraki seks partnerim için  z l yorum,” diye itiraf etti.

Bir noktada benimle *arkadaşmışız* gibi konuşmaya başlamıştı. Sanki bardaki o itiraf anı, gönderilen e-postalar bizi bir şekilde arkadaş yapmıştı. Onun bir sonraki itirafını arzularken aynı zamanda bu yakınlığı kaldıramıyordum. İkiye b l nm şt m. Bu kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenme isteğiyle onun varlığını unutmaya isteği arasında kalmıştım.

Gözüne bir şey çarptığında masamdan kayarak odanın içinde dolaşmaya başladı.

Benden uzaklaşmasından nefret ediyordum. Uzaklaştığı her seferinde ışığını ve sıcaklığını yanında götürdüğünü hissediyordum.

Nefret Listem’e bu maddeyi de ekledim.

Kendime engel olamayarak ayağa kalktım, çekim fotoğraflarını incelediği ışıklı panoya kadar onu takip ettim. Aralarından işe yarayabileceğini düşündüğüm iki tanesini ayırmıştım. Hangisini anneme sunmanın daha mantıklı olduğu konusunda bana fikir vermesi için Linus’u buraya sürüklemeyi düşünüyordum.

“Bunlar çok eğlenceli. Bu elbiseye bayıldım.” Düşünceli bir sesle altın rengi, ipek elbiseli bir modeli işaret etti. “Bunun hareketli hali var mı?”

Ally diğer çekimlere göz gezdirirken ona daha yakın olma arzusuyla biraz yaklaştım. Onda beni bir siren’ gibi cezbeden, aynı zamanda kendimi... güvende hissetmemi sağlayan bir şey vardı. Beni rahatlatan, ayrıca fena halde sertleştiren bir şeydi.

Kenara ayırdığım fotoğraflardan birini işaret ettim, ilk anda g -

• Sesleriyle denizcileri büyüleyip kendine Akık eden mitolojik canlılar. (.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

zümme çarpmıştı. İki amaçlı bir çekimdi, merkezdeki kan kırmızısı *Galliano* elbiseyi önden sergilerken transseksüel bir modeli ustalıklarla dahil ediyordu. O model ise altın rengi bir elbise giyyordu.

Fotoğrafı panodan aldığında, “Ah, işte çekim böyle olur,” dedi detayları inceleyerek.

Altın rengi elbiseyi giyen model yana doğru dönüktü, vantilatörden gelen esinti saçlarıyla eteğini havalandırıyordu. Hareket halinde olan tek kişi oydu. Kırmızı elbiseli model hâlâ önde, merkezde dururken sarı elbiseli olan merdivenin ilk basamağındaydı. Diğerleri çeşitli geleneksel pozlardan vermişti. Gerçek hayatta acı içinde kıvrılmış gibi görünmelerine rağmen lens aracılığıyla kesimler, kumaşlar ve renkler sergileniyordu.

“Nasıl tanıştın?” diye sordum. *Lütfen, akıl sağlığım için cinsel perhiz yapmayı teşvik eden bir kilise grubunda tanıştığını söyle.*

Fotoğrafları yeniden düzenlerken, “Kiminle?” diye soruyla karşılık verdi.

“Buluşacağın kişiyle.”

“Ah. Bir flört uygulamasında,” dedi neşeyle.

Kahretsin.

“İşte, şunlara bak. Şimdi bir hikâye anlatıyorlar. Kırmızı olan göze bir başlangıç noktası sunuyor. Bakışlar oraya takılacak ancak ikinci bir odak noktasına ihtiyacı olacak. Altın rengi elbiseli kadının dönüşü, gülüşü asla gözden kaçmaz. Kırmızı dudakları, merkezdeki elbiseyle uyum içinde ve tüm parçayı görsel olarak tatmin edici kılıyor. Başlık da buraya gelir.”

Söyledikleri çok mantıklıydı. Eğer onu seks partneri aranan bir uygulamada tek gecelik ilişki için konuşurken hayal etmekle bu kadar meşgul olmasaydım, anlattıklarını zihnimde canlandırabilirdim.

“Ne tür bir flört uygulaması?” diye ısrarla konuşmayı sürdürdüm.

Işıklı panodan uzaklaşarak gözlerini devirdi. “Biliyorum, biliyorum. Gola benim için bir profil oluşturmakta ısrar etti. Bu arada benim cinsiyetimden seninkine tavsiye, penis fotoğrafı sohbet başlatmak için doğru bir yol *değil*.”

Ona penis fotoğrafı gönderen pislik herifi yakalayıp taşaklarını tekmelediğimi hayal ettim.

“Seni nereye götürecek?” diye sordum kendime engel olamayışımın nefret ederek. Bilmeye ihtiyacım olmasından nefret ediyordum.

“Onunla *The Market*’ isimli bir barda buluşacağım. Oraya hiç gittin mi?”

Et Pazarı lakaplı bir yerdi. Işıklar loştu, içecekler sertti ve aynı blokta iki lanet otel vardı. Evet, gitmiştim.

“Evet. Belki orada görüşürüz,” dedim çekimleri yeniden inceliyormuş gibi yaparak. Onun gitmesini yasaklayamaz veya ne kadar istesem bile onun gece geç saatte burada bulunmasını gerektiren sahte bir toplantı uyduramazdım. Bunun bir yalan olduğunu anlardı.

“Oraya mı gideceksin?” Sesi mutlu çıkmıştı ve ben bunu mahvetmek istiyordum. Onun da benim kadar sarsılmasını istiyordum.

“Orada biriyle buluşacağım. Bir randevu,” diye yalan söyledim.

Madem ben onun bir uygulamada tanıştığı rasgele bir adamla takıldığı düşüncesiyle işkenceye maruz kalmıştım, o zaman o da beni gerçek bir randevuda görme keyfini yaşayabilirdi.

Gözleri kısıldığında saçmalık kokusu aldığını biliyordum. “Programında öyle bir şey yok.”

“Kişisel randevularımı çalışma takvimime koymuyorum.” Bu da başka bir yalandı çünkü kişisel hayatım yoktu. Aslında en son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyordum ama Ally hakkında kurduğum her fanteziyi hatırlayabiliyordum.

“O zaman belki bu akşam görüşürüz,” dedi bana sırtarak.

Onun gidişini izledim.

Kapı kapandığı anda banyoya girdim. Tek görebildiğim bacaklarının arasındaki kırmızı kumaş parıltısıydı. Tek düşünebildiğim başka birinin onu üzerinden çıkarmasıydı.

Saat henüz 09.30’du ve ben onun tatlı, ıslak kadınlığının ağrıyan aletimi sardığını düşleyerek elimi beceriyordum.

Şu an Ally Morales’le ilgili tek bir şeyden bile hoşlanmıyordum.

* (İng.) *Pazar*. (ç.n.)

Austen sevimli, akıllı bir adamdı. Eski ilişkisinin etkisinden kurtulmak için bir kaçamağa veya terapiye ihtiyacı olduğu açıktı.

Ancak gözlerimi kapıdan alamadığım için onunla ilgilenip ilgilenmediğime bile karar verememiştim.

Çünkü beni istemeyen bir adamı bekliyordum.

Ah.

Bilinçli olarak kapıya sırtımı dönerek dikkatimi kırk iki yaşındaki boşanmış inşaat mühendisine çevirdim. Bir bardak *merlot** sipariş etmiş, barmene telaffuz konusunda zor anlar yaşatmıştı. Ben ise hesabı paylaşmak istemesi ihtimaline karşı ucuz bir fıçı bira sipariş etmiştim. Eski karısı hakkında on beş şey anlatmıştı, bu arada ben de Dominic'in adını iki kez anmışım.

Bana kalırsa, birbirimize uygun değildik.

O içeri girdiği anda bunu hissetmiştim. Bardaki hava, içki şişelerine yıldırım çarpmak üzereymiş gibi elektrik yüklü hale gelmişti. Arkamı dönmemeye, Austen'in söylediklerine odaklanmaya kararlıydım.

"Tanrım, benim tam bir ezik olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi omuzlarını düşürerek.

"Ne? Neden?" Dinliyormuş gibi görünmeye çalışmakla fazlasıyla meşgul olduğumdan söylediği şeyi tam hatırlayamadım.

"Sana eski karım hakkında kendimden daha fazla şey anlattım. Sana sorduğum soru bile sadece onunla ilgili başka bir hikâyeye geçebilmek içindi. Buna hiç hazır değilmişim."

"Al benden de o kadar, dostum." Biramı elime alıp onun şarap kadehine doğru kaldırdım.

"Arkadaşlarım kaçamak yapmaya ihtiyacım olduğunu söyledi," diye itiraf ettiği anda bembeyaz oldu. "Bunu sana söylemememe-

* Bir kırmızı şarap türü. (ç.n.)

liydim. Senin yerinde olsaydım bunu gerçekten itici bulurdum. Bu konuda çok kötüyüm. Biriyle çıkmaya hazır değilim.”

Bu konuda çok şirin bir şekilde kötüydü.

“Kendini kötü hissetme,” dedim dostane bir tavırla omzuna vurarak. “Ben de tam olarak sağlıklı bir ilişki yaşayacak durumda değilim.”

“Seks yapmayacağız, değil mi?” diye sordu Austen.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. İstersen bana eski karın ve boşanmanla ilgili her şeyi anlatabilirsin.”

Gözleri parladı.

Sevimli adam en başa dönerek üniversitenin ikinci yılından başladı. Kürekkemiklerimin arasında bir karıncalanma hissettiğimde *anlamıştım*. Bu nedenle tanıdık bir el omzuma dolanırken biraz bile sıçramadım.

“Ally.”

Döndüğümde neredeyse dilimi yutacaktım. Dominic ceketini çıkarmıştı, kollarını katladığı gömleği ve taktığı pantolon askısıyla çok iyi görünüyordu. Sonunda koridorda onu görüp bayılmanın nasıl bir şey olduğunu anladığımı hissettim ama burada üzerine yığılabileceğim koltuklar yoktu.

Üstelik başka bir sorun daha vardı.

Yanında bir seksen boyunda, inci rengi pantolon takımıyla *Label*’in gösterişli kapak modelleri gibi görünen bir kadın duruyordu. Koyu renkli teni kusursuzdu, üstelik sadece onun gibi mükemmel kemik yapısına sahip özgüvenli bir kadının taşıyabileceği kısa bir saç kesimi vardı. Yüzündeki tek makyaj kusursuzca sürülmüş kırmızı bir rujdu.

Dominic’in bulunduğu kadına âşık olduğumdan emindim.

“Dom... Bay Russo,” dedim çatlak bir sesle.

Gözleri kısıldı.

Çok aptalca bir oyun oynuyorduk. Ona burada olacağımı söylemiştim, o da bana burada olacağını söylemişti. Buna rağmen şaşırılmış gibi yapıyorduk.

“Austen, bu...”

“Dominic Russo,” dedi elini uzatarak.

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen zavallı Austen elini uzattı, tokalaştıklarında kemiklerinin çatırdadığını duyduğumu sandım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bu Delaney,” dedi insafsızca güzel kadını göstererek. “Delaney, bu Ally.”

Delaney sadece kusursuz bir cilde sahip değildi, aynı zamanda ısıltılı bir gülümsemesi vardı. Ondan gerçekten, gerçekten nefret etmek istedim... belki onunla öpüşsem de olurdu.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Ally,” dedi sıcak bir tavırla.

Neden berbat biri değil, diye söylendim içimden.

Ardından kendime geldim, belki içi kötü olan insanlardandı. Engelli park yerlerine park eden, *fast food* poşetlerini spor arabasının camından bisikletli kuryelere fırlatan biri olabilirdi.

“Ally ile ben birlikte çalışıyoruz,” dedi Dominic ama bunu söyleme *şekli* kulağa kötü gelmişti. Sanki bundan çok daha fazlası vardı, güzel Delaney’nin yerinde olsam hemen şüphelenirdim.

“Ben Bay Russo için çalışıyorum,” diye düzelttim.

Dominic’in ona böyle hitap etmemden hoşlanmadığı belliydi. Bu yüzden bunu daha sık yapmak istedim.

Dominic ve ben birbirimize bakmakla fazla meşgul olduğumuz için Delaney ile Austen kendileri tanıştılar.

“Size ne vereyim?” diye sordu barmen aramızdaki Tuhaflık Saati’ni bölerek.

Sipariş verdikten sonra Dominic benim yanımdaki kahrolası bar taburesini alıp Delaney’nin oturması için çekti.

Kadının *kokusu* bile güzeldi.

Bar yoğundu. Eğer Dominic Russo kendini, benimle buluştuğu kadının arasma sıkıştırmış olmasaydı barmenin alacağı bahşişleri düşünüyor olurdum. Bunun yerine patronumun taburemin arkasında duran elini, dizime yaslanan bacağını düşünüyordum.

Beni arzulamak istemeyen bir adamın sadece yanımda durarak beni cinsel kaygılara sürüklemesi son derece haksızlıktı. Peynir yüzünden olmalıydı. Gerçekten peynir yemeyi kesmem gerekiyordu. Dom’un yaptığı her şey ön sevişmeymiş gibi hissettiriyordu.

Austen, üniversite mezuniyetinde yaptığı teklifle başlayan tüm zamanların en büyük trajedisinden bahsetmeye devam ediyordu.

Odaklanmaya çalıştım ama Dom içkisini aldığı anda sanki sahipleniyormuş gibi diğer elini sandalyemin arkasında tutmaya devam etti. Beni sahipleniyordu.

Yıldırım hissi geri gelmişti. Oysa şimdi yıldırımın doğruca üzerime geldiğini, çarptığında kafamın patlayacağını hissediyordum. Bu duygunun ne olduğunu anlamıyordum. Tek bildiğim, onu keşfedecek zamanım veya hayatta kalma isteğim olmadığıydı. Elini orada *istiyordum*. Beni sıkıştırmasını istiyordum. O mavi gözlerin benimkilere kilitlenmesini, beni eve götürmek istediğini söylerken kulağımın üzerinde hareket eden o sert dudakları hissetmek istiyordum.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Austen'in konuşmasını yarıda keserek, "Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordum.

"Ah, tabii." Gözlerini kırıştıtırıp içine gömüldüğü anılardan çıkmaya çalıştı.

Taburemden inerek masadan ayrılmak için tüm vücudumu Dominic'in yan tarafına bastırmak zorunda kaldım. Özür dileme zahmetine girmeden tuvalete doğru ilerledim. Uzun bir koridorun sonundaydı ve ilerisinde, kadınlar tuvaletinin hemen yanında acil çıkışa giden bir girinti vardı.

Mantıklı bir iddiada bulunmuş, bu adamın yanında kendimi kontrol edebilme kapasitem olduğunu söylemişim. Flörtöz değil, arkadaş canlısı olabileceğimizi düşünmüştüm. Onun yerine burada, tuvalet koridorunda dikiliyordum. Düşünmeden edemediğim adam evrendeki en güzel insanla randevudayken cinsel hayal kırıklığından dolayı titriyordum.

Benim. Neyim. Vardı. Böyle?

Gerçekten sevişmeye mi ihtiyacım vardı? Bunu yapmak içimdeki gerginliği çözer miydi? Birkaç orgazm beni ona karşı bağışık hale getirir miydi?

"İyi misin?"

Sıçrayarak arkamı döndüm.

Dominic bana bakıyordu. Beni parçalara ayırmakla saçımı eline dolayıp Fransız öpücüğü vermek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu.

"Hayır, iyi değilim!"

"Sorun nedir? O aptal herif bir şey mi söyledi? Bir şey mi yaptı?"

"Austen mi?" Güldüm. "Hayır. O iyi biri, hâlâ eski karısına âşık."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“O halde sorun ne?” diye sordu. Her ne ise onu düzeltmek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Bu çok saçma, Dom.”

“Yine Dom mu oldum?” Bir adım daha yaklaştığında içimde yine elektrik yandı.

“Kapa çeneni. Panikledim.”

“Neden?” Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Öncelikle, sanırım randevuya çıktığın kadına âşık olmuş olabilirim. Çok çarpıcı.”

“Etkileyicidir,” diye kabul etti aptalca. “İnsan hakları avukatı.”

Bisikletçilere fast food poşetleri fırlatmak gibi bir şeydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Randevuna geri dönmelisin.”

“Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz.”

Cevap vermediğimde kolumdan tutup beni kenara çekti. Acil durum çıkış işareti bir fener gibi kıpkırmızı yanıyordu. Mevcut duruma uygundu.

Kapıyla Dom’un geniş göğsü arasında sıkışıp kalmıştım. Ellerini başımın iki yanına koyarak beni dövmeli kollarının arasına sıkıştırdı.

“Konuş.”

“Zihinsel olarak sana karşı bir kez daha dürüst olmaya hazır değilim,” diye itiraf ettim.

“Zor kadın. Dökül, Malefiz. Yoksa seni buradan çıkarmayacağım.”

Sırf bir şeyi kanıtlamak için beni bütün hafta sonu orada, bana dokunmadan öylece tutabilirdi.

“İyi,” dedim. “Senden sandığımdan daha fazla etkileniyor olabilirim.”

“Ve?” dedi kibirli bir şekilde.

“Ve seni başka biriyle görmekten hoşlanmıyorum. Özellikle gerçekten ama gerçekten çok güzel, akıllı bir kadınla.”

O mavi gözler artık soğuk değildi, içlerinde alev alev yanan bir zafer vardı. O an tehlikede olduğumun kesinlikle farkındaydım.

“Sanırım biriyle yatmaya ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu,” diye itiraf ettim aceleyle. “Cinsel enerjimde tuhaf bir biri-

kim var. Bunu açığa çıkarmazsam, senin veya başka bir masumun üzerine St. Helens Dağı* gibi patlayacağım.”

Bana doğru eğildi, teşvik etmekten başka bir işe yaramayacak kadar yaklaşmıştı. Burnunu yanağımın ve çenemin üzerinde gezdirirken hiç kıpırdamadan durdum. “Güzel,” diye fısıldadı.

“Güzel mi?” Nefesim kesildi. Ondan gerçekten nefret etmek istesem bile, görünüşe göre şu anki önceliğim ona şehvet duymaktı.

“Benim acı çektiğim gibi senin de acı çekmeni istiyorum,” derken sıcak nefesi kulağıma değiyordu.

Kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu. Gerçek dinamit çubuklarını nereden bulduğunu bilmiyordum ama içimde olan buydu. İçim lav veya magmayla, hangi metafor duruma daha uygunsa onunla doluydu. Bacaklarımın arasının giderek ıslandığını hissedebiliyordum. “Bu sağlıklı değil, Yakışıklı. Arkadaşlar arkadaşlarının patlamasını istemezler.”

“Biz arkadaş değiliz.”

Ona bu kadar yakın olmama rağmen aslında yeterince yakın olamadığım için fiziksel olarak titriyordum. “Neyiz?” diye sordum.

“Daha çok düşmanmışız gibi hissediyorum,” dedi. “Birimizin kazanması, diğerinin kaybetmesi gerekiyor.”

Beni istemek istemiyordu ama mecbur kalırsa benim de onunla birlikte acı çekmemi istiyordu. Pislik.

Söylediği kulağa doğru geliyordu ama şu an feromondan sarhoş olmuş haldeydim. Bu yüzden bir kez soyunursak ikimizin de istediğini alıp almayacağını merak ediyordum. Birbirine yararlı düşmanlar olabilirdik.

Cildim yanıyordu, küçük kırmızı tangam sırlıslıklam olmuştu ve kadınlığımın iç duvarları bir tür nöbet geçiriyordu. Eğer şu anda geri adım atmazsa veya vücudunun bir kısmını benimkinin içine sokmazsa, ülkedeki hiçbir mahkemenin beni eylemlerimden dolayı sorumlu tutacağını düşünmüyordum.

Ona doğru uzandım, birlikte ellerimi göğsüne koyuşumu izledik. Çok sıcak, çok sağlam ve sevimsiz derecede seksiydi.

“Bırakmalısın, Ally.”

Gözlerimi göğsünden uzaklaştırdım. “Anlamadım?”

* ABD'nin Washington eyaletinde yer alan bir volkan. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“İşi bırak,” dedi usulca. “Orada çalışmazsan, bu konuda bir şeyler yapabiliriz.”

“Birbirimizi becerip bu hissi içimizden atmamız uğruna işimi bırakmamı mı istiyorsun?”

Demek anevrizma böyle bir şeydi.

Hep merak ederdim.

Burun delikleri genişlerken ereksiyonunun çapının bir santim daha büyüyüp pantolonunun içinde gerildiğine yemin edebilirdim. “İstediğim şey tam olarak bu.”

Artık kızgındım. İnanılmaz derecede tahrik olmuşum ancak çok, çok, çok kızgındım.

“İkimiz de birileriyle randevudayız, sen ise ailemin hayatta kalması için hayati önem taşıyan işimi bırakırsam beni becermekten mutlu olacağını söylüyorsun,” diye özetledim.

Randevuya çıkma kısmını görmezden geldi. “Sana başka bir iş bulacağım.”

Bu adamın kendini beğenmiş, problem çözen halleri yok mu... Bulabildiğim en sivri *stileto*’yla onu tekmelemek istedim.

“Yeniden başlamayı göze alamam.” Alçak çıkan sesim duygularımdan dolayı titriyordu. Hesabımda *hiçbir şey* kalmamıştı. Cuma günü maaş alana kadar pamuk ipliğine bağlıydım. Bardaki bira bile önümüzdeki iki gün boyunca termostatu on dereceye düşürerek ödenecekti. Dominic Russo ise *onun* uğruna *işimden* vazgeçmemi isteme hakkını kendinde görüyordu. “Ayrıca sana buna değer olduğunu düşündüren ne?” diye köpürdüm.

Mavi gözleri parlarken biraz daha yaklaştı.

Aptal bedenimin *hâlâ* bana dokunmasını ne kadar istediğini fark ettiğimde kendi suratıma yumruk atmak istedim.

“İkimiz de aramızdakinin nasıl olacağını biliyoruz.”

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Asla. Olmayacak. Hayır.

“Sana bir fikir. Biraz daha itici, aptalca bir şey söylemeden önce randevuna dönmeye ne dersin? Gerçi istesen bile yapabileceğinden emin değilim.” Kadınsı öfkeyle körüklenerek onu sert bir şekilde ittim.

Bir adım geri attı, bakışları hararetiydi ve elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Tanrı. Aşkına. Sertliği o pahalı pantolonun içinden tünel ka-

zarak çıkmaya kararlıymış gibi görünüyordu. Dominic bakışlarını üzerimde tutarken eliyle ereksiyonunu düzeltti.

Kutsal pijamalı bebek keçiler adına! Neredeyse bayılacağıma yemin edebilirdim. Bu benim önümde yaptığı en bariz cinsel hareketi.

Üstelik *daha fazlasını* istiyordum.

Onu çıplak, önümde açık büfe gibi uzanmış görmek istiyordum.

Diğer yandan onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Arkasını dönüp bara doğru ilerlemeye başladı. Şimdi onun çok güzel kıkına bakarken neden onu hem ısırmak *hem de* tekmelemek istediğimi merak ediyordum. Sonra o adil olmayan güzel kık duraksadı.

“Bu arada, Ally?”

“Hımm,” demekle mırıldanmak arası bir ses çıkardım.

“Delaney’le randevuda değilim. O, Harry’nin karısı.”

“Seni kendini beğenmiş orospu çocuğu. Onu buraya benimle uğraşmak için getirdin.”

Gülümsemesi saf kötülükle doluydu. “Ben iyi bir adam değilim, Ally. Bunu unutma.”

“Bunu hiç unutmadım, seni kendini beğenmiş ahmak.”

Tekrar bana doğru yöneldiğinde iki elimi birden kaldırdım. “Bu adil değil, Dom. Benimle bu şekilde oynamandan hoşlanmıyorum.”

Yüzü sertleşti. “Sence ben *hoşlanıyor* muyum? Seninle olamadığım için başkasının da olmasına izin vermeyip aşağılık bir adam gibi davranmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Başkası için giyindiğini bilerek bütün gün nasıl hissettiğimi biliyor musun? Biryle çıkacağını, bu gece sana başka bir adamın dokunacağını düşünmenin hissettirdiklerini biliyor musun?”

Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istedim.

“Bu çok aptalca. Bana sahip *olamıyor* değilsin. Beni *istemiyor*sun. Hemen şimdi eve gidebilir, bunu sistemimizden çıkarabilir ve yarın sabah normale dönebiliriz. Bunu sen istemiyorsun.”

“İkimiz de *Label*’da çalıştığımız sürece dokunulmazsın, Ally.” Bunu buz gibi bir sakinlikle söyledi. “İşi bırak.”

Onun aptal, seksi yüzünü dağıtmak istedim. “Hayır, bırakmı-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yorum,” diye tısladım. Maaş çekine, içimde istediğim sert ve küçümseyici aletten daha çok ihtiyacım vardı.

“O zaman bu sana dokunmayacağım anlamına geliyor. Aynı zamanda ne zaman bir randevuya çıksan, onu mahvetmek için orada olacağım anlamına geliyor çünkü ben pisliğin tekiyim.” Şimdi öfkesini gösterme sırası ondaydı. Bir şekilde, büyük ihtimalle peynir hormonları yüzünden kızgınlığının bana yönelik olduğunu düşünmedim.

Hayır, Dominic Russo şu anda kendinden nefret ediyordu. Beni istediği için kendine kızıyordu.

“Bu tam bir saçmalık, bunu biliyorsun.” Akıl sağlığını kaybediyordum. Bu gecenin tek açıklaması buydu.

“Farkındayım, bunun için gerçekten üzgünüm,” diyerek başladı. Karşı çıkmaya yeltendiğim anda gözlerini kapatıp konuşmaya devam etti. “Bu adil değil, sağlıklı hiç değil. İnan bana, anlıyorum. Bu durum senin hatan olmasa bile ben iyi bir adam değilim, Ally. Hayat da adil değil. Bunu ne kadar erken anlarsan o kadar iyi olur.”

“Bunu gayet net şekilde biliyorum. Peki ben birileriyle çıkmayacaksam, sen tam olarak ne yapacaksın? Manhattan’da senin için çalışmayan her kadınla yatacak mısın?”

Tekrar kişisel alanıma girdiğinde öfkesini *hissedebiliyordum*. Benimkiyle uyuşuyordu.

“Seninle tanıştığımdan beri yaptığım şeyi yapacağım,” dedi boğuk sesiyle.

“Neymiş o?”

“Seni hayal ederek lanet elimi becereceğim.”

Bunun üzerine dizlerimin bağı çözüldü.

ALLY

Geçirdiğim en güzel gece değildi.

Dominic beni neredeyse bayılmak üzereyken bulduktan sonra bara geri döndüm. Austen'in yanına, patronumun bir *gargoyle** gibi korumaya aldığı tabureye döndüm ve her şey yolundaymış gibi davrandım.

Boynumdan aşağı kurdeşen döküyordum.

Dominic bana bir daha dokunmasa bile eli sandalyemin arkasında sapasağlam durmaya devam etti. Üzerimdeki iddiasını hatırlatıyordu.

Keşke benim de "randevuya çıktığım kişiyle" flört edip onun bana yaptığı gibi Dominic'i bağlayacak gücüm olsaydı. Oysa tek yapabildiğim, düşününden bahseden Austen'e boş boş bakmaktı.

Orada otururken seçeneklerimi tarttım.

İşi bırakıp beni becermesini sağlayabilirdim.

Ya da kalıp hayatımın becerilmesine neden olabilirdim.

Elbette zor yolu seçecektim çünkü mevcut durumum bu işe devam etmemi gerektiriyordu. Bedenimin dayanacak gücü olmasa bile içinde bulunduğum koşullar beni onurumu korumaya zorluyordu.

Dominic yanımda oturan Delaney'nin söylediği bir şeye cevapten kahkaha attı.

Çok yorulmuştum. Üzgün ve kızgındım. Bir geceyi tamamen boşa harcamıştım. Babamı ziyaret edebilir, yemek servisi vardiyasına gidip çalışabilir veya bütün akşamı oturma odası tavanını nasıl onaracağımı düşünerek geçirebilirdim. Bana biraz nefes alma fırsatı verecek devasa bir görevde *gerçek* bir ilerleme kaydedebilirdim.

* Kanatlı mitolojik bir figür olan *gargoyle* heykelleri genellikle gotik mimaride çatılara dekoratif amaçla yerleştirilir. Ortaçağ Avrupa'sında ise kötü ruhları uzak tuttuğuna inanılırdı. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Lanet olsun, en iyi arkadaşım Faith'i arayıp onunla görüşebildim.

Bütün bunlar, eski eşini unutamayan bir adamla işimi bırakıp onunla bir gece geçirecek kadar aptal olmadığım için beni cezalandıran bir adam arasında sıkışıp kalmaktan daha iyiydi.

Çünkü uzlaşmak zorunda kalan bendim, öyle mi? *Saçmalık*.

Dirseğimi bana çok yakın olan karnına geçirdiğimi, içkimi yüzüne fırlattıktan sonra dizimle taşaklarına vurduğumu hayal ettim.

Şu anda ondan nefret ediyordum. Ondan tiksiniyordum.

Daha çok nefret ettiğim tek şey, Dominic Russo'yu *hâlâ istiyor* olmamdı.

Bu çok acınası bir durumdu. Babam acması bir çocuk yetiştirmemiş, bana doğuştan gelen değerime dair derin ve kalıcı bir inanç aşılamıştı. Sıkılmış, azgın bir yöneticinin oynayabileceği bir oyuncaktan daha fazlasıydım. Hızlı bir seksten çok daha fazlasıydım.

Kendime bunları söylerken bile iç çamaşırım her geçen saniye biraz daha ıslanıyordu. Sanki seks hormonları beynimi yok etmiş, yanımdaki adamın bana dokunmasından başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ne kadar masum ne kadar platonik olursa olsun, her dokunuş ayrı bir anlam katmanına bürünüyordu. Her biri vücut kimyamda zincirleme reaksiyonlar başlatıyordu. Pantolonunun bacağıma sürtünmesi şu anda Austen'in hikâyesinden daha fazla ilgimi çekiyordu... *Aman Tanrım*. Balayım anlatıyordu.

Dominic arkamda durduğu yerden Delaney'le rahatça sohbet ediyordu. İlkbahar koleksiyonundan çocuklara, şirketinin takip ettiği insani krize kadar her şeyi konuştular ama bana yönelttiği yoğun duyguları *hissediyordum*.

Bu kadarı yetmişti. Kendimi hırpalanmış, bitkin ve cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Hâlâ bana dokunmasını istiyor olmam, karar verme becerimden şüphe etmeme neden oluyordu. Hormonlarımanın aşırı etkili olduğu ortaokuldan beri bu kadar kötü kararlar vermek zorunda kalmamıştım.

Dominic Russo tam da buydu. Korkunç bir karardı.

"Hey, peynir çubukları sipariş edip paylaşalım mı?" diye sordu Austin.

"Biliyor musun? Kısa süre önce peyniri bıraktım." Çok kısa

süre önceydi. “Seninle tanışmak gerçekten güzeldi ama artık gitmem gerekiyor.”

Yüzü tatlı bir pembe tonuna büründü. “Sanırım bu geceyi berbat ettim, değil mi?”

Tabureden aşağı kayarak Dominic’i kıcımla kenara ittim. *Al bakalım, pislik.*

“Sadece zamana ihtiyacın var,” dedim Austen’e. *Belki biraz da terapiye.* Zaten hepimizin ihtiyacı yok muydu? “Bunun için kendini kötü hissetme.”

“Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi, Ally,” dedi ayağa kalkarak. “Dinlediğin için teşekkürler.”

Elimi kolunun üzerine koyup yanağına bir öpücük kondurdum. “Bence iyi olacaksın, Austen.”

Arkamdan bu hareketimi onaylamayan bir güç alanının üzerime çarptığını hissettim.

Paltomu giydikten sonra ona doğru döndüm.

“İyi geceler, *patron.*” Herhangi bir üçüncü kişiye bu sözler normal gelebilirdi ancak öfkemin her zerresini, ona attığım bakışa yansıtmıştım. Uzunca bir an boyunca birbirimize baktık.

“Akşam yemeğine kalmıyor musun?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. Bu saçma ve tuhaf bir soruydu.

“Aç değilim.” Onu itip yanından geçtim. “Delaney, seninle tanışmak güzeldi,” diye seslendim kapıya doğru ilerlerken.

Arkamda bıraktığım cehennem ateşiyle kıyaslandığında yüzüme çarpan serin rüzgâr çok iyi hissettirmişti.

Saat henüz erkendi. Soğuk, bomboş eve gidip yorganın altında dünden kalan yemekleri yemek istemiyordum. Ofise geri dönebilirdim. Shayla’nın grafiklerdeki değişikliklerini tamamlayıp ona gönderirsem, yarın erken gelmek zorunda kalmazdım. Bu durumda babamla daha fazla vakit geçirebilirdim.

İlk önce yapmam gereken tek bir şey vardı. Kararımı verdim, omuzlarımı kamburlaştırıp kendimi rüzgâra bıraktım.

Stüdyo geceleri kapalıydı. Şehir merkezindeki çoğu insan hafta içi akşam sekizden sonra dans dersi almak istemiyordu. Ancak benim anahtarım ve stüdyoyu ihtiyacım olduğunu hissettiğimde kullanma iznim vardı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bu gece tam da böyle hissediyordum.

Soyunma odasında dans kıyafetlerimi giyip saçımı arkadan bağladım, hoparlörlerden Siktir Et şarkı listemi açtım. Aynaların etrafındakiler hariç tüm ışıkları kapattım.

O andan itibaren her şeyi bir kenara bıraktım.

Isınmak için ihtiyacım olan tek şey *Gretchen Wilson*'ın *Her Strut* şarkısıydı. Aynaya doğru yürürken omuzlarımı sallayarak gevşettim. Kalçalarım ritmi çoktan bulmuş, kendini müziğe bırakmaya hazırlanıyorlardı.

Stüdyonun zemininde dolaştım, döndüm ve bedenimi bükтім. Sadece disko ışığını açmak için duraksadım.

Nine Inch Nails'in amansız ritmi tüm bedenimi yıkayıp geçti, onun ardından *Blondie* geldi. Terlemeye başlamıştım, kaslarım ısınmıştı. Artık tekmelerim daha yükseğe çıkıyor, geriye doğru daha yumuşak eğiliyordum. Yine de göğsümdeki o buz gibi öfke henüz çözülmemişti.

Kid Rock'ın *So Hot* şarkısı hoparlörlerde gumbürdeyerek çalmaya başladığında müzikle bütünleşmenin nasıl bir his olduğu dışında her şeyi unuttum.

Bütün bunlar ilkokuldaki bale dersiyle başlamıştı. Çocukken bile benim için çok katı ve sınırlayıcıydı, bu yüzden sürekli kaytarıyordum. Sonra *Dirty Dancing* de *Patrick Swayze*'ye fena halde âşık olmuştum. Babam mutfak masasında ödevlere not verirken ben oturma odasında MTV videolarıyla dans provası yapıyordum. Lisedeyken *hip-hop* dersi için haftada iki kez şehre giderdim. Üniversitede dans dersleri almış, balo salonunda bile dans etmişim.

Dansın temel bilgilerini, sayılarıyla adımlarını öğrenmişim. Ardından onları hareket şöleni halinde bir araya getirmişim.

Bir yerden sonra ders vermeye başlamıştım. Dans bana vücudumu ve hayatımı onurlandırdığımı hissettiriyor, bu dünyadaki duruşuma renk katıyordu.

Omurgamda bir karıncalanma hissettim, kürekkemiklerimin arasına doğru ilerledi. Dışarıdan biri beni izliyor olsa pencereden göremezdim, zaten bunun hiçbir önemi yoktu.

* (İng.) *Onun Parlayışı*. (ç.n.)

** (İng.) *Çok Ateşli*. (ç.n.)

*** Yönetmenliğini *Emile Ardolino*'nun yaptığı, başrollerini *Jennifer Grey* ve *Patrick Swayze*'nin üstlendiği 1987 yapımı romantik dram filmi. (ç.n.)

Kendim için dans ediyordum.

Ritim değişirken kaslarımı esneten yavaş bir hareketle yere doğru bacaklarımı açtım. Aynalara doğru sürünerek ilerledim, ellerimle dizlerimin üzerinde iki yana sallandım. Ardından ayağa kalkıp bacağımı sertçe havaya kaldırdım.

Göğsümden ve sırtımdan aşağı kıvrımlı nehirler gibi ter akıyordu. Saçlarım nemli, özensiz bukleler halinde atkuyruğumdan dışarı çıkmıştı.

Anderson East'in pürüzlü sesinden yükselen *All on My Mind* şarkısı beni yavaşlattı. Üzerinde çalıştığım tanıdık bir koreografiyle devam edip camın diğer tarafında başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak için kendimi rahat bıraktım.

• (İng.) *Hepsi Aklımda*. (ç.n.)

DOMINIC

Kendimden daha fazla nefret etmenin mümkün olmadığını sanıyordum.

Sonra gidip kendimi daha beter bir duruma soktum.

Ally beni öldürmek istese sonuna kadar haklıydı. Lanet olsun, bu geceden sonra kendime tahammül edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ally ile Austen ayrı ayrı gittikten sonra Delaney ağzımı aramıştı. Onu “o sadece bir çalışan” cümlesiyle kandıramadığım için nazikçe arabama kadar geçirmiş, Nelson’a onu eve bırakması için talimat vermiştim. Ardından öfkem yatışana veya hipotermi geçirene kadar mümkün olduğunca çok yürümeye karar vermiştim.

Her şeyi mahvetmiştim. O koridorda aştığım sınırlardan sonra bir daha aynada kendime bakabileceğimi hiç sanmıyordum.

Buna rağmen oraya gitmiş, her şeyi daha kötü hale getirmiştim.

Orada olacağını bilmiyordum, yine de gitmiştim.

İş başvurusunda adını verdiği dans stüdyosuna vardığımda kendimi biraz daha aptal durumuna düşürmüştüm. Boş bir stüdyoda dans ediyordu. Vücudunu hareket ettiriş şekli aramızda hiçbir cam, hiçbir bariyerin olmamasını istememe neden oluyordu. İçeride gumbürdeyen müziğin hafif ritmini duyabiliyordum.

Babam da böyle mi hissetmişti? İçinde bir şeyler kırılıp kendini durduramadığı güne kadar normal bir adam mıydı?

Yırtıcı orospu çocuğu ve pislik herif Paul Russo’nun izinden gitmek benim kaderim miydi?

Onu izlemeyi bırakamadım. Sanki nefes almaya devam edebilmek için buna mecburmuş gibi dans ediyordu.

Bu hissi anlıyordum. Hatta tanıdık bile geliyordu ama benim mecburiyetim bu kadar saf, güzel bir sanat değildi. Benimki Ally’ninki gibi bir kutlama değildi.

Benimki karanlıktı, pisti ve onun içinde boğuluyordum.

Gece rüzgârı yavaş yavaş kemiklerime işlerken orada durup onu izlemeye devam ettim, ona duyduğum arzu canımı yakıyordu. Hava soğuktu, ben de soğuk bir adamdım. Sıcaklığı bilmez, romantizmden veya nezaketten anlamazdım. Camın diğer tarafındaki kadın, benim ona verebileceğimden fazlasını hak ediyordu ancak bu onu istememe engel değildi.

Daha önce benim olmayan birçok şeyi almıştım. Yine de babam gibi olmamıştım, asla babam gibi yapmamıştım.

Ally'nin yere kayıp aynaya doğru sürünmesini izlerken boğazım düğümlendi.

Sahip olamayacağım şeyi istiyordum.

Onu çaresizce istiyordum ve bu kendimden biraz daha nefret etmeme neden oluyordu.

Ofis evden daha yakındı. Daha fazla bekleyemezdim.

Bina güvenliğine hafifçe başımı salladıktan sonra ofisime yöneldim. Ally'nin elleriyle dizleri üzerinde sürünen görüntüsü beynime kazınmış, içime işlemişti.

Bu gece kendimden nefret edecek birçok şey yapmıştım. Bir tane daha yapsaydım ne olurdu?

Kırk üçüncü kat boştu, katta yavaş bir tur atarak berbat içgüdülerimle savaştım. Bunu yapmamak için kendimle savaşıyordum. Bunu yapmayacak kadar güçlü olmaya kendimi ikna ediyordum.

Ancak bu baştan kaybedilmiş bir savaştı.

Işıkları açma zahmetine girmeden kendimi ofisime kilitledim. Masamın arkasındaki banyo kapısına yöneldiğimde aletimi çoktan pantolonumdan çıkarmıştım.

Tekmeyle açtığım kapıyı tamamen kapatma gereği duymadım. Önemli değildi, halletmem gereken daha acil işler vardı.

Gözlerimi kapattım, aletimi kökünden kavrayarak nabız gibi atan arzusunun yavaşlamasına veya durmasına olanak tanıdım. Boştaki elimle banyo dolabına yaslanıp oraya boşalmamaya çalıştım.

Bana yaptığı buydu, her lanet gün böyleydi. Daha önce hiç kimseyi bu kadar derinden istememiştim. Nöronlarımın beynimdeki kadına anıtlar diktiğini hissediyordum.

“Siktir,” diye mırıldandım aletimi sertçe sıvazlarken. “Ally.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Burada olmasını istiyordum. O bacaklarını etrafıma dolayıp dudaklarıma doğru adımı fısıldarken içine girmeyi diliyordum. Onun benim olmasını istiyordum.

Yumruğumun içinde gidip gelirken gözüm kararıyordu. Hareketlerim sert ve vahşiydi. Daha fazla dayanamıyordum. Ally'nin güzel, pembe dudaklarından çıkan inlemelerle karşı karşıyayken yapamazdım. Onun bana doğru süründüğünü, o kahverengi gözleriyle yalvardığını hayal ederken olmazdı.

“Dom? Aman Tanrım! Çok özür dilerim.”

Siktir. Siktir. Siktir.

Banyonun kapısı ardına kadar açıldı. Aynı elbise ve çizmelerle Ally karşımdaydı. Onun ruhunu mu çağırıyordum? Bu kötü bir şaka mıydı?

“Git buradan, Ally,” diye gürledim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Shayla’ya bir şey bırakacaktım, senin de imzalamaman gereken kâğıtlar vardı. Anahtarla girdim...”

Aynadan ona bir göz atma şansım oldu.

Hâlâ oradaydı, bana bakıyordu. Ağzı mükemmel bir yuvarlak şeklinde açılmıştı. Zonklayan aletim boşalacak gibi sarsıldı ama kendimi tuttum.

Boşalmaya çok yaklaşmıştım, üstelik o hemen yanımdaydı.

Fantezi değildi. Gerçektir ancak aramızda kurallar vardı.

Hem ben kahrolası bir canavardım.

Onu istemek beni bir canavara dönüştürüyordu.

“Dom,” dedi usulca.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Ally, gitmen gerek.” Sesim titriyordu.

İçeri doğru bir adım daha atarak, “Adımı söyledin. Az önce yani,” derken sersemlemiş görünüyordu.

Kendimi sıvazladığım sırada adını söylediğimi duymuştu.

“Ally, dayanamıyorum. Defol git buradan,” dedim dişlerimi sıkarak. Ağzımda umutsuzluğun acı tadı dolaşıyordu.

Artık tam yanımdaydı. Kahrolası limonlu şampuanının kokusunu alabiliyordum. “Eğer tedirginliklerin olmasaydı,” diye başladı usulca. “Kalmamı ister miydin?”

“Git. Hemen,” diye homurdandım. Nabzımı aynı anda hem başımda hem de aletimin tepesinde hissedebiliyordum.

Bir elini omzuma koydu, bu hareketle neredeyse boşalıyordum. “Bana cevap ver, Dom.”

“Tanrı aşkına. Lütfen, Ally.” Artık ona yalvarıyordum çünkü elimi aletimden çekersem boşalacaktım. O ise orada durmuş izliyordu. Yumruğumla lanet-olası aletimi sıkıp ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Beni mi düşünüyordun?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak. “Mutlu musun? Hep seni düşünüyorum.”

“Sadece beni kuralları esnetmeye yetecek kadar istemiyorsun.”

Ona bir göz attım. Göz kapakları ağırdı, dudakları sanki az önce yalamış gibi aralık ve ıslaktı. “Bu kuralların olmasının bir nedeni var.”

Etrafımdan dolaşarak benimle banyo dolabının arasına girdi. Aletimin ucu karnından sadece birkaç santimetre uzaktaydı. “Yani bana dokunmak, beni becermek isteyebilirsin ama kurallar daha önemli.”

Sırtımdan aşağı ter akıyordu.

“Onun gibi bir şey.” Güçlkle nefes aldığım o anda, kendi mantığım bana bile anlamlı gelmemişti.

“Sana çok kızgıyım, Dom. Fakat görünüşe göre bu, senin içimde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemediğim anlamına gelmiyor. Bundan nefret ediyorum,” diye itiraf etti.

“Kulübe hoş geldin,” dedim hırıltıyla.

Evrendeki seksi olmayan her şeyi düşünmeye çalıştığım halde hiçbir şey zihnimi Ally’den uzaklaştıramadı. Önümde “*becer beni*” diye bağırarak botlarıyla durmuş, elleri elbisesinin etek ucuna doğru uzanırken olmazdı.

“Sakın yapma,” diye uyardım onu.

“Sana gösterebilir miyim? Lütfen? Eğer istemiyorsan yapmayacağım.”

Bunu kahrolası evrendeki her şeyden daha çok istiyordum. Eski hayatıma dönmekten ve babamın bir canavar olmamasından, hatta boşalmaktan bile daha çok istiyordum. “Tanrım. Evet.”

Elbisesinin eteğini kaldırdığında daha önce bir anlığına gördüğüm kırmızı çamaşırı ortaya çıktı. Ön tarafta ıslak bir nokta vardı. Çok ıslanmıştı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bu benim için mi?” Kelimeler sanki camdan yapılmış gibi boğazımı parçaladı.

“Ben de seni düşünüyorum, Dom. Seninle kavga etmeyi, seninle flört etmeyi seviyorum. Görünüşe bakılırsa senin kibirli bir alfa pislik olman beni tahrik ediyor. Üstelik bu durumdan en az senin kadar hoşlanmıyorum.”

“Seninle olamam, Ally. Senin istediğin gibi olmaz. Sen burada çalışırken olmaz.”

“İşten ayrılamam,” diye fısıldadı.

Aletim zonkluyor, gitgide mora dönüşüyordu. Elimi bir milimetre kadar gevşettim, hemen oracıkta boşalmadığımı gördüğümde içim rahatladı.

Beni izlerken başparmaklarım çamaşırının beline geçirip bacaklarından aşağı kaydırды. Hiçbir şey göremedim çünkü elbise aşağıya doğru inip onun vaat edilmiş topraklarını kapatmıştı. Kırmızı pamuklu kumaş pürüzsüz, süt gibi cildinin üzerinden kaymıştı. Aletim kasıldığında tekrar sıkmaya başladım.

Bir adım atıp kumaşı bana uzattı. *Sıcaktı*. Onu yüzüme tutup bir sapık gibi kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum. “Bana bu gece düşünecek bir şey ver, Dom. Lütfen.”

Bana kahrolası bir fantezi yaşıtıyordu, bir de bu “lütfen” vardı. O bal rengi gözleriyle bana yalvararak baktığında aletimi daha sıkı kavramak zorunda kaldım.

Beni izlerken çiçek pembesi dudakları aralandığında onu önümde dizlerinin üzerinde hayal ettim. Kendimi durduramıyordum, denesem de işe yaramazdı. Şu anda yönetim kurulunun tamamı kapıdan içeri girse bile duramazdım. İç çamaşırını avucumda sıkarak can çekişen aletimi uzun, sert bir şekilde sıvazladım.

İnledim ancak onun boğazından yükselen küçük sızlanma bana dayanma gücü verdi. Ondan bunun gibi daha fazla ses çıkmasını, bunların hepsinin benim için olmasını istiyordum.

Bu banyoda aramızda yalnızca birkaç santim mesafe vardı ve ben şimdiden çok fazla çizgiyi aşmıştım. Bir tanesini daha aşsam ne olabilirdi? İşte *asıl* çizgi buydu. Babamın bir saniye bile düşünmeden, anında geçeceği çizgi buydu çünkü bu onun hoşuna gidiyordu. Bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Ben farklıydım. Bunu hak etmediğimi biliyordum, Ally’yi hak etmiyordum.

“Ally. Yapamam.” Başımı iki yana sallarken gözlerimi kısıtım. Babam gibi olamazdım.

“Tamam, Dom.” Sesi hayal kırıklığıyla doluydu, kendimi daha da kötü hissettim. İyi adam olmaya çalışırken bile kötü adamdım.

Banyo kapısının yavaşça kapandığını duydum. Gözlerimi açtığımda tuvalette yalnızdım.

Yine yalnızdım.

Özür dilemek için peşinden bile gidemedim çünkü o kırmızı çamaşırla mastürbasyon yapmakla meşguldüm. Taşaklarım bana doğru çekildikçe ağrıyordu, orgazmın omurgamın dibinde biriktiğini hissedebiliyordum. Saniyeler içinde canımı yakacak kadar sert bir şekilde boşalacaktım. Orgazmımın benim için olduğunu söylediği ıslak noktayı kaplamasını acı, sapkın bir hayranlıkla izliyordum. Küçük bir pamuklu kumaş parçasıyla durdurulamayacak kadar büyük, sarsıcı ataklar halinde boşalmaya devam ediyordum ama umurumda değildi.

“Ally.” Adı boğazımı yakıyordu. “Ally.”

Oyunun adı uzak durmaktı.

O gece bir değil, iki buz gibi duş alıp kendime sonsuz moral konuşması yapmıştım. İnternette “dikkat dağıtma teknikleri”, “patronumu çıplak hayal etmeyi nasıl bırakabilirim” -bu arada bunu kimse Google’da aramamalı- “nasıl keşiş olunur” şeklinde aramalar yaptığım uzun ve uykusuz bir gecenin ardından tek mantıklı hareketin Dominic Russo yokmuş gibi davranmak olduğu sonucuna varmıştım.

Ona çok kızmıştım. Sonra pantolonundaki mor kafalı deniz canavarını görmüş, ona pizzacı pornosunda oynuyormuşum gibi davranmıştım.

Ofisine girip onu yakaladığım da yüzündeki acı içimi yakmıştı. Tıpkı o muhteşem ereksiyonunu açık pantolonunun üzerinden kavrayışındaki görüntüsü gibi içime işlemişti.

Beni. Beni düşünüyordu. Ona bunu istediğimi, gerçekten bunu yaşayabileceğimizi açıkça belirttiğimde ise beni geri çevirmişti. Adam hem benimle ilgili bir fantezi kurup mastürbasyon yapıyordu hem de hâlâ gerçeğini istemiyordu.

Mantıklı olan tek şey, kuralların arkasına saklanıp onları bahane olarak kullanmasıydı. Benimle gerçekten birlikte olma düşüncesi onu hasta ediyordu çünkü ben Elizabeth Bennett’tım ve ondan çok daha aşağı bir statüdeydim.

Bu düşünce tüm öfkemi yeniden canlandırmıştı.

Ertesi sabah idari bölüme sinsice girip havayı koklayan nazik bir orman yaratığı gibi odayı inceledim. Nazik orman yaratıkları her ne yerse onun peşindeydim.

“Bize katılman çok güzel,” dedi Malina alaycı bir tavrıla.

Artık onun her şeyi alaycılıkla yaptığını düşünmeye başlamıştım. Bugün platin rengi saçları mükemmel bir topuzla arkaya top-

lanmıştı ve kışlık beyaz bir elbise giymişti. Ağzı sanki bu hafta sonu arı saldırısına uğramış veya dolgu yaptırmaya gitmiş gibi görünüyordu.

“Güzel görünüyorsun,” dedim.

Kalın kirpikli gözlerini küçümsemeye devirdi. “Off, kapa çeneni.”

Omuz silkip bilgisayarımı açmak için sandalyeme oturdum. O açılırken yeni, güzel iş telefonuma bir mesaj geldi.

Yakışıklı: Konuşmamız gerekiyor.

Hain kadınlık organım uygunsuz bir kutlamaya başlarken beynim, “Hayır, olamaz,” diye çılgılık attı.

Kendimi onu görebileceğim, duyabileceğim, koklayabileceğim veya ona beş metre yakınlıkta olabileceğim bir duruma sokmayacaktım. Biyolojik olarak bana neler olduğunu bilmiyordum ama ben bir yetişkindim. *Kahretsin.*

Davranışlarının sonucunu düşünmeyen, hormonlarıyla hareket eden bir genç değildim.

Bir gecede kafama kazımayı başardığım tek konu, babamı olması gereken yerde tutacak tek şeyin bu maaş çeki olduğuydu ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktım. En azından dün gece vajinama böyle söylemişim.

Panik duygusu omurgamdan aşağı doğru dans ediyordu. Buraya gelip beni görmek isterse, aptalca bir şey yapmamak konusunda kendime güvenemiyordum. Yüzüne yumruk mu atardım, yoksa buna çoktan istekli ellerle doğrudan fermuarına mı yönelirdim bilmiyordum.

Neyse ki müdürüm sayesinde kurtulmuştum. Zara bir elinde yapışkan kâğıtlı notlar, diğer elinde keçeli kalemle bölmelerin arasındaki koridorda koşuşturuyordu. “Dışarı çıkacak bir gönüllüye ihtiyacım var...”

“Ben çıkarım!” Koltuğumdan yay gibi fırladım.

Zara bana ucubeymişim gibi baktı. “Görevin ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Önemli değil,” dedim çaresizce. “Binanın dışındaysa yaparım, aslında dışarıdaki tüm görevleri ben üstlenirim.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Zara'nın arkasında Gola belirdi. "Dışarıda hava on derece ve karla karışık yağmur var." Endişeli görünüyordu, bu konuda onu suçlayamazdım.

"Soğuğu severim, hatta bayılırım," diye ısrar ettim. Bunlar hayatım boyunca bir araya getirmedığım kelimelerdi.

"İşimi kolaylaştırırdın," dedi Zara. "Kimseye öğle yemeği rüşveti vermek zorunda bile kalmadım." Bana altı adet yapışkan not uzatır uzatmaz kâğıtları elinden hemen çekip aldım.

"Ne bu acele? Aşevinde indirim mi var?" Malina kıyafetime yargılayıcı bakışlar atarken burnunu çekti.

Baştan aşağı tasarımcı kıyafetleri giymiyor olsam bile iyi görünüyordum. *Yani yanlışlıkla artık var olmayan biriyle karşılaşma ihtimaline karşılık.*

Fitilli külotlu çorabın üzerine ekose bir etek giymiştim. İki-si de ikinci el mağaza ganimetleriydi. Linus "gardırop"tan geçen sezondan kalma uzun çizmelerden vermişti. Boğazlı kazağım ise Colorado'daki hayatıma, faturaları ödedikten sonra bankada otuz iki dolardan fazla paramın kaldığı zamanlara aitti.

Haydi maaş tanrıları, banka hesabımı kutsayın.

"Mal, aşevleri bedavadır," dedi Gola içini çekerek.

Notlarının geri kalanını düzenlerken, "Senin derdin ne, Malina? Bu sabah işe gelirken tekmeleyecek küçük bir çocuk bulamadın mı?" diye sordu Zara.

Malina tıslama gibi bir ses çıkarıp ciddi bir tavırla sandalyesine döndü.

Yere bıraktığım çantamı alarak asansörlere doğru ilerlemeye başladım. Dominic'in beni aramaya geleceğini hiç sanmıyordum. Daha çok ayağına çağırırdı ama o riski alamazdım.

"Senin neyin var?" diye sordu Gola. Uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapatmış, asansörlere giden cam kapıyı çekip açtığımda yanıma gelmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika," derken meşhur kırmızılığın boynumdan yukarı doğru ilerlediğini hissettim. Tam bir yalancıydım. "Gayet iyiyim."

İkna olmamış görünüyordu. "'Harika' derken aslında 'aklımı kaybetmek üzereyim' dermiş gibisin."

Asansörün aşağı yön tuşuna çılgınca bastım. Üç kere. "Hah! Bugün çok güzel görünüyorsun," dedim.

Koridorun diğer ucundaki merdiven kapısı açıldı ve içinden var olmayan adam çıktı. Gözleri doğruca beni buldu.

Arkamı dönüp düğmeye tekrar bastım.

“Ally, bunu seni sevdiğim için söylüyorum,” dedi Gola. “Masaja ve cilt bakımına ihtiyacın var.”

Sanki bir orman yangını tenimi yalıyormuş gibi Dominic’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. *Hemen.*

Yüksek katlı asansörlerin merhametli tanrısı ilahi gücünü gösterince kapılar vakur bir çınlamayla açıldı. Kendimi çoktan kalabalıklaşmış kabine attım. Başka asansörü beklemeyi göze alamazdım.

Kapatma düğmesine basarken Gola’ya telaşla, “Seni arayacağım,” diye söz verdim.

İnatlaşırçasına kapılar bir türlü kapanmadı.

Dominic yaklaşıyor, öldürecekmiş gibi bakan gözlerle bana doğru geliyordu. Üzerindeki lanet bir yelek miydi? *Orospu çocuğu!*

Ona ve yeleğe karşı dik durmaya hazır bir şekilde elimi düğmeden çektim. Tam o sırada lanet kapılar kapanmaya başladı.

Buz gibi mavi gözleri endişeyle doluydu. Şiddetli bir şekilde mastürbasyon yaparken adımı sayıklaması dışında, tıpkı dün geceki gibi görünüyordu.

Hayatımın en seksi anının içinde seks olmaması çok tuhaf değil miydi?

Hissettiğim şehvet dolu yoğun arzuyla dizlerim zayıfladı, orada öleceğimden endişelendim.

Dominic hızla yürürken Gola önüne atıldı. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Russo?” diye sordu tiz bir sesle.

Ona dik dik baktım. Kapılar kapanıp bağlantımızı kesene kadar aradaki boşluktan tüm öfkemi, belki de karnımın alt bölgelerine yayılmaya başlayan sıcaklığın bir kısmını ona gönderdim.

Asansördeki herkes bana bakıyordu ancak onları görmezden geldim. Derin bir nefes verdiğimde sırtımdan aşağı bir damla ter aktı. Sanki aç bir aslanın elinden kurtulmuşum gibi zafer kazanmış hissediyordum. Bu aptal ceylan bir gün daha ceylan olarak yaşayacaktı. Lobiyi geçip sefillik derecesinde soğuk, gri dünyaya dalana kadar bu zafer duygusu içimde kaldı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Görevim paket teslim alıp teslim etmek ile farklı departmanlar için mekân keşfi yapmanın bir karışımıydı.

Listemin yarısına geldiğimde gücüm tükendiği için bir kafe-ye girdim. İçerisi sıcak, bir o kadar rahattı. Aynı zamanda bana eski beni hatırlatan insanlarla doluydu. Tasarımcılar ve yazarlar dizüstü bilgisayarların başına oturmuş, kendi belirledikleri mesai saatlerinde çalışıyorlardı. Paralarının yettiği köpüklü *latte*'lerle kendilerini rahatlatıyorlardı.

Büyük boy sade bir kahve sipariş ederken tezgâhtaki hamur işlerine özlemle baktım. Ardından bankadaki otuz iki doları hatırladım. Maaş günü yarındı, o zamana kadar dayanmam gerekiyordu. Çok riskli bir durumdaydım. Mutfak malzemem bitmek üzereydi. Doğalgaz faturasının ödeme günü gelmişti. Babamın faturaları konusunda epey gerideydim. Saat on ikiyi bir geçe o para yatırılana kadar nefesimi tutuyordum. Hemen ardından çeklerimi yazıp kendime ucuz bir viski *shot* ısmarlayacaktım.

Kulaklığımdaki müzik gelen mesajın sesiyle kesildi.

Daha ekrana bakmadan gönderenin kim olduğunu biliyordum.

Yakışıklı: Sonsuza dek kaçamazsın. Eninde sonunda bu konuşmayı yapacağız.

Kahvemi tezgâhtan alarak buğulu cam pencereye bakan köşedeki sandalyeye geçtim.

Ben: Olmaz.

Yakışıklı: Neredesin?

Ben: Beni kovamazsın.

Yakışıklı: Seni kovmaya çalışmıyorum. Özür dilemeye ve bir daha olmayacağına söz vermeye çalışıyorum. Eğer tekrar ederse, beni kovdurabilirsin. Beni kovdurmalsın.

Ben: Senin derdin ne?

Yakışıklı: Bilmiyorum.

Yakışıklı: İnsan kaynakları ile konuşabilirsin. Buna engel olmam.

Hâlâ donuk olan parmaklarımla mesaj atmaya çalışmaktan vazgeçip numarayı çevirdim.

“Ally.” Adımı söyleyiş şekli kadınlık organlarımı sızlatıyordu. “Neredesin? Konuşabilir miyiz? Yalnız olmak zorunda değil, insan kaynaklarından bir temsilciyi yanıma alıp...”

“Senin sorunun ne?” diye sordum. Yanımda dikkatle İncil okuyan kadın bana dik dik baktı.

“Daha açık konuşman gerekiyor.”

“Ofisinin kapısı kilitliydi, Dom,” dedim ses tonumu kontrol etmeye çalışarak.

“Bunun önemi yok.”

“Ofisinin kapısı kilitliydi, üstelik saat oldukça geçti. Beni oraya sen çekmedin, aptal. Dosyaları bırakıyordum, Greta’nın masasında sakladığı anahtarı kullandım.”

“Davranışım çok uygunsuzdu,” derken sesi alçak ve pürüzlüydü.

“Yapma lütfen,” diye homurdandım. “Cumartesi geceleri vibratörle neler yaptığımı görmelisin.”

“Ally.” Sesi fiziksel bir acı çekiyormuş gibi çıkmıştı.

Limon sarısı bir kayak montu giyen, tam zamanlı bir işmiş gibi telefonuyla mesaj atıp duran adam bana meraklı bir bakış attı.

“Aklından bile geçirme, dostum,” dedim adama.

Mesaj atmaya geri döndüğünde her şeyi anlık *tweet* atanlardan olmasından endişelenmişim. *Hey Twitter, bir kafede oturmuş kendi işimle ilgilendiğim sırada yanımdaki hatun vibratörler hakkında konuşmaya başladı...*

“Ne?” diye sordu Dom.

“Sana demedim. Aslında sana da dedim. Seni taciz etmeye çalışmıyorum, Dom. Kendine ait zamanda herkesin uygunsuzca hareket ettiğini söylemeye çalışıyorum. Kazara seninkine dalmış bulundum. Beni taciz etmedin. Bana saldırmadın. Beni *reddettin*.”

“Sanırım büyük resmi kaçırıyorsun,” dedi donuk bir sesle.

“Bana kalırsa asıl sen fırsatı kaçırdın. Bunu sisteminden çıkarma şansın vardı, sen hayır dedin.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“*Senin patromunum.* Sen de işi bırakma konusunda çok inatçısın.”

“*Şu an hiç umurumda değil, Dominic.*”

İncil okuyan kadın yargılayıcı bir tavırla boğazını temizleyerek başıyla karşısındaki gençleri işaret etti.

“*Özür dilerim,*” diyerek onlara doğru dudaklarını oynattım. Ardından Dominic’le konuşmaya devam ettim. “Bak, bir şansın vardı. Benimle... kahve içmek gibi bir isteğin olmadığını açıkça belirttin.”

“Kahve mi?”

“Lafın gelişi söylüyorum, burada İncil okuyanlar var,” diye tısladım telefona. “İdare et.”

“Peki. Sanırım senin lanet olası çamaşırına girmekten *başka* bir isteğim olmadığını açıkça belirttim, Ally,” diye homurdandı.

“Evet, belirttin ama bu konuda bir şey yapmayacaksın. Ben de kendimi senin üzerine atmayacağım. Beni taciz etmedin. Ben seni taciz etmedim. Şu andan itibaren başka konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı.”

“Yani hayatının geri kalanında beni görmezden mi geleceksin?”

“Tam olarak bunu yapacağım çünkü daha iyisini hak ediyorum. Benden fiziksel olarak etkilenmekten dehşete düşmeyen bir erkeği hak ediyorum.”

“Bu hiç adil...”

“Kapa çeneni, Yakışıklı. Önümüze bakmak için şunu yapacağız, kesinlikle hiçbir şey yokmuş gibi davranacağız. İşyerinde nazik olacağız. Mesaj atmayacağız, e-posta göndermeyeceğiz, sohbet etmeyeceğiz, tartışmayacağız veya kavga etmeyeceğiz. Hiçbir zaman yalnız kalmayacağız. Asla birlikte kahve içmeyeceğiz.”

“Benden korkuyor musun, Ally?”

“Seninle aynı odada kalırsam kendimi kontrol edememekten korkuyorum.”

Telefonun diğer ucundan nefes alışını duydum, elindeki telefonu kırıp kırmadığını merak ettim.

İncil okuyan kadın şimdi yüksek sesle bir ilahi okuyor, beni susturmaya çalışıyordu.

“Kendini kontrol edememekten mi?” Dominic’in ses tonu yanıltıcı derecede doğal çıkmasına rağmen biliyordum, kesinlikle öyle hissetmediğini *biliyordum*.

LUCY SCORE

“Evet, Dom. Korkarım üzerine atlayıp lanet burnunu kırabilirim.”
Kuru gülüşü mizahtan yoksundu. “Sen müthiş bir kadınsın, Ally.”

“Kesinlikle haklısın. Müthiş bir kadınım, sen ise bu fırsatı kaçırıp aptalsın.”

“Öyleyim,” diye kabul etti.

Onun merhametini istemiyordum. O hiç var olmamış gibi davranmak istiyordum. “Harika. Artık bu işi hallettiğimize göre telefonu kapat.”

Cuma sabahı ödeme departmanına girmeden önce etrafı kolaçan ettim. Oraya çağırılma sebebimin, Dominic'in benimle konuşmak için kurduğu bir tuzak olup olmadığını anlamam gerekiyordu.

O adamın verdiği tüm tutarsız mesajlar ve beni reddedişi, kafamın içinde sonsuz bir döngü şeklinde tekrarlanıyordu.

Herhangi bir bedensel arzuyu bastırmak için bunların yeterli olması gerekirdi. Buna rağmen aletini sıvazlarken *adımı sayıklayan* adamı her düşündüğümde dizlerimin titrediğini hissediyordum.

Bunu peynir yemeyi bıraktığım için yaşadığım hormon dengesizliğine bağlayarak aldığım kararların üzerinden tekrar geçtim.

Hiçbir koşulda *a)* kendimi bundan keyif alamayacak kadar aptal veya inatçı bir adamın üzerine atmayacaktım, *b)* cinsel tacizde bulunan bir çalışan olmayacaktım. Bu işe, bu maaş çekine ihtiyacım vardı. Patronumun beni arzulamasına, sonrasında bana kendimi aptal gibi hissettirmesine ihtiyacım yoktu.

Sıkı çalışıp paramı kazanacak, biriktirmeyi başardığım devasa borçtan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Tek yapmam gereken günün geri kalanını atlatmaktı, ardından tüm hafta sonu boyunca patronsuz olacaktım. İki tane barmenlik vardiyası, cumartesi gecesi bir yemek servisi işi, pazar sabahı ise dans dersim vardı. Ayrıca hafta sonu beni saatlerce meşgul edecek tadilat işleri olacaktı. Pazartesi günü Dom'dan ve peynirden arınmış bir şekilde gelip eski düzenime dönebilirdim.

Hepsinden iyisi bugün maaş günüydü. Belki gerçek bir market alışverişi yapabilirdim.

"Merhaba, ben Ally Morales," dedim kendimi ön masadaki kadına tanıtarak. "Bu sabah gelmemi söyleyen bir mesajı aldım."

Bana anlayışlı bir şekilde gülümsedi. *Hay aksi.*

“Ally, korkarım kötü bir haberim var. Maaşının havale işleminde bir karışıklık olmuş, sorunun çözülmesi pazartesi gününü bulur.”

Marc Jacobs giyen kadın transfer kodundaki numaraların hatalı yazıldığını söylerken kulaklarımdaki filtre onu boğuk bir cınlamaya çeviriyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak, “Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Maaşının pazartesiye kadar yatırılmayacağı anlamına geliyor.”

İçimden bildiğim her küfrü tekrarladım, hatta bazılarının varlığından bile emin değildim.

“Çek alabilirim. Nakit de olur.” Elini hareket ettirdiğinde şangırdayan ısıltılı bileziklerden biri bile olurdu.

Çaresizlik terleri koltuk altlarımı ıslatıyordu. *Tüm dostlarım bilsin diye söylüyorum, Dollar Store deodorantı stresli durumlarda işe yaramıyor.*

Marc Jacobs giyen kadın bana bir kez daha anlayışla baktı. “Şu an yapabileceğim hiçbir şey yok. Pazartesiye kadar beklemen gerekecek.”

Pazartesiye kadar beklemek.

Bakımevinin ödemesini çok uzun süre geciktirdiğim için şu an gerilmiş bir paket lastiğinden farksız durumdaydım. Yarın sabah saat 09.00’da gecikme ücretleriyle birlikte depozitonun da ödemesi gerekiyordu. 5.327,94 doları denkleştirmek zorundaydım.

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp dışarı çıktım. Güzel kıyafetler içindeki güzel insanlarla dolu koridora ilerledim. Onlar hiç açlık çekmemiş, hiçbir zaman yiyecek ile ısınma ya da yiyecek ile babalarının sağlığını düşünmek arasında seçim yapmak zorunda kalmamıştı.

Bu kadar çok kişinin gerçek çaresizliğin nasıl bir his olduğunu bilmemesi şaşırtıcıydı. Otuz dokuz yıllık hayatımda benim de bunu ilk kez hissediyor olmam inanılmazdı. Bir hayatım, beni seven bir babam vardı. Bir kariyere, birikime sahiptim. *Tanrım*. Tüm bunlar altı kısa aydan öncesine değil, yıllar öncesine aitmiş gibi hissettiriyordu.

Neredeyse iki bin dolar toplamıştım. Maaşımla kalan kısmı tamamlayacaktım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yirmi dört saatten kısa bir sürede üç bin dolardan fazla para kazanmak için ne yapacaktım?

Belki kendimi Ön Büro Deena'nın insafına bırakıp daha fazla zaman için yalvarabilirdim?

Tam o sırada ceptelefonum çaldı. Bakımevinden aradıklarını gördüğümde hissettiğim panik duygusu boğazımı kuruttu.

"Alo?"

"Bayan Morales." Deena'nın, New Jerseyli kötü bir cadı gibi çıkan sesi kanımı dondurdu. "Hemşirelere babanın eşyalarını toplamaya başlamaları konusunda talimat vermem gerekip gerekmediğini sormak için aramıştım." Sesi gayet neşeli geliyordu.

"Buna gerek kalmayacak." Kelimelerim boğuktu.

"O zaman bu iyi haber, değil mi?" Ses tonu bana inanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Eğer sizin için uygunsa, çekinizi bugün kabul etmekten memnuniyet duyarım."

Yutkundum. "Yarın daha iyi olur." Şu andan itibaren her saniyeye ihtiyacım vardı.

"Yarın sabah tam dokuzda görüşürüz," dedi Deena. Uyduruyor olabilirdim ancak telefonu kapatmadan hemen önce kıkırdadığını duyduğumu sandım.

Siktir. Siktir. Siktir.

Akıtamadığım gözyaşları yüzünden sersemlemiş bir halde yürümeye başladım.

Köşeyi hızla döndüğüm anda sert, yelekli bir göğüsten tıpkı bir *pinball* topu gibi geri sektim. Beni tutamadı ama yanındaki adam dengemi sağlamama yardım etti.

"Ally'ydi, değil mi? İyi misin?" diye sordu. Gamzeleri olan tasarımcı, Christian James'ti. Eminim çamaşırları çıkarsam beni reddetmezdi. Beynim bir hız treninde gibiydi, kafa karışıklığından hızla korkuya geçti. *Başaramamıştım*. Babam benim yüzümden bakımevindeki yerini kaybedecekti.

"İyiyim," diye yalan söylediğimde kelime boğuluyormuşum gibi çıktı. Kendi başarısızlığımda boğuluyordum. Boynum yanıyor, kaşınıyordu.

* Tılt olarak da bilinen *pinball*, cam kaplı bir kabin içindeki oyun alanında topu daha uzun süre sektirmeye çalışarak puan kazanılan jetonlu bir oyundur. (ç.n.)

“Ally, neyin var?” Dominic beni Christian’ın nazik tutuşundan almaya çalışıyordu.

Nefes nefeseydim, *Label*’ın şık duvarları üstüme geliyordu. Dominic’in mavi, endişeli gözleri üzerimdeydi.

Kendimi onun tutuşundan kurtardım. “Bir şeyim yok,” dedim hırıltılı bir sesle. Tekrar bana doğru uzandığında başımı iki yana sallayıp aceleyle merdivenlere açılan kapıya yöneldim.

Takip edeceğinden korktuğum için koşarak aşağı inmek yerine yukarı çıktım. Çatıya çıkıp dondurucu soğuğa daldığımda tüm enerjim bitmişti. Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak tükenmiştim. Bu kadardı, tamamen dibe vurmuştum. Şubat ayında, şehir merkezindeki bir gökdelenin tepesinde ne kadar dibe vurulabilirse o kadar dibe vurmuştum.

Buz gibi havayı içime çekip gümüşü bir bulut halinde dışarı verdim. Göğsümdeki gerginlik gevşemeye başlayana kadar tekrar ettim.

Duvara yaslanarak geçmesini beklerken, “Panik atak. Kalp krizi değil,” diye fısıldadım kendime.

Panik yapmak, ağlayıp sızlamak için zaman yoktu. Bir çözüm bulmam gerekiyordu. Yardıma ihtiyacım vardı.

Gökdelen çaresizlikleri tanrıçasından ilahi yardım almayı umarak bir dakika daha bekledim. Hiçbir şey olmayınca ikinci sıradaki en iyi şeyi yaptım. Telefonumu çıkarıp Faith’i aradım.

Ekranımda en iyi arkadaşımın yüzü belirdi, uyku maskesini çarpık şekilde alnına kaldırmıştı.

“N’aber?” Doğal siyah saçları, aralarında mor tutamların olduğu platin sarısına boyalıydı ve gevşek bir topuz halinde toplanmıştı.

“Uzun bir gece miydi?” dedim.

“Bir striptiz kulübünün yüzde kırkına sahibim. Ya ne olacaktı?” *Ladies and Gentlemen* erkekler, kadınlar ve yetenekli *drag queen*’lerden oluşan bir grubun sahne aldığı Miami temalı striptiz kulübüydü.

Şıklığın ahlaksız, çıplak halini sunan muhteşem bir yerdi.

“Bu gece amatörler gecesi, değil mi?”

* Moda veya eğlence amacıyla feminen role bürünen, kadın kıyafetleri giyip makyaj yapan erkek performans sanatçıları. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yatakta doğrulurken telefonunu düşürdüğü için birkaç saniye onun tavanını izlemek durumunda kaldım. Bu sırada yanlışlıkla sabahlığından çıkan pembe meme ucunu görmüştüm çünkü en yakın arkadaşım elbette iç çamaşırlarıyla uyuyordu.

“Geliyor musun?” diye bağırdı telefonu tekrar eline alarak.

“Ne kadar kazanabilirim demiştin?” diye sordum. Faith eve döndüğümünden beri beni amatörler gecesine katılmaya ikna etmeye çalışıyordu.

“Tüm katılımcılara yüz dolar ve iki tane bedava içecek veriliyor. Daha sonra ilk üçe giren yarışmacılar ödülü paylaşıyor. Jüri ben olmasam bile sen o yetenekli kıçınla birinciliğe adaysın. En az iki bin beş yüz dolar olur. Ek olarak bahşişler.”

Beni bedava içki kısmında çoktan kazanmıştı, üstelik iki bin beş yüz dolar da vardı.

Ağlamak istiyordum. Tek yapmam gereken kıçımı sallamaktı. Evet, ayrıca yabancılarla dolu bir kulübe memelerimi gösterecektim. Hayatım nasıl bu hale gelmişti?

Açıklığa kavuşturmak için, “Kişiye özel dans falan yapma zorunluluğum yok, değil mi?” diye sordum.

“Hayır. Sen istemediğin sürece yok.”

“Tamam,” dedim gözlerimi kapatarak.

Parayı ondan iste. Ona sor. Sadece kelimeleri söyle yeter. Lütfen bana yardım et, Faith.

Ancak bazı sözler vermiştim. Şu anda, bu tutulmamış sözler doğru yaptığım tek şeydi.

“Sanırım acil nakit ihtiyacın var,” diye gözlemini dile getirdi. Komodinin üzerindeki açık kutu sodayı alıp boru şeklindeki bir şekerin içinden çekerek içti. Faith, metabolizması otuzlu yaşlarında hızlanan sinir bozucu insanlardan biriydi.

“İşler biraz karıştı,” dedim umursamaz bir tavırla.

“Cidden, bebeğim. Paraya ihtiyacın varsa...”

“İyiyim, her şey yolunda. Saat kaçta orada olmam gerekiyor?”

Bana kuşku dolu bir bakış attı.

“Ciddiyim,” diye ısrar ettim. “Eğlenceli olacak.” *Yalanlar. Bir sürü küçük, kirli yalan.*

“On birde.”

Bir umut ışığı bulmuştum. En azından kendimi küçük düşür-

meden önce *Rooster*'ın barında birkaç saat geçirebilirdim. Şu an her doların kıymeti vardı.

“Ne giymeliyim?” Sesim cıyaklar gibi çıktığı için boğazımı temizledim.

“Ah, tatlım. Seni giydiririm veya soyarım. Haha!” Faith sınıttı.

Midem tekrar bulandı ama başka şansım yoktu. Babama en büyük korkusunu yaşatmak istemediğim sürece, tüm seçeneklerim tükenmişti. Bu karışıklığı ben yaratmıştım, ne pahasına olursa olsun temizleyecektim.

“Tamam.” İçime soğuk bir nefes daha çekip kendimi toparladım. “On birde görüşürüz.”

“Sabırsızlanıyorum! Harika olacak. Akşam on birde, soyunmaya hazır halde *Ladies and Gentlemen* kulisine gel,” dedi şarkı söyler gibi.

“Tamamdır. Orada görüşürüz,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Beynime doğru ilerlemeye başlayan baş ağrısını savuşturmak için telefonu alnıma bastırdım.

Kendime korkuyla dolu, sefalet içinde bir otuz saniye daha verip benim için hazırladığı aptalca plandan dolayı evrene lanet okudum. Daha sonra omuzlarımı dikleştirerek kapıya doğru yürüdüm.

Tıpkı babamın beni yetiştirirken yaptığı gibi ne gerekiyorsa onu yapacaktım. Belki bundan yıllar, yıllar ve yıllar sonra bir gün geriye bakıp bu felakete gülebilirdim.

Vance soluk tenli, bira göbeği olan bir adamdı. *Kanun Namına** figüranı gibi giyiniyor, Kanadalı *Tony Soprano*** gibi konuşuyordu. Beyaz bir pantolonun üzerine, papağanlarla palmiye ağaçları baskılı kırmızı bir gömlek giymişti. Üçlü altın zinciri, göğsündeki cömert kılların arasına karışmıştı.

Beni pembe ve mor sahne ışıklarının yansıdığı aynalı duvar boyunca yönlendirirken, “Su, kahve bedava. Direğe çarpma veya ayakkabıların yüzünden ayaklarının su toplaması ihtimaline karşı ilk yardım çantası soyunma odasında,” diye uzun uzun açıkladı.

Bas sesi çok güçlüydü, sahnede direğe koala gibi sarılmış bir kadın vardı. “Amatör gecelerde bütün kızlara simit ısmarlarım. Şifreli kilidi olan bir dolabın var. Hiçbir kız binayı tek başına terk etmez, bu bir kural. Müşterilere ayar vermekten çekinmeyen büyük, güçlü bir güvenlik personelimiz var. Dansçılara, garsonlara veya barmenlere dokunmak yasak.”

Sert bir şekilde başımı salladım. Localara, sahne boyunca dizili masaların etrafında dolmuş erkeklerle az sayıda kadından oluşan insan denizini görmemiş gibi davrandım. Hepsi, onurumun son kırıntısından vazgeçtiğim ana tanık olmak için oradaydı.

“Bardan vardiya başına iki içki alıyorsunuz.” Vance üzerinde “Sadece Çalışanlar Girebilir” yazan kapıyı benim için açık tuttu. “İkisini aynı anda içmeni tavsiye etmem çünkü Esther onları oldukça sert hazırlıyor. Direktten düşmek istemezsin, değil mi?”

“Hımm,” dedim güçlkle.

Kırmızı papağanlı omuzlarını uzun bir koridor boyunca takip ettim.

* 1984-1990 yılları arasında yayınlanan polisiye dizisi. Aynı isimli film uyarlaması da vardır. (ç.n.)

** HBO kanalında yayınlanan suç/drama dizisi *The Sopranos*’un başkahramanı olan kurgusal karakter. (ç.n.)

“Patron buraya geldiğinde seni hemen yanına getirmemi söyledi,” diye açıkladı. Üzerinde “Külot Yok Sorun Yok” yazan kapıyı belli belirsiz tıklattıktan sonra açtı. “Özel teslimat, patron.”

“Patron” beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşım olan Faith Vignoda’ydı. Her zaman onun *Gwen Stefani*’nin siyah, şarkı söyleyemeyen versiyonu olduğunu düşünürdüm. Zaten Faith’in şarkı söylemesine gerek yoktu, dâhilik derecesinde bir iş zekâsıyla doğmuştu.

Altıncı sınıftan önceki yaz, limonata tezgâhından çok fazla para kazandığı için izin alarak iki kişiyi yarı zamanlı çalıştırmaya başladı. Üniversite masraflarını, diğer okullar için yasadışı dönem ödevi yazarak kazandığı parayla ödedi. Üniversiteyi bitirdikten sonra yasal işlere başlayıp mülk kiralama işine girdi, en sonunda da eğlence sektörüne yöneldi.

Dört yıldır bu mekânın ortağıydı, tek başına kulübün gelirini ikiye katlamıştı.

Bana sarılmak için masasından hızla kalkıp, “Burada olduğun için çok heyecanlıyım,” diye cıyıkladı. Çok ihtiyacım olan kucaklama için beni kendine çekti.

“Seni görmek çok güzel.” Mevcut şartlara rağmen gerçekten de öyleydi.

“Son zamanlarda biraz meşgulsün,” dedi affedici bir tavırla. “Baban nasıl? Bacağı nasıl? Bana işten bahset.”

Pembe kadife arkalıklı bir koltuğa çöktüm. Mali durumum ile Dominic Russo dışında her şeyi anlatırken sorumluluk sahibi bir kız çocuğu ve azimli bir çalışan portresi çizdim.

“Bunların hiçbiri amatörler gecesi için neden aniden buraya geldiğini açıklamıyor.”

“Şu anda işler biraz sıkışık. Dergiden aldığım ilk maaş çekim gecikti, o yüzden düşündüm ki...” Sesim azalarak kesilirken omuz silktim.

“Pekâlâ. Anlatmadığın her şeyi sonra konuşacağız, önce seni giydirelim. Seksi kovboy kız veya profesyonel amigo kıza ne dersin?”

Mide bulandırıcı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

On iki santimlik platform topukları olan beyaz rugan *stiletto*'ların üzerinde dikkatlice giyinme alanından çıkarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Faith, kâr raporlarını gözden geçirdiği ucuz bir makyaj aynasının önüne konmuş salon sandalyesinde yavaşça döndü. Duraksayarak evrakları bıraktı ve bana kendi etrafımda dönmemi işaret etti.

Bu Peri Baba Linus'un baştan yaratışlarına biraz bile benze-miyordu. Şu anki özel dönüşümüm, memelerimin arasında düğüm-lenmiş uzun kollu ekose bir gömlekle şimdiden kıcıma kadar yükselen arsız mavi bir şortu içeriyordu. Ayrıca başka kimsenin görmemesini umduğum parlak mavi meme ucu yapışkanları vardı.

"Platform topuk seçme. Bu topukları gördüklerinde popo arasına para takmaya daha hevesli oluyorlar," diye ısrar etti. Oysa benim amacım tam olarak buydu.

Sıktığım dişlerimin arasından iç çektim. Yaklaşık dokuz dakika sonra yapacaklarımı düşünmemeye çalışarak yutkundum.

"Harika görünüyorsun." Ayağa kalktı, ellerini saçlarımin arasına sokup dağıttı.

"Makyajı biraz daha ağırlaştırayım mı?" *Belki palyaço veya pandomimci gibi yapabilirdim, böylelikle en azından vücudumun bir kısmını gizleyebilirdim.*

"Hayır. Amatörlerin gecesinde bu kadarı daha iyidir. Erkek ya da lezbiyen olsaydım, eve götürüp annemle tanıştırmak isteyeceğim birine benziyorsun."

"Tekila," dedim zayıf bir sesle.

"Tekila, kızım."

İkimiz de titredik.

"Otur," dedi makyaj koltuğunu işaret ederek. "Sana biraz su getireyim. Orada terleyeceksin, bu yüzden susuz kalma."

Şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştım.

Soyunma odasında sahneyi ve barın etrafındaki masaları gösteren kapalı devre bir televizyon vardı. Geldiğimden bu yana iyice kalabalıklaşmıştı. Bu gece memelerimi kaç gözün göreceğini hesaplamamaya çalıştım.

Sahne arkası düşündüğümünden daha temiz, oldukça neşeliydi. Nedense metal sandalyelere yığılıp peş peşe sigara içerken birbirlerine vücut simi saçan gergin, çıplak kadınlar hayal etmiştim.

Kesinlikle pırıltı vardı ama gördüğüm tek dansçı, elinde taze meyveli *smoothie* ile pilates dersinden çıktıktan sonra minivanıyla buraya gelen kadındı. Dans bile etmeyecekti, amatör gecede sunuculuk yapıyordu. Amatörlerin geri kalanı ikinci bir soyunma odasında toplanmıştı, böylece huzur içinde sinir krizi geçirebilirdim.

Bir duvar boyunca uzanan, üzerinde yığınla tüylü pembe yastık bulunan alçak bir kanepe vardı. Karşı duvarda lise dolapları gibi resimler ve kişisel ıvır zıvırlarla dolu beş tane makyaj masası duruyordu. *Label*'in Gardırop bölümünden çok daha küçük ancak aynı derecede düzenli, bir o kadar payet içeren açık bir giyinme alanı mevcuttu. Yumuşak pembe tonlu aydınlatma herkese canlı, nemli görünen bir cilt kazandırıyor. Aromatik yağ buharı salan makineler, odayı hafif nane ve okaliptüs kokularıyla doldurmuştu.

Faith, içinde salatalık dilimleri olan bir bardak limonlu suyla geri döndü. Yarısını tek seferde içtim.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” diye itiraf ettim.

Eğilip ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu. “Beni dinle, Ally. Birçok insan para için dans ediyor. Baş balerinler, *Jane Fonda**, *Laker Girls***, arka plan dansçıları, *Rockettes****. Bu kadınların hepsi bedenlerini hareket ettirerek para kazanıyor. Bunda utanç verici en ufak bir şey yok,” dedi Faith vurgulu bir tonla. “Yanlış bir şey yapmıyorsun. Sana öyle olduğunu söyleyen herkes...”

“Ataerkil düzenin bir parçası,” diye cümlesini tamamladım. Bu tartışmayı daha önce birkaç kez yapmıştık.

Tabii konuştuğumuz sırada ben yarı çıplak ve biraz daha soyunmak üzere değildim.

“İşte benim kızım.” Beni aynaya doğru çevirdi. “Dans etmeyi seviyor musun?”

Başımı salladım.

“Duyamadım, bebeğim. Dans etmeyi seviyor musun?” diye tekrar sordu.

“Dans etmeyi seviyorum.” Seviyordum, gerçekten seviyordum. Tek farkı avuç dolusu paranın yanı sıra, müstehcen fantezilerle dolu aç bir seyircinin önünde sutyensiz dans edecek olmamdı.

* Amerikalı sinema ve dizi oyuncusu. (ç.n.)

** *Los Angeles Lakers* basketbol takımının amigo takımı. (ç.n.)

*** Amerikalı dans topluluğu. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Müziği, ışıkları ve dansı seviyorsun. Düşünmen gereken tek şey bu. Oraya çıkıp vücudunu onurlandırıyor sun. Bunu kendin için yapıyorsun, onlar için değil. İzlemelerine izin olsa da bu seninle ilgili.”

“Tamamen benimle ilgili,” dedim bu sefer daha kararlı bir şekilde. *Faith’in yaşam koçluğu alanında bir kariyer düşünüp düşünmediğini merak ettim.*

“Aferin sana. Şimdi güç kimin elinde?”

“Benim,” diye fısıldadım.

“Seni duyamıyorum.”

“Benim,” dedim tekrar.

“Doğru, tamamen senin elinde. Yani oraya gidip o yetenekli kışını sallayacaksın. Peki sonra ne yapacaksın, biliyor musun?”

“Bu kıyafetleri yakıp sarhoş mu olacağım?”

“Hayır. Aslında olabilir fakat önce kazandığın parayı alacaksın. Sonra gelip benimle barda bir içki içecek, bana işlerin gerçekte ne kadar kötü olduğunu anlatacaksın.”

Yüzümü buruşturdum.

Ondan borç isteyebileceğimi, gereken miktarı bana vereceğini biliyordum. Tek bir soru bile sormaz, geri ödememi beklemezdi. Yine de babama bir söz vermiştim, onu hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu buydu.

Bunu da diğer her şeyi hallettiğimiz gibi halledeceğimize yemin etmiştim. *Birlikte.* Eninde sonunda kazanacağını bildiğimiz bir hastalığa karşı ikimiz bir ekiptik.

Babam gururlu bir adamdı, bu özel değeri bana da aşılamıştı. Birinden bakımının karşılanmasına yardımcı olması için para kabul edersem hayal kırıklığına uğramakla kalmaz, mahvolurdu. Asla bana yük olmayacağına, böyle hissetmeyeceğime dair söz vermiştim.

Bu yüzden ona iyi günlerinde yalan söyleyip sigortasının her şeyi karşıladığını anlatıyordum.

Bir söz vermiştim.

Bunu kendi başıma yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Meme ucu bandı takmam gerekse bile yapacaktım. Morales gururum o sahnede beni ısıtacaktır.

Faith aylık faturalarımın tamamını sormadan önce konuyu de-
ğiştirdim. “Peki dansçı ismim ne olacak?” diye sordum.

“Hımm,” dedi ağızına ahududulu mavi bir lolipop atıp beni in-
celeyerek. Bir an sonra sırttı. “Candie Couture*.”

“Tanrım,” dedim. “En azından ismin sonunu ‘Y’ harfiyle yaza-
bilir miyim?”

“Olmaz. ‘IE’ olacak.” Faith sırtıyordu. “Şimdi ağızını kapat.”

“Ne...” Üzerime sıktığı simli vücut spreyi yüzünden boğulup
nefessiz kaldığım için sorumu tamamlayamamıştım.

* Yazar burada “şeker” anlamına gelen “candy” kelimesinin “Candie” şeklinde yazı-
lan isim haliyle kelime oyunu yapıyor ve “moda” anlamındaki “couture” kelimesiyle
de bir soyadı oluşturuyor. (c.n.)

DOMINIC

Onu öldürecektim. Onu o sahneden indirip ara sokağa götürcek, orada Kirli Sırları Olan Küçük Bayan Candie Lanet Couture'ü öldürecektim. Fakat önce bu salonda, ona bakmaya cüret eden her pisliği öldürecektim. Eşofmanının üzerinden aletini kavramış şekilde köşede oturan kaypak, altın dişli pislikle başlayacaktım. İlki o olacaktı.

Kulak misafiri olduğumda... *peki, tamam*. Çatıda onun konuşmasını gizlice dinlediğimde hayal gördüğümü sanmıştım. Erdemli, dokunulmaz yöneticim para için sapık yabancılardan oluşan bir kalabalığın önünde kahrolası kıyafetlerini çıkarmayı planlıyor olamazdı.

Yine de buradaydım. "Favori dansçınız" ile paylaşmak üzere sunulan şampanyanın reklamının bulunduğu, siyah deri bir locada oturuyordum. Ally karşımdaydı. Benimle birlikte en az yüz elli pisliğin önünde, şort bile denemeyecek kısalıktaki kıyafetiyle sahnedeydi. Yakında ölecek bir grup erkekle kadın ıslık çalıp ona laf atarken gözlerini kısarak ışıklara bakıyordu.

İyi biri olsaydım, onları bunun için suçlamadığımı söyledim. İnanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı.

Aynı zamanda korkmuş görünüyordu.

Bu kadarı yeterdi. Onu sahneden indirmek için locadan dışarı doğru kaymaya başladım. Oraya ait değildi, ayrıca her şeyi itiraf etmesinin zamanı gelmişti.

O sırada melodisi duyulan müzikle kalabalık sahneye yaklaşmaya başladı. Elini o pirinç direğe doladığında yapmak üzere olduğum şeyi unutup tekrar koltuğa çöktüm.

Şarkının yavaş, müstehcen ve işkence eden bir ritmi vardı. Hoşuma gitmişti, bana kendimi hatırlatıyordu.

Bir bacağına direğe dolayıp döndü, daireler çizerek sahneye

doğru alçaldı. Tekrar ayağa kalkarken arkaya savrulan saçları dumanlı makyaj yapılmış gözlerinden birini örttü. Parmaklarım o saçları kulağının arkasına atmak için kaşınıyordu. Hemen ardından da onu öpmek istiyordum.

Seyirciye göz atarak herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol etmek istesem de bakışlarımı sahnedeki inatçı, çaresiz ve ağız sulandıran kadından alamıyordum. Güvenliğin bu geceki mücadeleye hazır olması için dua ettim çünkü biri ona elini uzatırsa, tek bir parmağını bile sürerse kendimi kaybedecektim.

Bedenini sanki sevgilisi ona dokunuyormuş gibi hareket ettiriyordu. Ellerini o baştan çıkarıcı memelerinin üzerinde kaydırdı, pürüzsüz kamının üzerinde gezdirip başparmaklarını şortunun beline geçirdi.

Kalabalığın içindeki diğer pisliklerle birlikte ben de nefesimi tuttum. Bir an sonra şortunu bacaklarından aşağı doğru sıyırdı, tekmeleyerek çıkarıp düz siyah tangaşını sergiledi.

Eğer benim olsaydı ona bin tane tanga alırdım. Onu iç çamaşırları, elbiseler, elmaslar ve lanet yoga taytlarına boğardım. Ne isterse verirdim.

Kalçalarını o kadar ahlaksız bir şekilde döndürüyordu ki, aletim pantolonumun içinde geriliyordu. Sahneye adım attığı andan itibaren sertleştiğimin farkındaydım. Üzerimdeki etkisinden *nefret ediyordum*.

Onu benden koruyan tek şey, maaş çekini imzalayan kişinin annem olmasıydı.

Ayrıca masum, hayat dolu ve tatlı olduğu gerçeği de vardı. Benim tipim olmaması bir yana, içimdeki son insani nezaket kırıntısı onu lekeleyip yok etmek istemiyordu. Tam anlamıyla bir canavar değildim. Ancak o kahrolası direktten aşağı kayan kadın, sahnede baştan çıkarıcı bir şekilde süzülen tanrıça da hiç masum değildi. İnsanın ağzını sulandıracak kadar kirliydi.

Dişlerimi ona geçirmek istiyordum.

Ellerimi ona uzatıp hiç bırakmamak istiyordum.

Göğsüm sıkışıyor, nefes alamıyordum. Onun dansını izlerken aksi mümkün değildi. Bir oda dolusu erkeğin onun için sertleşmiş olmasının bir önemi yokmuş gibi gözleri kapalıydı. Sanki umursamıyordu, sanki dokunulmazmış gibiydi.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Sahneye para yağıyordu, o paraların hiçbirine dokunmasını istemiyordum. Sadece benim paramı almasını istiyordum.

Gömleğindeki düğüme uzandı. Aletim beton gibi sertleşirken kalabalıktaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum.

“Sakın yapma bunu, Ally.”

Onun memelerini görmeyi bu dünyadaki her şeyden daha çok istesem bile bu kalabalığın içinde olmazdı. Onu gören tek kişi olmak istiyordum. Parmakları düğümün üzerinde gezinirken panik boğazıma kadar tırmandı.

Odadaki herkes nefesi kesilmiş halde bunu bekliyordu. Nefesimi tutarak durması için dua ettim. Ya şimdi ya aslaydı, şarkı bitmek üzereydi. Bira şişesini alıp şişeyi bir silah gibi kavradım.

“Böyle olmaz,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Sanki beni duymuştu, striptiz kulüplerinin meleği mesajımı iletmiş olabilirdi. Ally’nin parmakları düğümünden uzaklaştı. Etrafında oluşturduğu küçük balon patlayıp yok olmuş gibi kalabalıktan aynı anda bir inilti yükseldi. Yapması gereken bir iş olduğunu hatırlamış olmalıydı çünkü gömleğin kumaşını göğsünün tek tarafından kavrayıp yana doğru çekti.

“Siktir.”

Mavi bantlar sahne ışıklarının altında parlarken kalabalık çılgına döndü.

Tek memesi gömleğinin dışındayken direğin etrafında bir tur daha attı, aşağı kaydıği sırada sahneye para yağdı.

Bunun bedelini ödeyecekti. *Bu akşam.*

Yüz dolarlık banknotla bir garsona işaret ettim. “Bir şey mi istemiştin, yakışıklı?” diye sordu.

“Evet,” dedim gözlerimi sahnedeki kadından ayırmadan. “Onu.”

Dikkatli bir şekilde sahneden indiğimde alkışlar hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Etrafıma yığılan parayı toplama dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalmıştım çünkü Faith'in kulübünde dansçılar paraya dokunmuyordu. Paradan uzak durmak, sahnede sürünerek parayı almaya çalışmaktan daha havalı ve güçlüydü.

Her gösteri arasında ellerinde süpürge olan belden üstü çıplak adamlar sahneye çıkıyor, dansçının kazancını süpürüp topluyordu.

Boş soyunma odasına girdiğimde dizlerim titriyordu. Faith muhtemelen seyirciyi daha fazla para harcamaya teşvik ediyordu. Dönen sandalyelerden birine oturup süpürülen paramı beklemeye başladım. Hepsi bir dolarlık banknot olsa bile orada en az iki yüz dolar olmalıydı. Bunu daha önce Rooster'da kazandığım yüz elli dolara eklediğimde hedefime yaklaşmış olacaktım.

"Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye dua ettim.

Bir tıklama sesi duyulduktan sonra kapı açıldı. "Hey, yeni kız. VIP odasında özel bir dansın var," dedi Vance iki yana açtığı büyük ellerini birbirine çarparak. "Adam senden çok hoşlanmış."

Başımı şiddetle iki yana sallarken midem kasılmaya başladı. Çaresiz bile olsam *o tür* bir kız değildim.

"İlgilenmiyorum," dedim kıyafetlerimi ararken. Paramı alacak, içebildiğim kadar bedava içki içtikten sonra eve gidip bu kıyafeti yakacaktım.

"Daha en iyi kısmını duymadın bile. Adam beş bin teklif ediyor," dedi.

Olduğum yerde durup yavaşça döndüm. *Beş bin dolar mı?*

"Bunun yarısını kulüp alır," dedi. "O kadar kötü değil, sen ne dersin? Dokunmak yok. Odada bir güvenlik düğmesi var, kapının hemen dışında bir güvenlik görevlisi bekleyecek. Ön ödemeyi bile yaptı."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Nakit iki bin beş yüz dolar alacaktım. Bu gece kazandığım her şeye ek olarak mı? Bu ayın geri kalanını kurtarırdı. Böylelikle iki, hatta belki üç gün izin bile kullanabilirdim. Lanet alçıpanın geri kalanını satın alabilir, *hatta* o viski *shot*'ları içebilirdim.

Tek yapmam gereken *VIP* odasında bekleyen sapık şeytana ruhumu satmaktı.

Ağlamak istiyordum.

“Sadece üç dakika on iki saniye,” dedi Vance. “Şarkıyı o seçti.”

“İki bin beş yüz mû alacağım?” diye tekrarlardım.

Başıyla onayladı. “Nakit, hemen bu akşam. Bahşışlere ek olarak. Ayrıca kesinlikle ilk üçe girersin, jeoloji öğrencisi zavallı kız sahnede düştü. O yüzden ilk iki bile diyebiliriz.”

İç çekişim o kadar şiddetliydi ki, alnındaki incecik saç telleri hareket etti.

Beş bin. Beş bin. Beş bin. Şu durumda bu bir seçim bile değildi.

“Peki. Tamam,” dedim güçlkle yutkunarak. “Ama aletini göreceğ olursam adamın yüzünü dağıtırım.”

Parmağını büküp onu takip etmemi işaret etti. “Tatlım, aletini görürsen güvenlik düğmesine basarsın ve Chauncey senin için onun suratını dağıtır.”

Cevap vermek yerine başımı salladım çünkü kismama iki saniye falan kalmıştı.

“Hey,” dedi Vance kırmızı deri panelli bir kapının önünde durarak. “Orada herhangi bir özel ışık ister misin? Disko topu veya yanıp sönen ışık yapabilirim. Herkesin on yaş daha genç görünmesini sağlayan bu güzel pembe filtre de var.”

“Karanlık olsun,” dedim sertçe. “Mümkün olduğu kadar karanlık yap.”

“Oldu bil, tatlım. Unutma, uygunsuz davranırsa o düğmeye bas ya da sadece bağır. Duvarlar ince.”

Üç dakika on iki saniye. Üç dakika on iki saniye.

Vance ışıklarla oynadıktan sonra başparmağını neşeli bir şekilde havaya kaldırdı.

Derin bir nefes alıp odaya adım attım.

Cehennemdeydim.

Dominic Russo'nun şahsi cehennemindeydim.

Utançtan yanaklarım yanmaya başlamış, mide bulantımın yerini öfke almıştı.

Çok ileri gitmişti, bu defa gerçekten ileri gitmişti. Çaresizliğim onun kendini eğlendireceği bir şaka değildi. Bununla sadece eğlenmekle kalmaması, aynı zamanda o halime şahit olmak istemesi çok zalimceydi.

“Ne. Halt. Ediyorsun. Dominic?”

“Dansın parasını ödedim.” Sesi sert ve kısıktı.

Yüzünü dağıtmak üzere ona doğru ilerledim. Beş bin dolarının yarısını alıp boğulana kadar boğazına sokacaktım.

Sonra yüzünü gördüm. İfadesi her zamanki gibi sertti. O güzel çenesi, kirli sakalının altında kasılmıştı. Beni durduran ise gözleri olmuştu. Soğuk değildi, alay etmiyordu. Ateşli, vahşi ve açlıkla doluydu.

Sonunda pes etmiş miydi? Kazanmış mıydım?

Bir adım uzağında durdum.

Nefes alışını duyulacak kadar yüksek sesliydi.

Parayı unuttum, utanç duygusu kayboldu. Artık burada olmamın tek bir nedeni vardı, Dominic Russo’nun bu geceyi benden daha fazla pişmanlıkla bitirmesini sağlayacaktım.

“Dokunmak yok,” dedim ters bir sesle.

“Sana yapman için para verdiğim şeyi yap,” diye emretti. Sesinde bana korku kadar zevk de veren bir çatallanma vardı. Loş ışıkta bile sertleşmiş olduğunu görebiliyordum. Artık aletin neye benzediğini bildiğim için durum daha kötüydü.

Müzik başladı, şarkıyı tanıdığımda kaşlarımı çattım. Dans stüdyosundakilerden biriydi. Ona nereden bildiğini sormak istedim ama bana o sert, kendini beğenmiş bakışını attığında onun mükemmel yüzünden bu ifadeyi silmeyi kendime görev edindim.

Avuç içlerimi bacaklarının üzerine koyduğum anda dokunuşumla kasılması beni heyecanlandırdı.

“Dokunmak yok demiştin,” diye hırladı.

“Sen dokunamazsın.” Dizlerinin arasına çöküp bacaklarımı genişçe açtım. Bacaklarını dengede kalmak, ona temas ederek acı çektirmek için kullanıyordum. Çenesi o kadar gergindi ki, gelecek hafta dişçi randevusuna ihtiyaç duymasını umdum. Ellerimi daha yükseğe kaydırdım. Zıplıyor, bükülüyor ve dönüyordum. *Onu öğütüyordum.*

Madem dans istemişti, o zaman ona hayatının geri kalanında

KÜÇÜK BİR İYİLİK

hep hatırlayacağı bir dans izletecektim. Ruhumu sattığım geceyi ikimiz de utançla hatırlayacaktık.

Müzik yükseldi.

Tekrar doğruldum, kalçalarımı geriye atarak ona doğru eğildim. Saçlarım kısa bir perde halinde tek gözümün üzerine sarkıyordu. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bakışları, ağzının sadece birkaç santim uzağındaki memelerimi yakıyordu. Dudakları çok az bir havayı içeri çekebilecek kadar aralanmıştı.

Müziğin ritminin içimde attığını hissediyordum. Bu dans, kaderin bana dağıttığı kartlara “siktir git” deme şeklimdi. Hayatta kalacaktım. Geçimimi sağlayacak, en sonunda parayı umursamadığım günlere tekrar dönecektim.

Tabii öncesinde, bana acı çektiirdiği gibi Dominic’e acı çektiirecektim.

Bir elimi göğsüne yerleştirip onu püsküllü deri koltukta arkasına yaslanacağı şekilde ittim, bacaklarımı iki yana açarak üzerine çıktım. Henüz kucağına yerleşmediğim halde ereksiyonu pantolonunu yırtmak için elinden geleni yapıyordu. Utanç verici derecede ince iç çamaşırımın altında gerildiğini hissedebiliyordum. Adam düşündüğümünden daha fazla iç çamaşırımı mahvediyordu.

Parmakları bana dokunmak istercesine havaya kalktı. Buna ihtiyacı var gibiydi, yine de o iğrenç kendini kontrol etme kuralı galip geldi.

Sertliğinin hemen üzerinde hareket etmeye başlarken yarı aralık kirpiklerimin arasından ona baktım. Üzerinde başka bir lanet yelek vardı. Gömleğinin kolları dirseklere kadar kıvrılmış, her iki kolundaki dövmeleler ortaya çıkmıştı. Dışarıdan çok düzgün, gösterişliydi ama içinde dövmelelerle kaplı aç bir canavar yatıyordu.

Beni reddetmek ona ne kazandırmıştı? Peki ya bana?

İşte hayat bu kadar adaletsizdi.

“Durmamı istiyor musun?” diye fısıldadım kulağına.

“Hayır.”

Dizlerimin üzerinde yükseldim, göğsümün kıvrımını çenesindeki sakallara sürttüm. İçgüdüsel olarak ağzı açık bir şekilde bana doğru döndü.

“I-ıh. Dokunmak yok.” Elleri koltuğun kenarlarına sıkıca kenetlendiğinde koltuğun ortadan ikiye ayrılmamasına şaşırmıştım.

Onu daha beter hale getirmeye kararlıyım. Parmaklarımı gömleğimin düğümüne götürürken nefesinin kesildiğini hissettim. Kumaşı gevşettiğimde yutkundü. Tamamen çözüp gömleği memelerime sürttüm, iki yana açmadan önce memelerimi birbirine doğru sıkıştırdım.

İnlemesi acı doluydu, gözleri memelerime takılıp kalmıştı. Altımda sertliğinin kasıldığını hissettim.

“Neden buradasın, Dom?” Nefesimi vererek eğildim, hafifçe kulağını ısırđım.

Şarkının ritmi, odanın karanlığı ve dudaklarının benimkine bu kadar yakın olması sarhoş ediciydi.

“Çünkü seni yalnız bırakamıyorum.” Güçlölkle nefes alıp veriyordu.

Kalp atışlarım şiddetlendi. Hormonlarım sistemimde gezinirken karşılayamayacağım taleplerde bulunuyordu.

“Neden?”

Kendime hâkim olamadım, eğilip altdudağını sertçe ısırđım.

Uygunsuz, insanlık dışı bir sesle hırladı. Nihayet onu fazlasıyla zorlamaya başladığımı fark ettim.

Kocaman elleri koltuğu bıraktı, ardından kalın parmakları kalçalarımaya gömüldü. Beni kendisine doğru çektiğinde ereksiyonu bacaklarımın arasına girmeye çalışıyordu.

“Senin yanında kendimi tutamıyorum.” Söylediğini kanıtlamak için kendini bana doğru itti.

“Oturduğum yerden bakıldığında kontrolün sinir bozucu derecede takdiri hak ediyor,” diye fısıldadım nefes nefese. Üzerinde hareket etmeye devam ettim. Şarkının en güzel kısmı yaklaşıyordu, bunu ya şimdi yapacaktım ya da asla cesaret edemeyecektim. Bu gece pişmanlıkla dolu olsa bile buna bir tane daha eklemek istemiyordum.

Kalçalarımı ileri doğru, pantolonunun içinden belli olan aletine doğru ittim.

“Bunu sakın yapma, Ally,” diye uyardı.

Ancak onu dinlemedim, o da beni durdurmadı.

“Bana bunu istemediğini söyle. Kucağına oturup sana sürünmemi istemediğini söyle.”

Ritimle uyumlu olarak kalçalarımı ileri geri sallıyordum. Mü-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ziği kemiklerimde, ona muhtaç zavallı vajinamın kasılmasında hissettim.

“Bana yalan söyle, Dom. Beni istemediğini söyle, hemen durayım.”

Gitgide hızlandım. Hâlâ iç çamaşırlarıyla kaplı kadınlığımla ona mastürbasyon yaptırıyordum. O karşı çıkana veya küçük düşen taraf o olana kadar durmayacaktım.

Saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti, yüzünü memelerimin arasına gömdü. “Seni bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyorum,” diye fısıldadı kırık bir sesle. Burnunu göğüs çatallıma sürtüp meme ucu bantlarını ısırdı. “Senden başka hiçbir şey düşünemediğim gerçeğinden nefret ediyorum.”

Nefesim kesik kesikti. Acı verici bir şekilde orgazma yaklaşıyordum ama konu ben değildim. Konu oydu. Bu geceye dair ikimizin de utanacak bir şeyi olmalıydı. İtinayla saklanacak karanlık bir sırtımız olmalıydı.

Daha sert, daha hızlı sürtünürken yüzünü memelerime doğru çektim.

“Ally,” dedi hırıltıyla. “Bebğim.” Bir eli saçlarımdayken diğer elini kalçama götürerek sertçe kavradı. Boğazından derin bir ses geldiğinde tamamen kaskatı kesildi. Altımda bir sıcaklık hissedene kadar ne olduğunu anlayamadım. Büyüyen yapış yapış bir ıslaklık belirliyordu. Sarsılıp titrerken beni sımsıkı tuttu, vücudunun utanç verici rahatlayışına boyun eğdi.

“Ally,” dedi kendini tekrar bana doğru iterek. Orgazmın etkisinden kurtulabilmek için bedenimi kullanıyordu.

Kendi doruğumun eşiğindeydim, kendimi özellikle tutuyordum. Ona bu zevki yaşatmayacaktım, bunu hak etmiyordu. Ayrıca Dominic’le ilk orgazmımı yaşayacaksam, kesinlikle bir striptiz kulübünün amatörler gecesinde olmayacaktı.

Şampanya ve mum ışığına ihtiyacım yoktu ancak bana ödeme *yapılmamasına* ihtiyacım vardı.

Savunmasızdı, güçsüzdü. *Kazanmıştım.*

Buna rağmen bir şekilde kaybetmişim gibi hissediyordum çünkü artık onu daha çok istiyordum.

Az önce patronumun, Dominic Russo’nun bir striptiz kulübünde pantolonuna boşalmasını sağlamıştım.

LUCY SCORE

Kendimi köprüden mi atmalıydım, yoksa sırtımı mı sıvazlamalıydım bilmiyordum. Belki içkilerden sonra ikisini de yapardım.

Derhal geri çekilmem gerektiğine karar verdim. Beni tekrar kendine çekip umursadığını düşündürecek çılgınca bir talepte bulunmasına fırsat veremezdim. Kucağından inerek bana ulaşamayacağı bir yere geçtim.

“Artık bana iki orgazm borçlusun, Dom.”

Ardından çıkıp gittim.

Dostlarıma bir öğüt verecek olsaydım, striptiz ayakkabılarıyla koşmanın imkânsız olduğunu söyledim.

Dominic'in bir tomar kâğıt peçeteyle birlikte kendini toparlmasına fırsat bırakmadan *VIP* odasından çıkarak soyunma odasına koştum. Faith düşünceli davranmış, bana tekila dışında bir *shot* bırakmıştı. Pantolonumu giymeye çalışırken bardağı hızla kafama diktim. Ayağım takılıp pembe süet bir pufun üzerine düştüğümde pes edip pantolon yerine paltomu giymeye karar verdim. Nasılsa dizlerime kadar kapatacak uzunluktaydı.

Ally. Bebeğim. Dominic'in gelmesini sağladığım anda boşalırken söylediği kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu.

Soyunma odası kapısının dışında bir kargaşa duyduğumda ortalığın karıştığını anladım.

Bu yüzden arka taraftan hızla çıkıp kendimi soğuk şubat gecsinin içine bıraktım.

En yakın otobüs durağına koşarken donduğu için ayak parmaklarımı mı, yoksa bu lanet ayakkabıları mı kaybedeceğimi düşünüyordum.

Son bir saatte başardığım aptalca şeyler listesi kafamda sessiz bir film gibi dolaşıyordu.

1. Seyirci önünde yarı üstsüz şekilde dans etmiştim.

2. Özel bir dansı kabul etmiştim.

3. Bir striptiz kulübünün VIP odasında patronumu orgazma ulaştırmıştım. Çok şık bir yerdi ama sonuçta striptiz kulübüydü.

4. *Paniğe kapıldığım için sahne param dahil, tüm kazandıklarımı arkamda bırakarak kulüpten kaçmıştım.*

5. *İkinci bedava içkimi içememiştim.*

6. *Korkunç gururumu babamın iyiliğinin önüne koymuştum. Aptal gururumu bir kenara bırakıp Faith'ten borç istemeliydim.*

7. *Sevimli küçük platformlu spor ayakkabılarla amigo kız kıyafetini giymemiştim.*

Birbirine çarpan dişlerimin arasından, “Siktir. Siktir. Siktir,” diye fısıldadım. Şubat havasının soğuğu çıplak bacaklarımı yakıyordu. Bu geceyi hipotermi olmadan ve uzuvlarımdan biri donmadan atlatırsam iyiydi. Yarın bakımevine gidip babamın eşyalarını toplamasına yardım ederdim.

Çünkü Dom'un parasını almayı kaldıramazdım.

Gözümün kenarında biriken gözyaşı donarak takma kirpiklerin kendi kirpiklerime yapışmasına neden oldu.

“Lanet olsun.” Titreyerek paltomun koluyla çıkarmaya çalıştığım daha kötü yapıştı.

“Ally!” Bu sesi ve bu tonu tanıyordum.

Dominic Russo kızgındı, üstelik bana yaklaşıyordu.

Hızımı arttırmaya çalışırken, “Olamaz. Hayır, hayır, hayır,” diye sızlandım. Koşmaktan çok, tempolu adımlarla ilerliyordum.

Yetişip beni yakalaması sadece dört saniyesini aldı.

Kolumu tutarak beni kendine doğru döndürdü. Dengemi sağlayamadığım için üzerine yığıldım. *Teşekkürler striptizci ayakkabıları.*

Bedenimi sıkıca sardı. İlk kez yüzüne dikkatle baktığım anda derhal buna pişman oldum. Çok öfkeliydi.

“Lanet paranı al, Ally,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Bu *senin* lanet paran! Senden bir kuruş bile istemiyorum!”

“Yani bir yabancı için dans edip onun parasını almaya istekli-sin ama benimki pis, öyle mi? Çok belirsiz bir ahlak anlayışın var, Ally.”

“Siktir git, Dominic.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kaldırımda onun yanından geçip gitmeye çalışsam da izin vermedi. Kollarımı sımsıkı tutuyordu, bu konuşmadan kaçamayacaktım.

Çok kızgındı, ayrıca başka bir şey daha vardı. Bunu o güzel mavi gözlerinde görüyordum. *İncinmişti*. Dominic Russo'yu incitmiştim.

Onu incitmek istemişim. Onun da benim kadar utanmasını istemişim oysa burada kazanan yoktu. Sadece diğerlerine eklenen başka bir yenilgiydi.

“Beni aydınlatsana,” dedi soğuk bir tavırla. “Bana neden bir yabancından para alabildiğini fakat benden alamadığını söyle.”

“Çünkü bir yabancıya karşı hislerim yok, seni aptal, inatçı pislik!”

Harika. Şimdi her iki gözüm birden bu aptalın hiç hak etmediği yaşlarla donuyordu. En kötüsü de buydu. Bana olan ilgisinden tiksinti duyan aptal bir adama karşı aptalca hislerim vardı.

Dominic şaşırmış görünüyordu.

Beni tutan elleri gevşediğinde bu fırsatı kullandım. Ayakkabımın sivri ucunu ayağına bastırıp kendimi ondan kurtardığım gibi öncekinden daha hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

Hiçbir şey amatörler gecesinin ardından, karanlık bir sokakta neredeyse çıplak halde koşan bir dansçı kadar acınası olamazdı. Hayatım yeni bir dip noktasına ulaşmıştı.

Gelişini bile duymadım. Kendimi kurtarmak için sendeleyerek koşarken kalp atışlarımın gürültüsü her şeyi bastırıyordu. Bir şeyler hissetmeye hakkım veya zamanım yokken bana bir şeyler hissettiren bu adamdan hemen uzaklaşmalıydım.

Eller beni kavrayarak olduğum yerde durdurdu, ardından beni bir binanın tuğla duvarına doğru itti. Bir kiliseydi. Ah, durumumuza ne kadar uygundu! Kalçalarıyla beni duvara sabitleyip üzerime eğildiğinde bina ile öfkeli patronum arasında kapana kısıldım.

Tanrım -özür dilerim, kilise- peynirler aşkına, adam *hâlâ* sertti. Belki bu onun doğal haliydi. Ona yaşattığım orgazmdan dolayı pantolonu *hâlâ* ıslaktı.

“Gecenin bu saatinde üzerinde sadece palto ve tangayla otobüs veya tren beklemene izin vereceğimi sanıyorsan, o zaman inatçı ve aptal olan sensin,” diye homurdandı.

Hiçbir şey söylemedim. Dom öfkeden titriyordu, o an ilk kez aynı fikirde olduğumuzu hissettim.

“Neden umursuyorsun ki? Seni anlamıyorum, bu davranışını anlamıyorum. Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

Bir eliyle ağzımı kapattı. “Seni rahat bırakmaktan daha çok istediğim başka bir şey yok ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Şimdi şöyle yapacağız. Arabama bineceksin, ben de seni evine bırakacağım. Sonra uzun uzun konuşacağız.” Her kelimesi tehditmiş gibi geliyordu.

Görünüşe göre beklediği yanıt benim küstah bakışlarım *değildi*. Beni hafifçe sarstıktan sonra ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Yakışıklı Prens bir kez daha tutarsız mesajlar veriyordu.

“Anladın mı?” diye sordu soğuk bir sakinlikle. “Taşaklarımdan aletime kadar donmam gerekse bile burada duracağım.”

Hah. Pantolonunun içinde onunla dolaşmaktan oldukça rahatsızlık duyuyor olmalıydı.

Yavaşça başımı sallarken yarı donmuş, ıslak gözlerimin “*Senden nefret ediyorum*,” mesajımı açık ve net bir şekilde vermesini sağladım.

Beni uğursuz görünümlü *Range Rover*’ına kadar bir buçuk blok boyunca sürükledi, ardından yolcu koltuğuna itti. Arkamda Hayat Seçimleri Tartışmalı Olan Tinkerbelle’mişim gibi vücut siminden bir iz bırakıp bırakmadığımı merak ettim. Koltukta ürperdiğimde bana sert bir bakış atarak paltosunu çıkardı. “Al bunu.” Paltoyu üzerime örttüktan sonra bacaklarımin altına sıkıştırdı. “Tekrar kaçmaya kalkarsan, seni buna pişman ederim.”

Kaçmak söz konusu değildi, bu yüzden o aracın etrafından dolaşıp direksiyona geçene kadar bekledim.

“Kovuldum mu? Yoksa beni öldürmek için bir yere mi götürüyorsun?” diye sordum.

“Henüz karar vermedim,” dedi koltuk ısıtıcısının düğmesine basarken. Altımdaki deri anında ısındı, tenimin açıkta kalan kısımlarını korumak için paltoyu altına yerleştirdim.

Yol boyunca aramızda geçen tek konuşma bu oldu. New Jersey’ye gitmediğimizi anlayana kadar sessizliği korudum.

“Beni nereye götürüyorsun?”

Kısa cevabı bir homurtudan ibaretti. “Eve.”

DOMINIC

Ben üst seviye bir pisliktim. An itibariyle bir çalışanımı kaçırmış, en sonunda bana neler olduğunu anlatıncaya dek esir tutmak amacıyla alıkoymuştum. Sonuçlarını umursamayacak kadar haklı bir öfkeyle doluydum.

Ally yolcu tarafının camına yapışmış, benden mümkün olduğunca uzakta oturuyordu. Bloğun hemen aşağısında açık bir park yeri bulduğumda motoru durdurdum. Başını camdan ayırıp bana bakarken çenesi gerilmişti.

Kızgın olması beni daha da sinirlendiriyordu.

“Bana öyle bakma. Sinirli olan benim,” dedim başparmağımı göğsüme bastırarak. “İkimiz aynı anda kızgın olamayız.”

“Beni kaçırdın!”

“Sen bir yetişkinsin, buna alıkoyma denir. Sen de ayakkabınla ayağımı şiş kebab yapmaya çalıştın,” diye çıktım arabadan inerken. Kapısını çekip açana kadar inatla içeride kaldı. “Dışarı. Hemen.”

“Neredeyiz?” Hâlâ hareket etmiyordu.

Onu yarı kaldırıp yarı sürükleyerek koltuktan indirdim, o gülünç topuklar yüzünden sendelediğinde sabit tuttum.

“Mahallemde.”

Başını çevirdi. “Ruhsuz gökdelenler ve ürpertici zindanlar nerede? Burası normal bir mahalle. Gerçek *insanların* yaşadığı bir yer.”

“Çok komiksin.” Kolundan tutup çok da nazik olmayan bir şekilde kaldırıma çektim.

“Gerçekten burada yaşıyorsan, komşuların eve bir fahişe getirdiğini düşünecekler,” diye tısladı. Kendi itibarından çok benim itibarımı umursuyormuş gibi görünüyordu.

O anda bu kadını hiçbir zaman anlayamayacağımı fark ettim.

Artık topallamaya başlamıştı. Dersini alması için onu bloğun etrafında birkaç kez gezdirmekle olabildiğince çabuk içeri sokmak arasında gidip geliyordum.

Tökezleyince küçük bir çığlık atarak benim yerime karar vermiş oldu. Onu kucağıma alıp hızla eve doğru yürüdüm. Kollarımda kaskatı kesilmişti. “Beni gelin gibi taşıyamazsın,” dedi ısrarla.

“Evet, birkaç saat önce ben de bir striptiz kulübünde bana mastürbasyon yapamayacağını söyledim. Sanırım ikimiz de yarıldık.”

Ön kapıya giden basamakları çıktıktan sonra onu istediğimden daha nazik bir şekilde yere bıraktım.

Anahtarlarımı bulmak için ceplerimi yokladığımda anahtarların paltomda olduğunu hatırladım. Ellerimi onun ceplerine soktum. “Hey! Dokunmak yok,” diye tersledi Ally.

“Sanırım bunun için biraz geç kaldın,” dedim düz bir sesle.

“Hadi oradan!”

Anahtarları bulup kapıyı açtım ve onu, beş yıl önce burayı satın aldığımda emlakçımın heyecanla anlattığı giriş holüne doğru çektim. “İstedğin zaman gidebilirsin ama konuşmamız bitmeden gitmeye kalkarsan seni geri getirmeye devam ederim,” diye uyardım.

Kollarını göğsünde bağladı. “Bu berbat ötesi.” Paltom bir peelerin gibi etrafında dalgalanarak onu sarıyordu. Siyah beyaz fayanslara Ally’nin üzerinden vücut simi yağıyordu. *Lanet olsun*. Ben de aynı durumdaydım. Temizlik şirketi ya Kız İzci Grubu’nun el sanatları gösterisine ya da bir seks partisine ev sahipliği yaptığını düşünecekti.

“En azından bu konuda hemfikiriz.” Paltomu ondan alıp dolaba astım. Altında çok az şey olduğunu bildiğimden kendi paltosunu üzerinde bıraktım.

Ana kapının arkasından hüznü bir sızlanma duyuldu.

“Kaçırdığın diğer egzotik dansçı mı?” diye sordu.

“Harem kuruyorum,” dedikten sonra kapıyı açtım.

Otuz kiloluk çikolata rengi labrador kollarıma atladı. Brownie -hey, adı çoktan konmuştu tamam mı?- ile ben birbirimizi tanımaya çalışıyorduk, diğer yandan hâlâ köpek disipliniyi çözmeye çalışıyordum.

“Aman Tanrım, bir de köpek kaçırmışsın.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Brownie'yi yere indirdim, yüzünü sıkıştırıp başının üstünü öpmeden önce tüm vücudunu okşadım. Uzun bir günün ardından gelen selamlaşma, köpek sahiplenmenin en iyi ve beklenmedik kısmıydı. Bir çalışanımı alıkoymuş olmam Brownie'nin umurunda değildi, beni hâlâ seviyordu.

"Onu kaçırmadım, aptal. Sahiplendim."

Köpeğim gerginlikten habersiz ona doğru koştu. Kuyruğunu sallayarak mutlu bir şekilde havladı.

"Kapa çeneni, Brownie. Saat gece biri geçiyor. Komşuları uyandıracaksın."

Ally onu sevmek için yere çöktü.

"Dünyanın en yakışıklı çocuğu kimmiş? Seni sahiplendiler mi? Öyle mi yaptılar?"

Kuyruğu mutlulukla sağa sola sallanıyordu.

"Gel hadi," dedim ana kapıyı işaret ederek. "Şu aptal ayakkabılarını da çıkar."

"Tamam ama bunu sadece birkaç ayak tırnağımı kaybettiğimi düşündüğüm için yapıyorum, sen bana söylediğin için değil." Ayakkabılarını çıkarırken dudaklarından dökülen günahkâr inilti, pantolonumun içindeki durumu biraz daha zorlaştırdı.

Çıplak ayakla kaçmaya çalışması ihtimaline karşı ayakkabılarını çıkarmadan eve girdim.

Belki meraktan, belki de tüm bunları sonunda açıklığa kavuşturma ihtiyacıyla arkamdan geldi.

"Vay canına," dedi.

"Ne oldu?"

Salonla üst kata çıkan merdivenleri işaret etti. Sağ tarafta şöminesi olan duvarları ahşap panellerle kaplı bir çalışma odası vardı. "Bunu beklemiyordum. Senin yaşadığın yerin..."

"Zindanı olan ruhsuz, çok katlı bir bina olduğunu mu düşünüyordun?"

Omuz silkti.

"Ben de senin mali açıdan, tanımadığın insanların karşısında soyunmak zorunda kalmayacak kadar sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyordum," diye karşılık verdim.

"Neden umursuyorsun, Dom? Anlamıyorum. Hadi bana verdiğin tutarsız mesajlarından bahsedelim. Beni istemediğini söylüyorsun..."

“Düzelteyorum. Seni *istemek istemiyorum*.”

“Sen tam bir pisliksin. Beni istemek istemiyorsun ama özel bir konuşmaya kulak misafiri oluyorsun, beni bir striptiz kulübüne kadar takip edip sana özel bir dans yapmam için para veriyorsun. Sonra o kadar sinirleniyorsun ki, beni kaçırıp evine getiriyorsun.”

“Yanlış. Daha kulübe gitmeden önce kızgındım,” diye karşılık verdim.

“Senin umurunda bile değilim, Dom.”

Brownie’yi çağırmak için parmaklarımı şıktatınca beni mutfığa kadar takip etti.

Ally daha yavaş adımlarla arkamızdan geldi. Greta’nın getirdiği köpek kavanozundan bir ödül maması alıp Brownie’yi oturttum. Bu ikimizin de ustalaştığı tek komuttu. “Yavaşça al, dostum. Elimi ısırma,” dedim pati şeklindeki kurabiyeyi havaya kaldırarak.

Ancak Brownie’nin gözleri tek bir amaçla parlıyordu. Neredeyse elimin tamamını ağzına alacaktı. “Tamam, bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

Ally pes ediyormuş gibi içini çekip kavanoza doğru yürüdü. “Bak şimdi,” dedi. Ödül mamasını, bir kısmı başparmağının üzerinden dışarı bakacak şekilde yumruğunun içinde tuttuğunu gösterdi. “Otur,” dedi Brownie’ye.

İki kurabiye yeme ihtimali karşısında heyecanlanan Brownie poposunu yere koydu.

“Yavaşça,” diye uyardı Ally. Köpek heyecanlı bir timsah gibi öne atıldığında geri çekildi. “Hayır. Uslu çocuk ol.”

Bu sefer elini uzattığında Brownie ikramı dikkatlice elinden aldı.

“Aferin oğlum!” diyerek hareketini destekledi. Brownie marmayı yuttuktan sonra övgü karşısında mutlu bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Ally kendini beğenmiş bir tavırla bana döndü. “Ne? Büyürken köpeklerim vardı. Sana bu konuda yardım etmeyi teklif ederdim ama senden nefret ediyorum.”

Evet. Böyle bir durumumuz vardı.

“Gel hadi,” dedim bitkin bir şekilde.

“Nereye?”

“Üst kata. Böylece bu lanet pantolonu çıkarabilirim.”

“Seks yapmayacağız,” dedi dehşete düşmüş bir ifadeyle.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Ellerimi yüzüme götürüp saçlarımın arasına kaydurdım. “Beni gerçekten delirtiyorsun, Ally. Sadece konuşmak istiyorum, öncesinde bu pantolondan kurtulmam gerekiyor.”

“Ben niye seninle geliyorum?”

“Çünkü arkamı döndüğüm anda kaçacaksın. Hava soğuk, yorgunum ve gecenin bir yarısında seni bloklarca kovalamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“İyi. Yolu göster, patron,” Kibirli ve alaycı olmaya çalışsa bile ortaya çıkan şey sadece yorgunlukla teslimiyetten ibaretti.

İki bardağa su doldurup birini ona verdim. “Çıkalım.”

Yatak odam üçüncü kattaydı. Brownie merdivenlerde hızla yanımızdan geçti, biz ağır ağır yürürken peşinden geldiğimizden emin olmak için iki kez aşağı indi.

Ally’nin ikinci kattaki korkulukların üzerinden etrafı incelediğini fark ettim. “Burası ana yaşam alanı,” dedim ona. “Televizyon, şömine, kütüphane burada.”

Üçüncü kata ulaştığımızda evin arka tarafındaki yatak odama doğru ilerledim.

Odanın ortasında, hiç kullanmadığım şömineye bakan sayvanlı, büyük boy bir yatak vardı. Yatak geçtiğimiz yıl boyunca hiçbir yaratıcı eğlenceye tanık olmamıştı.

“Otur,” dedim yatağı işaret ederek. Brownie ayağa fırlayıp yastukların üzerine yerleşti.

Bu ikimizi de gülümsetti.

Ally tedirginlikle yatağın kenarına oturup bakışlarını odada gezdirmeye başladı. Komodinin üzerindeki bir şey dikkatini çektiğinde onu almak için eğildi. *Gurur ve Önyargı*’nın bir kopyasını suçlayıcı bir tavırla havaya kaldırdı.

Omuz silktim. “Dekorasyon amaçlı.”

“Kitap ayracı olarak kullanılan bir yeşil çay fişi var. Geçen haftaya ait,” diye meydan okudu.

“Bu gece cevap borçlu olan kişi ben değilim.” Soyunma odasına girip iki eşofmanla iki tişört aldım.

“Al bakalım,” dedim ona uzatırken.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Burada kalmayacağım, Dom.”

Bunu görecektik. “Tamam ama bana bağınıp çağırırken tangayla meme ucu bandı yerine bunları giymek daha rahat olmaz mı?”

“Haklısın.”

Kıyafetleri aldığıında ona kapıyı gösterdim. “Banyo orada. İstersen duş alabilirsin.”

Yatağımın üzerine döktüğü ısıltılı haleye baktıktan sonra bakişlarını büyük bir hevesle banyoya çevirdi. “Senin için sorun olmaz mı?”

“Duştan çıkmamı beklediğin sürece sorun yok.”

“Ben oradayken içeri girmeyeceksin, değil mi?” diye sordu usulca.

İçimde bir şeyler hareketlendi. Bunu sormak zorunda hissetmesinden nefret ediyordum. “Girmeyeceğim.”

“Tamam,” diyerek başını salladı.

“Kapının kilidi var.”

Tekrar başını sallayıp ayağa kalktı. Kapıyı kapattığında kilidin sesini duymayı bekledim ama gelmedi.

En azından o kadar korkunç bir canavar olduğumu düşünmüyordu.

İç çekerek soyunma odasına geri döndüm. Yeleğimi, gömleğimi ve mahvolmuş iç çamaşırımla kasık bölgesinde yarı kurumuş sperm olan pantolonumu çıkardım.

Banyomdaki musluk açıldığında orada neler olduğunu hayal etmemeye çalıştım. Ancak beyefendi olmak doğama aykırıydı. Duşumdaki çıplak kadından başka bir şey düşünmek yerine, külp te beni doruğa çıkarırken nasıl göründüğünü düşünmeye başladım. Gözleri kısılmış, dudakları aralanmıştı. Aptal ilkel yanım onun içine ne kadar sert boşalabileceğimi, açıkça kendi gözleriyle görmek istiyordu. Ta ki son bir itiş kalıncaya kadar...

İşte yine sertleşmişim.

Bir doktora görünmem gerekiyordu. Bu normal değildi.

Eşofmanımı giydim, başımla kollarımı tişörtüme sokup üzerime geçirdim. Ardından yatağa uzanarak onun çıkmasını bekledim.

Birkaç dakika sonra taptaze bir yüzle, saçları ıslak halde dışarı çıktı. Bol gelen kıyafetlerim üzerinden sarkıyordu. Onu kendime çekip sarılma dürtüsü o kadar kuvvetliydi ki, beni tekrar sinirlendirdi.

Bu yüzden sarılmak yerine kavgayı seçtim.

“Bu geceyi tek seçenek olarak göreceğ kadar kötü bir mali

KÜÇÜK BİR İYİLİK

sıkıntıya nasıl girdin?” diye sordum. “Para konusunda bu kadar sorumsuz musun?”

“Ah, güzel. Oradayken bana insan gibi davranmaya başlayacağından korkmuştum,” diye çıkıştı. Yatağın üstüne tırmanıp benden en uzak köşeye bağdaş kurarak oturdu.

Onu daha yakınımda istiyordum. Ona sarılıp parmaklarımı o ıslak buklelerin arasında gezdirirken her şeyi düzelteceğime dair ona söz vermek istiyordum. Elbette bunların hiçbirini yapamadım.

“O çatıda ve sahnede yüzünün halini gördüm. Orada olmak istemiyordun. Bunu yapmak istemiyordun, yine de yaptın.”

“Yapmak zorundaydım.”

“Neden?” Hayal kırıklığım açıkça ortadaydı.

“*Label*’dan maaş çekimi alamadım. Maaşım yatmadı, sorunun pazartesi gününe kadar düzelmeyeceğini söylediler. Paraya hemen ihtiyacım vardı.”

“Paraya ne için ihtiyacın vardı?”

Soğuk bakışlarıyla uzunca bir süre beni izledi. “Faturalar için.”

“Ne faturası?”

Ally bir süre hiçbir şey söylemedi. Sıkılan Brownie yatakta karnının üstünde sürünerek ona yaklaştı.

“Bu seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu sonunda. Brownie’yi uzun, nazik dokunuşlarla başından sırtına kadar okşadı. Keşke dokunduğu kişi ben olsaydım.

“Seni önemsiyorum.”

“Çok yorgun olduğum için şanslısın çünkü sana şu anda ne kadar aptalca davrandığımı seve seve anlatırdım.”

“Bana neler olduğunu anlat,” diye ısrar ettim.

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi anlamıyorum?”

“Beni önemseddiğini söylüyorsun. Benden etkilendiğin çok açık, hayatımı mahvettiğim konusunda sızlansan bile aslında benden hoşlandığını düşünüyorum. Ancak tüm bunlar benimle olmak istemene yetmiyor. Bu yüzden sana güvenemiyorum, Dominic. Sana içimi açıp hayat hikâyemi paylaşmayacağım. Bunu hak etmedin.”

Burnumu iki parmağımın arasına sıkıştırdım. “Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Ally.”

“Hangi doğrunun peşinde olduğunu anlamıyorum.”

“Kurallar var,” derken hayal kırıklığım yeniden artıyordu. *Neden bana istediğimi veremiyordu?*

“Biliyorum, Dom,” dedi nazikçe. “Bu kuralların senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum çünkü benim baktığım yerden, bir kâğıt parçasının hayatını nasıl yaşayacağını söylemesine izin verecek türden bir adama benzemiyorsun.”

“Bu kurallar senin güvenliğin için var,” diye çıkıştım.

“Benim korunmaya ihtiyacım yok!”

Brownie başını kaldırıp salak, şaşkın bir bakış attı.

“Özür dilerim, dostum,” dedi nazikçe. Bunun üzerine Brownie rahatlamış şekilde inleyerek tekrar uzandı.

“Bu oyunlara artık katlanamayacağımı söylüyorum, Dom. Oyun oynamak istemiyorum. Başımda çok fazla dert var, benimle oynamana izin vermek bana iyi gelmiyor. Çok incitiyor.”

Gözlerimi kapattım. “Seni incitmek istemiyorum, Ally.”

“Biriyle buluştuğumda arkamdan geldin, yetmedi kulüpte ortaya çıktın. Beni arzulamayı istemediğini söylüyorsun ama birbirimizi daha iyi tanımak senin fikrindi. Sırf benimle uğraşmak için yelek giyiyorsun. Sonra beni becermek istediğinde rahat hissedebilmek için çaresizce ihtiyacım olan işimi bırakmamı istiyorsun.”

“Ben pisliğin tekiyim.” Bunu başka türlü ifade edemezdim. Kontrollden çıkmış, bencil bir canavardım.

Yaklaşık elimi tuttuğunda kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim.

“Utanç sarmalına girmeden önce beni dinle. Beni o sahneye çıkmaya veya seninle o odaya girmeye sen zorlamadın. Senin için dans etmek istedim. Bana yaşattığın hayal kırıklığının aynısını sana hissettirmek istedim. Boşalmanı, kendini kötü hissetmeni istedim. Bana bunların hiçbirini sen yaptırmadın. Beni zorladığın tek şey dondurucu soğukta otobüs beklememektir, tamam mı?”

Elini sıkarak gözlerimi kapattım. “Seni bırakabileceğimi sanmıyorum.”

“Gerçek bir sebep sunmadan bu karşılıklı çekimle mücadele ediyorsun. Bana güvenip asıl sebebi söylemezsen, ben de kendi gerekçelerim konusunda sana güvenemem.”

Bundan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Ona

KÜÇÜK BİR İYİLİK

nedenini söylemek, her şeyi anlatmak istiyordum. Babamın bana bu kadar zarar vermiş olması tamamen benim hatamdı ama bunu ortaya dökemez, ona anlatamazdım. Kimseye anlatamazdım. Rus-solar kirli çamaşırlarını kimseye göstermezdi.

Sadece bunu telafi etmeye çalışabilirdim.

Brownie sanki kendimden nefret etmeye başladığımı hissetmiş gibi sürünerek yanıma gelip başını karnıma yasladı. İnsanın kö-peğinin olması harikaydı, yine de Ally'nin yatağında olması çok daha cazip geliyordu. Kendimi kaybetmeden önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

Elimi onunkinden çekerken, “Ne kadara ihtiyacın var?” diye hızlıca sordum.

“Ne kadar neye?” dedi kafası karışmış bir şekilde.

“Para. Bana ne kadar paraya ihtiyacın olduğunu söyle.” Bacak-larımı yatağın kenarından sarkıttım. Kasada para, masamda da çek defterim vardı. Bu duruma bir son verirdim.

“Senin paranı almayacağım.”

“Yabancılardan para almaya çok hevesliydin. O odada benim olduğumu bilmiyordun, yine de oraya isteyerek girdin. Birinden o parayı alacaktın, benden niye almıyorsun?”

Yatakta dizlerinin üzerine yükseldiğinde bir savaş tanrıçasına benziyordu. Gözlerinden alevler çıkarıp beni yakmamasına biraz şaşırdım.

“Çünkü sana hiçbir şey borçlu olmayacağım. Ne şimdi ne daha sonra.”

“Peki, yine de dans için sana borçluyum. Bunu hakkınla kazan-dın.” Saldırı benim her zamanki savunma yöntemimdi.

“Bunu benden bir veda hediyesi olarak kabul et,” dedi yataktan kalkarken.

Ayağa kalkıp kapıya varmadan önünü kestim. “Benden ne isti-yorsun, Ally?” diye soğukça sordum.

“Gerçeği,” dedi öfkeyle.

“Gerçeği mi? Tamam o zaman. Seni istemediğim bir an hiç olmadı. *Sadece* seni istiyorum. Çıktığın o pislikten daha iyi biri değilim. Seninle bir ilişki istemiyorum. Seni sistemimden çıkar-mak için hızlı, pis bir seks istiyorum. Fakat ikimiz de bunun yeterli olmayacağını biliyoruz. Kancalarını ruhuma geçireceksin ve...”

“Kapa çeneni! Ben sihirli bir siren falan değilim, aptal! Büyü yapıp seni baştan çıkarmayacağım.”

Kollarını yakalayıp sıkıca tuttum. “Evet, öylesin,” dedim sıkı-tığım dişlerimin arasından. “Bir striptiz kulübünde kahrolası panto-lonuma boşalmama neden oldun. Senin yanında kendimi kontrol edemediğim halde eğlenceli bir kaçamağın güzel olacağını mı dü-şünüyorsun? Ya sonra ne olacak?”

“Nereden bileyim?”

Duvarlardaki ses yalıtımına minnettardım.

“Ne önemi var? Artık masada ben yokum.” Şimdi daha ses-sizdi.

“Tabii yoksun çünkü direktesin,” dedim acı bir şekilde.

Kahverengi gözleri ateşle doldu.

“Seni bunu yapmaya iten lanet sebep neydi? İhtiyacın varsa maaşından avans istemen yeterli. Ne kadar istersen vereceğim. Sahneye çıkıp soyunma. Biraz kendine saygın olsun.”

Siktir.

Düşünmeden söylediğim aşırı aptalca kelimeler yüzünden kendi suratımı yumruklamak istedim. Bir an için Ally bunu benim yerime yapacakmış gibi göründü ama kolları hâlâ elimdeydi. Bu yüzden yapabileceği en iyi hareket karnıma vurmaktı, bunu çoktan hak etmiştim.

“Kendime duyduğum saygıdan *başka* bir şeyim yok.” Sesi kısık ve titrekti. “Hiçbir şeyim yok.”

“Neden? Neden hiçbir şeyin yok? Neden yabancıların karşısın-da dans edecek kadar paraya muhtaçtın?”

Titreyen elleriyle parmaklarımı teninden çekti. “Bundan sonra benimle ilgili diğer her şey gibi bu da seni ilgilendirmez,” dedi soğuk bir tavırla.

“Ally...”

“Sana şu andan itibaren ne olacağını söyleyeyim. Benimle bir daha konuşmanı istemiyorum. Adımın *bir daha* dudaklarından dö-külmesini istemiyorum. İdari bölümden bir şeye ihtiyacın olursa, o odada benden başka kim varsa onu ara çünkü seninle işimiz bitti. Artık flört etmek, birbirimizi tanımak yok. ‘Seni istiyorum ama sana sahip olamam,’ oyunları yok. Bitti. Beni koridorda gördüğün-de gözlerini kaçırıp ters yöne yürüyeceksin.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ya yapmazsam?” Buz gibi bir korku içimi yalayıp geçti.

“Malina’ya onunla ilgili bir seks rüyası gördüğünü söylerim. Şimdi eve gidiyorum, yani bana söyleyecek bir şeyin varsa bu son şansın.”

Söylemem gereken her şey, bilmeyi hak ettiği gerekçelerim, ona karşı hissettiğim duygular, geceleri yalnız kaldığımda onun hakkında düşündüklerim... hepsi dilimin ucunda kalakaldı.

“Sana bir araç çağırayım,” dedim.

Otomatik kapılar açıldığı anda Ön Büro Deena üzerime atıldı.

Bu kadının özel günler temalı kıyafetlerden oluşan bir gardırobu vardı. Bugün doğruca cömert memelerinin üzerinde duran orantısız kalplerin olduğu bir Sevgililer Günü kazağı giymişti.

“Bayan Morales, biraz konuşalım,” dedi sertçe.

İsteksizce onun dolgun vücudunu takip ettim. Kendisinden çok daha güzel, çok daha dik memeleri olan başhemşire Sandy ile paylaştığı şeker pembe ofisine girdim.

Kaçmayı düşündüm. O kucak dansını ve Dom’un beni arabasına bindirip evine götürüşünü düşündüm. Deena’nın sol elindeki devasa elmas yüzükleri düşündüm. Bay Deena ona böyle bir takı taktığına göre zengin bir adam olmalıydı. Deena’nın masasına oturup yargılayıcı bakışlarıyla beni izlerken çayından bir yudum alması için geçen yirmi saniyede birçok şey düşündüm.

“Babanızın hesabının vadesi geçti,” diyerek bariz gerçeği dile getirdi.

“Bunun farkındayım,” dedim sırt çantama uzanırken.

“Bu konuda ne yapacağız şimdi?” Bunu dudaklarının bile kıvrılmadığı yapmacık bir gülümsemeyle sordu.

Deena ile aynı ofisi paylaşacak kadar şanssız olan Başhemşire Sandy, masasında otururken gözlerini devirdi.

“Tam tutan hatırlamıyorsanız...” diyerek bilgisayar monitörüne döndü. Ekranda paralel evrendeki Deena’nın kucağında oturmuş, onu kötü ve huysuz bir canavar olarak görmeyen torunlarıyla gülümsediği bir duvar kağıdı vardı. “Bugün itibariyle borcunuz 5.327,94 dolar. Üzgünüm ama babanızın tahliye sürecini başlatmak zorunda kalacağız.”

Sesi hiç üzgün gelmiyordu.

Sandy bana anlayışlı bir bakış attığında bu toplantılardan kaçtanesine katıldığını merak ettim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Anlıyorum,” dedim. Piyango ve beklenmedik nakit para tanrıçasına bir dua göndererek çantama uzandım. Banka hesabımdaki her kuruşa karşılık gelen bir çek ile bir yığın buruşuk, ısıltılı banknot çıkardım.

Faith sabahın dördünde, iki şişe kaliteli şarapla birlikte fırında yeniden ısıttığımız acılı kanatları getirmiş ve birincilik ödülümü bırakmıştı. Bu birincilikten gurur duymam tuhaf mıydı?

Ayrıca özel dans için de bir çek getirmişti. Çeki kabul etmedim. Sadece ondan borç almayı kabul ettim çünkü en iyi arkadaşım cebinde her zaman birkaç yüz dolar nakitle dolaşıyordu.

“Seni seviyorum” ve “Borcumu ödeyeceğim” şeklindeki yanı sarhoş beyanlarım arasında Faith dökülmem için beni zorlamıştı. Dominic’le mekânda yaşadığımız anların yanı sıra tüm hikâyeyi baştan anlattırmıştı. Sonra bana inatçı, gururlu bir aptal olduğumu söylemişti.

“Hepsi burada.”

Deena’nın gözleri masasına koyduğum para destesini gördüğünde kısıldı. Nereden geldiği daha açık olamazdı. Üstelik geceden kalma göz makyajımın yarısı hâlâ duruyordu. Faith’in kulübündeki makyaj malzemeleri endüstriyel kalitede olduğu için tere, duşa ve sürtünmeye dayanıklı ürünlerdi.

“Ne oldu?” diye sordum. “Bunun için içki dükkânı falan soymadım.”

Deena’nın kahkahası neşesizdi. Ona köpek dişlerinden birinin çarpık olduğunu fark edecek kadar uzun baktım.

“Nakit kabul etmiyoruz, Bayan Morales. Biz *o tür* bir işyeri değiliz. Sırf babanız personelin gözdesi diye...” Sanki sakinlerine iyi davranmak bir suçmuş gibi Sandy’ye sert bir bakış attı. “Hayır kurumu işlettiğimiz sanılmasın.”

“Hayırseverlik beklemiyorum. Maaş çekimin ödemesinde sorun olması benim hatam değildi. Nakit param var. Yeterince.” Parayı ona yaklaştırdım.

Parmaklarını *Bond* filmlerinin kötü karakteri gibi havaya dikti.

“Evet, bu durum kesinlikle *benim hatam* da değil. Geciken ücretlerin tamamını şu anda bizim kabul ettiğimiz yolla ödeyemiyorsanız ve bu ayın faturası için kapora yatıramıyorsanız, personele babanızın eşyalarını toplatacağım.”

“Şaka yapıyor olmalısınız.”

Kötü Deena şaka yapmıyordu. Beni tehdit ediyordu. Beni mahvediyor, hatta yok ediyordu. Ancak şaka yapmıyordu. “Kabul formuyla sözleşmeyi okumamış olmanızın sorumlusu ben değilim. Nakit ödeme kabul etmiyoruz.”

“O zaman bankaya gidip parayı yatıracağım. Şimdi size bir çek yazacağım, pazartesi bozdurabilirsiniz.”

“İşler bu şekilde yürümüyor,” dedi şeytani bir neşeyle.

İşte o zaman bu kadının, babamı burada istemediğini anladım.

“Onu nereye göndereceksiniz?” diye sordum. Zaman kazanmaya, bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Gözyaşlarına boğulmakla Deena’nın som altın bileziklerinden birini alıp burnuna sokmak arasında gidip geliyordum.

Bugünlerde şeytani bir tahsilatçının yıllık maaşı neydi?

“Geleceğini planlamamış hastalar için devletin sunduğu olanaklar var.”

“Bunların hiçbirisi babamın hatası değil,” diye ısrarcı oldum. Kesinlikle bileziğini burnuna sokmayı seçecektim.

“Artık bunun bir önemi yok, değil mi? Şu anda ödenmesi gereken tutarın tamamı olmadan babanızın buradan bugün ayrılması gerekiyor. Bekleme listemiz faturalarını zamanında ödemeye hazır hastalarla dolu.”

Kendimi daha fazla tutamadım.

“Hastaların ailelerini taciz etme karşılığında bir şey mi alıyorsunuz? Geç ödemelerin önlenmesine yönelik bir teşvik sistemi falan mı var?”

Deena baykuş gibi gözlerini kırptırdıktan sonra altın bileziklerini düzeltti. *Yakalanmıştı.*

“Neden bahsettiğinizi anlamadım,” diye ciddi bir tavırla yalan söyledi. “Şimdi onu eve götürmek istemiyorsanız, biz Trenton dışındaki bir devlet tesisine transfer ederiz.”

Şu an içinde olduğum duruma gelene kadar farklı şekilde yapmam gereken birçok şey vardı. Aslında böyle bir lüksüm olmadığı halde kararlarımın çoğunu gurura dayanarak vermiştim.

Şimdi de tüm bunların bedelini babam ödeyecekti.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsiiin.

Kusmak veya öfke nöbeti geçirmek istiyordum. Ön Büro De-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ena'nın ruhsuz bir ölüm perisi gibi davrandığını kayda almak, ardından torunlarına büyükannelerinin nasıl bir pislik olduğunu bizzat göstermek istiyordum.

Her şey elimden kayıp gidiyordu, üstelik şu an yaşadığım en kötü senaryoydu. Zavallı babam... bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakmıştım.

Elimde tuttuğum iş telefonum titredi. Bakışlarım ekrandaki bildirime takıldığında hızla gözlerimi kırıştırdım. İnsan kaynakları departmanından geçici terfi ve işe başlama ikramiyesiyle ilgili bir e-posta gelmişti.

İçimde aniden bir umut yeşerdi.

Babamı, sağlık bakanlığı tarafından son on sekiz ayda üç kez soruşturma geçirmiş bir bakımevine göndereceğini neşeyle anlatan kadına doğru parmağımı kaldırdım. Asıl kaldırmak istediğim parmak bu değildi ama... "Bir dakika lütfen."

Bayan Morales,

Altmış günlük bir süre için üst düzey yöneticilerimizden birine kişisel asistan olarak yerleştirilmek üzere seçildiniz. Bu terfi, alacağınız maaş zammının yanı sıra hesabınıza aktarılan beş bin dolarlık bir ikramiyeyi kapsıyor. Yeni görevinizin ayrıntıları için pazartesi günü uğrayın.

Tebrikler!

"Yüce Tanrım," dedim alçak sesle. Rahatlayarak gözlerimi kapattığımda masamın karşısındaki kalpsiz robot iyi olup olmadığını sordu. *Beş bin dolar mı? Beş BİN dolar mı? Beş bin DOLAR mı?*

Deena'yı duymazdan gelerek telefonda banka uygulamamı açtım. Son dakikada kurtulmuştum, çek hesabımda beş bin dolar duruyordu.

Sandalyemden fırlayıp yumruğumu havaya kaldırdım. "Param var! Size bir çek yazacağım."

Nezaketsiz bir tavırla, "Çek mi?" diye homurdandı Deena. "Hah! Çekinizi kabul etmemi mi bekliyorsunuz?"

Telefonu yüzüne doğru tuttum. "Bu senin için yeterli mi?"

Muzaffer bir edayla çek defterimi çıkarırken Deena homurdandı.

Bazen çok iyi insanların başına iyi şeyler gelirdi. Babam bir ay daha güvendediydi. Gelen zamlarla birlikte belki hafta içi birkaç akşam, hatta hafta sonlarında evin tadilatı için izin yapabiliyordum. Gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Bu isimsiz yönetici, bu hayatta benim için önemli olan her şeyi kurtarmıştı.

Bunu başaracaktım. Bunu atlatacaktım. İyi olacaktım.

Sert bir hareketle çeki imzaladıktan sonra beni lise öğrencilerinden biri sanan babamın yanında bir saat kalıp kahvaltı yaptım. Ardından şubat rüzgârının, yanaklarımdan akan gözyaşlarını ve endüstriyel striptiz kulübü makyajımı dondurmasına aldırmadan otoparkta on dakika boyunca ağladım.

Kader beni, kendi başıma kurtulmamın mümkün olmadığı bir girdaptan kurtarmıştı.

Bu yönetici her kimse şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistan olacaktım.

“Bir hata olmalı,” dedim tiz bir sesle. İnsan kaynakları temsilcisinin bana verdiği, ilkinden çok daha hoş olan gizlilik sözleşmesini inceliyordum.

“Hayır, Bayan Morales. Her şey orada yazıldığı gibi. Bay Russo’nun yardımcısı, Greta’nın yerini alacaksınız. Greta iki aylık bir Avrupa turuna çıkıyor. Çok heyecan verici, değil mi?”

“Heyecan verici,” diye tekrarlardım başım dönerken.

Gururum yoksulluğumla savaşıyordu.

Bu sabah uyanır uyanmaz banka hesabımı kontrol etmiş, maaşın yattığını gördüğümde yatakta *boogie* dansı yapmıştım. Hesabımda para vardı. Bazı faturaları ödemeye, başka bir kutu alçıpan vidası ve kendime biraz *gerçek* yiyecek almaya yetecek kadar param vardı.

Başlangıç ikramiyesinin tamamını zaten babamın gecikme ücretleri ile kapora ödemesi için harcamıştım. İş geri çevirmeyi göze alamazdım.

Ancak Dominic Russo’ya tam bir pislik gibi davranmayı göze alabilirdim.

Beni buna mecbur etmişti. Güvenli bir mesafede kalarak beni şirketten göndermeye gücü yetmediği için bunu daha yakından, bizzat yapmayı deneyecekti.

Yakışıklı çok fena yanılıyordu çünkü karşı koymaya gücüm vardı. İnatçılığım, lanet Pasifik Okyanusu’ndan bile daha geniş ve derindi. Pençelerimi hem işe hem ona geçirebilir, hatta *onun* işi bırakmasını bile sağlayabilirdim.

“Çok şanslısın,” diye fısıldadı imalı bir tavırla. “O kadar yakışıklı ki, ona doğrudan bakmak bile insana acı veriyor.”

Değil mi ya? Bir de orgazma ulaşırken onu izlemeyi, kırk sekiz saat boyunca o ilkel iniltilerini tekrar tekrar canlandırdıktan

*sonra birdenbire ilkelerin olduğunu hatırlayarak vibratörü paltı-
madan durmayı dene.*

Mantığımı kullanıp bu düşüncemi onunla paylaşmamayı seç-
tim.

*Görüldüğü üzere otokontrolüm vardı. Bunu başarabilirdim.
İşimi yapabilir, bu adamın hayatını mahvedebilir ve babamın evi-
nin tadilatını bitirebilirdim. Evi satıp babamın birkaç yılını güven-
ce altına aldığımda o kahrolası mango margarita'yı alabilirdim.
Belki de o durumda doğruca bir şişe tekila içmek daha iyi olurdu.*

Ruhumun bir kısmını daha isteyecek başka bir kâğıt parçasını
uzattı. “İşte iş sözleşmen,” dedi neşeyle. “İstersen okuyabilirsin.
Oldukça anlaşılır bir metin. Tek yeni madde Bölüm J’de yazılı.”

Bölüm J’ye geçtim.

“Çalışan, sözleşme süresi boyunca başka bir işte çalışmaya-
caktır.”

Seni sinsi pislik.

Bu kâğıtları alıp kâğıt kesici olmasını garantileyene kadar Ya-
kışıklı’nın kışına sokmak gibi kısa ama eğlenceli bir fantezim var-
dı. Sonra onun kışını düşünmeye başladım. Şans eseri, sözleşme-
nin her iki tarafı için geçerli olan tazminat bölümü dikkatimi çekti
ve o an onurumun gerçekten satın alınabileceğine ikna oldum.

Kâğıtları imzalarken kalemi çok sıkı tuttuğum için parmağıma
kramp girmişti. İnsan kaynakları temsilcisi, yeni kişisel cehenne-
mimde ihtiyacım olmayacak talimatları verdiği sırada kendimi ne-
şeyle gülümsemeye zorladım. Yolu zaten biliyordum.

İlk içgüdüm gidip tüm öfkemi kusmak oldu, tabii bunu yapar-
sam beni sinirlendirdiğini bilme memnuniyetini yaşardı. Eğer gi-
zem onu bu kadar rahatsız ediyorsa, o zaman bu orospu çocuğu...
bir saniye, hayır. Annesi iyi bir insandı. Bu *alfapislik* acı çekecek-
ti, bunun için elimden geleni yapacaktım.

Bay Alfapislik şu anda burada değildi.

Buna rağmen sadece onun bölümüne açılan kapıdan bakmak
bile beni sersemletmişti. Hissettiklerimin sebebinin, doğru olanı
yapmak ve peynir eksikliğinin bir birleşimi olduğunu düşündüm.

Orada durup uzunca bir süre Greta’nın boş masasına baktım.
Hayatımın geri kalanında uzak durmak istediğim adamdan yalnız-
ca birkaç adım uzakta olacaktım. İki ay boyunca her gün, bütün

günüm burada geçecekti. Birimizin patlaması kaçınılmazdı, o kişinin ben olmasını *gerçekten* hiç istemiyordum.

“Yönetici Ally, kariyer basamaklarını tırmanıyor.” Linus kırmızı mürekkeple düzeltilmiş bir tomar kâğıdı avucuna vurarak karşımda belirdi.

Greta’nın çöp kutusunu alıp içine kusma dürtüme direndim.

“Öyle görünüyor. Greta’nın bir gezi planladığını bilmiyordum.”

Özel antrenörüyle şekillendirdiği omuzlarını silkti. “Sürpriz bir yıldönümü gezisiymiş gibi görünüyor.”

“Yıldönümü demek.”

“Sen iyi misin?” Kaplumbağa kabuğu desenli gözlük çerçevesinin ardından bana baktı. “Her zamankinden daha solgun görünüyorsun.”

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Her şey yolunda.”

Ardından hiçbir şey yolunda gitmemeye başladı çünkü Dominic Russo kollarını kıvırdığı gömleği ve lanet bir yelekle, dünyanın yarısına sahipmiş gibi bana doğru geliyordu. Artık o çöp kutusuna ihtiyacım olabiliirdi.

“Ally,” dedi sertçe.

Yüzüne sersem bir ifadeyle baktım. Bir melek korosuna dönüşerek cuma gecesini bütün ayrıntılarıyla hatırlatan kadınlık organlarıma lanet ediyordum. Acımasızca kalçama saplanan parmaklarının hissini, boşalırken çıkardığı uzun iniltisini hatırlıyordum. Orgazmının altına doğru sıcak, sırlıslık yayılışı ve duş jelinin sandal ağacı kokusu aklımdaydı.

Yanımdaki adama doğru başını sallayarak, “Linus,” dedi Dominic.

Bir plağın çizilmesi gibi her şey bir anda bozuldu.

“Günaydın?” Ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı çünkü Linus görünmez bir tenis maçı yapılmış gibi bir ona bir bana bakıyordu. Eğer tenis öfke raketleriyle vurulan bir nefret topuyla oynanıyor olsaydı, o zaman *Wimbledon*’ın* tam ortasında olduğumuz söylenebilirdi.

* *Wimbledon* Tenis Turnuvası, tenisin en eski ve en prestijli turnuvasıdır. Avustralya Açık, Fransa Açık ve Amerika Açık ile birlikte dört büyük *Grand Slam* turnuvalarından biridir. (ç.n.)

“Bunlar senin için yukarıdan geldi,” dedi Linus düzeltilmiş belgeleri verirken.

Dominic şeytani, alfa, aptal, mavi bakışlarını benden ayırıp kâğıtlara baktı.

“Bu sefer çok daha az kırmızı işaret var. Bunu bir kazanç olarak düşünebilirsin,” dedi Linus.

Dominic hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı.

Aceleyle uzaklaşmadan önce, “Pekâlâ, ikinizin arasındaki bu... sıcak mesele her neyse sizi onunla baş başa bırakıyorum,” dedi Linus.

Tekrar birbirimize bakmaya başladık. Aramızdaki hava söylemediğimiz şeylerle titreşiyordu. İçimde birikenler yüzünden gerçekten patlayıp patlamayacağımı merak ettiğim, birbiriyle çatışan çok fazla duygu vardı. Sonrasında iğrenç bir an boyunca halıya yapışan vücut parçalarını temizlemenin ne kadar süreceğini düşündüm.

Muhtemelen tüm zemini değiştirmek çok daha kolay olurdu.

“İçeri gel, Ally,” dedi Dom ofisine yönelerek.

Neredeyse dilimi ısınyordum ama o bok kafalının emrettiğini yaptım. *Görüldüğü gibi rol yapabiliyordum.*

Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret ettiğinde onun da kendi sandalyesine oturmasını bekliyordum. Şu ana kadarki taktiği aramızda büyük nesneler tutmaktı. Bu yüzden masasının önüne yaslandığında başımın belada olduğunu biliyordum.

Aramızda bariyer yok.

Savunma amaçlı bir hareketle koltuğun arkasına geçtim.

Dudakları kıvrılırken kollarını göğsünde bağladı.

Kollarındaki seksi dövmeyle bakmamaya çalıştım. Dışarıdan şık ve havalı görünmesine rağmen birkaç katman derine inildiğinde Dominic Russo ilkel, vahşi bir seks tanrısıydı.

“Boşluğu doldurduğun için teşekkür ederim.”

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için gözlerimi kırıştırdım başımı salladım.

“Doldurmak mı?” diye tekrarladım.

“Konuşuyormuş.”

Beni sinirlendirmeden beş saniye bile dayanamamıştı.

“Bu işe yaramayacak,” dedim kibirli bir tavırla.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ne işe yaramayacak?” Tamamen aptalca davranarak keyiflenmiş gibi görünüyordu.

“İşi bırakmıyorum. Elinden gelenin en kötüsünü yap, Yakışıklı. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin aptal yüzünü bir daha asla görmek istemediğimi açıkça söylediğim halde beni buraya getirmek için...”

“Ne yaptığımı düşünüyorsun? Greta’yı iki aylık bir tatile mi gönderdim?” diye alay etti.

“Bu saçmalık için beni özel olarak seçtin.”

“Evet,” diye itiraf etti.

Yine inkâr etmesini bekliyordum, o yüzden tartışmamın bir sonraki noktasına geçmek için çabalamak zorunda kaldım. Bu şekilde bir yere varamamıştım.

“Güvendiğim tek kişi sensin.” Bunu normal bir şeymiş gibi söylüyordu.

“Bana güveniyor musun? Senin ne biçim ilişkilerin var, Dom?”

“Seninle birkaç... samimi an paylaştık,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek. “Hiçbir zaman bu bilgiyi ifşa etmedin veya bana karşı avantaj elde etmek için kullanmadın.”

Aniden, dayanılmaz bir bitkinlik hissettim. Yer çekiminin etkisi arttıkça omuzlarım çöküyordu.

Her şeyi fark eden pislik bunu da yakalayarak masasından kalktı. “Otur. Yürüyen bir ölüden farksızsın, üstelik daha pazartesi sabahındayız.”

Beni sandalyelerden birine zorla oturttu. Dominic odanın bir köşesinde tıkrdayarak bir şeyler yaparken yüzümü ellerimin arasına alıp yavaş, sakinleştirici nefeslerle enerjimi topladım.

“Bunu işten ayrılman için yapmıyorum,” dedi alçak sesle.

“Beni kontrol etmek için yapıyorsun. Sözleşmede başka yerde çalışmama maddesini gördüm. Barda çalışırsam veya amatör gecede bir kez daha sahne almaya karar verirsem, sözleşmeyi ihlal ettiğim için kovulurum.” Bunu aptalca bir akıl oyunu olarak yaptığına, hayatımla bir kuklacı gibi oynadığına iliklerime kadar inanmak istiyordum. Derinlerde bir yerde ise bunun çok daha kötü bir şey olduğundan endişeleniyordum.

Dominic Russo benimle ilgilenmeye çalışıyordu.

“Hâlâ dans dersi verebilirsin,” dedi.

Kontrolcü, şefkatli, manipülatif orospu çocuğu.

“Verebilirim, öyle mi? Ne kadar cömertsin.”

“İşi istiyor musun, istemiyor musun?” Tekrar önümde durarak elindeki fincanı tabağıyla birlikte bana uzattı. Adam bana çay yapmıştı ve programını kontrol edip kahrolası kıyafetlerini kuru temizlemeden almam için astronomik miktarda para ödeyecekti. Tek yapmam gereken ruhumu çiğneyip imza atmaktı.

“İşi istiyor muyum? Evet. Acımanı istiyor muyum? Hayır. Seni orgazma ulaştırdığım için teşekkür etmeni? Kesinlikle hayır. Kovulup kovulmamamın senin insafına kalmış olmasını? Asla.”

“Bu senin seçimin, Ally.” Şaka yapmıyor, kararı bana bırakıyordu. İşi kabul edip gururumu kapının dışında bırakabilir ya da başım dik bir şekilde buradan çıkarak babamın eşyalarını toplayabilirdim... çünkü hiçbir yönetici maaşı, bar vardiyası sayısı ve dans dersleri onu ihtiyaç duyduğu yerde tutmaya yetmezdi.

O anda olabilecek en kötü şey oldu.

Gözlerim yanıp yaşarmaya başladı. Düğümlenen boğazımdan aşağı bir yudum çay gönderdim.

“Yapma,” dedi sertçe.

“Neyi?” Sesim hırıltılıydı.

“Bunu sakın yapma, Ally.”

“Neyi yapmayayım? Ağlamayayım mı? Neden olmasın ki? Zaten şu ana kadar senin önünde kendimi küçük düşürmekten başka bir şey yapmadım. İkimizden birinin bundan başka bir beklentiye girmesinin gerektiğini hiç sanmıyorum.” Acınası, ağlamaklı bir kahkaha attım.

Görüşüm ön cama yağan sağanak yağmur gibi bulanık olsa bile Dominic’in paniğin eşiğinde olduğunu görebiliyordum.

Bana uzandı, ardından ellerini cebine sokmanın daha iyi olacağını düşündü. Ellerinden birini hemen çıkarıp yüzünü ovuşturdu.

“Sen bundan daha güçlüsün, Ally. Öyle davran.”

Bu saçma, sert hatırlatma duygularımı kahramanca dizginlemem için yeterliydi. Gözlerimdeki ıslaklığı yok etmek için bir dakika kadar gözlerimi kırpmadan tavana bakmak zorunda kalsam bile sonunda başardım.

Dominic rahatlamış görünüyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Ayağa kalktığımda fincan hâlâ elimdeydi çünkü çay sinir bozucu derecede muhteşemdi, ayrıca o fincanı geri alamayacaktı. “Güvenimi boşa çıkarma, Yakışıklı,” diye uyardım.

Hiçbir söz vermedi. Sadece hafifçe başını salladı.

“Sahip olduğun en iyi ikinci asistan olacağım ama hiçbir şekilde eskiye dönmek yok. Sırlarını saklamam konusunda bana güvenebilirsin. Bana gelirsek, sırlarımı saklama konusunda sana asla güvenmeyeceğim.”

Gözleri fırtınalıydı, artık maviden çok griydiler. Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. “Cuma gecesi hakkında,” diye başladı.

Elimi kaldırdım. “O geceden asla bahsetme. İkimiz için de cuma gecesi hiç yaşanmadı.”

“Ve bir daha hiç yaşanmayacak,” dedi sertçe. “Sözleşmen buna izin vermiyor.”

Bu zorba pisliği George’un Köy Pizzası’na girdiği güne pişman edeceğime dair hayali bir kan yemini ettim.

“Bana kahvaltı söyle. Kendine de bir şeyler al, solgun görünüyorsun. Saat onda toplantımız var.”

DOMINIC

Kahvaltıda bana sade, ince çekilmiş yulaf ezmesi sipariş etmişti.

Salı günü yalnızca e-postayla iletişim kurma kuralı koydu. Çarşamba günü sokağın aşağısındaki fırından aldığım simidi ona verdiğimde doğrudan çöpe attı. Perşembe günü bir toplantı için binadan çıktığımızda baristaya *chai latte*'min köpüğüne “göt” yazmasını söyledi.

Günler geçtikçe açık kapımdan bakıp Ally'yi görmek hem rahatlatıcı hem de korkunç bir işkenceye dönüştü. İlk gününde kazara göz göze gelmelerimiz çok sık yaşandığı için bilgisayar monitörünü masasının karşı tarafına taşıyıp sırtı bana dönük oturdu.

Sevgililer Günü'nde ona bir şeyler verebilmek için kattaki her asistana bir çiçek aranjmanı sipariş ettim. Lanet çiçekleri saklaması için kartı “Linus'tan” şeklinde imzaladım.

İlk hafta geçip ikinciye girdiğimizde bana karşı buz gibi profesyonel tavrını sürdürdü. Mümkün olduğu kadar birbirimizden uzak duruyorduk. Düşmanca e-postalar veya flörtöz mesajlar yoktu. Bir şeyi imzalamam gerektiğinde ofisime bir stajyer gönderiyordu. Ben de ona bir soru sormak istediğimde ekibin yarısına e-posta gönderiyordum.

Bu süreçte ellerimi lanet aletimden uzak tutmuştum. Ally hemen ofisimin önündeyken doğru hissettirmiyordu. Her gece o kucak dansını yeniden yaşıyor olmama rağmen kendime hiç dokunmadım. Bu duruma Ally'den başka kimse son veremezdi. Aletimin üzerinde sanki onun şahsi seks oyuncağıymış gibi gidip geldikten sonra aksi mümkün değildi.

Mahvolmuştum ve bunu kabul etmek beni biraz rahatlatıyordu.

Ancak sessizliğini sürdürüp benden tamamen uzaklaşması, itinayla koruduğum dış duvarımda çatlaklar yaratmaya başlamıştı.

Üçüncü haftada tam bir enkaz halindeydim. Bu kadar gerginlikle çalışamazdım. Acilen alkol bağımlılığı geliştirmem gerekiyordu.

Beni ayakta tutan tek şey, o bal rengi gözlerin altındaki koyu halkaların yok olmaya başlamasıydı. Yanaklarındaki çöküntüler artık o kadar belirgin değildi. Ally hâlâ öğle yemeğini yanında getiriyordu ama artık düzgün yiyeceklerle besleniyordu. Şimdi çözülmesi gereken başka bir gizem vardı. İşe garip morluklar ve bandajlarla geliyordu.

Boş zamanlarında ne yapıyordu? Beynim takıntılı bir şekilde soruyu tekrar tekrar soruyordu. İtaatkar bir ilişki içinde miydi? Büyük, sakar bir köpeğe mi bakıyordu? Yeni bir hobi olarak figür oymacılığına mı başlamıştı?

Saatlerimi ona asla soramayacağım soruları düşünerek geçiriyordum. Masasının yanında oyalanmak için bahaneler uyduruyordum. Her gece hiçbir şey söylemeden onun gidişini izliyor, benimle eve gelmesini diliyordum. Bütün gün onu görüp onunla konuşmamak mı, yoksa ne yaptığını öğrenmeden gidişini izlemek mi daha kötüydü bilmiyordum.

Bu geceki etkinliği nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ally ile flört etme cüretini gösteren tasarımcı Christian James, yeni koleksiyonunu piyasaya sürüyordu. *Label* ekibinin büyük bir kısmı gibi biz de hem defileye hem etkinlik sonundaki partiye davet edilmiştik.

Ally'nin şık kıyafetlerle bir partide dolaşmasını izlemektense gözlerimi kaşıkla oymayı tercih ederdim. Aynı zamanda onun tek başına gitmesine de izin veremezdim. Özellikle çapkın bir tasarımcının ona aptal gamzelerini göstererek kendi başarısını kutladığı bir partide yalnız olamazdı.

Tam adını anmışken ruhumu ele geçiren kadın kapı eşiğinde belirdi.

“Evet?” dedim ters bir şekilde.

Öfkem onun üzerinde doğru etkiyi yaratmış gibi görünmüyordu, aksine onu cesaretlendirmişti.

Kırmızı pantolonunun geniş paçalarının altından görünen yeni gri süet *stiletto*'larıyla ofise doğru yürüdü. Yüzü bana dönük olduğu için minnettardım, böylece kışına hayran değilmiş gibi davranmak zorunda kalmayacaktım.

“Bunlar Dalessandra’dan.” Bir yığın düzeltiyle dolu kâğıdı masama bıraktı.

Cümlelerim fazlasıyla keskin bir kırmızı kalemle katledilmiş gibi görünüyorlardı. İlk sayfanın kenarında bir not vardı.

Yanıma gel.

Ofisine çağırılmışım.

Ally’yi buraya taşımadan önce kaydettiğim tüm ilerleme kaybolmuştu. Elimdeki işe odaklanamamıştım çünkü asistanımı arzulamamaya çalışmakla çok meşguldüm.

Sessizce küfrettim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Ally.

Henüz kapıya doğru koşmamıştı. Çöküşüme ön sıradan tanık olmayı umut ediyor olmalıydı ve bunun için bile mutluydum.

“Bir sorun mu? Hayır, Malefiz. Sorunlar var. Buna Buz Kıçlı Donuk Asistan’ımı düşünmeden duramadığım, ayrıca işimi yaparken pislik babamın koyduğu standartlara yaklaşmadığım gerçeği de dahil.”

Bana uzun, öfkeli bir bakış attıktan sonra gözlerini devirdi. “Off. Burada bekle.”

Ally odadan çıktı, lanet olsun ki kışına baktım.

Elinde bir dosyayla kaşlarını çatarak içeri girdi. “Bu arada bana bunu yaptırdığın için sana çok sinirliyim.”

“Neyi yaptırdığım için?” Benimle çok heceli kelimelerle konuştuğu için acınası bir mutluluk içindeydim, dosyayla yüzüme vurmasına bile izin verebilirdim.

“Bu, iki yıl öncesine ait inanılmaz çirkin kışlık paltoların çekimi. Baban buna onay vermiş.”

Sayfaya göz attım. Bej ve gri tonlarında uyku tulumlarına benziyorlardı. Modeller, soluk gri bir arka planın önünde tuhaf bir şekilde kambur duruyorlardı.

Klasörden bir sonraki sayfayı çıkardı. “İşte seninkilerden biri.” İlkine benzer şekilde bunda kışlık botlar vardı. Modeller stüdyoda kare, ahşap platformlardan kurulmuş bir setteydi. Babamın yerine geçtikten sonra öncülük ettiğim ilk çekimlerden biriydi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Aptal numarası yapma. Bunun için yeterince sevimli değilsin,” diye karşılık verdi. “Seninkinin daha iyi olduğu ortada.”

“Linus ile Shayla yardım etmişti.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bu sabah giyinirken veya evini dekore ederken onlardan yardım aldın mı?”

“Hayır,” diye mırıldandım.

“Linus ve Shayla ile birlikte hazırladığınız çekimin ne kadar iyi olduğuna bak,” dedi sayfaya dokunarak. “Sen işini gayet iyi yapıyorsun, Dominic. Baban bok gibi bir zevki olmasına rağmen kendisinin harika olduğunu düşünüyordu. Senin ise harika bir zevkin var fakat berbat olduğunu düşünüyorsun.”

“İşimi yaparken başkalarının görüşlerine itimat ediyorum.”

“Bu işin diktatörlük gibi yürütülmesi gerektiğini kim söyledi? Başkalarının tecrübelerine tabii ki *güvenmelisin*. Bunu bir ego gösterisi yerine bir takım çalışması haline getiriyorsun, üstelik işe yarıyor. Bir sonraki sayfaya bak.”

Dergide yer verdiğimiz markaların ürün satışlarını gösteren bir tabloydu. “Senin hazırladığın sayfa babanınkinden iki kat daha fazla satıldı.”

“O göreve geldikten sonra okur sayımız arttı,” diye savundum.

“Bak. Oturduğun yerde kendine acıma partisi yapmak istiyorsan yap ama eninde sonunda bu işi yapabileceğin fikrine alışsan iyi olur. Baban zevksizdi, burada demir yumrukla hüküm sürüyordu. Ona bu imkânı annen tanıdı. İş farklı şekilde yürütmen daha iyi olmasan bile kötü olduğun anlamına da gelmez.”

Başka bir sayfaya geçtim. Sorumlu olduğum bazı internet içeriklerinin ziyaret edilme istatistikleriydi. Brownie’nin beni öptüğü video son on iki ayda yayınladığımız en popüler videolardan biriydi.

“Bunları neden derleyip hazırladın?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Sana şimdiye kadar sahip olduğun en iyi ikinci asistan olacağımı söylemiştim. ‘Kafayı Yeme Patron’ dosyası hazırlamazsam nasıl iyi bir asistan olurdum ki?”

Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Bu benimle tekrar konuştuğun anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Duraksamadı bile, omzunun üzerinden bandajlı ortaparmağını kaldırmakla yetindi. “Hayır. İşine dön. Surat asma saatlerin yapılacaklar listeme engel oluyor.”

“Bu gece nasıl görünmek istiyoruz?” dedi Linus parmağını çenesine hafifçe vurarak.

Label’daki Gardırop’un derinliklerine doğru bakıyorduk. Genellikle memelerimi toparlayarak sımsıkı tutan her şeyi almaya hazır olurdum ama bu gece daha fazlasını istiyordum.

“Kendimizi güzel ve ateşli hissetmek istiyoruz,” diye karar verdim. “Elinde bunu sağlayacak bir mucize var mı?” Olmalıydı. Son birkaç ayı kendimi bir çöp torbası gibi hissederek geçirdiğim düşünüldüğünde parlak, ısıltılı bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Striptizcilik yapmam yetmezmiş gibi neredeyse babamın bakımevinde atılmasına neden olmuşum. Ardından küçük ailemi ayakta tutmak için şeytanla bir anlaşma yapmıştım.

Linus beni baştan aşağı süzerken şekilli kaşını şüpheyile kaldırdı. “Makul derecede çekici ve orta derecede iddialı olanla yetinir misin?”

“Yetinmem.”

“Hımm.”

“Bana ‘bunun için mucize gerek’ mırıldanmanı yapma, Linus. O muhteşem ellerinde bir şeyler olduğunu biliyorum.”

Gözlerinde şeytani bir parlaklıkla raftan bir elbise torbası çıkardı.

“Peki, madem öyle diyorsun...”

“Nedir o?”

“Soru sorma. Git giyin çünkü makyajınla saç dediğin o fare yuvası için en az bir saate ihtiyacımız olduğunu biliyorsun.”

Ona bakarak gözlerimi devirdim. Eleştirileriyle birlikte çantayı alıp tualete doğru ilerledim.

Linus’un geçmiş yaşamında insanları hayattan bezdirdiği için okuldan atılan kötü bir amigo kız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çantayı açtığımda ise tüm bu acımasız düşünceler kafamdan uçup gitti.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Aman Tanrım.” Torbanın içinde bir mucize vardı ve Linus Feldman benim peri babamdı.

Kendimi lanet bir Külkedisi gibi hissederek odaya geri döndüm. Külkedisi’nin peri annesi ona seksi, tenini saran kırmızı renkte -ben Dominic Russo’nun kırık kalbi kırmızısı demeyi seviyordum- bir elbise verseydi aynı olurduk.

Yavaşça kendi etrafımda dönerken, “O kadar da korkunç değil,” dedi Linus. Elini uzattığında parmaklarının ucunda, bantlarından tuttuğu bir çift altın rengi *stiletto* sallanıyordu. “Bunları giyecek, ne kadar acıttıkları konusunda sızlanmayacaksın.”

Görev duygusuyla başımı salladım. İtaatkar bir Külkedisi’ydim.

Makyaj bölümünde hızlı bir tur atıp saç maşasıyla mucize yaratan bir adamın koltuğunda yarım saat oturduktan sonra yepyeni birine dönüştüm. Artık patronunu arzulayan üzgün, zavallı yeni kız yoktu.

Hayır. Şehveti hak eden nefes kesici bir tannıçaydım.

Elbise. O lanet elbise tenime yumuşacık dokunuyordu ve koyu bir kırmızıydı. Eteği, sağ bacağımdaki yırtmaçla ikiye ayrılıyordu. Hafif, şifon kumaş katmanlar halinde dökülüyordu. Yürüdüğümde -Linus’un deyimiyle süzüldüğümde- arkamda bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Üst kısmı göbek deliğimin bir santim yukarısında bitiyor, New York kışı solgunluğundaki tenimi ince bir çizgi halinde ortaya seriyordu. Kısa kolluydu, dekoltesi olmamasına rağmen göğsümü sarma şekli neredeyse günahkârdı. Elbisenin sırtındaki ipek bağcık memelerimi alttan sıkıca kavrayarak arka tarafta birleştiriyor, her hareketimle tenimde bir okşama hissi yaratıyordu.

Mesele sadece kıyafet değildi. Kusursuz dumanlı gözler, cecur dudaklar veya seks yapmış gibi duran saçlardan ibaret değildi. Tüm bunların altında kim olduğumu hatırlıyordum. Stresin, kırılan tınakların, ucuz kıyafetlerin ve uyku düzenini yeniden yakalama çabasının altında ne olduğunu biliyordum. Ben Ally Morales’tim, bir adamın kabulünden ya da reddedişinden çok daha derin bir değerim vardı.

“Vay canına,” dedi Linus.

Gerçekten vcy canına. Yansıma onay vererek başımı salladım.

“Bu elbiseyi hangi cehennemden buldun?” diye sordum.

Elbisenin kolundan başıboş bir tül parçasını kopardı. “Geçen seneki bir çekimden kalanların arasındaydı. Hiç kullanmamıştık. Modellerin hiçbirine uymadı çünkü bu elbise için gereken şey...” Memelerimi işaret etti, elbise kesinlikle onlara özel dikilmişti. “Christian’ın tasarımlarından biri. Bu gece seni bu elbisenin içinde görmek hoşuna gidecektir.”

Sesinde bir muziplik sezmiştim.

“Neyin peşindesin, Linus?”

Masumiyetin vücut bulmuş hali gibi kollarını iki yana açtı ama dudaklarında beliren sinsi gülümseme aksini söylüyordu. “Peri babanın gizli bir nedeni olmasına gerek yok.”

“Artık daha çok şüpheleniyorum.”

“Git ve sakın çuvallama,” diye talimat verdi.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordum.

Eliyle kusursuz siyah takım elbisesini göstererek, “Bu halde mi?” dedi alayla.

“Ah, evet.”

“Gelemem. Çocukların okul etkinliği var.”

“Çocuklar mı? Senin çocukların mı var?”

“Neden herkes buna bu kadar şaşırıyor?”

Telefonunu çıkarıp küçük Jasper, Adelaide ve Jean-Charles’ın beş dakikalık bir slayt gösterisini izletti.

Aşağıya indiğimde hâlâ sersem gibiydim. Bu işte gerçekten hoşuma giden şeylerden biri araba servisiydi. Aracın arka kapısını açan Nelson değil, bir kadın sürücüydü ve arka koltukta çok şık görünen Dalessandra oturuyordu.

“Birlikte gidersek yolda biraz sohbet edebileceğimizi düşündüm,” dedi koltuğa vurarak.

Herkesin hayatında bir an durup nefes aldığı, gerçekte kimin hayatını yaşadığını merak ettiği anlar vardır. Yanımda moda sektörünün en etkili ikonlarından biriyle, onun için özel olarak hazırlanmış belli olan bir limuzinle şehir merkezinde dolaşmak o anlardan biriydi.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi. “Harika bir elbise.”

“Ben mi? Siz asıl kendi elbisenize bakın.” Loş ışıkta otururken bile göz kamaştırıcı görünüyordu. Elbise kuğu tüyleri gibi kat kat

KÜÇÜK BİR İYİLİK

dizilmiş gümüş, gri ve krem rengi kumaştan oluşuyordu. Eteğinin altında uğruna bir yumurtalığımı satabileceğim yumuşak süet çizmeler görünüyordu.

“İşimizin avantajları,” dedi iltifatımı duymazdan gelerek. “İşler nasıl?”

“Yolunda,” diye yalan söylediğim anda boynum kaşınmaya başladı.

“İyi mi? Tanıştıkların. Konuştuğun personel. Hepsi iyi mi?”

Bu konuşmaya zihinsel olarak hazır değildim. Bütün günü karınmda ağırlarla Dominic’i iş dışında göreceğimi düşünerek geçir-miştim.

Bu gece patronuma uygunsuz bir şekilde dokunmayacağım.

Bu gece patronuma uygunsuz bir şekilde dokunmayacağım.

Bütün gün bu mantrayı tekrarlamıştım.

Geçtiğimiz birkaç hafta işkence gibiydi. Her sabah gelip masamın önünden geçtiğinde duş jelinin kokusunu alıyordum ve hemen onun evine, banyosuna girme *sebebime* geri dönüyordum.

Ardından kendime neden bu adamla mecbur kalmadıkça konuşmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Dalessandra kıpkırmızı dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki ya Dominic?”

“Ne olmuş ona?” dedim anlamazdan gelerek.

Bana her şeyi biliyormuş gibi bir bakış attı. “Siz ikiniz yakınsınız.”

Kafamı fazla şiddetli sağa sola salladığım için saç tokalarından biri kucağıma düştü. “Hiç değiliz.”

“Öylesiniz,” diye ısrar etti. “Mutlu mu, yoksa ondan istediğim şey yüzünden benden nefret mi ediyor?”

Boğazımı temizlerken sadakatimi hak etmemiş bir adama sadakatsizlik yaptığımı hissettim. “Kimsenin Dominic’in mutlu bir adam olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum,” dedim cesaretimi toplayarak.

“Sen onun sert görünüşünün ardını görebiliyorsun.” Dales-sandra bu açıklamayı herkesin bildiği bir gerçekmiş gibi yapmıştı. “Gerçekten mutsuz mu? Babasının pisliğini temizlemek için devreye girmesini söyleyerek ondan çok şey mi istedim?”

Rujumu kemirmeyi düşündüm, sonra Linus’un bu gece çekilen

fotoğrafları gördüğü anda beni kelimeleriyle döveceğini göz önüne alarak buna değmeyeceğine karar verdim.

“Geçen sene tam olarak ne olduğunu bilmiyorum,” dedim iç geçirerek. “Zaten siz ve Dom dışında kimse biliyormuş gibi görünmüyor. Belki asıl sorun budur. Ayrıca hayır, sizden nefret etmiyor. Tüm o seksi yelekleriyle huysuzluklarının altında o tam bir görev insanı. Sizin mutlu olmanızı istiyor. Sizi mutlu etmek istiyor, sanırım bunu siz de biliyorsunuz. Ayrıca bana sorarsanız bu konuşmayı onunla yapmalısınız.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Biz Russolar konuşmayız,” dedi Dalessandra.

Bilmez miyim?

“Belki bir kez olsun denemelisiniz. Özellikle oğlunuzun sizin için yaptığı işten gurur duyuyorsanız.”

“Dominic onunla gurur duyduğumu biliyor,” dedi sertçe.

“Tıpkı ofisteki herkesin geçen yıl yaşanan gizemli olayın bir daha asla yaşanmayacağını çünkü sizin onların arkasında olduğunuzu bildiği gibi mi? Bir daha kimsenin konumundan veya gücünden çıkar sağlamasına izin vermeyeceğiniz gibi mi?”

Dalessandra eteğinin üstündeki elini yumruk haline getirdiğinde parmağındaki zümrüt göz kırpar gibi parladı.

“Korunması gereken bir itibarım var,” dedi soğuk bir tavırla. “İnsan kirli çamaşırları havalandırarak bu dünyada hayatta kalmaz.”

“İtibar, pisliği halının altına süpürmekle kurulmaz,” diye hatırlattım. “Hikâyeler üzerine inşa edilir. Hikâyeyizin, bunun nasıl anlatılacağını... ya da anlatılmayacağını kontrolü sizde.”

“Kendi ofisimde, kendi evliliğimde yaşananları fark edemeyecek kadar aptal olduğumu ve hırslarım yüzünden fazlasıyla körleştiğimi dünyaya açıkça söylememi mi öneriyorsun?”

“Böyle olduğunuzu kesinlikle düşünmemekle birlikte, o zamanlar aptal veya körleşmiş olsanız bile artık değilsiniz. Çalışanlarınız bunu bilmeyi hak ediyor.”

“Çalışanlarım,” diye tekrarladı kendi kendine. “Ya benim hikâyem yalnızca bana ait değilse? Peki ya kendileriyle ilgili kısımların paylaşılmasını istemeyen başkaları varsa?”

“İşte konuşmaların devreye girdiği yer tam burası,” dedim ko-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

nuya geri döndüğüm için kendi kendimi tebrik ederek. Bu gece bilge danışman olma işini iyi beceriyordum. Muhtemelen elbise sayesindeydi.

“Belli ki epey fikrin var,” dedi Dalessandra düşünceli bir sesle.

“Aynı cümle benim için daha önce de söylendi. Oğlunuz tarafından. Birçok defa.”

“Oğlumdan bahsetmişken... senden çok hoşlanıyor.”

“Onu çok kızdırdığımı söylemek daha doğru olur sanırım,” diye düzelttim.

“Ondan çok fazla şey yapmasını istedim.”

“Evet.”

“Umarım bu iş yüzünden kendi hayatını bir kenara koymasını istediğimi düşünmemiştir.”

Kelimelerini doğru seç, diye uyardım kendimi.

“Dom’u hayatını yaşamaktan alıkoyan Russo’nun siz olduğunı sanmıyorum,” dedim ihtiyatla.

Dalessandra karanlıkta beni sessizce inceledi.

Konuyu değiştirerek, “Onun yemeğine başka mesajlar da yazdın mı?” diye sordu.

“Doğrusunu söylemek gerekirse...” Ona kahve köpüğüne yazdırdığım “göt” yazısını göstermek için telefonumu çıkardım.

Dalessandra ile farklı yönler ayrıldık. O, galerinin girişindeki kırmızı halıda yürürken ben kalabalığın arasına karıştım.

Bu mahalleye birkaç kez gelmişim. Kaldırımlar gündüz saatlerinde çiğnenmiş sakızlarla, *fast food* torbalarıyla dolu olurdu. Bir metrelik bir alanın biraz temizlik, birkaç marangozluk işi ve bir parça kırmızı kumaşla bu hale dönüştürülmesi komikti.

Para her şeyi, bambaşka bir şekle dönüştürebiliyordu.

Paltomu kontrol ettim, ardından bahşiş verme konusunda çekinmek zorunda olmadığım için heyecanlanarak bara yöneldim.

Geniş bir alana sahip olan galeri, beton zemin üzerine inşa edilmiş yüksek endüstriyel tavanla taşınabilir duvarlardan oluşuyordu. Ziyarete açık mevcut sergi, anlamadığım bir tür modern sanatı yansıtıyordu. Renkli çizgiler, tuvale yapıştırılmış saçma ipler ve bir kreşin oyun hamuru gününde yapılmış gibi görünen kafa karıştırıcı bir heykel vardı.

Ancak müziğin ritmi baştan çıkarıcıydı. Işıklar loştu, sık davetliler arasında heyecanlı bir uğultu dolanıyordu.

Merhaba, açık bar.

“Size ne ikram edebilirim?” Barmenin zararsız bir sevimliliği vardı. Bay Melekler Yaratmış Şeytan Tarafından Yetiştirilmiş’i çaresizce düşünmek yerine bu tarz bir tipi çekici bulmaya geri dönmem gerekiyordu.

Gözleri yavaşça üzerimde gezinirken elbisemi hatırladım.

“Beyaz şarap. Hayır, bekle. Şampanya olsun,” diye karar verdim. Üstüme döksem bile leke tutmazdı, ayrıca kabarcıklar sayesinde kumaşın içine geçmezdi.

“Hemen getiriyorum.”

Tanıdık bir sesin, “Üzerindeki elbise,” dediğini duydum.

Arkamı döndüğümde olağanüstü tasarımcı Christian James’i

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yakışıklı yüzünde hain bir sırıtışla bana bakarken buldum. Avucunu kalbinin üzerine bastırarak parmaklarıyla kalp atışını taklit etti.

“Belli ki tasarımcısı bir dâhi.”

“Öyle görünüyor,” dedi insanı kör edecek bir gülümsemeyle. Gamzesi vardı. *Mükemmeldi.*

Tamamen objektif davranarak bilimsel bir bakış açısıyla adama olan tepkimi tarttım. Çekiciydi, eğlenceliydi ve dikiş konusunda lanet bir dâhiydi. Benimle flört ediyordu, ben de bundan keyif alıyordum.

Hemen bir saniye sonra gözüm salonun diğer tarafındaki Dominic’e takıldığında beynimde farkındalıkla dolu bir şimşek çaktı. Etrafını saran çok sayıda etkileyici insanla konuşuyordu ama gözü benim üstümdeydi.

Kot pantolonu, botları ve sırf beni kızdırmak için giydiğini bildiğim o lanet yeleğin içindeki adama tek bir bakış atmak bile kalp atışlarımı bisiklet dersindeymişim gibi hızlandırdı.

Reddedilmekten keyif alıyor olabilir miydim? Şampanyamdan aceleyle bir yudum aldım.

Artık reddedilmeyecektim çünkü Dominic’le işim bitmişti. Bu konuda yeterince açıktı, ben de öyleydim. Üstelik kendimi ona bir kez daha sunacak kadar aptal olursam, kendime duyduğum saygının kalan son parçasını kaybederdim.

Keşke onu beynimden silebilseydim. Şu anda bile bana baktığını hissedebiliyordum. Kürekkemiklerimin arası karıncalanıyor, omurgamda bir ürperti hissediyordum. Neredeyse... heyecan vericiydi. Bu hisler bende kusma isteği uyandırıyordu.

Belki peynir hormonları yüzünden değildi. Belki de çok çok daha kötü bir şeydi.

“Sakıncası var mı?” Christian elini bana doğru uzatıyordu. “Kumaşın nasıl hareket ettiğini görebilir miyim? Ayrıca sana bakmak gerçekten hoşuma gidiyor.”

“Bu senin partin,” dedim flört etmeye biraz daha çaba harcayarak.

İçkimi barın üzerine bırakıp elimi tuttu.

“Çok güzel. Seni beyazlar içinde hayal edebiliyorum. Bir kumsal düğünü. Saçlarında çiçekler. Çok bohem. Törenden sonra şanslı damatla birlikte okyanusa atlarsınız.”

Kızarmaya başlıyordum.

“Güzel, utangaç bir gelin,” dedi düşünceli bir sesle. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Evlilik için ne zamanım ne de umudum var.”

Tekrar sırttı. “Elbiseyi kastetmiştim. Bu senin gelinliğin ol-
saydı, ne eklerdin? Satın alır mıydın?”

“Pırıltı.”

“Ah, evet,” dedi onaylayarak. “Güneş ışığını yakalayıp seni...”

“Büyülü gösterecek.”

“Kesinlikle.” Zarifçe tek kaşını kaldırdı. “Benim için döner
misin?”

Omuz silktim. Sanki dans pistindeymişiz gibi beni kendine
çektikten sonra nazikçe uzaklaştırdı. Babamın bana beşinci yaş
günümde, tüm plastik yüzüklerimle bileziklerimi saklamak için
aldığı mücevher kutusundaki yüzü olmayan balerin gibi döndüm.

Ardından şakacı bir tavırla beni tekrar kendine çekti. Yüzün-
de şeytani bir gülümsemeyle hızımı kullanıp abartılı bir hareketle
beni bacağına üzerine doğru eğdi.

Çevremizdeki konuklar birden bizi alkışlamaya başladıkların-
da gülerek doğruldum. Tanrım, gülmek çok iyi hissettiriyordu.

Arkamızda biri bardağını kıracak kadar sert bir şekilde bar tez-
gâhına çarptı.

Barmen kırık bardağı Dominic’in elinden aldı. “Size yardım
edeyim, efendim.” Kızgın bakışları yakından çok daha sıcaktı. El-
bisem alev alıp vücudumu yakacak, beni burada çıplak bırakacak-
mış gibi hissettim. Belki yeniden meme ucu bandı takmalıyım.

“Dominic.” Christian dikkatini patronuma çevirdi, dostça elini
uzatıp omzunu sıvazladı. “Seni görmek güzel. *Label*’da senin hak-
kında çok iyi şeyler duyuyorum.”

Dom’un gözlerinde anlaşılmaz bir şey parladı. Doğruca bana
bakıyordu.

“Bir dakikan var mı? Lojistikle ilgili bir şey konuşmak isti-
yorum.” Soruyu Christian’a sormuştu ancak gözleriyle bedenimi
dağlıyordu. Dans partnerimi benden uzaklaştırırken Christian’ın
omzuna kenetlediği eli hiç dostane görünmüyordu.

“Tatlım, neler olduğunu hiç anlamadım,” dedi barmen uzak-
laşan adamların arkasından bakarak. “Fakat Yelekli Adam sana

KÜÇÜK BİR İYİLİK

şaplak atmayı mı, yoksa seni yalayıp yutmayı mı istediğine karar verememiş gibi görünüyordu.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Yani bunu ben uydurmuyorum, değil mi?”

“Bu bir nükleer koddu. Kadın olsaydım ve onu yatağa atsaydım, vajinamın kendiliğinden patlayacağından korkardım.”

Bu doğru bir endişeydi.

“Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedikten sonra barın üzerine bir şampanya kadehi daha koyup doldurdu. “Bu kadeh, Vajina Patlatan Yelekli Adam’ın şiddetini azaltmak için.”

“Teşekkürler.”

“Şerefe, bebek.”

Salonu turlayıp birkaç kişiyle sohbet ettim, Dalessandra’yı kontrol ettikten sonra reklam satış temsilcileriyle birlikte mutfağın yakınında beklemeye başladım. Garsonları iyi takip ettiğimizde ikram tabaklarındaki ilk porsiyonları alabileceğimizi keşfetmiştik.

Dominic etrafta dolaşırken onu izliyordum. Bana doğru geliyormuş gibi görüldüğü anda aceleyle olduğum yerden ayrılıp başka bir yöne gidiyordum. Hatta sakinleşmeye çalışarak yirmi dakika boyunca tuvalette saklanmıştım. Pusuya yatmış bekliyordu, birbirimizin etrafında hiç durmadan dönüyorduk. Onunla tekrar tartışmaya veya onun için neden yeterli olmadığımı dair on sebep daha duymaya gücüm yoktu.

“Dominic Russo’nun bu gece ne kadar hoş görüldüğünden bahsedebilir miyiz?” Reklamcı Nina şarabından bir yudum aldı. Uzun boylu, zayıf bir kadındı. Ehlileştirilemeyen kıvrıkcık saçları, her zaman parlayan mavi gözleri vardı.

“Evet, lütfen,” dedi Ruth bayılıyormuş numarası yaparak.

“Bu kadar çekici birinin randevuya çıkmamasının adil olduğunu düşünmüyorum. Yani benimle çıkmaması adil değil,” dedi metin yazarı Missie. Gergin olduğunda şarkılar söylemeye başlayan ufak tefek bir kadındı.

“Onun sorunu nedir?” diye sordu Gola. Harika omuzlarını öne çıkaran lacivert elbisesinin içinde fazlasıyla muhteşem görünüyordu.

“Evet, Ally. Onun sorunu nedir?” diye sordu Ruth.

Bütün gözler bana çevrildi.

“Ben nereden bileyim?”

“Adamdan beş metre uzakta çalışıyorsun. Beynin hâlâ nasıl çalışıyor?” diye sordu Nina. “Benimki şimdiye kadar hormonlardan lapaya dönmüş olurdu.”

“Peyniri bırakmayı denedin mi?” diye öneride bulundum.

“Ally’nin bu adama karşı bağışıklığı var,” dedi Gola ısrarla.

“Bağışıklık mı? O kadar abartmayalım.” Kısa süre önce alış-veriş listeme vibratörüm için yeni piller eklediğimi unutmuş gibi davrandım.

“Babasından çok farklı. Görünüşlerini bir kenara bırakırsak, akraba olduklarına inanamıyorum,” dedi Missie.

“Evet, Dominic Russo fotokopi odasında kimseyi köşeye sıkıştırıp ona sikini göstermez,” diye onayladı Gola.

Hayır, bunu yapmasını bir kadın -ben- istesem bile yapmazdı.

“Bu çok acı, değil mi?” dedi Missie.

Hepimiz kahkaha attık. Şampanyanın bir kısmı burnuma kaçtı.

“Pisliğin teki bunu yaptığında taciz olması fakat başka birinden geldiğinde hoş karşılanması biraz ironik, değil mi?” diye sordu Gola düşünceli bir sesle.

“İnsanın rızasının olması her şeyi seksi kılıyor,” dedi Ruth.

Kadehimi onlara doğru kaldırdım. “Rızaya.”

Çok sarhoş olan Missie, sevimli bir şekilde kokteylinin dibine doğru konuştu. “İzin verse Dominic Russo’nun her şeyine razı olurum.”

Konuşmayı başka bir yöne kaydırarak, “Böyle bir şey gerçekten oldu mu? Yani fotokopi odasındaki olay?” diye sordum.

“Kızım, Paul Russo tam bir şerefsizdi,” dedi Nina.

“Gittiği gün hep birlikte öğle yemeği için dışarı çıktık. Ucuz şampanya alıp bir daha kıcımızı elleyemeyeceği için kadeh kaldırdık.”

“Sonra Dominic geldiğinde aynı şeyi tekrar yaptık,” diye ekledi Missie hülyalı bir sesle. “Çünkü çok yakışıklı.”

“Bunu Dominic’e söylemeyi hiç düşündünüz mü?” diye sordum.

“Neyi? Onun çok ateşli olduğunu düşündüğümüzü mü? ‘Şeytan yaratmış kadar ateşli’ olduğunu mu?” Nina kaşlarını çatı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ah, hayır. Onun burada olmasından memnun olduğunuz, onunla çalışmaktan keyif aldığınız kısmı.”

“O yakışıklı adamla gerçekten konuşmayı mı kastediyorsun? Hayır. Hayır, teşekkürler. Bir defasında konferans odasından çıkarken ona çarptığımda özür dilemek yerine tuvalete koştum. Hem de erkekler tuvaletine,” diye itiraf etti Missie. “Çok boş ve huysuz, onu sevgisiyle evcilleştiren kişi olmak istiyorum.” Son birkaç kelimeyi *Broadway** tarzında şarkı söyler gibi söylemişti.

“O çok ulaşılmaz biri. Sanırım onunla ilgili en sevdiğim şey bu. Eğer onu ‘elde edebilseydim’ güzel ve özel olurdu. Elbette yatakta da gerçekten iyi olurdu çünkü o daha azıyla yetinecek tipte bir adam değil.” Ruth içini çekti.

Gülüştüm şampanyamdan bir yudum daha alarak gizledim. Dominic bu konuşmayı duyabilseydi, kelimenin tam anlamıyla ölürdü.

“Onun asistanı olmak nasıl bir şey?” diye sordu Gola.

“Evet, dökül. Tüm ayrıntılarıyla.”

Neden bu akşam herkes bu adam hakkında bilgi almak için üstüme geliyordu? “Ah, bilemedim. Çay seviyor, dışarıdan huysuz biri ama çoğunlukla iyi bir insan.”

Dominic hakkında daha fazla bilgi almak için heyecanla belediler.

“Konuştuğumda beni dinliyor. Dikkatli ve vicdanlı. İşini önemsiyor. Kesinlikle babası gibi değil. Genel olarak iyi bir patron.”

“Siz çok kavga ediyorsunuz. Yalan söylemeyeceğim, bu çok seksi. Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum,” dedi Missie heyecanla.

“Birbirimizle zıtlıyoruz. Ayrıca sadece asistanı Greta dönene kadar onunla birlikteyim. Umarım ben de iki aylık bir Avrupa turuyla bana sürpriz yapacak bir koca bulurum, değil mi?”

Hepsi birbirine bakmaya başladı.

“Ne var?”

“Kocasını ona sürpriz yapmadı,” dedi Nina. “Onu tatile Dominic gönderdi.”

* Genellikle *Broadway* olarak bilinen *Broadway Tiyatrosu*, New York şehrinin Tiyatrolar Bölgesi’nde yer alan otuz dokuz profesyonel tiyatro salonunda sergilenen performansları tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

Gözlerimi, kirpiklerimin sinekkuşunun katlarına benzeyeceği kadar hızlı kırıştınyordum.

İlgisiz görünmeye çalışarak, “Greta’yı tatile Dominic mi gönderdi?” diye sordum Nina’ya.

“Güzel hanımlar, aranızda denemek isteyen...”

Elinde tereyağlı karides tepsisiyle yaklaşan garsona, “Şimdi değil, Carl!” diye bağırdım. Adam aperatiflerini alıp uzaklaştı.

“Ah, evet,” dedi Nina elini sallayarak. “Bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşından duydum. Dominic tatil zamanını insan kaynakları ile bizzat ayarlamış. Cuma gecesi, saat ikide Jasmine’i -fotoğraf becerisi sıfır olan huysuz kadın- evinden arayıp tatilin hemen o hafta sonu başlaması gerektiğini söylemiş.”

“O sırada Jasmine evde değilmiş. Bir barda gezinirken tanıştığı süper sevimli bir caz şarkıcısıyla gece kulübüne gidiyormuş,” diye araya girdi Missie.

“Bir saniye bekle. Fotoğrafımı hapşırıyormuşum gibi çeken huysuz insan kaynakları memuru Jasmine, caz şarkıcılarıyla gece kulübüne mi gidiyormuş?” diye sordum. “Biliyor musunuz? Neyse, boş verin. Lütfen devam et.”

“Her neyse, saçmalıklarına bu kadar uzun süre katlandığı için bunun bir teşekkür olduğunu söylemiş. İzin ve seyahat masraflarını cebinden ödemiş. Düşünebiliyor musunuz?” dedi Nina.

“Cuma gecesi ikide mi?” diye sordum.

“Asistanını iki aylığına uzaklaştırmaya karar vermek için gecenin o saatinde ne yapıyor olabilir?” diye sordu Gola.

“Belki onun bir cinayet işlediğine tanık olmuştur,” dedim endişeyle.

O cuma gecesi ne yaptığını tam olarak biliyordum. Onun evinden fırtına gibi çıkışından yaklaşık on dakika sonrasıydı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Muhtemelen biseksüel olan barmen adamdan bir içki daha almam gerekiyordu.

Ertesi sabah terfi ve “ikramiye” almıştım. Beni bu konuda kukla gibi oynattığını biliyordum, sadece ne kadar şeytani olduğunu fark etmemiştim. Bu durumdan faydalandığını düşünmüştüm. asistanını almış günlük ücretli izinle manipüle etmiş olacağı aklıma bile gelmemişti.

“Dedikodu kazanını daha çok kaynatmak istemem, Ally.” Nina’nın sesi beni içinde bulunduğum acı şaşkınlık halinden çıkardı. “Sanırım senden hoşlanıyor. Senden gerçekten hoşlanıyor gibi.”

“Ya da senden nefret ediyor,” diye ekledi Missie. “Açıkçası karar veremiyoruz. Bu konuda bir gidip bir geliyoruz. Umarım senden nefret edip tüm sevgisini bana saklıyordur. Sana bakışı, sanki seni boğmak veya hareket halindeki bir araçtan atmak istiyormuş gibi...”

Yardımsever bir tavırla, “Ya da seni çılgınca becermek istiyormuş gibi,” diye ekledi Nina.

Kendi tükürüğümde boğuldum. “Arkadaşlar, ben yükselmek için patronuyla yatan biri değilim. Sizi temin ederim, değilim. Üstelik Dominic’in bana hiçbir şekilde ilgisi yok.”

“Öncelikle sen Malina değilsin. Yükselmek için patronunla yatmazsın, çok ateşli olduğu için yaparsın. Bahse girerim o adamın karın kaslarında çırpılmış yumurta yapılı,” diye ısrar etti Gola. “Sana öyle mi söyledi? Seninle ilgilenmediğini mi?”

Gözlerimi kapattım. “Birçok kez.”

“Yalan söylüyor. Kesinlikle yalan söylüyor,” diye cıyıkladı Ruth.

“Hiçbir erkeğin bir kadına böyle baktığını görmemişim. Şekerci dükkânının vitrinine bakan bir çocukmuş da şekere ulaşmak için camı kırıp kırmamaya karar veremiyormuş gibi,” dedi Missie donuk bakışlarla.

“Eh, bu rahatsız edici bir yorum oldu,” dedim ona bakarak.

Omurgamdan aşağı doğru bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissettim.

“Şu anda sana bakıyor,” dedi Nina dudaklarını hareket ettirmeden. Bu hareketi durumu çok daha şüpheli hale getirmişti. Benim dışımdaki herkes, Dominic’e odaklanmıştı.

“Kesinlikle onu çatıdan atmak istiyor.”

“Ona on kez orgazm yaşattıktan sonra.”

“Büyüdüğümde sen olabilir miyim, lütfen?” diye fısıldadı Missie.

Kokteyl peçetesiyle kendini serinletmeye çalışırken, “Siz ikiniz neden birlikte olmuyorsunuz?” diye sordu Ruth.

“Onun tipi olmadığım gibi onun da benim tipim olmaması, benimle ilgilenmemesi ve iş arkadaşlarıyla yatmanın kötü bir fikir olması dışında mı?”

“Evet. Bütün bunların dışında,” dedi Ruth.

“Babası,” dedim.

Kafası karışmış dört kadınla göz göze geldim. “Seni anlamıyoruz,” dedi Gola.

“Yakışıklılığına doğrudan bakamadığınız ve erkekler tuvaletine kaçtığınız için ondan korktuğunuzu düşünüyor. Onu bir başka sapık gibi gördüğünüzü sanıyor.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dediler koro halinde. Beklenmedik, fazlasıyla gürültülü bir karşılık verdikleri için salonun yarısı bu yaygaranın nedenini görmek için dönüp baktı.

“Tanrım! Kendinize gelin,” dedim onları susturarak.

“Biliyor musunuz? Engellerin bir kısmını ortadan kaldırabilirsek, belki Ally’ye karşı harekete geçebilir?” dedi Ruth.

“Engelleri kaldırmak mı? Arkadaşlar, yönetime karşı komplo kurmamamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Onun için komplo kuruyoruz. Ona karşı değil,” dedi Gola. “Eğer Dominic onun iyi bir patron olduğunu düşündüğümüzü, onu babasıyla kıyaslamadığımızı bilirse belki camı kırıp şekeri yer.”

“Hayır, hayır, hayır. Olmaz. Olmaz. I-ıh. Hiç kimse herhangi bir şeye karşı veya herhangi bir şey için komplo kurmuyor. Kimse de şeker yemiyor.”

“Ally, sen hepimizin ihtiyacı olan türden bir peri masalısın,” diye ısrar etti Nina. “Zavallı, taşralı sersem kız...”

“Ben Jerseyliyim, şapşal.”

Nina bana el salladı. “Sessiz ol! Burada bir hikâye anlatıyorum. Zavallı Jerseyli sersem kız büyük şehre gelir. Âşık olmayı reddeden muhteşem, huysuz patronun dikkatini çeker çünkü onda özel bir şey vardır. Daha önce hiçbir kadında görmediği bir şey.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ben de özel olmak istiyorum,” diye sızlandı Missie.

“Sen zaten özelsin. Hepimiz özeliz,” dedim özellikle vurgulayarak.

O heyecanı yeniden hissettim. Bu sefer ayak parmaklarımdan başlayarak tüm vücuduma yayılıyordu.

“Bu tarafa geliyor,” dedi Missie şarkı söyler gibi.

“Sakin olun, çocuklar. Tanrı aşkına, sakın olun,” diye tısladım.

“Yoluna çıkan insanları resmen itiyor,” dedi Ruth.

Abartıyor olması için dua ettim.

“Selam, güzelim. Biraz ortalığı karıştırmak ister misin?” Christian yanımda bir anda belirdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Kalbimi tuttum. “Tanrı aşkına! Sen nereden çıktın?”

“Bardan.” Bana sırttırırken kadehindeki buzları şıngırdattı. “Bir fikrim var. Gel benimle.”

Christian bana doğru gelen seksi füzeden çok daha güvenliydi. Uzattığı eli tutup beni götürmesine izin verdim.

Beş dakika sonra gelecek vaat eden bir tasarımcıyla birlikte kulisteydik. Önümde dizlerinin üstüne çökmüştü, elleri memelerimdeydi.

“Ah! O benim mememdi,” diye tısladım. “Bana dövme mi yapıyorsun?”

“Özür dilerim,” dedi Christian ağzındaki iğnelerin arasından. “Kıpırdamadan durmaya çalışırsan o kadar batırmam.”

“Biliyor musun, genellikle bir erkeğin beni ellemesine izin vermeden önce en azından akşam yemeği ve içki içene kadar beklerim.”

“Bu tamamen profesyonel bir şey. Söz veriyorum,” diye ısrar etti çapkınca göz kırparak. “Elbette bu mükemmel bir vücuda sahip olmadığın anlamına gelmiyor.”

“Ah, tabii.” Gözlerimi devirdim.

“Sadece çok fazla takıntım, sınırlı bir ürün yelpazem var. Şu an bu koleksiyona takıntılıyım. Peki ya sen?” Topuklarının üzerine oturup eserine hayranlıkla baktı.

“Buna vaktin olduğunu hiç sanmıyorum. Ayrıca bu gece senin gecen.”

Eteğimin üst katını alıp kabarttı. “Önümde bir yığın kumaş ve güzel bir kadın olduğunda ne görüyorum, biliyor musun?”

“Sanırım sadece bir kumaş yığını ve güzel bir kadın değil, öyle mi?”

İşaretparmağını bana doğrulttu. “Tam isabet, ukala.”

Ayağa kalkmasına yardım ettim.

“Bir hikâye görüyorum. Bu hikâyeyi kesip biçerek renk, iplik ve aksesuarlarla anlatmaya çalışıyorum.”

“Bu hoşuma gitti.” dedim artık köpüğü kaçmış olan sıcak şampanyama bakarak. Onu bir aksesuar olarak kullanma fikrine tutunmuşum. Ayrıca bir iş etkinliğinde kendimi kaybedip Dominic’in üstüne atlamak veya onu çatıdan aşağı atmak istemiyordum.

“Sende ne gördüğümü bilmek ister misin?”

“Kesinlikle istemem.”

“Seksilik görüyorum. Çaba görüyorum. Kendine inşa ettiği hayatı yaşamayan birini görüyorum.”

“Sen de hedefine ulaşıncaya kadar saçma laflar eden o falcılardan mısın?” diye şaka yaptım.

Sırıttıktan sonra devam etti. “Sadakatini kazanan insanlar için her şeyi yapabilecek bir kadın görüyorum. Kendisi için ayağa kalkamayanların sesi olacak, bir şey veya birisi için dişiyle tırnağıyla mücadele eden bir kadını görüyorum.”

Şampanyama bakıp kaşlarımı çattım.

“Ayrıca Dominic Russo ile çok karmaşık bir ilişkiniz olduğunu görüyorum.”

“Ah, hadi ama. Sen de mi? Bu gece dolunay mı var? Bütün şehir bu adama takıntılı.”

“Benim baktığım yerden bu adamın sana takıntılı olduğu anlaşılıyor,” diye ısrar etti Christian.

“Tamam, bu kadar sanatçı sohbeti yeter. Beni korkutmaya başlıyorsun.”

“Utanma. Harika birisin, bunun tadını çıkar.”

“Şu anda hiçbir şeyin tadını çıkaracak durumda değilim.”

“İşte elbise tam burada devreye girecek,” dedi. “Çekicisin. Cursun. Ayrıca patronun yarım saat içinde kalp krizi geçirecek.”

“Dominic’in bir daha bana bakıp bakmaması umurumda değil.” Yalan söylerken boynum anında kaşınmaya başlamıştı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Christian'ın sırtışı buna inanmadığını söylüyordu.

“Umurumda değil,” diye tekrar ettim. “Bir şansı vardı ama kendime fazlasıyla saygı duyuyorum. Sadece ona acı çektirmek istiyorum. Ondan çok hoşlansam da işimi kaybedecek kadar değil. Bu çok ince bir çizgi.”

Gamzelerini göstererek gülümsedi. “O zaman gidip bu adama acı çektirelim.”

“Bunun sorun olmayacağından emin misin? Ben moda dünyasından değilim, bu kadınların geri kalanına hiç benzemiyorum.” Saç, makyaj ve kıyafet provasındaki modellere baktım. Hepsi yarı çıplaktı, sıkılmış görünüyorlardı. *Ofiste sıradan bir gün daha.*

“Mesele bu ya! Ayrıca şu ana kadar hiçbir gösterinin sonunda biriyle birlikte yürümedim. Basın bunu konuşacak. Senin için sakıncası yok, değil mi?”

“Tüm gösterini, lansmanını, kariyerini ve hayatını mahvedebilirim. Bu aralar çok şanslı değilim.”

“Bu riski alacağım. Bence sen de almalısın.”

Tanrı izin verirse birkaç ay içinde ev satılıp babamın faturaları karşılanacaktı, o zaman ben de bazı riskleri göze alabilecektim. Belki Dominic Russo'nun yakınında olmayan bir yerde, yeni bir hayata başlayabilirdim. Belki Batı Yakası'na taşınırdım. Bilemiyorum, acaba Tayland'a taşınır mıydım? Gerçi babamı bırakırsam içim rahat etmeyeceği için şimdi olmazdı. Belki Tayland'a sadece tatile giderdim.

Sonuç olarak, moda sektöründe yaşanacak minik bir spekülasyonunun hayatım üzerinde sıfır etkisi olurdu.

Kararımı verdim. “Tamam o zaman. Hadi gidip biraz ortalığı karıştıralım.”

“Güzel. Eğlenceli olacak,” diye söz verdi.

DOMINIC

Gösteri nihayet başlamak üzereydi. Buna minnettardım **çünkü** başlaması, otuz dakika içinde şunların olacağı anlama geliyordu.

A) havadan sudan konuşup gevezelik yapmayı bırakabilirdim.

B) bir içki daha içmek için zamanım vardı.

C) eve gidip Ally'yi ve o lanet kırmızı elbiseyi unutabilirdim.

Kendime yalan söylemek en sevdiğim yeni hobimdi.

Elbette kahrolası bir tasarım elbise içinde böyle görünecekti. Siren kırmızısı içinde yarı melek, yarı şeytan gibiydi. Ancak eşofman altıyla "*I Heart NYC*" tişörtüyle gelseydi bile onu odanın diğer ucundan izlemek zorunda kalırdım.

Ona doğru bir çekim hissediyordum. Açıklanamaz, insafsız ve aptal bir çekimdi.

Onu aklımdan çıkarmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu çok sağlıksızdı. Bu hafta ders verdiği dans stüdyosunun programına bakmış, dersinin bitiş saatinde Nelson'a oradan geçmesini söylemeyi düşünmüştüm. Ardından sapıkların kurbanları hakkında hissettiklerini düşünüp stüdyo yerine, beni bir bara götürmesini istemiştım.

Bu gece çok fazla içiyordum ama suçu anneme atabilirdim. Görünüşe göre sarhoş halim, ayık halimden daha iyiydi. Annem, reklamcılar korkutmamam için sosyal etkinliklerin öncesinde beni hep birkaç içki içmeye teşvik ederdi.

Eğer çok fazla içtiysem -son dakika haberi, kesinlikle çok fazla içmişim- arabamı bir stajyerin alması için mekânda bırakıp eve Uber'la giderdim.

Boş bardağımı barın üzerine bırakıp bekledim. Parlak yelekli barmen bana bilmiş bir bakış attı. "Zor bir gece mi?" diye sordu kadehimi doldururken.

* (İng.) *New York'u Seviyorum*. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Doğrusu öyle,” dedim. Kahretsin, nezaket şimdiden kendini göstermeye başlamıştı. Yeni içkimi aldıktan sonra balo salonunu taramak için döndüm. *Ally neredeydi?*

Kırmızılı bir tanrıça göremiyordum. Daha fazla meze almak için mutfağın önünde kamp kurduğunu gördüğümde maaş çekini gerçek yiyecek almak için kullanıp kullanmadığı konusunda endişelenmiştim. Onun hakkında endişelenip onu merak ederek çok zaman harcıyordum.

Hafta sonları ne yiyordu?

Gece geç saatlerde uyuyamadığında ne yapıyordu?

Onu düşündüğümün yarısı kadar beni düşünüyor muydu?

Orada kadınlarla konuşurken cesaretimi toplayıp ona doğru yürümeye başladığım andan beri onu görmemiştim. Yayınlayacağımız yeni çevrimiçi reklam boyutları hakkında reklam temsilcisine soru sormam mantıklıydı. O sırada Ally’ye bakabilir, hatta belki gülümseyebilir miydim?

Ancak ortadan kaybolmuştu. Elbiselerinden birini giyen kadından daha çok koleksiyonunun başarısıyla ilgilenmesi gereken o kahrolası tasarımcı tarafından bir yere götürülmüştü.

O elbiseyi giyen Ally olsa bile ilgilenmemeliydi. *Özellikle de o kişi Ally ise.*

Onunla aramızdaki bu soğuk, profesyonel ilişki beni öldürüyordu. Onun masamda oturup benimle kavga etmesini özlemiştim. Tartıştığımızda çıkan kıvılcımları özlemiştim. Onu özlemiştim.

Odanın ışıkları kararmaya başladı. İnsanlar pistin yanındaki beyaz keten kaplı sandalyelere oturmak için hareket ederken heyecan uğultuları yükseldi.

Ally’yi hâlâ bulamıyordum. Onu aradığım gerçeğini saklamaya çalışmaktan vazgeçip Irvin’i ön sıraya giderken durdurdum. “Ally’yi gördün mü?” diye sordum.

“Kimi?”

“Asistanımı,” dedim düz bir sesle. Herkesin onu tanıması gereken bir dünyada yaşıyordum.

“Sanırım onu küçük bir Birleşmiş Milletler topluluğunun içinde gördüm,” diye kıkırdadı.

Sinirimi bozan yorumlarından birini daha yaptı. Yakında anemle görüşüp Irvin konusunu yeniden ele alacaktım. “Yakın zamanı kast ediyorum.”

“O elbiseyle mi? Eğer akıllıysa, muhtemelen karanlık bir köşede biriyle kırıştırmanın tadını çıkarıyordur.”

Bir anda boş midemi hasta eden o üç dört kadeh viskiyi kusmak istedim. Ardından birine yumruk atabilirdim. Belki tam tersi olurdu, planım biraz karıştı.

“Dominic!” Annem ikimize de el sallayınca ön sıradaki yerlerimizi aldık.

“İyi misin?” diye sordu.

Daha iyi zamanlarım olmuştu. “Harikayım,” diye mırıldandım. Eğilerek fısıldadı. “İçki fabrikası gibi kokuyorsun.”

“Sen çok güzel kokuyorsun,” dedim suratımı asarak.

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Teşekkür ederim.”

En azından annem benim takıntılı ve korkunç bir sapık değil, saygılı bir çalışan olduğumu düşünüyordu.

Ailesindeki iki erkek tarafından da hayal kırıklığına uğratılmayı kaldıracabileceğini sanmıyordum.

Defile başladı. Yükseltilmiş pistin diğer yanındaki seyircilerin yüzlerini dikkatle incelerken gösteriye olan ilgimi korudum. Kırmızı elbise yoktu, Ally yoktu.

Defilelerde birkaç dakikalık gösteri için çok fazla birikim yapıyordu. Çok fazla zaman, para ve enerji harcanması gerekiyordu. Modeller birer birer yanımdan geçtiler. Güzel giysiler içinde güzel kadınlardı ancak hiçbiri benim kayıp kişisel asistanımın eline su dökemezdi.

Sonunda ışıklar açıldı, işte o zaman onu buldum.

Christian “Ölü Bir Adam Olmak Üzere” James’in kolundaydı.

Podyumda kol kola yürüdüler. Kendi aralarında bir şakaya gülüyormuş gibi görünüyorlardı, oysa aralarında böyle bir şey olması gerekiyordu. Etrafımda bir hareketlilik oldu. Elbiseden mi, tasarımcıdan mı, yoksa bu kadından mıydı bilmiyordum. *Benim kadınımdan.*

Kalabalığın coşkulu alkışları arasında podyumun ucunda onu bir balerin gibi döndürdü.

Annem bana dirsek attı. “Alkışlamaya başla, seni ahmak,” dedi ağzının kenarından.

Christian’ın yüzünü avuçlarımdan arasında parçaladığımı hayal ederek makul bir coşkuyla alkışladım. Geri dönerken hâlâ gülü-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yorlardı ve kalabalık alkışlamaya devam ediyordu. Peşlerinden giden diğer modellerin hiçbirini görmüyordum bile çünkü dikkatim tamamen elbisenin korsajına dikilmiş küçük, beyaz sedefli kalbe odaklanmıştı.

Ally'nin göğsünün tam üstündeydi.

Kalp ortasından kırılmıştı.

O kalbi oraya bizzat Christian diktiyse, onun yüzüne de aynısı olacaktı.

Tamam. Üzerimde güzel bir elbiseyle çok çekici bir adamın koluna girip beni defalarca reddeden adamın önünde, podyumda gösteriş yapmak oldukça havalıydı.

Partiye döndüğümde keyiften yerimde duramıyordum.

Sonra birden bitkin düştüm. Eve gitmek, yatağıma kıvrılarak Dom'un yaşadığı şoku kafamda defalarca yaşamak istiyordum. Bir yirmi dakika daha bekleyip herkese veda edecek ve bir saat içinde yatağımda olacaktım.

"Aman Tanrım, bu harikaydı. *Sen* harikaydın," dedi Gola tiz bir sesle.

"Seni öldürüp yerine geçmeyi düşünüyorum." Missie'nin söylediklerinin sadece yarısı şakaymış gibi bir hisse kapıldım.

"Hiç ürkütücü değilsin," dedim ona.

Ruth kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. "Bu inanılmazdı."

"Teşekkürler. Artık bir içki içebilirim."

Hep birlikte bara yöneldik. Su sipariş ettiğimde barmen sinsi bir gülümsemeyle bana doğru eğildi.

"Neredeyse benimki kadar seksi bir yelek giyen biri az önce kalabalığın içinde çılgınca seni arıyordu."

Sırıttım. Zafer benimdi. Güzel bir gece olmuştu.

Tanımadığım çok genç bir kadın yanımda belirip cıyaktı. "Kızım, şimdiden trend oldun." Telefonunu yüzüme tuttu. Bir moda blog yazarı, defilenin sonunda Christian'la birlikte podyumun sonunda gülerken çekilmiş bir fotoğrafımızı *tweet* atmıştı.

Christian James defileyi kolunda #kalpkıranelbise giymiş gizemli bir kadınla bitiriyor.

Havalara uçmak üzereydim.

O anda Dominic'in nerede olduğunu merak ettim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Ardından onu merak ettiğim için kendimi tokatlamak istedim.

Bileğime bir paket lastiği takıp onu düşündüğüm her an lastiği çekip bırakmalıydım. Bu hızla giderse yirmi dakika geçmeden elimi kesmek zorunda kalırdım.

Küp bloklardan oluşan podyum parçalarına ayrılıp davetliler için oldukça rahatsız bir oturma alanına dönüştürülmüştü. Herkes sanki son fırsatıymış gibi açık bara ilerliyordu. Zaten o minik mezeler insana daha çok içki içirmekten başka bir şeye yaramıyordu. Eğlenceliydi ama içimde kötü sonla biten ofisteki Noel partilerini çağrıştıran bir his vardı.

Tüm çekingenlikler kaybolmuş, dillerin bağı çözülmüştü. Ortalık karışmak üzereydi.

O aşamaya gelmeden önce buradan çıkmak istiyordum. Muhteşemliğimi Dominic'in gözüne sokmuştum. Artık defolup gitmenin, yatakta dünden kalanları yemenin zamanı gelmişti.

On beş dakika daha dayandıktan sonra buradan sıvışabilir, inanılmaz derecede göz kamaştırıcı görünürken metroda uyuklayabilirdim.

Elimde su bardağımla birlikte topallayarak küplerden birine doğru ilerledim. Bu ayakkabılarla en yakın metro istasyonuna nasıl ulaşacağımı merak ediyordum çünkü küpe bile ulaşamamıştım.

Yüzümün önünde bir anda sallanmaya başlayan bir dizi anahtar burnuma çarptı.

Hemen ardında duvar gibi bir suratla Dominic vardı. İkimizin paltolarını tek omzuna atmıştı.

"*Oprah* rolüne mi büründün? Araba mı kazandım?" diye sordum.

"Beni eve bırakma onurunu kazandın." Başını eğerek çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Çok güzelsin, Malef... ıı malfız... Ally. Gerçek adın Ally mi, yoksa Allison mı?"

Ah, *olamaz*. Sarhoş Dominic'e dair söylentiler duymuştum ancak beni bunun gerçekliğine hazırlamamışlardı. Çok sevimliydi... ayrıca şu anda hiçbir şekilde yaratıcı yönetmen olarak görev yapabilecek kapasitede değildi. Onu eve götürmem gerekiyordu.

"Hadi gidelim, patron," dedim anahtarları elinden alarak.

"Oley!" dedi şapşallıkla. Dişlerimi sıkıyım neden olacak kadar tatlı bir şekilde gülümsedi.

Ah, hayır. Hayır, hayır. Olamaz. Tatlı, sarhoş Dom'a âşık olmayacaktım. Hayır! Kararıma ve diğer havalı sözlerime sadık kalacaktım.

"Hadi, koca adam," dedim onu partiden uzaklaştırıp yan kapıya doğru yönlendirerek.

Dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen Sarhoş Dominic "güzel koktuğu" için paltomu omuzlarına asmak konusunda ısrar etti. Bunun üzerine ben de bir kez daha kollarımı onun yün paltosunun içine sokarak onu otoparka doğru çektim. En azından bu sefer içimde meme ucu bandıyla tangadan daha fazla kıyafet vardı.

"Neden şoför çağırmadın?" diye sordum.

"Birincisi, Nelson bu akşam torunuyla bilim fuarında. Üçüncüsü, eğer öyle yapsaydım benimle eve gelmezdin." Ağır kolunu omzuma atıp burnunu kulağıma sürttü.

"Seni eve bırakıyorum, seninle eve gelmiyorum," diye düzelttim.

Anahtarlar *Range Rover*'a aitti. Dominic'in yardımsever bir şekilde uzaktan kumandaya defalarca basarak çıkarttığı *bip* sesleri sayesinde aracı ikinci katta buldum.

Kendi başına yapamayacak gibi görüldüğü için ona yolcu kapisını açtım ama binmedi. Bunun yerine kollarını bana doladı.

"Ne yapıyorsun?" Kelimelerim göğsünde boğuluyordu.

Büyük eliyle saçlarımı muhtemelen istediğinden biraz daha sert bir şekilde okşadı. Parmakları beceriksizce tel tokalara takıldı. "Sana sarılıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Peki neden?"

"Bunu yapmayı hep istemiştin," diye itiraf etti.

Kalbim tam yağlı, tuzlu bir tereyağı gibi eridi. Sarhoş Dom, aynı zamanda Tüm Gerçekleri Söyleyen Dom'du. *Bu yolculuk çok eğlenceli olacaktı.*

Seçeneklerimi kafamda tarttım. En sonunda pes ederek kollarımı beline doladığımda yüzünü başımın üstüne yasladı. "Bu gerçekten çok güzel," diye geveledi mutlu bir şekilde.

Lanet olsun. Öyleydi.

Neredeyse yüz kiloluk kaslı vücudunu taşıyan tek şey ben oluncaya kadar ağırlığının üzerime vermeye devam etti. "Tamam, dostum. Hadi seni arabaya bindirelim."

"Senin dostun ben değilim. Dostun olan kişi, Buddy," diye ısrar etti. "Doktor Chopra, Buddy'yi seviyor."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Seviyor, değil mi?” dedim onu yolcu koltuğuna doğru yönlendirerek.

“Evet.” Güçlü bir şekilde başını salladı. “Karısının durumunun iyi olduğunu söylüyor.”

“Çok güzel. Kafanı vurma.”

Yine de binerken başını vurdu. “Off.”

“İyi misin?” Yüzünü ellerimin arasına alıp kanayan bir yeri var mı diye baktım.

Bu ışıktaki gözleri neredeyse çivit mavisiydi.

“Arabada sana sarılabilir miyim?” diye fısıldadı.

“Sarılmasan daha iyi. Araba kullanıyor olacağım.”

Kalbimi orta yerinden ikiye bölecek kadar üzgün görünüyordu.

“Ah, anladım.” Ardından yüzü aydınlandı. “*Milkshake* alabilir miyim?”

İç çektim. Süt ürünlerine ara vermem sorunlarımı çözmemişti. Hem şu an *milkshake* kulağa gerçekten çok iyi geliyordu. “Elbette. Neden olmasın?”

Emniyet kemerini bağlarken kazara, adamın çok gıdıklanan biri olduğunu keşfettim. Direksiyona geçip arabayı ve koltuk ısıtıcılarımı çalıştırdıktan sonra birden donakaldım.

“Dominic Russo.”

Bana sevgiyle bakabilmek için başını yana eğdi. “Benim.”

“Buddy’nin karısının fizyoterapistini nereden tanıyorsun?” diye sordum.

Öne doğru eğildi. “Onu tanıdığımı nereden biliyorsun?”

“Az önce sen söyledin.”

“Öyle mi yaptım?”

“Sarhoşsun, aptal değil. Anlat bakalım, Yakışıklı.”

“Bunu söylememem gerekiyor.”

“Kim demiş?”

“Ben söyledim çünkü bu bir sır.”

“Doktor Chopra’yı, Buddy için sen mi işe aldın?”

“Kesinlikle hayır.” Oldukça ciddi bir tavırla inkâr etti, ardından gülmeye başladı. “Karısı için işe aldım çünkü hepiniz, ‘Ah, Buddy dünya tarihindeki en harika insan!’ deyip duruyordunuz.” Dominic, üzerimde bıraktığı nispeten doğru izlenimini abartılı hareketlerle vurgulamak isterken neredeyse camı yumrukluyordu. “Ah.”

“Dom, belki kollarını çok fazla sallamasan daha iyi olur.”

“Tamam.”

“Buddy için bunu neden yaptın? Onu tanımıyorsun bile?”

“Bunu senin için yaptım.”

Duvarlarımdaki tuğlalar birer birer yıkılıyordu ve ben yıkılmasına izin vermek istemiyordum. Geri geri sürerek otoparktan çıkış yolunu buldum.

“Buddy’ye sırrımdan bahsetme,” dedi sokağa çıktığımızda.

“Neden bilmesini istemiyorsun? Karısı için harika bir şey yapıyorsun.”

“Sessiz ol!” Parmağını dudaklarımın üzerine koyarken neredeyse burnuma sokuyordu. “Bilmemeli. Bu şekilde *o* başarmış olacak. Kahraman *o* olacak.”

“Ah, Dom.” *Kahretsin*. Paramparça kalbim, ona tekrar âşık olabilmek için kendini yeniden birleştirmeye çalışıyordu.

“Bana serçeparmak sözü ver,” dedi parmağını gözüme doğru uzatarak.

“Ah!” Korneamı kaybetmemek için geri çekildiğimde *Range Rover* da hareketimi takip ederek diğer şeride geçti.

Taksinin kızgın kornasına ortaparmağımla cevap verdim. “Evet, tamam. Benim burada gözüm çıkıyordu, sen alt tarafı frene basmak zorunda kaldın. Aynı şey değil.”

“Ally,” diye fısıldadı Dominic.

“Dom, şu an bizi öldürmemeye çalışmakla biraz meşgulüm.”

“Henüz bana serçeparmak sözü vermedin.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Serçeparmağımlı onunkine doladım ve dudaklarını birleşen parmaklarımıza bastıran bu aptala âşık olmama-ya çalıştım.

DOMINIC

Kendimi sıcak, rahat, güvende ve mutlu hissediyordum. Aynı zamanda fena halde sarhoştum.

Araba kullandığı için Ally'ye sarılamıyordum ancak paltosuna sarınabilirdim. Kollarımı paltonun kollarından geçirip onu battaniye gibi giydim.

Sarı tabelanın önündeki başka bir aracın yanına park edip, “*Milkshake*’ini nasıl istersin?” diye sordu dörtlüleri yakarken. Çok güzeldi.

“Off,” diye homurdandım. “Burada olan tek çeşitten.”

Bir kaşını kaldırdı. “Çikolatalı mı?”

“Evet. Benim yanımda *V* ile başlayan kelimeyi söyleme,” diye uyardım.

“*Çok aptalsın*,” diyen bir gülümsemeyle bana baktı. Sarhoş bile olsam ona her zaman hak ettiği değeri vermeye karar verdim. “Bana gülümsemeni seviyorum.”

Dudaklardaki gülümseme solduğunda bu kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim. “Ah! Böyle şeyleri söylememem gerekiyor.”

“Söylememen gereken başka ne var?” diye sordu.

“Sürekli seni düşünüyorum ve seni gerçekten çıplak görmek istiyorum.” Beynimin derinliklerinde, tükettiğim uygunsuz miktardaki viskinin henüz nüfuz etmediği bir yerde kendime bağırıyordum. Alarm düğmelerine basıyor, Mors alfabesiyle yardım istiyordum. *Kapat. Şu. Lanet. Çeneni. Be. Adam.*

“Tanrım,” diye içini çekti Ally. “Burada bekle, *milkshake*’ini getireceğim.”

Araçtan inip kaputun etrafından koştu. Pencere kapanmadan

* Yazarın burada “*V*” harfi ile kastettiği “vanilya” kelimesidir ve “vanilya seks” çağrışımı için kullanmaktadır. (e.n.)

önce kapımın tüm düğmelerine bastım. “Bize hamburger de al. O kaşıklı aperiatifler çok kötüydü,” diye seslendim arkasından.

Omzunun üzerinden el salladı, onun *McDonald's*’a girip gözden kaybolmasını izledim. Onunla ilgili şarkılar uydurarak kendimi eğlendiriyordum.

“Ally’nin kırmızı elbisesi, mahvediyor beni,” diye mırıldandım açık pencereden dışarı doğru.

Sarı kayak ceketli bir adam bana bir dolar attı.

Ally yağılı bir *fast food* poşeti ve iki tane çikolatalı *milkshake*’le geri döndüğünde ikinci dize üzerinde çalışıyordum. Paltomun içinde cüce gibi görünüyordu.

“Baksana!” Doları zafer kazanmış gibi havaya kaldırdım. “Şarkı söylüyordum, adamın biri bana bunu verdi.”

“Vay canına, Dom. Belki mevcut işini bırakabilirsin.” Poşetle birlikte bardaklardan birini açık pencereden bana uzattıktan sonra direksiyona geçti.

“Mevcut işimden ayrılırsam seni göremem,” diye hatırlattım.

“Doğru ya, tüh.”

“Beni özlersin. Hem de çok.” Özleyeceğini biliyordum. Şu an haftanın beş günü onu görmemeyi hayal dahi edemiyordum. Zaten haftanın beş günü bile yetmiyordu.

“Greta’ya iki aylığına uzaklaşması için para mı verdin?” diye sordu.

Kafamın içinde yüksek sesle alarm zilleri çalıyordu ama buna dikkat edemeyecek kadar sarhoştum. “Evet. Bunca yıl bana katlandıktan sonra bunu hak etti.”

“Yani o işi bana vermek için asistanını mı gönderdin?”

Tehlike, Aptal Dominic. Tehlike.

“Hımm.”

“Paraya ihtiyacım olduğu için mi, yoksa iplerimi sıkı tutmak istediğin için mi?”

“Off. Senin ipin yok. Sen bir insansın, Pinok... kukla değilsin. Çok yorgundun, korkmuştun. Sana para verebilirdim ama kabul etmezdin. Bu yüzden o parayı almanı sağladım.”

“Şu anda sana kızgın olmayı çok istiyorum.”

“Hadi eve gidelim. Evde bana kızabilirsin. Brownie orada, hem beni seviyor,” diye iç geçirdim. Bir avuç dolusu patates kızartmasını alıp ağzıma tıktım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bana bakarak başını iki yana salladı.

“Ne?” diye sorarken ağızımdaki patates kızartmalarından biri kucağıma düştü.

“Bir şey yok.”

“Hey, buradaki simleri görüyor musun?” diye sordum.

“Kapa. Çeneni. Dom.”

Sesi ciddi geliyordu, bu yüzden sustum. Evimin bulunduğu sokağa dönene kadar *milkshake*’imin tamamını içmiş, kendi patateslerimin tamamını ve yanlışıyla onunkilerin yarısını yemiştım.

Bloğun sonunda boş bir yer bulup park ettiğinde araçtan indim, daha doğrusu yuvarlandım. Yemeğimizin geri kalanını ve kendi *milkshake*’ini taşıyan Ally, aceleyle arabanın etrafından dolaşarak beni kaldırdı.

Hiç susmayacakmış gibi gülmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bu kadar şirin olmana katlanamıyorum.”

“Şirin mi? Ben mi?” Kaşlarımı çattım. “İlgisi bile yok, ben her zaman çok seksi ve yakışıklıyım.”

Beni merdivenlerden ön kapıya doğru götürdü. “Kesinlikle öylesin, aynı zamanda şu an çok şirinsin. Sanırım bunun nedeni hâlâ benim paltomu giyiyor olman.”

“Bende kalabilir mi?” diye sordum.

“Hayır. Kış mevsimindeyiz, ona ihtiyacım var.”

“De... de... değişebiliriz. Kimsenin bilmesine gerek yok. Sen benim yünlü paltomu giyersin, ben de seninkini giyerim. Bu bir sır olarak kalır, tekrar serçeparmak sözü verebiliriz.”

“Bana kalırsa birisi yünlü kadın paltosunu ters giydiğini fark edebilir.”

“Öyle mi diyorsun?” Hayal kırıklığına uğramıştım.

“Dom, bu gece birisi içkine bir şey mi koydu? Malina kılık değiştirip içkine ilaç mı kattı? Anahtarlar, lütfen.”

Anahtarlığı çıkarmak için önce Ally’nin paltosunun ceplerini, ardından kendi pantolonumunkileri karıştırdım. “Buldum,” dedim şarkı söyleyerek fakat bu sefer kimse bana bir dolar vermedi.

“Aferin, Yakışıklı,” dedi anahtarları elimden alırken. Kapıyı açtığında ona iyice yaslandım.

“Yavaş ol, koca adam. Bence bu topukluların taşıyabileceği bir ağırlık sınırı vardır.” Ally beni kapıya yaslayıp ayakkabılarını çıkardı. Benimle ve yiyeceklerle boğuşarak hole girmeyi başardıktan sonra kapattığı kapıyı kilitledi.

Evimin ana kapısının arka tarafında bir gürültü vardı.

“Brownie!” Bir köpeğim olduğunu bir an için unutmuştum, bu mükemmel bir hatırlatmaydı. Kapıyı hızla açtığımda kahverengi bir tüy yumağı üzerime fırladı. “Selam, dostum! Merhaba! Beni özledin mi?”

Heyecanlı, çikolata renginde bir labradorun hızını yanlış hesaplamıştım. Brownie üzerime atılıp yüzümü yalarken kendimi kıcımların üzerinde buldum.

“Ah! Taşaklarıma basma konusunda ne konuşmuştuk?”

Ally boğulur gibi bir ses çıkarınca başımı kaldırdım. “İyi misin?” diye sordum ona odaklanabilmek için tek gözümü kapatarak.

Boğazını temizlerken benimle Brownie dışında her yere bakıyor, “Dayan, Ally,” diye şarkı söylüyordu.

Brownie, kendisine tüm sevgisini vermeyen birinin varlığını sezdiği anda Ally’nin yanına gidip kıcımlarını yere bırakıverdi.

“Kimmiş buranın en yakışıklı çocuğu?” dedi Ally onun kulaklarını kaşırken.

“Benim,” dedim ısrarla. “Tabii, Brownie de fena sayılmaz.”

Köpeğim sanki bana gülüyormuş gibi bir bakış attı. Kocaman, şaşkın kahverengi gözleriyle kadınıma baştan çıkarmaya devam etti.

“Kendine başka kız bul, köpek.”

Brownie’nin kendinden geçmiş yüzünü ellerinin arasına alarak, “Sen babanı dinleme,” dedi Ally.

Aniden hayatımdaki tüm kadınlara, bana katlandıkları için minnettarlığımı anlatma ihtiyacıyla dolup taştım.

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarmaya çabaladığım sırada, “Ne yapıyorsun, Dom?” diye sordu Ally.

“Öncelikle benden nefret eden Shayla’ya e-posta göndererek ona gerçekten harika bir iş çıkardığını söyleyeceğim. Sonra annem için bir şarkı kaydedip ona yollayacağım.” Telefonumun ekranı alışılmadık derecede küçük gelmeye başlamıştı, bir türlü odaklanamıyordum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Tamam. Retinana zarar vermeden bunu bir süre erteleyelim,” dedi Ally telefonumu elimden alarak. “Seninle ücretsiz bir *Ted Konuşması** paylaşayım. Sarhoşken attığın mesajlar asla amacına ulaşmaz.”

“Ama ona işini çok iyi yaptığını söylemem gerekiyor!”

“Yatakta olman gerekiyor,” diye karşı çıktı.

Yatak kulağa çok iyi geliyordu. Özellikle Ally’le daha iyiydi ama bahsedildiği üzere aşırı sarhoştum, performans gösterebileceğime fazla güvenmiyordum.

“Yapabilmem için öncesinde birkaç dakikaya ve biraz çaya, hatta duşa ihtiyacım olabilir... bilirsin...”

Her iki Ally de sanki *Swahili*** dili konuşmaya başlamışım gibi bakıyordu.

“Seks yapmayacağız, Dominic. Uyuyabilmen için seni yatağına yatırıyorum.”

“Benimle uyur musun?” Göz kırparak çok kullanmadığım çapkın tarafımı ona göstermeye çalıştım.

“Gözlerinde bir şey mi var?” diye sordu.

Tekrar göz kırpmayı denedim. “Hayır.”

“Seğirip duruyor.”

“Seğirmiyor. Göz kırıyorum.”

Brownie cılız bir ses çıkararak dikkatimizi çekmeye çalıştı. “Dışarı çikalım mı, oğlum?” Ayağa kalkıp ikisi için kapıyı açtım.

“Onu yürüyüşe çıkarabilirim,” diye teklif etti Ally.

“Neden bana karşı bu kadar iyisin?” Merakımı yüksek sesle dile getirdim. “Pisliğin teki olmama rağmen, ‘Köpeğini gezdireceğim,’ diyorsun.”

“Babasının kişiliği Brownie’yi bağlamıyor,” diye açıkladı.

Kelimelerinin altında daha derin bir gerçeğin yankılandığını hissediyordum ama kırmızı elbisesiyle onu her yerde takip eden hafif limon kokusu dikkatimi dağıtıyordu.

Ally’nin arka bahçemde düşüp kafamı çarpacağım konusundaki endişelerini duymazdan gelerek mutfığa yöneldim. “Hah. Dengem çok iyidir,” dedim alayla.

* Kâr amacı gütmeyen bir vakfın sahip olduğu, “Yaymaya Değer Fikirleri” duyurmak amacıyla kurulmuş konferanslar serisidir. Bu konferansların amacı farklı alanlardaki uzman kişilerin bilgi alışverişine zemin hazırlamaktır. (ç.n.)

** Doğu Afrika ülkelerinde konuşulan en yaygın dil olmasının yanı sıra, Afrika Birliği’nin resmi dilidir. (ç.n.)

Masanın ayağına takılıp verandadan düşmekten kendimi zor kurtardım.

Arka bahçem, şimdilerde ölü olsalar bile peyzajı özenle yapılmış çim kaplı bir alandı. Etrafı, coşkulu köpeğimin üzerinden atlayamayacağı kadar yüksek bir çitle çevrilmişti. Yan evdeki Vargaslar, *beagle* cinsi köpekleri Cornelius'u aldığından beri atlamayı çok denemişti. Brownie tuvaletini yapmak için çimlerin ortasına doğru koştu. Burada bulunduğum ve bir erkek olduğum için ortak işeme etkinliği için ona katıldım.

İçeri girdiğimde Ally'yi mutfakta hamburgerleri hazırlarken buldum.

Uzun bir bardağa doldurduğu suyu bana doğru kaydırды. "Güzel bir evin var, Dom."

Tabii ki öyleydi.

"Çok güzelsin," diye iç geçirip bir tabureye çöktüm. "Sadece o aptal adamın elbisesini giydiğin için değil, her zaman güzelsin. Girdiğin her odayı aydınlatıyorsun. Güneşin doğuşu gibi, seni her gördüğümde kendimi daha iyi hissediyorum. Bir odaya girişini izlemeyi seviyorum."

"Dom."

"Çok sarhoşum, Ally. Bunların hiçbirini bana karşı kullanamazsın."

"Biliyorum." Bir eliyle saçlarımı okşadı. "Bu konuyu bir daha hiç konuşmayacağız."

Yanımdaki tabureye oturdu ve samimi bir sessizlik içinde yağlı hamburgerlerimizi yedik. Viskinin etkisiyle dilim çözülmüş olabiliirdi, yine de iyi hissettiriyordu. Bundan daha fazlasını istiyordum, Ally Morales'i evimde daha çok istiyordum.

Bitirdikten sonra tabaklarımızı lavaboya bıraktı, Brownie'nin suyunu doldurduktan sonra bana döndü.

"Hadi seni yukarı çıkaralım."

"Tamam."

İki kat merdiven çıkmama yardım ettiği süre boyunca, her birkaç adımda bir yüzümü saçlarına gömerek durup dinlenmeme katlandı. Mükemmel bir durumdaydım. Utanç verici derecede sarhoş olmak, saçını koklamam için mükemmel bir bahaneydi.

Odamı tarif etmeme ihtiyaç duymadı. Yerini hatırlamasının,

KÜÇÜK BİR İYİLİK

burada olduğu geceyi en az benim kadar çok düşündüğü anlamına gelmesini umuyordum.

“Kalacak mısın?” Kendimi yatağa atıp derin bir nefes aldım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Başucu lambasını yaktığını, yatağın etrafında hareket ettiğini hissediyordum.

Ayakkabılarımdan birinin bağcığını çözdü. “Dom, bunu yapmam. Sen de bunu yapmamı istemiyorsun.”

Aslında gerçekten, gerçekten istiyordum. “Bu yatak çok büyük, hem Jersey çok uzak.”

“Evet, bu yüzden arabayı alıyorum.”

“İstediğin her şeyi alabilirsin.” Düşünmeden durmadığım kadın söz konusu olduğunda ben cömert bir sarhoş adamdım.

“Sen hariç.” Şaka mı yapıyordu, yoksa ciddiyetle mi söylüyordu anlayamayacak kadar sarhoştum.

“Ben hariç,” diye onayladım. “Onun gibi olamam. Zaten yeterince benziyorum.”

“Kim gibi?” diye sordu.

“Babam. O berbat biri. Ondan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Ayakkabının ayağımdan kaydığını hissettim.

“Ben babamın oğluyum,” diye geveledim.

Diğer ayakkabım da çıktı.

“Aynı zamanda annenin oğlusun. Ayrıca son gördüğümde sadece kendinden ibarettin. Kendi kararlarını kendin veriyorsun.”

“Evet, onun gibi olmak istemediğime karar verdim. Seninle yatamam, Ally. Ne kadar istesem, senden ne kadar hoşlansam da bunu yapamam. Senin tam burada, altımda uzandığını kaç kez hayal ettiğimin bile önemi yok. Seni çok istiyorum ama sana sahip olamam.”

“Neden olmaz, Dom?” Sesi çok yumuşaktı, yine saçlarımla oynuyordu. Ally’nin parmaklarının saçlarımda dolaşmasının, yeni en sevdiğim fiziksel his olduğuna karar verdim.

“Çünkü o olsa seni alırdı. Hep aldı. İsteddiği her şeyi aldı. Ona dönüşmek istemiyorum.”

“Ah, tatlım. Sen o değilsin.” Ses tonunu, bana tatlım demesini sevdim.

“Sen öyle düşünüyor olsan da kesinlikle ona benziyorum. Seni

düşünerek banyoda mastürbasyon yapıyorum. Hoş, artık yapmıyorum.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra parmaklarını kravatımın üzerine getirdi. “Neden?”

“Doğru gelmiyor. Kapının hemen dışındasın. Bu say... sayg... saygısızlık,” diye heceleyerek ifade ettim. Çok yorgundum.

“Babanın davranışlarından sorumlu değilsin. Yaptığı şeyler senin hatan değil.”

Ellerimle yüzümü kapattım. “Evet, sorumluyum. Bütün bunları yapmak için orada olması benim hatamdı.”

“Neden?”

“Boş ver. Söylediklerimi unut.” Beni üzen, hasta eden bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum. Hiç hak etmediğim halde artık sadece iyi hissetmek istiyordum. “Diğer yandan, zaten seni hak etmiyorum.”

Kravatımı gevşetip çıkardı, ardından o muhteşem parmaklar gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Bu gerçekten çok hoşuma gidiyordu.

“Dom?”

“Evet?”

“Bir saniyeliğine gözlerini aç.”

Melek Ally’nin istediğini yaptım.

“Sen babana hiç benzemiyorsun. Hiç benzemedin, hiçbir zaman benzemeyeceksin. Sen iyi bir adamsın. İhtiyacı olan insanlarla ilgileniyorsun. Onları koruyor, yardım ediyorsun. Bir gün bir kadına da bu şansı yaşatacaksın.”

“Keşke o kadın sen olsan.”

Yüzümü soğuk eliyle kavradığında utanmadan çenemi avucuna sürttüm. Ally’nin gösterdiği o sakın, fiziksel şefkat ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir şeydi. Üstelik o olmadan yaşamaya geri dönmek zorunda kalacaktım.

“Biraz uyu, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle.

Artık gözlerim açılmıyordu. Üzerime örttüğü battaniyenin ağırlığını, Brownie’nin yatağa atlayışını hissettim.

“Benimle ilgilendiğin için teşekkürler, Ally.”

“Ben de sana teşekkür ederim, Dom.”

Ayaklarım ve beynim uyuşmuştu.

İnce *stiletto*'larla dolaşmak, muhtemelen ayak parmaklarımdaki sinirlere kalıcı hasar vermişti. Beynim ise patronum tarafından kullanılamaz hale getirilmişti.

Range Rover'ını evimin önüne park ederek karanlıkta bir süre oturdum. Geceye dair görüntüler zihnimde bir döngü halinde tekrarlanıp duruyordu.

Elbise.

Podyum.

Dominic "Gerçeklik İksiri Olarak Alkol" Russo.

Bir sürü kafa karıştırıcı, çelişkili düşüncem vardı. Üstelik hepsi dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Babası gibi olmak istemiyordu, durum hem bu kadar basit hem bir o kadar karmaşıktı.

Bunun gibi geceler insanların hayatını değiştirir, yıllar boyunca hikâye olarak tekrar tekrar anlatılırdı. Oysa ben kendi hikâyemin ne olduğunu bilmiyordum. Gelecek vaat eden tasarımcının beni geçici olarak yarı ünlü yapması mıydı? Yoksa asıl hikâyeye bu gece, kalbimin asla birlikte olamayacağım bir adama ait olduğunu nihayet anladığım an mıydı?

Artık anlıyordum. Artık *onu* anlıyordum.

Beni istiyordu ama bu istek, kendi gözünde onu babasıyla aynı seviyeye getirecek adımları atması için yeterli değildi. Bu konuda deneyimim vardı ve Dominic'in kararına saygı duyabilirdim.

Her şeyin açığa çıkmasının, beni o adama karşı duyduğum her türlü çekimden kurtarmasını istiyordum. Rahatlamak istiyordum. Bunun yerine hissettiğim sadece üzüntü oldu. İçimde kemiklerime, ruhumun derinliklerine kadar işleyen bir hüznün vardı.

Eski telefonum neşeli bir zil sesiyle çınladı.

Arayan gece kontrol memurum Faith'ti.

“Selam,” dedim.

“Aman Tanrım! Uyanık olmana çok sevindim!” diye bağırdı. “Kızım, Christian James’in kalp kıran gizemli kadını olarak sosyal medyanın her yerindesin! Bana sosyetik insanlarla partilediğini söyle. Bir ünlünün çatı katındaki partisine gitmek için bir limuzinde misin?”

Faith’in hayatı benimkinden çok daha muhteşemdi. Bu yüzden sonunda paylaşmaya değer bir hikâyeye sahip olmanın aynı bir keyfi vardı.

Kahkaha attım. “Evimin önünde, patronumdan çalmış olabileceğim *Range Rover*’ın içinde oturuyorum.”

“İçinde gizli bir baş belası olduğunu biliyordum! Bahsettiğimiz, seksi parasını almayı reddettiğin için kulüpten çıkıp seni kovalayan patron mu?”

“Ta kendisi. Tuhaf bir geceydi.”

“Bana her ayrıntıyı anlatman gerekiyor,” diye ısrar etti. İçecek kutusunun açılış sesi geldi, büyük ihtimalle *Mountain Dew** içiyordu. Kalori, şeker ve kafeine bağıışıklığı olduğu için gece birden sonra tercih ettiği içecek buydu.

Arabanın içi evimden daha sıcak olduğundan orada kalmayı tercih ettim. Ona elbiseyi, kulisi ve partiyi anlattım.

Faith beklediğim gibi kendinden geçti. “Bu Christian denen adamdan hoşlanıyor musun?”

“Çok zeki, tatlı ve seksi,” diye kaçamak bir cevap verdim.

“Ama?”

Arkadaşımanın insanları okumak konusunda tam bir uzman olmasına gülümsedim. “Kimyamız uyuşmuyor.”

“Kötü olmuş. Dramatik şekilde boşanana dek seni her gün muhteşem kıyafetlere boğardı. Belki beni onunla tanıştırmalısın,” diye dalga geçti Faith.

Bu ilginç olabilirdi, diye düşündüm. Seksilikten başka hiçbir ortak noktası bulunmayan iki yaratıcı, özgür ruh bir araya gelir miydi?

“Yani, Ateşli Modacı’dan hoşlanmıyorsun. Öyleyse bu, Asık Suratlı Huysuz Kucak Dansı Adam’la birlikte olduğun anlamına mı geliyor?”

* Değişik aromalara sahip gazlı içecek. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yaptığım, yaşadığım her şeyi anlatan biri değildim. Bir adamın, iç çamaşırıyla kalana kadar soyunmasına yardım edip itirafını dinledikten sonra onu yatağında sarhoş halde bıraktığımı anlatacak biri de değildim. Kahretsin, ben iyi bir insandım. Üstelik anlatılacak şey benim değil, Dominic'in hikâyesiydi.

“Kesinlikle ve geri dönüşü olmayan bir şekilde hayır.” Doğru miktarda kıla sahip çıplak göğsünü, doğru miktarda dövmeyle dolu kollarını hayal ederek iç geçirdim.

“Yıkıldım!” diye inledi.

Sen mi ben mi, kardeşim.

“Sadece sen, etrafı elbisesini parçalamak isteyen seksi erkeklerle doluyken cuma gecesini böyle tek başına bitirebilirdin.”

“Sanırım evren bana şu anda erkekler için endişelenemeyecek kadar çok derdim olduğunu söylüyor,” dedim. Bu aynı zamanda söz konusu evrenden gelen büyük bir darbeydi. Bana hayattaki en önemli ilişkisi babasına duyduğu nefret olan bir adamın, benimle karşılıklı bir düşman-dost ilişkisi yaşamayacağını hatırlatmıştı.

Evren haklıydı. Yapabileceğim tek şey babama, eve ve işime odaklanmaktı. Bu evi tamir edip satana, babamın faturaları ödene kadar dikkatimi dağıtmaya hakkım yoktu.

“Biliyor musun, bebeğim. Bazen evrene ne istediğimizi bizim söylememiz gerekir. Evrenin söylemesini beklememeliyiz.”

“Striptiz kulübü sahibi bilge bir arkadaşım var.”

“Çıplak insanların yanında yeterince zaman geçirdiğinde gerçekleri görmeyi çok çabuk öğreniyorsun,” dedi. “Baban nasıl?”

Bir anda canlandım. “Bu hafta güzel bir gün geçirdik. Birlikte akşam yemeği yedik, üstelik beni hatırladı. Komşularımızdan, hem de şu anki komşularımızdan bahsettik. Ölmüş veya yirmi yıl önce başka bir yere taşınmış olanlardan değil.”

“Bebeğim, bu harika.”

“Güzel günler giderek azalıyor.” İç çektikten sonra beni boğmaya çalışan melankoliyi savuşturdum. “Ama her birine sıkı sıkıya tutunacağım.”

“Çok zor,” dedi özetle.

“Gerçekten öyle.”

“Bu arada sosyal medyada kavuştuğun şöhretinle ilgili seni sorgulamanın dışında, yarın boş günüm olduğunu söylemek için

aramıştım. Bazı kasların biraz çalışmaya ihtiyacı var. Ev için yardım ister misin? Küveti kaldırımın kenarına çıkarabilir, zemini onarmaya başlayabiliriz. Bir süredir “Kendin Yap” videoları izliyorum.”

Bu güvenebileceğim bir ilişkiydi. Faith her zaman yanımdaydı, ona kelimelerle anlatılamayacak kadar minnettardım. Belki Dominic Russo önümde tek dizinin üzerine çökmüyordu ama Faith vardı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Muhteşem, seksi erkekleri dikkatsizce bir kenara itiyor olsan bile.”

“Yarın görüşürüz.”

“Kahve getireceğim,” diye cıvıldadı.

Aramayı sonlandırdığımızda iş telefonuma bir mesaj geldiğini gördüm.

Dominic: Çok güzelsin. Sadece bu gece de değil.

Aptal kalbim acınası bir şekilde sarsıldı.

Faith’in kas derken aslında kendi vücudunu kastetmediği ortaya çıkmıştı. Birlikte geldiği adamlardan biri, Rocco adında kısa boylu ve karın kaslı bir dansçıydı. Diğer hafta boyunca Rick, hafta sonları ise Peaches Von Titz olan uzun bacaklı bir barmendi.

“Eğer bu yüzden basur olursam çok sinirlenirim,” diye homurdandı Faith.

“Küvetler neden bu kadar ağır ki?” diye sölendim.

Rocco ile Peaches dökme demir küveti oturma odasından verandaya taşımışlardı. Şimdi de zemini kendi başıma onarana veya işinde iyi olan bir tesisatçıya param yetene kadar beklemek üzere, yeni küvet kabinini üst kata doğru sürüklüyorlardı.

Bu arada Faith ile ben, eski küveti ön merdivenlerden aşağıya taşıırken dalaklarımızı yırtmamaya çalışıyorduk.

Faith, kış hafta sonu savaşılarına uygun bir şekilde giyinmişti. Üzerinde düşük belli, marangoz tipi bir pantolon vardı. Uzun kollu termal kazağının etek kısmında, çapraz kemikler üzerine yerleştirilmiş kafatası figürlü göbek deliği *piercing*’ini sergileyecek küçük bir açıklık vardı. Kazağı kendisi dikmiş, üstüne canlı pembe

KÜÇÜK BİR İYİLİK

renkte bağcıklı bir korse eklemişti. Uçları pembeye boyanmış, şık bir atkuyruğuyla topladığı saçları başının üstünden sarkıyordu.

Ses efektlerinden oluşan bir kakofoni, birkaç da molanın ardından sonunda küveti kaldırım kenarına taşıyabilmiştik. Bay Mo-hammad'in kamyoneti ve kuvveti yerinde yeğenleri olan eski bir arkadaşı daha sonra buradan alacaktı. Nefesimi toparlamaya çalışarak küvetin içine girip bacaklarımı kenarlardan sarkıttım.

Yanıma tırmanırken, “*Range Rover*’ı ne yapacaksın?” diye sordu Faith.

Araca baktım. “Ona haber vermeden götürüp bırakacağım.”

Arkadaşımın aklına ne zaman gerçekten sinsi bir fikir gelse o güzel, şeytani gözlerinde beliren ışıltıyı fark ettim.

“Biliyor musun, bu canavarın arkasına benimkinden çok daha fazla alçıpan malzemesi sığdırabileceğimize bahse girerim.” Başparmağını kaldırımın kenarına park etmiş iki kişilik gösterişli *Mercedes*’ine doğru uzattı.

Düşünürken dudağımı kemirdim. “Hem teslimat ücretinden tasarruf sağlar.” Adam bana olan hisleri yerine babasından intikam almayı seçmişti. Ben de onun lüks arabasını malzeme taşımak için kullanabilirdim.

“Tesadüfen, en sevdiğim hırdavatçıyla en sevdiğim *taco* dükânının karşı karşıya olduğunu biliyor muydun?” dedi.

“Biri *taco* mu dedi?” Rocco başını ikinci katın penceresinden dışarı çıkarmıştı.

Bir girişimci, egzotik bir erkek dansçı, izin gününde olan bir *drag queen*’le birlikte *taco* ve tadilat malzemeleri almaya gidiyordum. Hayatımın muhteşem günlerinden birini daha yaşıyordum.

DOMINIC

Kırk yaşını geçmiş olmanın getirdiği sorunlardan biri, akşamdan kalmalığın grip vakası kadar uzun sürüyor olmasıydı.

Cumartesi sabahı her zamanki spor rutinimi atladım, bunun yerine iki blok yürüyüp bir lokantaya gittim. Kaybolan elektrolitlerimi geri almak için güneş gözlüklerimin arkasına gizlenerek iki tane yağlı kahvaltı sandviç ve çayı mideme gönderdim.

Eve döndüğümde uyuyarak hayattaki kötü seçimlerimin etkilerini atlatmak için üst kata çıktığım sırada kapımın zili çaldı.

“Selam, Dominic.” Neşeli komşum Sascha, limon yeşili bir şişme monta sarınmıştı ve üstü örtülü bir tabağın üzerinden bana sırtıyordu. Altı yaşındaki oğlu Jace ise Örümcek Adam pijamalarının üzerine giydiği paltosuyla yanında duruyordu. Gülümsemesi, geçen hafta onu gördüğümde orada olmayan bir diş boşluğunu açığa çıkardı.

Başıma geleceği biliyordum.

Hırıltılı bir sesle, “Sascha,” diye selamladım. Akşamdan kalma değilmişim gibi davranmak, sarhoş değilmiş gibi davranmak kadar faydasızdı.

“Sizinle takılmaya geliyorum, Bay Dominic,” dedi Jace neşeyle.

Annesi dirseğiyle oğlunun omzunu dürttü. “Önce kibarca soracaktık, hatırladın mı?” Ağzının kenarından konuşurken hâlâ bana manyak gibi gülümsüyordu.

“Bay Dominic, sana en sevdiğin kurabiyelerden yaptık. Brownie ile oynamaya gelebilir miyim?”

Sascha tabağı havaya kaldırdı. “Tarçınlı karamelli. Sadece kırk dakika, en fazla bir saat kalacak.”

Tarçınlı karamelli kurabiyeler en sevdiklerim *değildi*. Aslında içinde karamel olan her şeyden nefret ediyordum. Buraya taşındığım gün Sascha, kocası Elton ve yeni evlat edindikleri bebekleri

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Jace ellerine bir tabak kurabiye alıp yeni komşularının eskisi gibi huysuz bir pislik olmayacağı umuduyla “uğramışlardı”.

Nedense onları hayal kırıklığına uğratmak istememiştim. O zamandan beri bu yalanla yaşıyor, tarçınlı karamelli kurabiye-ye bayılan düzgün bir insan gibi davranıyordum. Çöpün alındığı bazı günler geri dönüşüm kutularını kaldırımdan geri çekiyordum. Bazen Elton’la arka bahçede viski içiyorduk. Bazen pijamalarını çıkarmak istemediğinde ve ailesinin onunla mücadele etmekten kaçındığı zamanlarda Jace’e göz kulak oluyordum.

“Fazla koşturmayacak, bir de fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmayacaksan olur,” dedim Jace’e.

“Uzun bir gece miydi?” diye sordu Sascha.

Başımı salladım, sonra yüzümü buruşturdum.

“Endişelenme. İnan bana, anlıyorum. Sırf bu yüzden 2015’in Noel Günü’nden hiç bahsetmiyoruz. Jace’i büyük halam Alma’ya götürebilirim.”

Komşularınız hakkında bir şeyler bilmek ayrı bir problemdi. Jace, büyük hala Alma’nın evinden nefret ediyordu. Kedi çışı gibi koktuğunu, ona buharda pişirilmiş havuç yedirdiğini söylemişti. En son onda kaldığında kadın, bunun bir oyun olduğunu söyleyerek Jace’e mutfak zeminini süpürtmüştü. “Kazandığında” ona ön koridoru süpürme “izni” vermişti.

İri gözlerinde üzgün ve ciddi bir bakışla, “Kötü karar gribi mi oldun?” diye sordu Jace.

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. “İyiyim. Jace benimle kalabilir.”

“Oley!” Eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı.

Elini oğlanın ağzına kapatarak, “Sessiz ol. Kutlamayı daha sessiz yap, oğlum,” diye uyardı Sascha.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı annesinin elinin arasından.

“En fazla bir saat,” diye söz verdi. “Sadece sürpriz yıldönümü yemeğimiz için bir elbise alacağım. Ayrıca söz veriyorum, o yemek için çocuğu sana bırakmayacağız.” Elton her yıl evlilik yıldönümlerini kutlamak için Sascha’ya sürpriz yaparak gösterişli, yeni bir restoranda akşam yemeği rezervasyonu yaptırıyordu. Bu yıl, iyi bir komşu rolümün devamı olarak evlerine bir şef tutup başlayında en sevdikleri yemeği yeniden hazırlatmasını önermiştim.

Görünüşe göre bu o kadar aptalca bir fikir değildi çünkü Elton, Karayip mutfağında uzmanlaşmış bir şef bulmuştu. İki haftadır bana yemek tarifleri ile şarap eşleştirmeleri hakkındaki gelişmeleri mesaj atıyordu.

Kurabiyeleri alıp Jace'le birlikte içeri girdim. Brownie ile yaşadıkları on dakikalık keyifli selamlaşmasının ardından Jace'e kulaklık verip sırf bu amaçla aldığım Xbox'ın başına oturttum.

Kanepede onun yanına uzanıp *Gurur ve Önyargı*'yı okudum. Kendimi zavallı, yanlış anlaşılan Darcy'le özdeşleştirdim.

Öğle yemeği için bize, Jace'in favorisi olan biftekli ve üç çeşit ızgara peynirli sandviç hazırladım. Çocuk iki tane yerken ben bir taneyle yetindim. Brownie ise ben onu mutfak tezgâhında yakalayana kadar altı dilim biftek yemişti. Sascha gittikten elli dokuz dakika sonra geri gelip oğluyla boş kurabiye tabağını aldı. Belki karamelden sandığım kadar nefret etmiyordum.

Günün geri kalanını kanepede geçirdim, bu durum Brownie'nin çok hoşuna gitmişti. *The Great British Baking Show***'un ilk sezonunun tamamını, ardından *Queer Eye****'ın üç bölümünü izledik. Aklıma üç blok ilerideki fırından bütün bir pasta sipariş edip hepsini yemek, sakal bırakmak gibi fikirler düştü.

Ardından Ally'nin sakal hakkında ne düşündüğüne kafa yordum.

Böylece utanç sarmalı yeniden başladı.

Brownie, o akşam erken saatlerde yürüyüşe çıkmak için beni evden dışarı sürüklediğinde posta kutusunun üzerinde *Range Rover*'ımın anahtarlarıyla birlikte bir not buldum. Notta "*Araba için teşekkürler,*" yazıyordu.

SUV'yi sokağın aşağısına park etmişti. Yolcu koltuğunda üzerine önceki senelerden kalma bir Noel fiyongu iliştirilmiş altılı paket sporcu içeceği duruyordu. Bardak tutucusunda Brownie için küçük bir paket ödül maması vardı.

Bu durum beni hem duygulandırdı hem de sinirlendirdi.

Sarhoş halimle kendimi rezil ettiğimden beri Ally mesajlarımı cevap vermemişti. Telefonumda hızlıca dolaştıktan sonra en azından nedenini anlayabilmiştim. "*Saçın seksi bir kuş yuvasına*

* 2010 yılından beri yayında olan İngiliz yemek yarışma programı. (ç.n.)

** 2018'den beri *Netflix*'te yayınlanan Amerikan yapımı *reality* dizisi. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

benziyor” şeklinde ifade ettiğim sarhoş hayranlığımdan “bunun hakkında bir daha asla konuşmayalım” tarzında mesajlara kadar uzanan geniş bir yelpaze göndermişim.

Dün geceden hatırladığım parça parça anlar, bir patronun çalışanına karşı çizgiyi aştığına dair hiç hoş olmayan uygunsuz bir fotoğrafa dönüştü.

Damarlarımda babamın kanının aktığını bir kez daha kanıtlamışım.

Brownie’nin mahalledeki rotayı seçmesine izin verdim, en sevdiği ağacın yanında durduğunda telefonumu çıkardım.

Ben: Arabayı geri getirdiğin ve Meksika’ya götürmediğin için teşekkürler.

Malefiz: Geri getirmeden önce taco almak için Meksika’ya gittim. Bu arada, benzinin azaldı ve Tijuana’da on yedi trafik ihlali yaptın.

Ben: İçeri gelebilirdin.

Maleficent: Gerçekten bunu yapamazdım.

Ben: Özür dilerim.

Maleficent: Dileme. En iyisi bu. Ayrıca artık yeni bir şey deneyebiliriz.

Bana göre “yeni bir şey” üzerindeki tüm kıyafetleri çıkarıp vücudunun her santimini yalamak, öpmek ve ısırmak anlamına geliyordu. İçimde, onun aklından geçenin bu olmadığını söyleyen bir his vardı.

Ben: Yeni bir şey mi?

Malefiz: Arkadaşlık.

Ben: Eminim yazmak istediğin şey, “dost-düşman”dı.

Malefiz: Şuna bak, jargona ne kadar hâkimsin. Aferin sana, eski dostum.

Ben: Bundan şimdiden nefret ettim.

Malefiz: İyi hafta sonları. Bol sıvı tüketmeyi unutma!

“Arkadaş mı? Bu nasıl olacak?” diye Brownie’ye sordum. Yüzünü koklamakta olduğu kar yığınının çıkarıp bana baktı. Görünüşe göre köpeğimin de buna verecek bir cevabı yoktu.

İkimize de bir iyilik yaparak hafta sonunun geri kalanında ona mesaj veya e-posta göndermedim. Tabii bunu yapmak için telefonumu yedi yüz kez elime almış, her seferinde kendimi durdurmayı başarmıştım. Onunla birçok sınırı aşmıştım, bir molayı hak ediyordu.

Pazartesi sabahı, viski zehirlenmesinden büyük ölçüde kurtulmuşken bunu yapabileceğime kendimi ikna etmişim. Onun patronu, arkadaşı olabilirdim. Kahrolası ellerimi kendime saklayabilirdim.

Bir zamanlar gurur duyduğum o öz kontrolü bulacak, onu gerçekten kullanacaktım. Bir asır kadar sonra onun başka biriyle buluşması fikrine bile katlanabilecektim. Bir gün başkasıyla flört etmesine, randevuya çıkmasına, sevişmesine ve âşık olmasına dayanabilecektim.

Asansöre adım atıp hızla kırk üçüncü kata doğru çıkarken hâlâ hafifçe rahatsız olan midem bu düşüncelerle bulandı.

Evet. O gün bugün değildi.

Bunun yerine arabamda kalan tuhaf kokunun çözümüne odaklanmaya karar verdim. *Taco...* diğeri ne kokusuydu öyle? Çimento muydu, yoksa alçıpan mıydı?

“Günaydın.” Ally’nin selamlaması son derece neşeliydi. Kış tanrılarına şükürler olsun, balıkçı yaka bir kazak giymişti. Her yerini sarıyor olsa bile en azından ben hiçbir şey *göremiyordum*. Saçlarının bir kısmı başının üstünde küçük bir topuz halinde toplanmıştı. Sürekli gözümün çarpan kristallerle süslü altın halka küpeler takıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dudaklarını klasik, “becer beni” kırmızısına boyamıştı. Ruju ikimizin de her yerine bulaşana kadar onu öpmek istedim.

Başını yana eğdiğinde, görünüşünü takdir etmek için ne kadar süredir orada durduğumu merak ettim.

“Günaydın.” Ona getirdiğim kahveyle kahvaltı durumunu gecikmeli olarak teslim ettim.

Gözleri, içimdeki soğuk ve ölü kısımları her seferinde hayata döndüren bir ışıltıyla parladı.

“Teşekkürler! Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun.” Bana şehvetten arındırılmış parlak bir gülümsemeyle baktı. Bu “arkadaş” meselesi konusunda fazlasıyla heyecanlıydı.

Yanıt olarak homurdandım. Belki bu kadını orgazma ulaştırma iznim yoktu ama içine düştüğü aptal mali durumdan kurtulduğuna kendimi ikna edene kadar ona yiyecek getirebilirdim.

Sol yüzükparmağında yeni bir bandaj olmasına rağmen oldukça dinlenmiş görünüyordu.

“Hafta sonunun geri kalanı nasıldı?” diye sordu.

Onun yanından ayrılmak için acele etmeden çayımı masasına koyup ceketimi çıkardım. Gözlerinin paltomun üzerinde oyalandığını ve “değiş tokuş” önerimi belli belirsiz hatırladığını fark ettim.

Lanet olsun, tam bir aptaldım.

“Viski sarhoşluğunun üç gün sürebileceğini biliyor muydun?” diye sordum.

O koyu kirpikli gözlerini kapatarak ürperdi. “Bir ara tekilayı dene. En son Faith ve ben ‘erkekler berbat, hadi lezbiyenliği keşfedelim’ içki festivali düzenlediğimizde tekila vardı. Beş gün boyunca hasta yattım.”

Gözlerimi kırptırdım, tabii ki hayalimde canlandırmıştım. *Her neyse. Biraz anlayışı hak ediyorum. Katıldığı son iki partideki davranışı kucak dansıyla sonuçlanmış bir adamım...*

İptal! İptal! İptal! Hadi Arkadaş Olalım projesinin daha ilk gününde sertleşemezsin.

Gülümseme gibi görüldüğünü umduğum bir tavırla dişlerimi sıkıp Ally’nin başka bir kadınla seviştiğini hayal etmiyormuşum gibi davrandım. O anda kız kıza fantezilerin bile beni kıskandırdığını fark ederek durumumun çok kötü olduğunu anladım. *Evet, Bayan Morales, işte yanında taşaklarımla birlikte kahvaltı durumun. Bunları sonsuza kadar saklayabilirsin.*

Ally yüzünü buruşturdu. “Affedersin. Bu arkadaşlık meselesinden dolayı biraz gerginim, sakinmiş gibi davranmaya çalışıyorum.”

“Lezbiyenliği gündeme getirerek mi?” diye sordum. “Belki bunu biraz daha ağırdan alıp konuşmamalıyız.”

Yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde seks açlığı çeken bir aptal gibi yüzüksüz parmaklarına hayran kaldım.

“Hadi baştan başlayalım,” diye önerdi ellerini indirerek. “Hafta sonun nasıldı?”

“İyi,” diye yalan söyledim. “Seninki nasıldı?”

“İyi,” diye tekrarladı.

“Güzel.”

“Harika.”

“Tamam o zaman.” Olduğum yerden ayrılmadan başımı sallarken içimden, defolup gitmem için kendime bağırıyordum. O sırada bir kurye hızla geldi, sakızını çiğneyerek hoşuma gitmeyecek kadar uzun bir süre boyunca Ally’yi izledi.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum soğuk bir sesle. Bu adam benim bölgemi ihlal ediyordu ve bunu ona bildirmekten hiç çekinmezdim.

Ally bana, “*Senin derdin ne, hasta herif?*” diyen bir bakış attı.

“Ally Morales için bir paket var.”

Kırk yıllık, “bir paketiniz var” numarası. Pislik.

“Benim,” dedi Ally neşeyle.

“Buyurun.” Adam aptalca göz kırparak üzerinde koyu kırmızı bir fiyonk bulunan büyük bir kutuyu uzattı. Kendini beğenmiş bir pislik gibi, “Görüşürüz,” dedi geri geri yürürken. Keşke onun arkasında olup onu çöp kutusuna atabilseydim... ya da merdivenlerden aşağı itebilseydim.

“O bakış ne öyle, Huysuz Asık Surat?” diye sordu Ally.

“O adam seninle flört ediyordu,” diye çıkıştım.

Ukala kadın eline öksürürken “*arkadaş*” demişti.

Ona ters bir bakış attım.

“Arkadaşız,” diyerek tekrar öksürdü.

“Bronşit mi oldun?”

“Hayır ama gizemli bir hediyem var,” dedi gülünç fiyongun altındaki beyaz zarfı çekerken. “Sen göndermedin, değil mi?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Başımı iki yana salladım ve bir anda benden gelmiş olmasını diledim.

Kutunun içinde ne olduğu veya ona kimin gönderdiği umurumda olmamalıydı. Ancak benim gerçekliğimde bunun yeri yokmuş gibi görünüyordu. Öğrenene kadar buradan bir yere kıpırdamayacaktım. Arkadaşlar diğer arkadaşlarının hediye almasını önemserdi, değil mi?

Siktir et. Kalıyordum.

Kartı açtığına dudaklarının kıvrılmasından hoşlanmadım. Bu, zevk ve tatmin dolu bir kadın gülümsemesiydi. O gülümsemeye, Ally'nin dikkatini çekmek isteyen penisli birinin neden olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey söylemeden kartı bir kenara koyup abartılı fiyongu çözdü.

“O kutuda ne var, Al?”

Ruth kızıl kafasını köşeden uzattı. Bir an beni fark edip kekeleydikten sonra yüzüne cesur bir gülümseme yerleştirip yaklaştı.

Ally parmaklarını kapağın altına geçirdi. “Emin değilim.”

“Merhaba, Dominic,” dedi Ruth.

İlk kez bir çalışan, ben talep etmeden bana ismimle hitap etmişti. Artık zamanı gelmişti. “Merhaba, Ruth. Hafta sonun nasıldı?”

İçtenlikle gülümsedi. “Harikaydı. Seninki nasıldı?”

Önümdeki kumaş patlaması beni viski kaynaklı akşamdan kalmalığımla lezbiyenlik sohbetine ikinci kez girmekten kurtardı.

Pembe ve parlaktı. Üstelik lanet olsun ki rengin, Ally'nin dudaklarının “becer beni” kırmızısına boyanmadığı zamanki rengiyle aynı olduğunu fark ettim.

Ally kumaşı kutudan çıkarırken kadınlar gelmiş, mırıldanarak kumaşı okşuyordu.

O kokteyl elbisesini göğsüne doğru tutarken masasından kartı kaptım.

Ally,

Bunu yaptım ve seni düşündüm.

Christian

Düzenleme

Ny.ozlem

Ah, bu adamdan nefret ediyordum.

Bu sırada *arkadaşım* keyifle kendi etrafında dönüyordu. Eğer cömert bir adam olsaydım, o pislik herifi takdir edebilirdim. Elbise, Ally için yapıldığını haykırıyordu. İpeksi, geniş eteğin bel kısmında altın renkli örgü bir kemer vardı. Üst kısmı kar beyazıydı, kumaşı bir omzun üzerine sararken diğerini çıplak bırakıyordu. Tıpkı bu kadın gibi renkli, yumuşak ve seksiydi.

“Aman Tanrım. Cepleri var!” diye çığlık attı Ruth.

Kalabalık toplanıyordu. Kadınlar ve Linus, elbiseye hayran kalmak için kovuklarından çıkıyorlardı.

“Kim gönderdi bunu?”

“Kim yapmış?”

“Günaydın, Dominic.”

“Giymen gerekiyor!”

“Çiçek göndermekten daha iyi. Onunla evlenecek misin?”

Ofisime girip kapıyı arkamdan çarptım.

“Sadece arkadaşız,” diye mırıldandım boş odaya. Bunu sesli söylemenin de bir faydası olmamıştı. Daha fazlası olmak istiyordum ve o bu şirkette çalıştığı sürece buna sahip olamazdım.

Ally’nin masasından yükselen kahkahaları duyduğumda içimdeki pislik mağara adamı kış uykusundan uyandı. Planımı hazırladım, bilgisayarımın başına oturup aradığımı belgeyi buldum.

Ekrandaki şaheserimin son rötuşlarını yaparken kapıda neşeli bir tıklama duyuldu, ardından kapım açıldı.

Başımı kaldırıp, “Irvin,” diye selam verdim.

Özellikle ilgi çekici bir dedikoduyla karşılaştığında yaptığı gibi umursamaz bir tavırla odaya girdi. Hâlâ beni babamın bir ver-siyonuna dönüştürmeye çalışıyordu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. “Dışarıda büyük heyecan var.”

Belgede yaptığım değişikliklere göz atarak, “Öyle görünüyor,” dedim kuru bir sesle. Başeditörün aksine benim boş sohbetlere ayıracak vaktim yoktu. Mahvolmak üzere olan bir arkadaş ilişkim ve o gün işle ilgili uzun bir yapılacaklar listem vardı.

Irvin davetsiz bir şekilde karşıma oturdu. “Bir kızı iyi davranışlarından dolayı ödüllendirmek her zaman akıllıcadır.”

İlgisiz bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

“Asistanın,” diye açıkladı. “Cuma gecesi ‘patronunu eve bı-

raktığını' duydum." Adam bunu söylerken parmaklarıyla hayali tırmak işaretleri yaptı.

Midem altüst olup yerini kontrolsüz cehennem ateşleri aldı. "Böyle mi söylüyorlar?" diye sordum sesimi yumuşak tutarak.

"Endişelenecek bir şey yok. Dedikodu bloglarından birkaçı bu hafta sonu konuyu ele alarak isimsiz olarak yayınladı. Aferin sana, oğlum. Artık işte biraz eğlenmenin zamanı geldi."

Adamı lanet *Gucci* kravatından yakaladığım gibi sandalyeden kaldırıp Ally'den özür diletmek istedim. Ardından onu çatıdan atmak, benim babama benzediğimi veya Ally'nin zirveye çıkmak için patronuyla yattığını ima eden her blogu yakmak istedim.

"Armut dibine düşüyor, değil mi?" dedi Irvin bu durumu onayladığını göstererek. Eliyle bir dizine vurdu. "Pekâlâ, işe geri dönsen iyi olur."

"Buradaki çalışanlarımızın itibarına biraz daha dikkat edersen çok memnun olurum, Irv." Ses tonum adamın taşaklarını dondurmuş olmalıydı.

İlgisizce elini salladı. "Russo sırları benimle her zaman güvende." Neşeli bir şekilde göz kırıp sandalyeden kalktı.

Parmaklarımı masaya vurarak gidişini izledim. Irvin Harvey beni yanlış yorumluyordu, artık bu konuya bir el atmam gerekiyordu. Kurnaz ve kaypak biriydi. Üstelik babamın burada, kilitli kapılar ardında neler yaptığını tam olarak bildiğinden emindim.

Yakında annemle onun hakkında konuşacaktım.

Fakat önce kırmızı kalemi alıp Kişisel İlişkiler Politikası metnine yeni eklediğim maddenin altını çizdim.

Çalışanlar, tasarımcılarla veya diğer satıcılarla ilişki kurmayacaktır.

Ally kafasını kapıdan içeri uzattığında çoktan ayaklanmıştım. "Dom? Şehrin diğer ucundaki toplantın için on dakika içinde çıkmam gerekiyor. Dalessandra şimdi arabaya gidiyor."

Hızlıca başımı sallayıp kollarımı paltoma geçirdim.

"Al bakalım," dedim kâğıdı eline tutuşturarak.

Ben asansöre doğru yürürken arkamdan seslendi. "Sen tam bir pisliksin, Yakışıklı."

Kesinlikle öyleydim, bunu ne kadar erken kabul ederse o kadar iyi olurdu.

Telefonum çaldığında dirseklerime kadar alçıpan sıvası içindiydim, kendimi bir “Kendin Yap” harikası gibi hissediyordum. Bakımevinden gelen aramalar için ayarladığım zil sesi, kemikler ve fondötenler hakkında şarkı söyleyen *Maren Morris*’in sesini kesmişti.

Aramayı dirseğimi kullanarak cevaplayıp klozet kapağıma koyduğum telefona yüzümü yasladım. En son bu pozisyonda durduğumda o meşhur Tekilalı Lezbiyen Gecesi’ydi. Bakımevinden her arandığımda beni ele geçiren içgüdüsel korku yerine bu gerçeğe odaklandım.

“Ally?”

“Evet?”

“Ben Braden. Merak etme, acil bir durum falan yok. Bu gece babanı sakinleştirmekte biraz zorlanıyoruz. Acaba uğrayabilir misin diye merak etmiştik.”

“Elbette,” dedim saate bakarak. “O nasıl, iyi mi?”

“İyi. Sadece tedirgin.”

“Yarım saate orada olurum.” Babam, sesini yalnızca *Mets* çalarken veya bir konser salonunda “Bravo” diye bağırırken yükselten bir adamdı. Şimdi ise güçlü uyku ilaçlarından başka hiçbir şeyin onu sakinleştiremediği huzursuzluk atakları yaşıyordu.

Bakımevi benden bir buçuk kilometre uzaktaydı. Otobüsler hafta içi geç saatlerde o kadar sık çalışmıyordu ve Bay Mohammad’i arayıp arabasını ödünç istemek için saat çok geç olmuştu. Yürümem gerekiyordu. Babamın eski kayak montunu üstüme geçirdim, spor ayakkabılarımın içine sığdırabildiğim en kalın çorapları giydikten sonra yola çıktım.

Hava yüzümü acıtacak kadar soğuk ve rüzgârlıydı.

Babam en azından düşmemiştii, hasta değildi. En azından ge-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

çici olarak masrafların çoğunu karşılayabilecek bir işim vardı. En azından sonunda evde ilerleme kaydediyordum. Foxwood'da ilerlerken şükrettiğim her şeyi sıraladım.

Çocukluğumdan beri burada çok şey değişmişti. Burası, sekizinci sınıftayken okul otobüsünün penceresinden bakıp yetişkin hayatımı planladığım sokaktı. *Spoiler* uyarısı: Hayal ettiğim hiçbir şey yaşadıklarına benzemiyordu.

Boulder'daki hayatım, sekizinci sınıftaki halimin memnun olacağı bir hayattı. Arkadaşlarım vardı, erkek arkadaşlarım olmuştu. Sevdiğim işlerde çalışmış, hayatımı yaşamak için zaman ayırmıştım.

Tuğla sütunlarla yeşilliklerin ardında parlayan köşedeki büyük evi gördüğümde o tanıdık hasret içimi titretti. Bu evi, temsil ettiği şeyleri hayatım boyunca hep sevmiştim. Orada bir aile yaşıyordu. İki ebeveyn, dışarıda oynayıp ağaçlara tırmanan ve kaldırımında limonata satan çocuklar vardı. Noel zamanı yaptıkları ışıklandırmalar, her yıl kalabalıkların ilgisini çekiyordu.

Artık torunlar, pazar kahvaltıları ve bayram kutlamaları vardı.

Kaldırımında duraksadım.

Bu akşam misafirleri vardı. Muhtemelen bir akşam yemeği partisiydi, davetliler ayrılamayacak kadar eğlendiği için geç saate sarkmıştı. Kadehlerce şarap, masada yanan mumlar vardı. Bir caz plağının zayıf notaları bana kadar ulaşıyordu.

Yüzüme sertçe çarpan şiddetli özlem hissiyle sarsıldım. Bir ev, aile ve eğlenceyi sonlandırmak istemediğimiz için çok fazla şarap içip salı sabahına akşamdan kalma şekilde uyanmayı dert etmeyecek dostlar istiyordum.

Eski hayatımı özlemiştim. Babamın mutlu, sağlıklı olduğuna inanmanın rahatlığını özlemiştim. Nefes alabilmeyi, bencil olabilmeyi özlemiştim. Çarşamba günleri içki içmek için dışarı çıkmayı veya bir arkadaşımı akşam yemeğine götürmeyi özlemiştim. Heyecanlandığım sevimli bir buluşma için yemek pişirmeyi özlemiştim. Tanrım, seks yapmayı özlemiştim. Banka bakiyemi kuruşuna kadar bilmek zorunda kalmamayı özlemiştim.

Büyük eve sırtımı döndüm, kaldırımında ilerleyerek başka birinin mükemmel hayatından uzaklaştım.

Otuz dokuz yaşındaki benim bir geleceğim yoktu.

Elimde sadece şimdi vardı. Burada babamla geçirdiğim her dakika için minnettardım.

Bakımevinin ışıkları önümde parlıyordu. İçten içe hemşirelerin babamı sakinleştirmiş olmasını, o uyurken yanında sessizce oturabilmeyi umuyordum. Ancak Braden beni bekliyordu, girişte görüldüğüm anda kapıyı açtı.

“Geldiğin için teşekkürler.” Hızlı bir şekilde hafıza kanadına doğru giden yola yöneldi. “Genelde bize fazla sorun çıkarmaz ama bu gece çok gergin. Hemşire ilaçlarla geldiğinde ona yumruk atmaya kalkıştı.”

Nefes nefese kalmış halde uzun adımlarına yetismeye çalışıyordum. “Çok üzgünüm.”

“Bu senin veya onun hatası değil,” diyerek beni rahatlattı Braden.

Hata değildi ama sorumluluk konusu farklıydı. Şiddet uygulayan hastalar tesisten uzaklaştırılıp güvenli akıl hastanelerine yerleştirilebilirdi. Deena onu buradan göndermek için bahane arıyordu. Güvenli bir tesiste örgü dersleri, dans dersleri, sandalyede yoga ve rahatlatıcı yiyecekler olmayacaktı. Babamın iyi günlerinde çalacağı bir piyano veya Noel çorabını en sevdiği ikramlarla dolduran personel de olmayacaktı.

Geç olmuştu, koridordaki ışıklar zayıftı. Bu durum, babamın odasından gelen gürültüyü daha sarsıcı hale getiriyordu. Braden’i geçip hızla odaya girdim.

Babam alçısıyla ayağa kalkmış, şifoniyerdeki kıyafetlerini yerdeki yığının üzerine atıyordu. *Bluetooth* hoparlörü çoktan yerdedi. Hayatından çeşitli anıları gösteren dijital bir resim çerçevesi ve lise mezuniyetimde çekilmiş fotoğrafımızın olduğu çerçeve dahil, şifoniyerin üzerindeki her şey yığının içindeydi.

Cam kırılmıştı, fotoğraftaki yüzümün ortasında bir yırtık vardı. O zamanlar önümde sonsuz başlangıçlar uzanıyordu. Şimdi ise hayatta tamamen emin olduğum tek şeyin, babamın sevgisinin gitgide silinmesinden başka bir şeyim yoktu.

“Defol buradan, Claudia!” Babam topallayarak bana doğru gelirken fotoğrafımız, alçısının altında ezildi. “Benden yeterince şey almadın mı?”

“Baba.” Ellerimi kaldırdım. “Ben annem değilim. Ben Ally. Senin kızınım.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Onu sen çaldın, değil mi?” diye sordu. Ayağının altında kırılan camın sesi beni ürküttü.

“Baba, buraya gel ki şunu temizleyeyim,” diye yalvardım.

“Babamın cepsaatini aldın! Çekmecede duruyordu ve şimdi yok. Onu geri istiyorum, Claudia. Her şeyi geri istiyorum!”

Babamı camdan uzaklaştırmaya çalışarak, “Bay Morales, neden saati komodinde aramıyoruz?” diye önerdi Braden.

Maalesef babam önerilere açık değildi. “Her şeyi benden alıp öylece gidebileceğini mi sanıyorsun? Hepsini geri istiyorum. Her şeyi mahvettin!”

Sıcak gözyaşlarımın hâlâ soğuk olan yanaklarımda iz bıraktığını hissediyordum.

“Baba, lütfen.”

Bana doğru bir adım daha attığında tökezledi.

Onu tutmak için uzandım ama onun gördüğü kişi, hayatı boyunca onu seven kızı değildi. Yalanlar üzerine bir aile ve gelecek kuran, sonra her şeyden vazgeçen kadını görüyordu.

Elinin geri çekildiğini gördükten hemen sonra yüzümde patlayan tokadın sesiyle birlikte, şiddetli bir acıyla yandığımı hissettim.

Örümcekleri tuzağa düşürüp arka bahçede serbest bırakmakta ısrar eden adam, zayıf vücudundan alabildiği tüm güçle bana vurmuştu.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim.

Braden, peşinde başka bir gece hemşiresiyle aceleyle yaklaştı.

“Hayır! Durun,” diye ısrar ederek aralarına girdim. Onu tutmak durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Gözlerim ve yanağım alev almış gibi hissediyordum. Utancımın birleşen üzüntü, midemde çirkin bir karışım oluşturmuştu. Bencilceydi fakat onu bağladıklarını görmenin beni büyük ihtimalle bin parçaya ayıracağını biliyordum.

İş telefonuma uzanıp titreyen ellerimle şarkıyı açtım.

Yerdeki yıpranmış hoparlör, piyanonun melodisini yakaladı. Melodi minik cam parçaları üzerinde yankılanmaya başladı.

Babamın nefesi hızlıydı, gözleri hâlâ öfke doluydu. Müziğin sesini biraz daha yükselttim. Tanıdık şarkı etrafımızı sararken uzunca bir an boyunca birbirimize baktık. Omuzları çöktü, sanki ona ait olmadığını anlamış gibi şiddet ve heyecan yavaşça bedenini terk etti.

Parmakları pijamasının üzerinde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Gözyaşları, gözlerinin kenarlarından süzüldüğünde kalbimin bir kez daha mikroskobik parçalara bölündüğünü hissettim.

Omzumun üzerinden hemşirelere bakıp, "Bunu o çalıyor," diye açıkladım.

Dikkatlice tekrar koluna uzandım. Onu cam kırıklarından uzaklaştırıp yatağa doğru yönlendirdiğimde bu sefer benimle kavgaya etmedi. Terliklerini, gözlüğünü çıkardım. Babamı, annesinin onlarca yıl önce diktiği yorganın altına yerleştirirken hemşire bana yardım etti.

Elleri, mavi ve kahverengi yamalardan oluşan yıpranmış yorganın üzerinde şarkıyı takip etmeyi sürdürdü.

"Sanırım yarın piyano çalmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Hemşire, babamın alnındaki bir tutam saçı geri itti. "Yarın tabii ki çalabilirsin," diye söz verdi.

Ancak bugünlerde verilen sözlerin çok bir anlamı yoktu.

Tamamen uykuya daldığından emin olmak için bir saat daha onunla oturdum.

O hafifçe horlarken Braden'in bana verdiği buz torbasını bırakıp telefonumu çıkardım.

Dominic'i aramak için duyduğum karşı konulamaz dürtü, endişe vericiydi. Bu çok anlamsızdı. Babamdan haberi yoktu, hiçbir anlamda birlikte değildik ama onun sesini duymayı düşünmek bile dürtüyü artırıyordu.

Dudağımı ısırdım. Yazacağım mesaja karar vermeden önce bir dakika daha kendimle tartıştım.

Ben: Selam. İşe giderken sana kahvaltı almamı ister misin?

Gönder tuşuna bastığım anda kendimi aptal gibi hissettim. O benim patronumdu, erkek arkadaşım değildi.

Cevabı ekranımı aydınlattığında kalbim göğsümü tekmelemeye başladı.

Yakışıklı: Ne getireceğine bağlı. Çöreklerle "siktir git" yazabilir misin?

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken göğsümdeki baskının biraz daha gevşediğini hissettim.

Ben: Kahvaltılıklarla neler yazabildiğimi görünce şaşıracaksın.

Yakışıklı: Yeteneklerin sınır tanımıyor ama kahvaltımızı çoktan planladım. Sen sadece sinir bozucu halinle orada ol.

Ben: Tamam. Brownie'ye sarılıyorum.

Brownie'nin kanepede bacaklarının üzerine yayılmış bir fotoğrafıyla cevap verdi. Dominic eşofman giymişti, şömine yanlıyordu. Çok rahat, çok güvenli görünüyordu. Boğazımdaki düğümü göndermek için yutkunmak zorunda kaldım. Benim için rahat, güvenli bir yer yoktu. Dönmemi bekleyen tek şey, bir kış gecesi eve doğru uzun bir yürüyüşü.

Buz torbasını boş resepsiyona bıraktım, babamın çamaşırlarını bir çantaya koyarak ön kapıya yöneldim.

Hava çok soğuktu, neredeyse gece yansıydı. Şişman bulutlar gökyüzünü kapatıyordu.

Kapılar arkamdan kapanarak içerinin sıcaklığını kesti. Cigğerlerimi sarsacak derecede soğuk havadan derin bir nefes çektim.

"Hey, Ally."

Braden otoparkta bir sedana yaslanmıştı. Elindeki şişeyi havaya kaldırdı.

Soğuğa karşı omuzlarımı düşürdüm ve ayaklarımı sürüyerek ona doğru ilerledim.

Küçük bir *Dixie** bardağına tek yudumluk *Fireball*** doldurdu. "Bunu zorlu vardiyalardan sonra içmek için soyunma odasında saklıyoruz."

"Bu acil durum içkisini kabul edeceğim," dedim ona bakarak.

"Çok zor anlardı."

"Evet." Kelime dudaklarımdan iç çekmişim gibi çıktı. Altı ay boyunca bastırılmış gözyaşlarının yarattığı boğulmayla kıyaslan-

* Votka markası. (ç.n.)

** Tarçın aromalı bir viski. (ç.n.)

dığında boğazımdaki lezzetli yanma hissi çok daha iyiydi. “Beni annemle karıştırdı. Eski karısı... ya da karısı olduğumu sanıyordu.”

Israrcılıktan uzak tavrıyla, “Annenin onu görmeye hiç gelmediğinin farkındayım,” dedi Braden nazikçe.

“Yaklaşık yüz yıl önce bizi terk etti. Her zaman sadece babam ve ben vardık.”

Uzun bir süre sessiz kaldık. Kar taneleri gece yarısı gökyüzünden sessizce aşağı doğru süzülüyordu.

“Bu gece hakkında bir rapor tutman gerekiyor mu?” Adamdan işini yapmamasını talep etmek gibi bir niyetim yoktu. Aynı zamanda babamın ikametgâhıyla ilgili başka bir riski daha kaldırabileceğimi de düşünmüyordum.

“Rapor falan tutmayacağız,” diye söz verdi.

Hissettiğim rahatlama omuzlarım çöktü.

“Bak, bunun boktan bir durum olduğunu biliyorum,” dedi. “Ayrıca her şeyi kontrol altında tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Ancak hepimiz, sen olmadığında babanın bize emanet olduğunu bilmeni istiyoruz. Biz onun ailesiyiz, senin de öyle. Onu mutlu ve güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu, soğuk yetmiyormuş gibi bir de onlarla mücadele ettim. Kirpiklerim donup kapanacak, eve önümü görmeden tökezleyerek gitmek zorunda kalacaktım. Ancak babamın arkasını kollayan, kısmen donmuş kornealarım degecek insanlar vardı.

“Personelin geri kalanı şunu bilmeni istiyor. Kötü Cadı Deena ne derse desin, babanı burada istiyoruz. Geciktirdiğin hiçbir ödeme, ona en iyisinden daha az davranmamıza neden olmayacak.”

“Ah, Braden,” dedim eldivenimle gözyaşını silerken.

“Bir şey daha var.”

“Bir şeyi daha kaldırabilir miyim, bilmiyorum.”

“O kirli çamaşırları bana ver.”

“Bunu kendim yaparsam ucuza geliyor,” diye ısrar ettim.

“Evde çamaşır makinen ve kurutucun var mı?”

Yalan söylemeyi aklımdan geçirsem de sadece düşüncesi bile boynumun kızarmasına neden oluyordu. “Hayır ama sadece birkaç blok ileride *Wi-Fi* bağlantısı olan bir çamaşırhane var...”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Çamaşırhanede oturmaktan daha iyi işlerin var. Artık babanın çamaşırlarıyla biz ilgileniyoruz. Ücretsiz.”

“Sizden bunu isteyemem...”

“Sen istemedin, biz de teklif etmedik. Sana sadece haber veriyoruz. Bırak şu çamaşırları.”

Omzumu onun omzuna vurdum. “Şu anda benim kahramanımsın.”

Pantolonuna baktı. “Pelerinin üniformayla iyi görüneceğini mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Süper. Şimdi arabaya bin de burada donarak ölmekten önce seni eve bırakayım.”

Aynadaki yansıma bakaarak, “Bir bar kavgasına karışmış gibi görünüyorum,” diye sızlandım. Yüzüm acıyordu. Daha kötüsü, acıyormuş gibi *görünüyordu*.

Kötü adamın kadın kahramana elinin tersiyle vurduğu, kadının ayağa kalkıp dudaklarındaki kanı silerken meydan okurcasına kötü adama sırtıttığı filmler tam bir saçmalıktı.

Makyaj yapmayı denedim. Sahip olduğum fondötenle kapatıcıların hiçbirisi şişliği ya da koyu morlukları gizleyememişti. Dominic’in a) yüzümün bir yarısının diğerinden daha büyük, daha mor olduğunu fark etmemesi ve b) bir açıklama duymadan konuyu kapatması imkânsızdı.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturduktan sonra mimiklerimi fütursuzca kullanmanın yarattığı acıyla irkildim.

Bunu yapmaktan fazlasıyla nefret etsem de hastalık izni almak zorundaydım. Başka yolu yoktu.

Saat erkendi, en azından bir saat daha ofise gelmezdi. Cepte telefonu yerine masa telefonunun dahili numarasını çevirirken kendime korkak bir tavuk olmadığımı hatırlattım. Sadece bugünkü yokluğum gibi önemsiz bir şeyle onu rahatsız etmek istemiyordum.

Aynanın karşısında durup kızarmış, beneklerle kaplanmış boynuma baktım.

“Merhaba, Yakışıklı. Benim... Ally. Hastayım. Bugün gele-meyeceğim ama yemin ederim bu zamanı telafi edeceğim. Yarın geç saate kadar çalışabilirim veya hafta sonu... ne zaman olursa.” Öksürmeyi denediğimde çıkan ses, yaralı bir kazın ötüşüne daha çok benziyordu.

Boynum söylediğim yalanlarla yanıyordu. Telefon elimden kayıp lavaboya düştü. “Kahretsin!” Tıslayarak telefonu yakalayıp aramayı sonlandırdım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Gerçekten yalanlarım üzerinde çalışmam gerekiyordu ama şimdilik neme dayanıklı alçıpanı yerleştirmek zorundaydım.

Günümü banyoda alçıpan asıp bantlayarak telefonuma cevap vermeden geçirdim. Dominic üç kez aramış, her seferinde sesli mesaja aktarmıştı. Tabii ki hemen ardından mesajları dinlemiştim.

Sesi endişeli geliyordu. İlk başta çorbaya ihtiyacım olup olmadığını sormuş, ardından sinirlenmişti çünkü benim yapmam gereken işleri kim yapacaktı? Tam Dominic Russo'ya yakışan bir hareket etti.

Hiçbirine cevap vermedim ancak tüm gün işe gitmemenin hissettirdiği suçluluk beni içten içe yemeye başladı. Bu hissi tam babamın sevdiği şekilde, ince doğranmış elma dilimlerinin üstüne *cheddar* peyniri ekleyerek yaptığım hindili bir sandviçle bastırma-ya çalıştım. Peynirin hayatıma yeniden girmesi güzeldi.

Görevli hemşireye göre babam iyi günündeydi, bu da onu görmeye gidemeyeceğim anlamına geliyordu.

Yüzüm böyle görünürken olmazdı.

Morlukların kendisinden kaynaklandığını fark etmesi ihtimali varken gidemezdim.

Akşamın erken saatlerinde artık daha fazla dayanamadım. Bütün gün, gelen kutumun her zamanki çılgın enerjisiyle dolup taşmasını izlemiş ama hiçbir şeyle ilgilenmemiştim. Sorumluluklarım beni kaşındırıyordu. Yüzüm izin verirse, bu gece birkaç saat çalışıp yarın yeni bir başlangıç yapmaya karar verdim.

Duş alıp giyindikten sonra şehre doğru yola çıktım. Soğuk, berrak bir geceydi. Kar havası hissediliyordu. Kartımla ofise girdiğimde saat dokuzu geçiyordu, kat karanlık ve sessizdi. Gündüz kalabalığını düşününce hayalet bir kasabaya dönüşmüştü.

Bunaltıcı sessizliğe uyum sağlamak, bir de Dominic'in geç saatlere kadar ofiste kalmadığından emin olmak için parmak uçlarımda yürüyerek masama ilerledim.

Ofis boştu, yalnızdım. Rahat bir nefes alıp sandalyeme çöktüm. Masamda bir yığın yeni dosya vardı, e-posta kutum benden ilgi bekliyordu. İlerleme kaydetmek için kesintisiz birkaç saat çalışmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

Kulaklıklarımı taktım, en sevdiğim dans listelerinden birini açıp işe koyuldum.

Yarım saat sonra omzuma dokunan bir el korkudan ödümü kopardı.

“Tanrım!”

“Bunu sana kim yaptı?”

Müziğimin sesini bile bastıran talepkâr sorusu beni neredeyse sandalyemden düşürecek kadar şok etti.

Yere düşmeden beni yakaladı.

Dominic Russo’nun öfke dolu gözlerine bakıyordum.

Hâlâ çalıştığından emin olmak için elimi kalbimin üzerine koydum. Kulaklığımı çekip çıkardı.

“Sana kim vurdu, Ally?” Her kelimesini hem korkutucu hem de dokunaklı, alev alev yanan bir öfkeyle söylüyordu. Yüzümü daha iyi görebilmek için çenemi hafifçe yana yatıran parmak uçlarına bu öfkenin zerresi bile yansımada.

Elinden kurtulamaya çalışırken, “Hiç kimse,” diye yalan söyledim. Boynum *alev alev yandı*. Aptallık etmişim, evde kalmalıydım. “Ev tadilatında küçük bir sorun oldu. Hem bu seni hiç ilgilendirmiyor.”

“Yüzünde kahrolası bir el izi var, Ally. Bana yalan söyleme.” Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Boynum yalanlarımı işaret fişeğiymiş gibi ifşa eden kurdeşenler döküyordu.

“Dom, bu seni ilgilendirmez.” Aramıza biraz mesafe koymak için geri çekilmeye çalışırken sandalyemi kolçaklarından tuttu, ayaklarım halının üzerinde çaresizce kaydı.

“Bana masal anlatma, Ally,” dedi sert bir tavırla.

“Seni ilgilendirmeyen konularda soru sorma.”

“Sen benim çalışanımsm. Beni ilgilendiriyorsun. Yine mi dans ediyorsun?”

Gözlerimi devirdim. Bunu yapmamalıydım çünkü a) yüzümü acıtıyordu, b) bu hareketim Dominic’i gerçekten kızdırdı.

“Tekrar ediyorum, bu seni ilgilendirmez. Ayrıca hayır, dans etmiyorum. Bu bir kazaydı. O...” Kelime dudaklarımdan çıktığı an boğazım düğümlendiği için hemen sustum.

“O.” Sesi öfkeyle kaynıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Dominic, dur. Endişelenecek bir şey yok. Bu benim sorumluluğum,” dedim sesim titreyerek.

Dehşet içinde gözlerimin yandığını ve yaşlarla dolduğunu fark ettim. Gözyaşlarımı tutabileceğimi sanıyordum ama sanki birisi kahrolası bir gayzeri harekete geçirmiş gibiydi.

“Ally,” Adımı fısıldama şekli bir okşayıştan farksızdı.

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapma, Dom. Kibar olma. Bana soru sorma. Kendimi çok zor tutuyorum.”

Beni sandalyeden kaldırıp kollarının arasına aldı.

Bu bir sarılmaydı. Sert, insanın nefesini kesen türden bir sarılmaydı.

Çözülmemi sağlayan da buydu. Bedenini kararlılıkla benimki-ne bastırıyor, kollarıyla beni sımsıkı sarıyordu. Şu an emin olduğum tek şey güvende hissettiğimdi.

“Artık buna dayanamıyorum, Ally.” Nefesini saçlarıma verdi. “Kenarda durup hiçbir şeye karışmamak, sana dokunamamak beni öldürmüyormuş gibi yapamam.”

Sesime güvenemiyordum, zaten söylemeye değer hiçbir kelimem yoktu. Sadece böyle kalmak istiyordum.

Uzun zamandır tuttuğum gözyaşları, barajı yıkıp geçti. Savunma duvarları son bir kez titredikten sonra rahatlamanın ağırlığı altında un ufak oldu. Sessiz ama dramatik gözyaşlarımla onun güzel gömleğini mahvedecektim.

“Bebeğim,” diye fısıldadı başımın üstüne doğru. “Anlat bana. Lütfen.”

Başımı iki yana salladım.

Kolları beni daha sıkı sardı. “Neden bu kadar inatçısın?”

Yine başımı salladım. Titrek soluklarımla arasında, “*Konuşmayacağımı* söylemiyorum. *Konuşamıyorum*,” demeyi başardım.

“Beni mahvediyorsun, Ally. Şu anda seni kollarımdan ayırmadan yüzüne bu izi bırakan kişiyi öldürmek istiyorum.”

Bunun üzerine daha çok ağlamaya başladım.

Hem gözlerimden hem de burun deliklerimden sıvı fışkırmıyordu, inanılmaz derecede romantik olabilecek bir andı. Dominic beni kucağına aldı, yüzümü çenesinin altına sıkıştırarak ofisine taşıdı. Kapıyı tekmeleyerek kapatıp kilitledikten sonra kanepeye geçti.

Beni kucağında tutarak kanepeye oturdu. Kucağında oturduğum son seferden çok daha farklı bir duyguydu. Hıçkırarak ağlamama rağmen Dominic Sik Radar'ımı devreye sokmayı başarıp onun cidden sertleşmiş olduğunu anladım. Bu kesinlikle kalıcı bir durumdu.

"Onu öldüremezsin," dedim kederli bir şekilde.

"Bunu yapmamam için iyi bir neden söyle."

"O benim babam." Bakışları sertleşti.

Daha fazla ağlamaya başladım. Tam altı aydır biriktirdiğim acı, endişe ve korku yanaklarımdan aşağı süzülerek Dominic'in tertemiz beyaz gömleğine aktı.

Beni kendine daha sıkı bastırdı. Kulağıma yavaşça mırıldanarak tutamayacağını ikimizin de bildiği sözler verdi. Bütün bunlar olurken uzun, rahatlatıcı hareketlerle saçlarımı ve sırtımı okşuyordu. Bedeninin öfkeyle titrediğini hâlâ hissedebilsem de yumuşak, tatlı dokunuşları beni sakinleştiriyordu.

"Anlat bana, bebeğim."

Böylece sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kesik kesik olsa da anlattım.

"Evi sattığımda parası bakımevine gidecek ve babam en azından birkaç yıl boyunca güvende olacak. Üstelik bu süre, sonrasını planlamak için bana zaman kazandıracak. Elimden geldiğince, onun başka bir kuruma taşınmak zorunda kalmasını istemiyorum ama bakımevi çok pahalı. Evi satışa çıkaramazsam, başka seçeneğim olmayacak."

Hiçbir şey söylemedi, sadece etrafıma sardığı kollarıyla beni daha sıkı sardı.

Kucağında hareket ederek doğruldum.

Saçlarımı gözümün önünden çekip yüzümü avuçlarının arasına alırken ifadesi çok ciddiye. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi sonunda.

"Babam şiddet uygulayan biri değildir," dedim içtenlikle. Anlamasını istiyordum. "Bu davranışlar onun hastalığından kaynaklanıyor. O artık eskiden olduğu kişi değil. Arada sırada eski halinden izler görsem de babam büyük ölçüde gitti."

Başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarını silerek, "Çok üzgünüm, bebeğim," diye fısıldadı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bana iyi davranmayı bırak, Dom.”

“Bu sefer olmaz.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Manhattan’ın gece silüeti ofis pencerelerinin dışında ıslıl ısıldı, beklenen kar aralıksız yağıyordu. Yavaş, derin nefesler aldım. Bencilce Dominic’in sıcaklığını çalıp kendim için sahipleniyordum.

“Gitmeliyim,” dedim. “Yapmam gereken işler var, hem kar daha da kötüleşmeden eve dönmem gerek.”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Güldüm. “Yapacağım şeyler konusunda söz hakkın olduğuna inanman çok hoş.”

“Bu gece buradan gitmene izin vereceğimi düşünmen çok hoş,” diyerek karşı çıktı.

Kucağından kalkmak için bir hamle yaptığımda beni daha sıkı kavradı.

“Dominic.”

“Öp beni, Ally. Sana kendini daha iyi hissettirmeme izin ver.”

Çok tehlikeli bir uçurumun üzerinde dengemi sağlamaya çalıştığım için tereddüt ettim. Bu gece sınırları çoktan aşmıştım. Çok fazla şey anlatmış, tamamen savunmasız kalmıştım.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim yavaşça. Kalbim zaten milyonlarca parçaya bölünmüş haldeyken beni öperse, gerçekten aptalca bir şey yapabilirdim... bu adama âşık olabilirdim.

“Bana izin ver,” dedi derin bir sesle.

Bu kadar yakın bir ilişkimiz olmasına rağmen hiç öpüşmemiştik. Dudakları asla benimkine dokunmamıştı.

İçimdeki panik büyürken, “Gitmem gerektiğinde uzaklaşabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Uzaklaşma kısmını çoktan geçtik, Ally.”

Gerçeği dile getirerek çoktan belirlenmiş kaderimi, kelimeleriyle mühürledi.

Duyularım beni ele geçirirken, “Hiçbir şey aramıyorum,” dedim ısrarla.

“Ben de seni aramıyordum, yine de buldum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim tiz bir sesle.

“Seni bulduğumu söylüyorum ve artık bununla savaşmayacağım. Sen benimsin.”

Beni hafifçe döndürüp bacaklarım iki yanında olacak şekilde oturmamı sağladı. Tıpkı kulüpte olduğu gibiydi ancak bu sefer savunmasız olan bendim.

“Beni çok korkutuyorsun, Dom,” diye itiraf ettim. Parmaklarımı omuzlarına, yeleşinin ve gömleğinin altındaki sıcaklığa bastırdım.

“Ben de kendimden korkuyorum.” Burnunu çenemden boynuma doğru sürttü. Dudakları tenimde hareketlendi. “Çok korkuyorum.”

Tenimdeki ürperti yayılıyordu. Aniden hem terlediğimi hem üşüdüğümü hissettim. Başım dönüyordu, olduğum yerde kök salmış gibi kıpırdayamıyordum. Dudaklarını yüzümdeki morluğun üzerinde nazikçe gezdirerek tüm acısını siliyordu.

Kasıklarının üzerine genişçe yayıldığımda aleti onu en çok arzulayan yerime yaslandı.

Dudaklarımın kenarına kondurduğu öpücükle titrerken, “Ciddi bir şey istemiyorum,” diye fısıldadım. Dudaklarım onunkileri hissetme ihtiyacıyla yanıyordu.

Gülüşü nazikti, yine de üzerime kapanan hapishane kapılarının sesini duyabildim. “Hayatım, artık başka seçeneğin yok.”

Ardından beni öptü. Savaşı kaybedip ağzımı onun için aralaya na dek sert, talepkâr dudaklarıyla beni tüketti. Dili aralık dudaklarımdan içeri sızarak beni kuşattı. Nefesimi, kelimelerimi ve henüz onunla çepeçevre sarmalanmamış tüm duygularımı benden aldı.

Aynı anda hem uçuyordum hem de bedeniyle beni saran kolları tarafından olduğum yere sabitlenmişim. Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi, beni sertliğinin üzerine çekip ileri geri hareket ettirdi.

Bir kez daha, “İzin ver sana kendini iyi hissettireyim, Ally,” dedi boğuk bir sesle.

“Tamam.”

Bu küçük kelimeyle ikimizi de özgür bıraktım.

DOMINIC

Kazağını başının üzerinden çekip çıkardım. Ally'nin mükemmel memeleriyle ağzım arasında ince, beyaz bir atletten başka bir şey olmadığını fark ettiğimde boğazımdan ilkel bir hırıltı yükseldi.

Meme uçları sertleşmiş, pamuklu kumaşın altından belli olacak kadar sivrilmişti. Memelerini kavradığımda o tomurcukların biraz daha sertleşmesine bayıldım.

Kravatıma, gömleğimin düğmelerine saldırdı ama atletinin yakasını aşağı çekip bir memesini açığa çıkardığımda dikkati dağıldı. Sıcak nefesimi teninde hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre duraksadıktan sonra o pembe, dik meme ucunu ağzıma aldım.

Onun zevk dolu iç çekişini duymak, o lezzetli pembeliğin dilimin üzerinde büzüşmesini hissetmek son iki ay boyunca yaşadığım işkence dolu her saniyeyi değerli kılıyordu. Bu cennet anı, bir ömür boyu süren sefalet bedeldi. Onu kendime çekip daha sert emdim. Kalçalarını bana doğru itip sürtünmesiyle aletimi çılgına çevirdi. Tayt giymişti, kumaşın üzerinden hissedebildiğim ıslak sıcaklığa bakılırsa altında hiçbir şey yoktu.

Onu çıplak istiyordum. Aramızda hiçbir şey olmamalıydı.

Yelegimi omuzlarımdan sıyrırken, "Neden bu kadar çok şey giydin?" diye sordu titrek bir sesle.

Dikkatimi diğer memesine yöneltip sertçe emdim. "Bir daha giymem."

"Lütfen yelek giymeyi bırakma," diye yalvardı.

"Sen nasıl istersen, Ally. İstemen yeterli." Meme ucunu gürültülü bir şekilde tekrar emdim ve inlediği anda içimde uluyan kurdu dizginlemek zorunda kaldım.

Gömleğimi çıkarmasına yardım ettim. Memelerini isteksizce bırakıp atletini çıkardım, onu da gittikçe büyüyen giysi yığınının olduğu yöne doğru fırlattım.

“Buraya gel,” diye fısıldadım. Onu kendime doğru çekerek sert, ıslak meme uçlarının göğsümde yarattığı hissin tadını çıkardım.

Nefes alırken titredi. “Göğüs kılları. Çok güzel.”

Kahkaha atmak istesem de varlığımın her bir hücresi tamamen onun bedenine, ona yapmak istediğim şeylerin sonsuz listesine odaklanmıştı. Onun boşalmasını sağlamak için yapmak istediğim sayısız yol vardı.

Nihayet. Nihayet. Nihayet.

“Bebğim, ayağa kalkıp kalan kıyafetlerden kurtulmamız gerekiyor.”

“Sana dokunmayı bırakmak istemiyorum,” diye itiraf etti. Ellerini göğsümden omuzlarıma kaydırды, kollarımdan aşağı indirip karın kaslarımda üzerinde gezdirdi. Sanki bana... tapıyor, beni seviyordu.

“Sadece bir saniyeliğine,” diye söz verdim. İtiraz eden aletime rağmen onu kucağımdan kaldırdım.

“Daha hızlı soyun,” dedi tek bir hareketle taytını çıkarırken.

Muhteşimdi. Arkasında kar yağarken şehir ışıklarının altında çınlıçıplaktı. Ally Morales hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi.

Sersemlemiş, şaşkın bir halde beceriksizce kemerimle uğraştım. Öne eğilip kemerimi benim için gevşetti. Birlikte pantolonu yere doğru ittik. Bana bakarken titriyor, sarsılıyordu. Bunun sebebi aramızdaki mesafeydi. Birbirimize dokunduğumuzda her şey daha anlamlıydı, o zaman her şey mümkün görünüyordu.

Dizlerinin üzerine çökmeye başladığında onu durdurdum. Şu an ağzının aletimin üzerinde olmasına dayanamazdım. İlk seferde olmazdı. Beynime kazınmış çok fazla fantezim vardı. Üstelik ona borcum vardı. *İki tane.*

“Hayır. Sıra sende, hayatım.” Onu kendime çektim. Teni benimkiyle kıyaslandığında çok yumuşak ve pürüzsüzdü. Aletim aramızda sıkışıp kalmıştı, daha fazlasını istiyordu.

Yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimin içine baktı. “Dilini istemiyorum. Parmaklarını istemiyorum. İçime girecek ilk şey siki olacak, Dom.”

Aletim sarsılarak bu fikri onayladı.

Lanet olası pislik.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Prezervatifim yok,” diye itiraf ettim. Bu ofiste prezervatif stoklamama gerek yoktu. Ben babam değildim.

Ally’nin gözleri kapanıp tekrar açıldı. “Bu gece ona ihtiyacın yok,” diye fısıldadı. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim.”

İki şey beni çok etkilemişti. En karanlık fantezim için iznim vardı. Kadınlığı, aletimi sarmalayarak orgazmımı benden çekip alana ve içine boşalmamı sağlayana kadar onu becerecektim. Onu benim yapacaktım.

O anda benden kaçmaya çalıştığına dair bir uyarı sezdim.

“Bu sadece bir gecelik değil, Ally. Bu yüzden alışsan iyi olur. Bir kez içine girdiğimde bunun geri dönüşü yok.”

Hem de hiç.

Yatakta olabilmeyi diledim. Onu boylu boyunca uzatıp doyasya bakabileceğim, tadına varabileceğim yatağında olmak istedim ama bir dakika daha beklemeye dayanamazdım. Kanepeye yerleşerek onu yatırdım ve dizimi bacaklarının arasına kaydardım.

Onun açgözlü taleplerine boyun eğmeden önce başımı eğerek tekrar memelerini emdim. Hızla en yeni takıntım haline geliyorlardı. Ereksiyonum ağır bir şekilde aramızda sarkıyor, ucundan utanmazca sızan sıvı Ally’nin karnına damlıyordu.

Bunu bana yapan oydu. Bedenimi bir dizi biyolojik ve kimyasal zincirleme reaksiyona sokmuştu.

Mükemmel memelerinin arasına burnumu soktuğumda kesik nefesler almaya başladı. Meme ucu ağzımda titrerken ölmek istedim.

Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekmeye çalıştı.

Aletimi kökünden kavrayarak, “Benim için hazır mısın, bebeğim?” diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemeden başını salladı, gözleri açıktı. Aynı anda çok fazla şey hissediyordum. Güçlü, hassas ve hazırdım. Dehşete düşmüş haldeydim. Ayrıca yüzündeki morluğa her baktığımda içimde kaynayan bir öfke vardı. O izi görmeye dayanamıyordum.

“Emin misin?” diye sordum. Bir yanım fikrini değiştirmesini diliyordu çünkü her şey değişecekti. “Bana güveniyor musun?”

“Evet. Dom, lütfen!”

Aletimin sızlayan başını kadınlığının girişine doğru sürttüm.

O kadar ıslanmıştı ki, öleceğimi sandım. Onu biraz daha tahrik etmek, aletim için hazırlamak istiyordum ancak kendime daha fazla hâkim olamadım. Kalçamı hafifçe ittim, birkaç santim içine girip bekledim.

İç çekişi kanımda yankılanıyordu.

Kadınlığı aletimin ucunu kavrarken dişlerimi sıkarak akıl sağlığını korumaya çalıştım. “Beni anladığını söyle, Ally. Bunu yaptığımızda benim olacağını bildiğini söyle.”

Zonklayan aletimin etrafında titriyordu. Eğer bunu önümüzdeki beş saniye içinde söylemezse, her halükârda onun içine dalacak ve daha sonra söylemesini sağlayacaktım. Ancak bu kadar dayanabilirdim. Ben sadece bir insandım.

“Dom,” diye fısıldadı kırık bir sesle.

“Söyle. Söyle bana, Ally.” Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Son iki ayımı ona ve kendime asla böyle bir şeyin olamayacağını söyleyerek geçirmiştım. Şimdi ise onu sahipleniyordum. Ne anlama geldiğini veya bunun bana neye mal olacağını bilmiyordum. Sadece her türlü bedeli ödemeye hazır olduğumu biliyordum.

Gözlerini sımsıkı kapatıp, “Seninim,” diye inledi.

Göğsümdeki düğüm çözüldü. Gözlerini açar açmaz uzun, sert bir hamleyle kendimi içine ittim. Bacaklarını biraz daha geniş açmak için hareketlenirken bekledim, ardından aletimin kalan kısmını içine kaydırdım. En derinlerine ulaştığımda durdum.

Titrediğini hissedebiliyordum. Çıplaktık, aramızda hiçbir şey yoktu. İçime işleyen güzel, viski rengi gözleri artık açıktı. Kocaman ve buğuluydu.

“Nefes al,” diye mırıldandım. “Sadece bir saniye nefes al.” Memeleri çıplak göğsüme çarpıyordu.

Ereksiyonumu tamamen saracak kadar dardı, ben de yıldızları görebilecek kadar sertleşmişim. Derin bir nefes aldığımda bunu aletimde hissettiğime yemin edebilirdim.

Alnımdan ter boşandı. “İyi misin?” diye sordum. Kontrolümü korumaya, aklımı kaybetmiş gibi onun bedenine girip çıkmamaya çalışıyordum.

“Hareket edersen boşalırım,” diye uyardı beni.

“İşte benim kızım.” Onu tekrar öptüm, dilimi ağzında dolaştırdım. Rahatlamaya başladığında geri çekilip tekrar içine girdim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ah, Tanrım.”

“Dom diyecektin, bebeğim.” Dört muhteşem itişten sonra titredim, kadife bir mengene gibi aletimin etrafına kenetlendi.

“Dominic!” Parmaklarını sırtıma sapladığında tınaklarının verdiği acıya bayıldım. Dudağımı kan tadı alıncaya kadar ısırarak içinde gidip gelmeye devam ettim. Ayağımı kanepenin kolçağına yaslayarak içine daha da sert bir şekilde girdim. Aletimin bir kadının içinde yaşadığı en inanılmaz deneyime tutunmaya kararlıyım.

Benim için dans ederken yaptığı gibi altımda kıvranıyordu. O an gezegendeki en şanslı adam olduğumu düşündüm. Her kasılmayı, her dalgayı hissederek orgazmını onunla birlikte yaşadım.

Ter içinde kalmıştım, taşaklarım yardım sinyali gönderiyordu. Daha fazla dayanamazdım ama şu anda onun süper kahramanıydım.

Onu öperken rüyadaymış gibi dilime doğru iç çektiğinde altımdağı ısırdım. “Benimsin, Ally.”

“Seninim,” diye onayladı.

Bu bana bir doz daha süper güç verdi. Kendi orgazm tehdidimi bastırdım, onu kucağıma alarak oturdum.

“O gecedan beri bunu hayal ediyorum,” diye inledi ellerini omuzlarıma koyarak.

“Sen sikime binerken seni izlemek istiyorum. Gözlerinin buğulanarak parladığını, nabzının boynunda titrediğini görmek istiyorum. Seni asla terk etmeyeceğimi söylerken memelerinin zıplamasını izlemek istiyorum.”

“Dominic,” diye fısıldadı.

“Seni asla bırakmayacağım, Ally.”

“Böyle şeyler söyleyemezsin,” diye karşı çıktı.

Kıçına küçük bir tokat attım, çıkan ses çok hoşuma gittiği için bir tokat daha attım.

Onun da hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü hâlâ yakıp kül etmek istediğim o kulüpte yaptığı gibi üzerimde kıvranıyordu. Fakat bu sefer aletim ait olduğu yerdeydi, onun derinliklerine gömülmüştü.

Ally’yi tarif etmek için ıslak kelimesi yetmezdi. O kahrolası bir yağmur ormanıydı ve ben ona doyamıyordum. Onu yere yatırıp kadınlığını yalayıp yutmak istiyordum. Onu çevirip arkadan becermek istiyordum. Onu misyoner pozisyonunda, ayrıca sırtı

duvara yaslanmış halde istiyordum. Onu akla gelebilecek her pozisyonda istiyordum. Onun gelmesini sağlayabileceğim tüm yolları keşfetmek için yıllarımı harcamak istiyordum. O benim kişisel hazine avımdı.

Sanki dünyada daha fazla istediği hiçbir şey yokmuş gibi aletimin üzerinde hareket ediyordu. Sanki hasta bir babası, ödemesi gereken faturaları yokmuş veya onu defalarca reddeden adam aniden onun üzerinde hak talep etmemiş gibi görünüyordu.

Aynı şeyi yine hissettim. Aletimin etrafındaki kasları titrerken bedenimden bir elektrik akımı geçiyordu. Bu bir sihir, bir mucizeydi. O benim lanet mucizemdi.

“Seni hissediyorum, Ally. Tekrar gelmek istediğini biliyorum. Ver onu bana, hayatım.”

Meme ucunu tekrar ağzıma alıp sertçe emdim. Dünyam parlıyordu, ışıltı ışıltı ve sıcaktı. Ally Morales’in, aletimin üzerinde doruğa çıkmasının nasıl bir his olduğunu görmeyi neredeyse kaçıracakım için kendimi tekmelemek istedim.

Kalçalarından tutup hızını kontrol ettim, ardından kendimi içine doğru itmeye başladım. Her seferinde dibine kadar giriyordum. O ıslandıkça ben daha da sertleşiyordum.

Uzanıp iki elimle kıcını kavradım ve kendimi ona ittim.

Aletim ona gömülüydü, dilim meme ucunu okşarken kalçasındaki ellerim girişini biraz daha genişletiyordu. Tam o anda boşaldı.

O hassas, mucizevi kasları açgözlülükle aletimi sararak ileri geri hareket ederken sarsılıyordu. Ardından kendi orgazmım taşaklarımdan yukarı doğru yükselmeye, orayı biraz daha sıkıştırma başladı.

“Ally!” Bu sefer adını söyleyerek geldiğimde o yanımdaydı. Her yanıma sarıyordu. Sıcak orgazmımı sicim gibi ona akıtırken içim coşkuyla dolup taşı. *Nihayet.*

Adeta ilahi bir deneyimdi. Bu kadını tohumumla doldurduğum manevi bir uyanıştı.

Kaderimi gerçekleştirmiştim. Tıpkı isminin baş harflerini kalbime kazıdığı gibi onu benim olarak damgalamıştım.

Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ne olursa olsun onu asla bırakmayacaktım.

Kucağımda kıvrandıkça gelmeye devam ediyor, inleyerek adımı haykırırken yüzümü memelerine bastırıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kasılmaları durduktan sonra bile uzun süre öyle kaldık. Vücudunu kaplayan ter, yumuşak ışığın altında tenine bal rengi bir parlaklık kazandırıyordu. İçinden çıkmak istemiyordum. Onun içinde olmadığım zamanların tekrarlanmasını hiç istemiyordum. Sanki aklımı okuyormuş gibi etrafımda iki kez daha kasıldığını hissettim.

Dilimle meme ucunu son kez yaladıktan sonra başımı kanepeye yasladım. “Üçer iki olduk,” dedim zorlukla nefes alarak.

“Tanrım, hâlâ ödeşmedik mi?” Attığı nefes kesici kahkahasını hâlâ sert olan aletimde hissettim.

“Bana birkaç dakika ver.”

Bir de hayatının geri kalanını.

Düzenleme
Ny.ozlem

Beni eve götürdüğünde Brownie içeride sabırsızlıkla bizi bekliyordu. Dominic köpeği arka bahçeye çıkarırken ben mutfakta kaldım, kendime bir bardak su alıp tezgâhın üstüne oturdum.

Dakikalar sonra enerjik bir şekilde geri döndüler, karanlıkta oyun oynadıkları belliydi. Brownie yüzünü tabağına sokup her yere su sıçrattı ama Dominic'in bakışları benim üzerimdeydi.

Gözleri parlayarak bana doğru yürürken içimde sinir ve heyecanın lezzetli bir karışımını hissettim. Çok şeytani bakıyordu, ben de arsız görüldüğüme emindim.

Bacaklarımın arasına girip büyük elleriyle uyluklarımı kavradı, tenimi okşayarak kalçalarımın doğru ilerledi. Nefesim boğazımda düğümlendi çünkü şimdiye kadar yaşadığım en çılgın, patlayıcı ve dünyanın sonunu getirebilecek kadar şiddetli iki orgazmın bana yetmediği çok açıktı.

Çenesindeki hafif kasılmaya bakılırsa bu konuda yalnız değildim.

“Seni tam da böyle hayal ettim.” Bal kadar tatlı bir hırıltı şeklinde çıkan sesinde kendimi kaybetmek istiyordum.

Orgazmlar mı? Hangi orgazmlar? Vajinamın kısa süreli hafızasının bozulduğu belliydi.

Ellerini kıcıma doğru kaydırıp beni kendine çekti. Devasa aleti de kesinlikle hafızasını kaybetmiş olmalıydı çünkü taş gibi sertti.

Konuşmamız gerekiyordu.

Bütün bunların ne anlama geldiğine dair bir konuşma yapmamız şarttı.

Neden aniden ilkelerini camdan dışarı atıp onu babasına yaklaştıran çizgiyi aştığını tartışmalıydık.

Bunun yerine bacaklarımı beline sarıp kollarımı omuzlarına doladım. Güçlü, sağlam omuzlarına sarıldım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yüzümdeki morluğa şefkatle dokunmak için elini kaldırdı. “Birinin seni incitmesinden nefret ediyorum, Ally,” diye itiraf etti.

“Herkes er ya da geç incinir,” dedim hafifçe.

“Sen değil. Artık değil. Bunu kaldıramam.”

Alnımı onunkine yasladım. “Bazı şeyler senin bile kontrolünün dışında, Yakışıklı.”

“Buna inanmayı reddediyorum.”

Sözlerinin sadece yarı yarıya şaka olduğunun farkındaydım.

“Baban,” diye başladı.

Yüzünü incelemek için geri çekildim. Keskin çene hatları ve çatık kaşlarıyla çok güçlü, çok ciddiye. Yanaklarındaki etkileyici çukurları arzuluyordum. Bu bir savaşçının, bir tanrının yüzüydü. Üstelik o mavi gözler artık buz gibi değildi, sanki derinlerde bir ateş yakılmıştı.

“Onun hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Zor olan bu durum, bu hastalıkla ilgili...” *Konuşmaktı*. Başa çıkmak, yüzleşmek zordu.

“Hayal bile edemiyorum,” dedi sessizce. Beni tekrar kendine bastırarak ellerini sırtımda yukarı aşağı dolaştırdı. Rahatlatıyor, huzur veriyor ve tahrik edip ateşliyordu.

“Beni asla yarı yolda bırakmayan tek kişi oydu,” dedim ona. “Bana duyduğu sevgiden her zaman emin olduğum tek kişiydi. Onun ellerimden kayıp gitmesi, hâlâ hayatta olması ama onu babam yapan her şeyi kaybetmesi... Bu, varlığından bile haberimin olmadığı bir yıkım.”

Dom bana sarıldı. Brownie de bize katılmaya karar vermiş, dizimi salyalı bir şekilde yalamak için arka bacaklarının üzerinde dans ediyordu.

“Neden onun sorumluluğunu üstlenmek durumunda kaldın?” diye sordu Dom. Dudakları boynuma doğru ilerledi.

“Birkaç yıl Boulder’da yaşadığım için bir süre hastalığının ilk belirtilerini fark edemedim. Her zaman dalgındı, unuttukları fakat artık daha kötüye gidiyordu. Babamın komşuları benim için ona göz kulak oluyordu. Geçen yaz kaybolana kadar hiçbirimiz işlerin ne kadar hızlı kötüleştiğinin anlamamıştık.”

Dom kaskatı kesilse bile dokunuşları hâlâ yumuşaktı.

“Polisler onu, evinden on blok ilerideki bir parkta bulduğunda

eve dönmek için uçaktaydım. Nerede yaşadığını hatırlamıyordu. Onu devletin işlettiği korkunç bir tesise attılar.” Kirli çarşafı, pis kokuyu ve penceresiz odaları hatırladığımda içimi bir ürper-ti kapladı. “Sevdiğin kişinin acı çektiğini, görmezden gelindiğini bilmek bambaşka bir işkence türüydü. Onu hemen oradan çıkarıp daha güzel bir yere yerleştirdim ama çok pahalıydı.”

“Sigortası yok mu? Emekli maaşı?” diye sordu.

Bir elimle Brownie’nin yumuşak kürkünü okşarken iç çek-tim. “Normal sağlık sigortası bakımevlerini kapsamıyor. Doğruca kaldığı tesise ödenen bir emekli maaşıyla sosyal güvencesi var. Bunun astronomik derecede pahalı olduğunu söylemiş miydim? Devletin sağladığı bakım fonu ise karışık, çok sınırlı. Üstelik an-nemle babam hâlâ evliymiş. Evrakları incelemeye başlayana kadar bundan haberim yoktu.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Annemin şu anki mali durumu babamın aleyhine sayılıyor. Zahmet edip e-postalarımaya yanıt vermediği sürece evrak işlerini tamamlayamıyorum. Ayrıca işin en can alıcı kısmı, tüm bunlar ol-madan yaklaşık bir yıl önce annem -bu terimi mümkün olan en ge-nel anlamda kullanıyorum- babamın tüm hesaplarına hâlâ erişimi olduğunu fark etmiş.”

Dom’un sırtındaki parmakları kasıldı.

“Babamın tüm birikimini kendisi için kullanmış. Hepsini al-mış,” dedim.

“Annen nasıl bir canavar böyle?”

Gülüşüm mizahtan çok uzaktı. “İşte böyle. Kâğıt üzerinde o bir azize. Dünyayı dolaşiyor, su kuyuları açtırıp aşılar için para topluyor ve konuşmalar yapıyor. Gittiğinde on bir yaşındaydım, o günden beri onunla konuşmadım. Arada bir, genellikle işin içine tekila girdiğinde onu Google’da aratıyorum.”

“Seni terk etmiş.”

“Etti. Dünyanın onu, eş ve anne olmaktan daha büyük bir şey için çağırdığını söyleyerek babamla beni bıraktı.”

“Siktir et onu.”

Beni doğuran kadına karşı duyduğu hoşnutsuzluk tatlı ve tat-min ediciydi. “İronik olan şu ki, iyi şeyler yapıyor.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Muhtemelen ilgi odağı olmaktan hoşlandığı içindir,” diye tahminde bulundu.

Onu bir gülümsemeyle ödüllendirdim. “Sudan için yaptığı bağış toplama çalışmalarıyla kendisine fahri doktora unvanı verildi. Artık Doktor Morales olarak tanınıyor. Dünya çapında, empati konulu bir *TEDx* konuşması yaptı. Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar, insanların dünyayı nasıl önemseyeceğini anlatması için ona danışmanlık ücreti ödüyor.”

“Parayı neden aldı?” diye sordu Dom.

Omuz silktim. “O benim için neredeyse bir yabancı ama biraz araştırma yaptığımda onun danışmanlık şirketini tam olarak babamın hesaplarını boşalttığı sıralarda kurduğunu keşfettim. Ayrıca erkek arkadaşının Birleşmiş Milletler Kamu Hizmeti Ödülü’nü kazandığını da öğrendim.”

“Tüm bunlar olurken kocası, parasını ödeyemediği için bakımevinden atılmanın eşiğindeydi. Ne yapacaksın peki?”

“Ona dair hiçbir şey yapmaya gücüm yetmiyor. Henüz değil. İlk işim babamın evini satışa hazır hale getirmek. Ev satıldığında gelen para onu yıllarca bakımevinde tutmaya yetecek. Güvende olacak. Yeterli para kalırsa bir avukat tutacağım. Onu görmek, onunla konuşmak veya parayı onun daha fazla hak ettiğine dair bir konuşma dinlemek falan umurumda değil. Sadece babamın birikiminin her kuruşunu geri almak istiyorum.”

“Evin durumu ne kadar kötü?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “Korkunç değil.” Boynumdaki sıcaklığın alevlendiğini hissediyordum. “Yani satışa hazır değil. Küçük bir su tesisatı kazası yaşandı. İşin çoğunu tek başıma yapıyorum.”

“Ally,” dediği anda, Koruyucu Yakışıklı’nın her şeyi düzeltmek için tasmaından kurtulmaya can attığını biliyordum.

“Sorun yok. Bu iş hem beni hem babamı kurtardı. Maaş çok yardımcı oluyor. Ayrıca senin o aptal başka bir işte çalışmama ya-sağın, bana zemini zımparalama ve alçıpanı sıvama işi için günde yarım saatten fazla zaman kazandırıyor. Her şey düzelecek.”

“Evi görmek istiyorum,” diye ısrar etti.

İkimizin de dikkatini dağıtmak için Dominic’in kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Aletinin bana hemen karşılık veren seçirmesini hissettim.

“Şu anda başka şeyler görmeyi tercih ederim, Doni. Lütfen...” Bunun haksızlık olduğunu biliyordum. Ondan yardım isteseydim yapardı.

Cevap olarak kazağımı çıkarıp omzunun üzerinden fırlattı. İçimden yükselen kahkaha, meme uçlarımdan birini atletimin üzerinden emdiğinde kayboldu.

“Evet,” diye tısladım. Şu sıralar en çok ihtiyacım olan şey buydu. Şehvet, istek ve arzudan kaynaklı fiziksel hassasiyetim diğer her şeyi bastırıyordu.

Parmaklarını taytımın bel kısmına geçirdi, hızla bacaklarımdan aşağı çekerek yerdeki kıyafet yığınınına ekledi.

Mutfak tezgâhına akan kadınsı sıvılarım için daha sonra endişelenmeyi seçerek kemerini tuttum. Birlikte pantolonunu açtık.

Aletini çıkarıp eline aldı, kadife gibi pürüzsüz ucunu kadınlığımın kaygan kıvrımlarına hizaladığında bedenime bir titreme yayıldı.

Brownie bir süre daha onunla ilgilenmeyeceğimizi anlamış olmalıydı, kuyruğunu sallayarak odadan dışarı çıktı. Giderken kazağımı yanında götürdü. Ancak kadınsı sıvılarım ve hayatımda yanlış olan her şey gibi bunun için endişelenmeyi de daha sonraya bıraktım.

Dominic beni, dudaklarımla dilime açlık duyuyormuş gibi öpüyordu.

Tutkulu öpüşmemizin arasında, “Tadına bakmak istiyorum,” diye fısıldadım. “Önünde dizlerimin üstüne çökmek istiyorum.”

“O gece de istediğin bu muydu? Randevundan sonra ofisime geldiğinde,” diye sordu. Bir eli memelerimi açığa çıkarmak için atletimin yakasını aşağı çekiyordu. Diğer eli, arzu dolu sinir yumağını okşamakla kadınlığımın girişi arasında gidip gelerek beni kışkırtıyordu. İşkence dolu bir ritimle ileri geri hareket ediyordu.

“Evet,” diyerek ağzına doğru nefes verdim. Altdudağını, çenesini ısırma yetecek kadar duraksadım. “Ağzımı becermeni istedim. Boşalmanı sağlarken beni izlemeni istedim. Adımı söylediğinde sikinin ağzımda olmasını istedim.”

Acı çekiyormuş gibi çıkardığı derin homurtu insanlık dışıydı, içimdeki ilkel bir şeyi uyandırmıştı.

“O gece iç çamaşırımı kullandın mı?” Cevabını öğrenmek için can attığım soruyu sordum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Evet.” Beni sertçe öptü, tüm centilmenliği kaybolmuştu. Dişlerimiz çarpıştı. Sanki ellerini nereye koyacağına karar veremiyor-muş gibi saçlarımı, kalçalarımı, memelerimi kavıyordu. “Külotu-nu avucuma dolayıp elimle kendimi becerdim.”

Hiç seksi olmayan tiz bir ses çıkardım.

“Çamaşırındaki ıslak noktaya boşalıp gelmeye devam ettim.”

Başım dönüyor, tekrar boşalamadan bayılmaktan korkuyordum.

“Aşağı bak,” dedi.

Bana söyleneni yaptım ve aletin ucunun bedenime girişini izledim. Kenetlenip birleşmiştik. Kaslarımın aletin etrafında titre-diğini, onu biraz daha içeri çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Uzunluğu boyunca yayılan damarlar belirginleşmişti, sanki bana yaptığı şey güzellikten çok şiddet eylemiymiş gibi sert ve öfkeli görünüyordu.

Boğazının derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

Kendimi kirli, yozlaşmış ve ahlaksız hissediyordum. Üstelik daha fazlasını istiyordum.

“Arkana yaslan,” dedi. Dirseklerimin üzerinde geriye doğru yaslanarak bedenimi onun için sergiledim. Memelerim işe yara-maz atletin yakasından sarkıyordu, sert meme uçları sivrilmişti. Kesik nefesler alıyordum.

“Seni becerirken beni izle, Ally. Sana sahip olduğumu, bana ait kıldığımı gör.”

Bacaklarımı belinden çözüp ayaklarımı tezgâhın kenarına yer-leştirdi. Beni yerimde tutan tek şey ereksiyonuydu. Tesadüfi bir şekilde beni yerçekimi düzlemine bağlayan tek şey de buydu.

“Konuşmayı kes. Becermeye başla.” Kelimeleri sıkıştığım diş-lerimin arasından güçlükle çıkarmıştım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun her şeyini istiyordum.

“Benim için hazır mısın, bebeğim?”

“Dominic, lütfen!”

Yalvarışım hâlâ havada yankılanırken kalın aletini içime ittiği anı hayranlıkla izledim.

Zevk ve acı, dünya dışı bir doygunlukla tamamlanma hissi birbiriyle iç içe geçti. Hepsi sinirlerimi uyandırıyor, beynime karışık mesajlar gönderiyordu. Bu her şeydi. O her şeydi. Bu adamdan, bu odadan başka hiçbir şey yoktu.

Cinsel yönden problemlerim olsaydı bile Dominic'in tatmin dolu iniltisi hepsini çözerdi. Bana verebileceği her şeyi istiyordum. Bedenimin her noktasını öğrenmesini, her birine tapınmasını istiyordum.

Kendimi hazırlayamadan geri çekilip istediğimden daha önce hızla içime girdi. Çenesinin kasılması, boynunda atan nabzı aklımlı başımdan alıyordu. Bedenim Dominic Russo'yu çıldırtıyordu. Ben, Dominic Russo'yu çılgına çeviriyordum.

"Tadını çıkarabilmek için," diye hırladı. "Ağırdan almak istiyorum. Lanet ağzıma gelmeni istiyorum, Ally. Sadece memelerine taparak saatler geçirmek istiyorum. Ama. Seni. Becermekten. Kendimi. Alamıyorum." İtirafının her kelimesini daha hızlı, daha sert bir itişle vurguluyordu. Bedenime, bana karşılık veriyordu.

Edepsiz konuşmaların mı, yoksa orgazmın mı beni ilk önce öldüreceğinden emin değildim.

"Durmayı aklımdan bile geçirme," diye tısladım. "Asla durma."

Başını eğip meme ucumu ağzına aldı. Dudaklarının baskısının, aletini sarıp sıkıca kavrayan kaslarımda yankılandığını hissettim.

İnlemiş miydim, iç mi çekmiştim bilmiyordum. Bir tür çiftlik hayvanı sesi bile çıkarmış olabilirdim ama bu tepkim onun tüm kararlılığını paramparça etmişe benziyordu. Meme ucumu serbest bıraktı, kendini bana doğru iterek derinlerime kadar gömüldü. Çılgınca içime girip çıkarken tek yapabildiğim parmaklarımla tezgâhın kenarını sıkıca kavramaktı.

Kadınlığımın iç duvarları da onun aletine aynı şeyi yapıyor, erken uyarı sistemiyle etrafına sıkıca kapanıyordu. *Tehlike! Orgazm yaklaşıyor!* Belirtileri çoktan fark etmişti. Bu adam beni, patlama birkaç saniye kaldığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Dişlerini sıkarak içimde gidip gelmeye devam etti. Sanki bu hayatının göreviymiş, zirveye ulaşmak için yarışıyormuşuz gibi hareket ediyordu. Aleti gelecekteki tüm seks partnerlerimi sonsuza dek ortadan kaldırırken elleri memelerimi sıkıca kavradı. Ardından elini bedenimin alt kısmına doğru kaydırды, parmaklarıyla kalçalarımın kıvrımları arasındaki o yasaklı kas yumağını okşadı.

Kesinlikle mutfak tezgâhının hijyeni konusunda endişeleniyor olmalıydım. O tür bir kız olduğumu nasıl bildiğini daha fazla ana-

liz etmeliydim. Süper spermlerine karşı güvenle mücadele etmek için ekstra güçlü bir doğum kontrol hapına ihtiyacım olup olmadığını merak etmeliydim.

Oysa hiçbirine aldırımıyordum. Kalçalarımı açgözlülükle ona doğru itiyor, daha fazlası için yalvarıyordum.

“Her yerine dokunmak istiyorum,” diye hırladı. Alnından süzülen terler gömleğini ıslatıyordu. “Bilmediğim tek bir santiminin bile olmasını istemiyorum.”

Parmağını arka girişime bir kez daha bastırduğunda yeni bir zonklama, doldurulmayı bekleyen yeni bir boşluk hissettim.

“Yap şunu.”

Parmağını ağzına götürüp dilini üzerinde gezdirdi. İkimizin de aklının başına geldiği bir zamanda dilini kadınlığımda hissetmek için sabırsızlanıyordum. Doğrulup tınaklarını omuzlarına geçirdim. Parmağı içime girdiğinde dudaklarımız şiddetli bir öpücükle buluştu. Tek parmak ve tek öpücükle ikimiz de kontrolden çıktık.

“Daha fazlasını istiyorum,” diye ısrar etti. Durduğumuz açı çok dardı. Bana vermesi gereken daha çok şey vardı. Daha fazlası için hazırdım.

Tek koluyla beni tezgâhtan kaldırarak sırtımı buzdolabının soğuk çeliğine dayadı. İçime sertçe bir, iki ve üç kez girdi. Parmağı içimde dolaşıyordu, yine de yeterli değildi.

Kendimizi yere bıraktık. Dizlerinin üzerinde doğrulduktan sonra elleriyle bacaklarımı kaldırıp iki yana açtı. Bedenim şehvetli, ihtiyaç dolu bir ziyafet gibi önüne serildi. Güzel mavi gözlerindeki edepsiz, şeytani pırıltı geri döndü.

Parmağını tekrar içime kaydırırken kısık gözleriyle beni izledi. Her yerde tatmin edici bir doluluk vardı, kaslarım sımsıkı kasılarak kutlama yapıyordu.

“Dom, sanırım ben...”

“Biliyorum. Seni hissedebiliyorum.” Kontrolsüz itişleriyle ikimizi de mahvederken kesik nefesler alıyorduk. Soğuk fayans sırtıma batıyor, üzerimdeki sert ve sıcak adam ise hem üzerimde hem içimde benimle ilgilenmeye devam ediyordu. Kendini içime tekrar tekrar iterken memelerim sallanıyordu.

Muhtemelen çok serttik. Dom'un aletinin agresif hareketleri

yüzünden muhtemelen yarın *John Wayne* *gibi yürüyor olacaktım, yine de bundan hiç şikâyetçi değildim.

Gerçekliğin sınırlarında parlayan orgazmım yavaşça hissedilir bir hale bürünüyordu. Aletinin ve parmağının etrafında titrediğimi hissedebiliyordum. Patlama garantilenmişti, kesinlikle bu dünya-daki son dakikalarımı yaşıyordum.

Ardından bir kez daha içime girerek bir süre bekledi. Orgazmının ilk anını içimde çok derinlerde, keşfedilmemiş bir bölgede hissettim. O seğirme, o zevk dolu şeytani homurtu neredeyse acı verecek kadar keskindi, uçurumun eşiğinden yuvarlanmam için yeterliydi. Ona sarılıp *Wasted Wednesday*'deki mekanik bir boğaymış gibi aletini sımsıkı sardım.

Kaslarım bir sonraki meni yağmurunun getirdiği hissi ağgöz-lülükle karşılayarak aletinin etrafında sertçe kasıldı. Kalplerimiz birlikte atıyordu, itişlerimizin ritmi aynıydı. Kasılmalarımız birbirini takip ediyordu. Birbirimizle uyum yakalamış, gevşiyor ve sıkılaşıyorduk. Darmadağın olup birlikte boşalıyorduk.

Kendini son bir kez içime gömdü, ikimizin rahatlamasından kalanlar içimde birbirine karışırken bekledi. Arzu dalgaları sakinleşip yavaşladı, en sonunda tamamen durdu.

* En iyi erkek oyuncu dalında *Oscar* almış, Kovboy filmlerinin başta gelen yıldızlarından olan Amerikalı oyuncudur. (ç.n.)

DOMINIC

“Dom?”

Adım, dudaklarından bir hırıltı gibi çıktı. “Hımm?” diyerek burnumu saçlarına gömdüm.

“Bir şeye ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Aman Tanrım. Eğer benden tekrar sevişmemizi isteyecekse ölme ihtimalim çok yüksekti. Son seferin ardından aletimin tekrar çalışıp çalışmayacağından bile emin değildim. Kalbimin durma ihtimali de vardı.

Yatakta fazlasıyla mükemmel olduğumu düşünüyordum ama bir gecede üç kez boşalmak, olağanüstü yeteneklerimden çok fazla şey istemektir. Bir süper kahraman için bile fazlaydı. Dördüncü kez yapmak bazı önemli kısımlara zarar verebilirdi.

“Neye ihtiyacın var, bebeğim?”

“Buz torbasına.”

Rahatlamış bir halde hafifçe güldüm. “Ah, Tanrıya şükür. Bir tur daha isteyeceksin sandım. En az iki torba serum alana kadar fiziksel olarak hiçbir şey yapamayacağım.”

Gülüşü esnemeye dönüştü. “Yapış yapışım. Ayrıca terliyim,” diye mırıldandı yastığıma doğru.

En sonunda yatağa ulaşmayı başarmış, buranın da hakkım vermiştik.

Ancak insanüstü seks güçlerim resmen tükenmişti.

“Vücudumdaki tüm sıvıları tamamen sana aktardım. Şu anda kurutulmuş insan etinden farksızım.”

“Fedakârlığın için teşekkür ederim,” diye alay etti.

Başımı kaldırıp onu kendime doğru çevirdim. Güzel, pembe meme uçları beni hipnotize ediyordu. Anlaşılan aptal aletim sür-tünmenin vereceği acıyı veya yeterli performans gösteremeyecek olmanın sonuçlarını umursamıyordu. Buruşuk, beyaz çarşafları-

mın arasından kendini belli eden bu görüntü karşısında heyecanlanmıştı.

Sakin ol, oğlum.

“Sana bir buz torbasıyla biraz su getireyim.” Alnına ve yanağına birer öpücük kondurdum. Kendime hâkim olamayıp boynunu hafifçe ısırdım.

Hafifçe iç çekerek bir kahkaha attı, bunun bu evde duyduğum en güzel ses olduğuna karar verdim.

“Çok aptalız.”

Arzularıma yenilip benden taraftaki meme ucunu uzun uzun yalarken, “Ne açıdan?” diye sordum.

Bana yasladığı bedeni baştan aşağı titredi. “Bunu haftalardır yapıyor olabilirdik.” Parmakları saçlarımı okşuyordu.

Diğer memesine de aynı ilgiyi göstermek için eğilip, “Evet. Sen bu kadar inatçı olmasaydın,” diye hatırlattım.

Aptal aletim yine sertleşmeye başlamıştı.

“Ben mi?” diye homurdandı. “Bu arada, hâlâ işten ayrılmıyorum.”

“Çözmemiz gereken çok şey var,” dedim memelerine doğru mırıldanarak.

Doğrulup yastıkla bana vurdu. “Dominic Russo! Beni işten çıkaramazsın.”

Hayatımın hiçbir döneminde bu şekilde tanımlanmadığım halde nazik, oyunbaz bir tavırla onu yatağa bastırdım.

Bu gecenin sonuçlarını düşünmek istemiyordum.

Sadece şu andan ibaret olan bu gerçeklikte yaşamak istiyordum... Bir de Ally'nin göğsüme sürtünen mükemmel memelerini istiyordum. Ancak halledilmesi gereken şeyler vardı. *Hemen.*

Hak verdiğim bir şaşkınlıkla, “Nasıl sertleşmiş olabilirsin?” diye sordu.

“Aslında sertleşmedim,” diye alçakgönüllü bir şekilde alay ettim.

Gözlerini aramıza, aletimin karnına baskı yaptığı yere çevirdi. “Yeterince sertsin.”

“Senin buz torbasına, benim de bir ton mineralli suya ihtiyacım var. Ayrıca konuşmamız gerekiyor.”

Surat astı. “Saat çok geç oldu, değil mi?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Sabahın üçünü geçiyordu.

“Daha sonra uyuyabiliriz. İlk önce seni evine götüreceğim.”

Yüzü asıldı. Söylediklerimi yanlış anladığını, geceyi benimle geçirmeyeceği ihtimaliyle hayal kırıklığına uğradığını fark ettiğimde içimdeki pislik herif gururla kabardı.

“Eşyalarını almak için. Bu gece burada kalacaksın.”

“Dom, eşyalarım New Jersey’de. Onları alıp geri döndüğümüzde artık işe gitme saati gelmiş olur.”

“Yarın ikimiz de evden çalışıyoruz. Benim evimden.”

“Yüzüm gerçekten o kadar kötü mü?” diye şaka yaptı.

Çok ciddi bir yüz ifadesiyle ona doğru eğildim. “O kadar kötü.”

Bir kez daha yastıkla kafama vurduğunda sırttım. “Ayrıca yüzlerimizden bahsetmişken... bu gezegende, o ofise girdiğimiz anda az önce yaptığımız şeyleri yüzümüzden okumayacak bir canlı olması imkânsız.”

Elini uzatıp dudaklarım o saçma ördek şekliyle büzülene kadar yanaklarımı sıktı. “Bir gün işe gitmediğin için güzel yüzüne kazınmış orgazm puan tablosunun silineceğini mi sanıyorsun?” diye alay etti.

“Yılın geri kalanında izin almak zorunda kalabiliriz,” diye mırıldandım parmaklarının arasından.

Gülüşüyle göğsümde varlığından bile haberdar olmadığım düğümler çözüldü.

Artık eskiye dönemeyeceğimi biliyordum.

Bu gecedен öncesine...

Yüzündeki morlukları görmeden öncesine...

Ally’nin iç dünyasını, hissettiklerini anlamadan öncesine...

O altımda çıplak bir şekilde gülmeden öncesine...

Fiziksel olarak buna gücüm yoktu.

Büyük bir isteksizlikle üzerinden yavaşça kalktım. Ayak bileklerinden tutup yatağın kenarına doğru çektim. “Hadi, Malefiz. Sana bir eşofman bulalım.”

Ally benim eşofmanlarımdan birini giymiş, Brownie de onun kucağına yerleşmiş şekilde yaptığımız gece yolculuğu başka bir dünyadaymışız gibi hissettiriyordu. Ben ikinci sporcu içeceğimi içiyordum, Ally ise dondurucumda bulduğum bir torba dondurulmuş fasulyenin üzerinde hiç utanmadan oturuyordu.

Brownie'nin kafasını okşayıp pencereden dışarı bakarken, "Kırkklı yaşlarımızda seksin daha da iyi olması gerekiyordu," dedi düşünceli bir sesle. "Ama otuz dokuzun sonunu görecektik kadar hayatta kalacağımın emin değilim."

"Doğum günün ne zaman?" Aslında ezberlediğim personel dosyası sayesinde cevabı zaten biliyordum. Belki de Ally Morales'in seksten ibaret olup olmadığını ortaya çıkarmak için bir test yapıyordum.

"Mayıs."

"Malefiz kırkınıncı yaşını nasıl kutlamayı planlıyor?" Bu kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordum.

Burnunu kırıştırdı. "Babamın durumu düzelene kadar tüm kutlamalar askıya alındı."

Parmaklarını, dudaklarıma yaklaştırıp eklemlerini öptüm. "Sonrasında ne yapacaksın?"

"Şimdiye kadar aklıma gelen tek şey, pasaport gerektiren bir plajda *mango margarita* içmek oldu. Güneşin altında oturarak gerçek olamayacak kadar mavi bir okyanusa bakmak istiyorum. Ayrıca barmene bahşiş vermeye gücümün yetip yetmeyeceği konusunda endişelenmemek istiyorum."

Planı hoşuma gitmişti. Özellikle bu plana bikinili Ally ve yanındaki şezlongda oturan ben de dahilsem çok daha iyiydi.

Yolu tarif ederken elini tuttum. Seks maratonumuzun neden olduğu açlığı gidermek için önce, şaşırtıcı derecede iyi bir yeşil çay ve kucak dolusu atıştırılmalık alabileceğiniz tüm gece açık bir markete uğradık. Ardından babasının evine gittik.

Dar garaj yoluna girdiğimde hava hâlâ karanlıktı, yine de rahat bir nefes aldım. Google'ın caddeleri gösteren uygulaması yalan söylememişti. Mahalle berbat değildi, evin kendisi de... rahat görünüyordu.

"Brownie arabada beklese daha iyi olabilir," diyerek emniyet kemerini çözdü.

Hemen şüphelendim. "Neden?"

"İçerisi inşaat alanı gibi. Onun bir çiviye veya başka bir şeye basmasını istemiyorum." Arabadan inip kapıyı dikkatlice köpeğimin yüzüne kapattı.

Brownie iki saniye boyunca hayal kırıklığına uğramış gibi gö-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ründükten sonra gecenin bir yarısı, uğursuz bir saat olduğunu hatırladı. Koltuğa kıvrılıp direksiyon başında uyumaya devam etti.

Kaldırımında onu takip ederken, “Bana mı öyle geliyor, yoksa Jersey’de hava daha mı soğuk?” diye sordum.

“Ben seni ısıtırım, koca adam,” dedi abartılı bir şekilde göz kırparak.

Kıçına bir şaplak attım. Kapıyı kilitlemeden bıraktığını görünce ruh halim anında değişti. Konuşmanın büyük kısmında bağırdığım bir güvenlik dersi vermeye hazırlandım.

Arkasından içeri girdiğimde ders konusu kenara kaldırıldı.

“Bu da ne... bana aslında burada yaşamadığını söyle.”

Bir zamanlar oturma odası olduğunu varsaydığım yer bir harabeydi.

“O kadar kötü değil,” dedi Ally kahverengi gözlerini devirerek. Beni ciddiye almaması tam olarak onun suçu sayılmazdı. Ona bizzat yaşattığım etkileyici sayıdaki orgazmın keyfini sürerken ne kadar sinirlendiğimi fark etmemişti. “Sadece bastığın yere dikkat et.”

“Tavanında bir delik var.” Bu konu, odayla ilgili yaşadığım birçok sorundan ilkiydi.

Tavanda kocaman bir delik vardı. Kontrplak zeminin bir buçuk metre çapındaki bölümü su lekesi içindeydi. Bir noktada halı kaldırılmıştı ama çivi şeritleri hâlâ yerindeydi. Çok yaklaşılmaya cesaret edenlere tetanosla güzel bir dans vaat ediyordu.

Bir zamanlar televizyonun sabitlendiğini düşündüğüm duvar boştu. Arkasında izi kalan kısımdaki alçıpan lekeli ve eğriydi. Bir delikten ucu kapatılmış kablolar sarkıyordu.

“Eskiden çok daha kötüydü,” dedi neşeyle. “Orada bir küvet vardı.”

Duvarın önündeki boş noktayı işaret etti.

Evin içi buz gibiydi. Termostatın derecesini görünce gözlerimi kırıştırdım. On bir dereceyi gösteriyordu.

“Babama teşhis konmadan hemen önce oldu. Musluğu açık bıraktığını unutmuş. Bütün gece akıp taşmış. Küvet alt kata düştü. Banyonun tamamı, koridorun bir kısmı ve üst kattaki yatak odası mahvoldu. İşte, görüyorsun zaten. En kötüsü piyanoydu,” dedi üzgün bakışlarla harap olmuş enstrümanı işaret etti. “Babam müziği

çok seviyor. Birlikte çalardık, saçma şarkılar uydururduk. Sadece ikimiz vardık. İyi günlerinde, istese bile bundan daha fazla zarar veremeyeceğini söyleyerek şakalaşırdık.”

“Neden böyle yaşıyorsun?” diye sordum.

“Morales ailesinin acı dolu başka bir hikâyesini daha duymak istemezsin,” dedi hafifçe. Yine de sesindeki gergin tonu duyabiliyordum.

Kesinlikle duymak istiyordum. Bakışlarımı ona sabitledim.

“Tanrım. Pekâlâ. Annemin babamın birikimlerini çalması ilk sorundu.”

Hareket etmem gerekiyordu, bu yüzden o konuşurken odanın içinde dolaştım. Piyanonun başında duraksadım.

“Lanet olsun,” dedim birden. Yukarı Batı Yakası’ndaki sıcak ve rahat evimde, akşamlarımı onu arzulararak geçirdiğim kadının burada yaşaması beni fazlasıyla öfkeliendiriyordu. Bu *halde* yaşıyordu.

Bir kutu alçıpan vidası alıp sehpanın üzerine koydu.

Yürümeyi bırakıp duvara yaslandım.

“Bir zamanlar benim de birikimim vardı,” diye içini çekti.

Bekledim çünkü içimde kaynayan öfkeyi kontrol edebileceğime güvenmiyordum.

“Buraya geri taşındıktan sonra bir müteahhit tuttum. Diğer tekliflerden yüzde yirmi daha az fiyat verdi. Paramı akıllıca kullandığımı sanıyordum ama...” Elini odanın içine doğru salladı. “Yapabileceğim en kötü şeymiş. Çeki alıp kaçtı. Yirmi bin dolar.”

Kendime yemin ettim. Ally’ye tekrar dokunmanın yanı sıra, ikinci önceliğim bu müteahhidi bulup ağzında diş kalmayana kadar yüzünü yumruklamaktı.

“Evet, ben de böyle hissediyorum,” diye onayladı. “Birikimlerim suyu çektiğinde bakımevini karşılamak için emeklilik birikimlerimi nakde çevirdim. Şimdi hepsi gitti.”

“Müteahhittin adını ve iletişim bilgilerini istiyorum. Annenin bilgilerine de ihtiyacım var.”

“Sana bol şans. Müteahhitlik şirketinin telefon numarası çalışmıyor, Facebook sayfası ise paralarını geri isteyen kişilerin gönderileriyle dolu. Annem ülke dışında okul inşa ediyor veya bir şeyler ekiyor. Neyse, birikimin geri kalanı bakımevine gitti. Yine ast-

ronomik derecede pahalı olduğunu tekrarlıyorum ama babam ona verebileceğim en iyi bakımı hak ediyor. Bu sebeple onun başka bir yere gitmesine izin vermeyeceğim.”

Yeterince duymuştum. Hem o kahrolası müteahhidi hem de onun hırsız, kendini bir şey sanan annesini bulacaktım. Ally’ye olan borçlarının her kuruşunu ödeyene kadar onların peşinde olacaktım.

“Eşyalarını al. Artık burada kalmıyorsun.”

“Dom. Aşırı tepki veriyorsun.”

“Burası donuyor! Lanet tavanında kocaman bir delik var. Sola doğru bir adım atarsan, ayağına paslı çiviler batacak.” Artık bağınıyordum, üstelik durabileceğimden emin değildim.

“Bak, buranın *Four Seasons* olmadığını farkındayım,” diye çıkıştı.

“*Four Seasons* mı? Burası dişsiz fahişelerin, uyuşturucu bağımlısı serserilerin uğrak yeri olan hamamböcekli köhne bir motel bile olamaz. Burada kalmıyorsun.”

Bir parmağını göğsüme bastırdı. “Son dakika haberi, Dom. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

Kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum. Büyük, sıcak yatağında onun hakkında hayaller kurduğum bütün o geceleri düşündüm. Buzdolabında yiyecek, içinde ısıtıcı ve para olan rahat evimdeydim. O ise *buradaydı*. Daha önce sadece bir kez dokunduğum güven fonumun bakiyesini düşündüm. O para Ally’yi tüm bunlardan kurtarabilirdi.

“Ally, bu konuda benimle tartışma. İsviçre peynirinden farksız bu çatinin altında bir gece daha geçiremezsin.”

“O kadar kötü değil.”

“Şu anda bir inşaat müfettişi gelse, buranın yaşanmaz olduğu sonucuna varırdı. Burada kalmayacaksın. Eşyalarını topla. Hemen.”

“Seks yapmamız sana, bana ne yapacağımı söyleme hakkını vermez.”

Onu çok yakınında durduğu çivi şeridinden bir adım uzaklaştırdım. Öfkeden görüşüm kırmızılaşmaya başlamıştı. “Beni dinle, Ally. Bu davranışımın uygunsuz, zorba veya kontrolcü olup olmaması umurumda değil. Burada kalmıyorsun. Şaka yapmıyorum. Bu tartışmayı kazanamayacaksın.”

“Hiçbir zaman parasızlıkla uğraşmak zorunda kalmadığını biliyorum ama daha iyi bir yerde kalmak kira ödemeyi gerektiriyor. Hem de çok fazla ödeme. Bunun gibi şeylere ne kadar çok para ödersem, babama o kadar az para kalır.”

Gözlerimi kapattım. Dişlerimi sıkarak yirmiden geriye doğru saymaya çalıştım. Ona, kendime ve onu kazıklayan pisliklere çok kızgındım. Sakin konuşacak kadar kendime güvenmiyordum.

“Dom...”

“Benim için *önemlisin*, Ally. Anlıyor musun? Sana *değer veriyorum*. Yine de sana sunabileceğim şeyi almamakta ısrar ediyorsun. Güvende olmana ihtiyacım var. Sıcak ve mutlu olmana, iyi beslenip dinlenmene ihtiyacım var. Lanet olsun, Ally. Bu aptal gururunla beni mahvediyorsun.”

Fal taşı gibi açılmış, şaşkın gözleriyle bana bakıyordu.

“Seni burada bırakmam. Bunu anlamalısın, Ally.”

“Neden bu kadar sinirlisin?” diye fısıldadı.

“Neden mi? Çünkü isteyebileceğim tüm sıcaklığa, yiyeceğe ve kahrolası sağlam zeminlere sahip üç yatak odalı bir evde yaşıyorum. Sen ise onca zamandır *buradaydın*. Ön kapın bile kilitlenmiyor.”

“Ayrıcalıklı olmanın suçluluğunu bana yükleme. Senden hiçbir şey...”

“İstemedin. Hiçbir zaman hiçbir şey istemedin. Tüm sorunlarını ortadan kaldırabilirim. Bunların hepsini düzeltebilirim ama bana izin vermiyorsun!” Geri adım atmam gerekiyordu. Boğazıma kadar tırmanan bu çaresiz öfkeyi yatıştırmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ancak ona dokunmadan durmak istemiyordum.

“Neden bana yardım etmene izin vereyim ki?” Gerçekten kafası karışmış görüldüğü için onu suçlayamazdım. Tutarsız sinyaller göndermekten başka bir şey yapmamıştım. “Bu benim sorunum, Dom. Benim sorumluluğum.”

Alnımı onunkine yasladım. “Bırak bunu halledeyim, Ally.”

Çok üzgün görünüyordu. “Hayır! Dominic, bunca zaman bana birlikte olamayacağımızı söylemekten başka bir şey yapmadın. Beni istemek için bile kendine izin vermedin. Buna saygı duydum. Neden sen de buna saygı duyamıyorsun?”

Söylediğinin mantıklı olup olmaması umurumda değildi. Ar-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

uk her şey farklıydı, *biz* farklıydık. “Kendime yalan söylüyordum. Sana da. Bu gecenin her şeyi değiştirdiğini çok iyi biliyorsun.”

O altın-kahverengi gözler korkuyla kocaman açılmıştı. *Güzel.* Bir şeyden korkmasının zamanı gelmişti. “Her şeyi derken?”

“Her şeyi, Ally. Her lanet şeyi.”

“Yani seks iyiydi ama bu demek değil ki bizim...”

“İlişkımız var. Tam olarak bu anlama geliyor.”

“Ah, hayır. Olmaz, Dominic Russo. Beni bir ilişkiye zorlayamazsın. Zamanım yok. Bir ilişki içinde olmak *istemiyorum.*”

“Şansına küs çünkü bir ilişkinin içindeyiz.”

“İlişkiler böyle *yürümez!* Birine bir ilişkide olduğunu öylece söylemezsin. Bu yüzden uzaklaştırma emri diye bir şey var!”

Paniklemiş görünüyordu. İçimdeki hastalıklı dehşet hissini yaşıyan tek kişi olmak istemediğim için buna sevinmiştim.

“Peki. Kız arkadaşım ol.”

Kaşları birden havalandı. “Ne?”

“Kız arkadaşım ol. Benimle çık. Benimle bir ilişkin olsun, Ally.”

Ağzını açtığı anda çıkan tek ses, bir cıyıklamaydı. Tam olarak egomu okşıyan bir tepki sayılmazdı.

“Sen... Ben... Yapamam...” Belli ki aramızda bir dil engeli oluşmuştu.

“Yatak odan nerede?” diye sordum.

Bakışları merdivenlere doğru kaydığında hızla yukarı yöneldim. Ally hemen peşimden geliyordu. “Yukarıdaki zemine dikkat et. Henüz değiştirmedim.” Çürümüş sahanlığa adım attığımda kolumu yakaladı.

Onu omuzlarından tutup sarsma ihtiyacına boyun eğmedim. Bunun yerine omuz silkerek küçük, derme çatma bir yatak odasına adım attım. İkiz yatak üç tane ucuz yorganla örtülmüştü. Bir eşofman altı -benim eşofmanımdı- bir kapüşonlu *sweatshirt* -yine benimkilerden biriydi- ve uzun kollu tişört yastukların yanında düzgünce katlanmıştı. Sırf ısınmak için ucuz battaniyelerin altında, kat kat giysilerle uyuyordu.

Kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum.

Oyuncak dolap gibi duran gardırobundan kıyafetlerini çıkarmaya başladığımda, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Eşyalarını topluyorum.”

Elimden bir eteği çekti. “Kes şunu, Dom. Beni sinirlendirmeye başlıyorsun.”

“Benimle kalacaksın,” dedim kararlılıkla.

Bana eteğiyle vurdu. “Kusura bakma! Senin yanına taşınmaya-
cağım!” Dehşete düşmüş görünüyordu.

“Boş odalarım var. Onlardan birini alabilirsin.”

“Sen aklını kaçırmışsın. Senin evinde yaşamayacağım!”

“İyi. O zaman burada seninle kalıyorum.” Yatağının üzerine
yığıdığım kıyafetleri bırakarak merdivenlere yöneldim. Kendim ve
Brownie için bir çanta hazırlayıp birkaç telefon görüşmesi yap-
caktım. İlk olarak bir müteahhit, ardından gece çalışan bir çilingir
bulacaktım.

Arkamdan koştu. “Burada kalamazsın!”

Ona doğru döndüğümde benden bir üst basamakta aniden dur-
du. “Şunu o lanet inatçı kafana sok, Ally. Sen burada kalıyorsan,
ben de kalıyorum.”

“Bunu halledeceğim. Sana ihtiyacım yok.”

“İhtiyacın olan şey, içinden çıkamayacak bir durumda olduğ-
nu anlayan. Sadece yardım etmeye istekli olmadığımı, bunu yap-
mak için yalvardığımı fark etmen.”

O tatlı kahverengi gözlerde hâlâ panik vardı. “Dominic, sana
daha fazla borçlu kalamam.”

Şaşkınlıkla onu kollarıma çektim. “Bebeğim, dinle beni. Baba-
nın o bok çukurunda yaşaması hakkında nasıl hissediyorsan, ben
de senin burada yaşaman konusunda aynı hissediyorum. Bu karşı-
lığı ödenecek bir iyilik değil. Aslında yaptığım tamamen bencillik.
Senin burada kaldığını bilerek yaşayamam.”

“Zaten sana teşekkür edebileceğimden fazlasını yaptın. Bu iş,
bu maaş resmen babamın hayatını kurtardı. Bunun karşılığını sana
ödeyebilecek miyim, onu bile bilmiyorum.” Sesi çatallandı. Sıcak,
güvenli evimden ona mesaj atarken onun yorganın altında büzüş-
müş görüntüsüne daha fazla dayanamadım.

Kendimi tuttum.

“Babama bu işi halledeceğime, onun bana asla yük olmayaca-
ğına dair söz verdim. Onu yüzüstü bırakamam. Kendini aşağılan-
mış hisseder.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Yüzünü göğsüme bastırdım. “Ah, Ally. Seni böyle yaşarken görse nasıl hissederdi sence? Ne kadar çok çalıştığını, ne kadar az yediğini bilse ne yapardı? Onun için hangisinin daha kötü olduğunu sen söyle.”

“Asla bilmeyecek,” dedi kararlı bir sesle.

“Peki madem bunu ona söylemiyorsun, benim yardımımı neden söylemek zorundasın ki?”

Hah! Onu köşeye kıştırmıştım çünkü ona engel olan babasının ki değil, kendi gururuydu.

“Ben...”

Açıkçası benim kusursuz erkek mantığım karşısında ne diyeceğini bilmiyordu.

“Artık bu işte yalnız değilsin, Ally. Bunun benden gelen başka bir numaraymış gibi hissettirdiğini anlıyorum. Gerçekten. Bunun için çok üzgünüm. Benden bir şey isteyip istememen fark etmez, ben senin takımındayım. Bir daha burada asla yalnız kalmayacaksın.”

“Tak tak!” Açık duran ön kapıdan neşeli, ağır aksanlı bir ses geldi.

Ally’yi tutup arkama aldıktan sonra şafak vakti gelen tehditle yüzleşmek için döndüm.

Kadının boyu bir buçuk metreden fazla olamazdı. Parlak, meraklı bir gülümsemesiyle hafif kilolu olan yaşlı bir kadındı. Elinde mavi bir güveç tabağı vardı. “Çok fazla bağış duyunca bakmaya geldim.”

“Bayan Grosu, saat sabahın dört buçuğu,” dedi Ally boğuk bir sesle.

“Evet, öyle. Üstelik sen çok yakışıklı bir adamla kavga ediyorsun. Umuyorum bir âşık kavgasıdır çünkü yakışıklı kedi hırsızları bile sevgiyi hak ediyor.”

“Âşık kavgası değil,” dedi Ally ısrarla. Merdivenlerde etrafımdan dolaşmaya çalışıyordu. “Sizi uyandırdığımız için üzgünüm.”

“Saçmalama!” Kadın gülümsedi. “Yumurtalı ekmek güveci için her zaman mükemmel zamandır. Şimdi beni yakışıklı, gürültücü arkadaşınla tanıştırmakalım.”

Birlikte merdivenlerden aşağı indik. Ally aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığında onu yanıma çektim.

LUCY SCORE

“Bayan Grosu, bu benim...”

“Erkek arkadaşım,” diye bitirdim onun için.

“Patronum,” dedi.

Birbirimize baktık. İkimizden biri kazanacaktı ve bu Ally olmayacaktı.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordu Bayan Grosu.

DOMINIC

Brownie'yi yanımıza alıp Bayan Grosu'nun yan taraftaki sıcak, rahat bungalovuna gittik. Yumurtalı ekmek güvecimizi yerken o da çocukları ve torunlarından oluşan bir orduyla ilgili son gelişmeleri bize aktardı.

Ally'nin yorgunluğundan faydalanarak kıyafetlerini toplamasına yardım ettim. Sadece iki gün kalacağına dair anlaşmayı cömertçe kabul edip şehir yeni uyanmaya başlarken bizi eve götürdüm.

Uzun bir gece olmasına rağmen enerji doluydum. *Label*'de babamın görevini devraldığımdan beri ilk kez ne yapmam gerektiği konusunda kendime güveniyordum.

Ally, Brownie'ye kahvaltısını verirken çaydanlıkta su kaynatıp anneme mesaj attım.

Ben: Konuşmamız gerekiyor. Önemli. Bana gelir misin?

Annem: Sabah yediden önce bir annenin yüreğine nasıl indireceğini gerçekten iyi biliyorsun. Brownie iyi mi? Sen iyi misin?

Ben: Özür dilerim. Brownie ve ben iyiyiz. Her şey yolunda. Sadece konuşmaya ihtiyacım var.

Annem: Sekizde orada olabilirim ama kötü haber vereceksen kahvaltı istiyorum.

Yüzümü buruşturdum.

Ally esneyerek mutfak lavabosunun altına bakmak için eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Benim eşofmanımın içindeki kışına hayranlıkla baktım. Sanki en başından beri ona aitmiş gibiydi.

“Temizlik malzemesi arıyorum. İşte!” Zafer kazanmışçasına bir şişe çıkardı.

Kâğıt havluları alıp sadece birkaç saat önce azgın gençler gibi seviştiğimiz yere sprey sıkmasını izledim.

Nedense bu görüntü bana komik gelmişti, kahkaha attım.

Ally tek kaşını kaldırarak bana doğru baktı. Brownie kafasını kâsesinden kaldırıp bana bakarken başını yana eğdi. *Daha önce köpeğimin önünde hiç gülmemiş miydim? Gerçekten bu kadar ruhsuz muydum?*

“Ne var?” diye sordu Ally tezgâhı silerken. “Eninde sonunda birisi burada sandviç yapacak.”

Şişeyle kâğıt havluları ondan aldım. “Yukarı çıkıp duş al.”

“Emredersin,” diye söylendi esneyerek. “Gidip yatsak olmaz mı?”

“Henüz değil. Annem geliyor.”

“Ne!” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bir dakika, Dalessandra’ya seks yaptığımızı mı söyleyeceksin?”

Yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce tekrar güldüm. Yaşadığımız şey seksten çok daha fazlasıydı, üstelik ikimiz de bunu biliyorduk.

“Babam ondan çok şey sakladı.”

“Ama sadece...”

Elimi dudaklarının üzerine kapattım. “Eğer dün gecenin ‘sadece seks’ olduğunu söylemeye kalkarsan yanıldığını kanıtlamak için ne gerekirse yaparım.”

Elimi çekip beni göğsümden dürttü. “Affedersin. Bunun anneni, yani *patronumuzu* dahil etmeden önce *bizim* kendi aramızda yapmamız gereken bir konuşma olduğunu düşünmüyor musun?”

Bu kadın hiyerarşiye gerçekten takılmış görünüyordu. Aynı zamanda sonsuz küçük miktarda haklıydı. “Pekâlâ. Ally, dün gece bizim için her şeyi değiştirdi. Ayrıca tamamen profesyonel bir ilişkiye dönmeyi istemiyorum.”

“Tamamen profesyonel bir ilişki ile flört etmek arasında kilometreler var, Dom.”

“Bizim durumumuzda yok. Birlikte miyiz?”

“Şirket politikası ne olacak?”

“Şimdilik diğer her şeyi unut. Politikayı unut. Annemi, babanı ve New Jersey’deki o barakayı unut.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Gözlerini devirdi.

“İkimizden başka her şeyi unut. Tam burada, şu anda...” Onu kendimden uzaklaştırmak için harcadığım onca haftadan sonra onu tutup kendime çekmek çok iyi hissettiriyordu. “Birlikte miyiz?”

Sessizce beni incelerken o viski rengi gözlerinin ardında bir savaş vardı.

“Bunu başarabiliriz. Her şeyi yoluna koyabiliriz. Sana söz veriyorum. Sadece kelimeleri söylemene ihtiyacım var, Malefiz.”

Parmakları kol kaslarımda küçük daireler çizerken dudaklarını ısırırdı. Ona hiçbir sebep vermediğim halde bana güvenmesini istiyordum. Onun bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

“Bana bir dakika ver,” dedi.

Başımı eğerek dilimi kulak memesinin üzerinde gezdirdim. “Dün geceyi düşün, Ally. Bu gerçektir, biz gerçekiz. Sen istersen, bunu başarabiliriz.”

“Ama nasıl?”

Başımı iki yana salladım. “Şu an nasıl olduğunun önemi yok. Önemli olan bunu isteyip istemediğin. Bizi isteyip istemediğin.” Bunun üzerine çok akıllı köpeğim yüzünü aramıza sıkıştırdı.

Ona sınıksız sarılmaya devam ettim. Uçurumun kenarında dengede olduğunu hissedebiliyordum. Ally’nin hangi yöne eğileceğini bilmediğim uzun saniyeler geçti. O, benim Ally’imdi. Gerçekten başka seçeneği yoktu. Benim de yoktu. Sanırım ikimiz de bunu biliyorduk.

“Peki ‘bunu’ derken ne demek istiyorsun?”

“Bizi. Birlikteliğimizi yürütebileceğimizi söylüyorum.”

“Tek eşli şekilde mi?”

Ona ters bir bakış attım. “Evet. Bu yüzden, Christian James denen o pisliği aklından bile geçirme.”

“İkimiz de. Tek eşli,” diye tekrarladı.

“Elbette.”

“Başka ne var?” diye bastırdı.

“Ally, bilmiyorum. Birlikte çözeceğiz. İkimiz de birbirimizle ve sadece birbirimizle seks yapmaya devam etmek istiyoruz, değil mi?”

“Bu pek romantik değil,” diye belirtti.

“Evet, ben kalplerle çiçekler seven bir adam değilim.” Daha çok “adımı bağıncaya kadar onu karanlık bir köşede becereceğim” tarzı bir adamdım.

“Bu çılgınlık,” diyerek derin bir nefes aldı.

“Kesinlikle.”

“Üstelik çok sorumsuz ve aptalca. Muhtemelen ikimiz de seks sarhoşuyuz.”

“İnsanın hayatını değiştiren bir seks,” diye belirttim.

Dudakları titredikten sonra yukarı doğru kıvrıldı. “Muhtemelen buna pişman olacağım.”

Nefesimi tutarak kollarını sıktım. *Söyle şunu.*

“Ama varım. Hadi gerçekleşmeyi bekleyen bu felakete bir şans verelim.”

İçimde rahatlamayla birlikte daha parlak, daha sıcak ve daha mutlu bir şey parladı. Onu kucağıma alıp döndürdüm. Ally’nin kolları boynuma dolanarak bana sımsıkı tutundu.

“Bu delilik,” diye güldü.

Delilikti, üstelik hayatımda ilk kez bu çılgın seçimin doğru karar olduğunu hissediyordum.

Kırk beş dakika sonra annem, *Chanel No. 5*’ten oluşan hafif bir koku bulutu ve büyük boy güneş gözlükleriyle geldi.

O torununa ilgi gösterirken ben de ceketini aldım. Doğrularak zarif, düzgün duruşuna geri döndü. “Bir köpeğin olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

“Mükemmel bir köpek babasıyım.” Kapiyı açıp onu içeri davet ettim.

“Elbette öylesin,” dedi yanağını okşayarak. “Sadece bu kadar bağlanabilmene şaşırdım. Fransız öpücüğü verdiğin her şeye bağlanmak zorunda hissetmemen iyi bir şey.”

“O konuya gelirsek...”

Annem mutfak kapısında kalakaldı.

“Merhaba.” Ally ocağın başında dikildiği yerden elindeki spatulayı suçlu bir ifadeyle salladı.

“Ah.” Annem bana doğru döndü. Yüz ifadesinden bir şey okunmasa da herhangi bir düşmanca his almamıştım. *Henüz.* “Merhaba, Ally.”

Annemi, ben yemek pişirirken Ally’nin yemek odasında hazırladığı masaya doğru götürdüm. “Anne, otur.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

O yerine oturduğunda Ally'ye de aynısını yapmasını işaret ettim. Tavayı ocaktan alıp tabaklardaki domates dilimlerinin yanına, yumurtalarla ıspanakları paylaştırdım.

Tabakları yemek alanına taşıırken yapmak üzere olduğum şey için kendimi son derece sakin hissediyordum. Bu sükûnet bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Yeni önceliklerimi belirleme zamanı gelmişti.

Ally'nin yanındaki sandalyeye oturup çayımı aldım.

“Anne, ben istifa ediyorum.”

ALLY

Çatalım kulak çınlatan bir sesle tabağıma düştü.

“Ne yapıyorum dedin?” Dalessandra ile ben aynı anda sorduk. Dominic elini benimkinin üzerine koydu ama dikkati annesindeydi.

“Dün gece itibariyle Ally ile bir ilişkimiz var. İlk öğrenen sensin. Yani Ally’nin evine giren Romanyalı kadın dışında.”

Kendimi bedenimin dışına çıkmış gibi hissediyordum. Sanki tavana doğru uçuyor, bu sahneyi yukarıdan izliyordum. *Ne halt oluyor?* Şu anda en belirgin düşüncem buydu. Otobüs çarpan insanların hayattan koparken benzer türden bir şaşkınlık hissettiklerini hayal ettim.

“İstifa etmiyorsun.” Sesim istediğimden birkaç desibel daha yüksek çıktı.

Brownie ağzından sarkan Dominic’in iç çamaşısıyla odaya girdi.

“Evet, istifa ediyorum,” diye ısrar etti Dominic. “Greta geri dönene kadar Ally şu anki pozisyonunda kalıp benim yerime kimi atayacaksan onunla çalışmaya devam edecek. Greta ayrılmayı veya emekli olmayı seçerse, Ally kalıcı olarak görevine devam edebilir. Kalmayı tercih ederse, Ally’ye şu anki maaşıyla uyumlu bir iş bulmanı istiyorum.”

“Bana danışmadan böyle kararlar veremezsin.” Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu. Kafasına vurabilmek için elimi onunkinden kurtarmaya çalıştım.

“Ya da bana danışmadan,” diye onayladı Dalessandra. Durumu benden daha iyi idare ediyor, nazıkçe domatesleriyle yumurtasını dilimliyordu.

“Seni inatçı, otoriter, alfa... Brownie, bırak şunları!” Köpek bana suçlu bir bakış attıktan sonra iç çamaşırını ağzında sallayarak

KÜÇÜK BİR İYİLİK

odadan dışarı koştu. “Bir ilişki böyle yürümez. Tüm kararları kendi başına verip benden mutlu bir şekilde uymamı bekleyemezsin!”

Çay fincanını eline alırken, “Ally kesinlikle haklı,” dedi Dalessandra.

“İlişkimizi yürütmenin tek yolu bu,” diye ısrar etti. “Seni başka bir skandalın içine sokmayı veya Ally’nin adını kirletmeyi istemiyorum.”

“Birbirini çok önemseyen iki kişi arasındaki rızaya dayalı bir ilişki skandal değildir,” dedi Dalessandra.

“Yine de konuşulacak, söylentiler çıkacak. İnsanlar bir şeyler söyleyecektir,” diye belirtti Dominic.

“Elbette bir şeyler söyleyecekler,” diye çıktım. “İnsanların tepkilerini kontrol edemezsin.”

Her ikisi de beni görmezden geliyordu, bir anlığına gerçekten varlığımın sona ermiş olabileceğini düşündüm. Belki Dom’un evine bir otobüs dalmıştı ve bunu en son öğrenen bendim.

“İstifanı kabul etmiyorum,” dedi Dalessandra.

“Ally’yi kovmayacaksın.”

“Elbette kovmayacağım,” diye onayladı.

“İkinizden biri beni görebilir mi? Ben görünmez miyim?” Eli mi tutuşundan kurtarsam da Dominic masanın altından bacağımı kavrayıp beni olduğum yerde tuttu.

“Öncelikle. Ne kadar ciddisiniz? Bu sadece seks mi, yoksa daha ciddi bir durum mu?” diye sordu Dalessandra.

“Bir kez daha söylüyorum, bu konuşmanın önce *benimle* yapılması gerekiyordu. Annenle veya *patronumuzla* değil.” Artık bağırıyordum.

“Konuşmayı yaptık. Birlikteyiz.”

Dalessandra oğluna baktı. “Canım, birkaç boşboğazın gevezeliğine ve insanların şuursuz spekülasyonlarına katlanmak istemiyorsan, o zaman bu ilişki konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilmeliyim.”

“Yeterince ciddiyiz. Konu kapanmıştır,” dedi Dominic sakince. “Bugün istifamı açıklayacağım.”

“Hayır. Bunu yapmayacaksın, seni bencil ahmak,” diye çıktım.

Çok daha kibar bir tavırla, “Böyle bir şey yapmayacaksın,”

diye vurguladı Dalessandra. “Sanırım bunu gizli tutmak bir seçenek değil?”

“Bir dakika içinde gizli tutulacak bir ilişki kalmayacak,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Bu tarihteki en kısa ilişkim olacaktı.

“İlişkimizi saklamayacağım,” dedi Dom usulca. “Bunu benden istesen bile yapabileceğimi sanmıyorum.”

Tamam, Dominic Russo söylediğinde bunu duymak baş döndürücü *olabilirdi*. Bu bir aşk ilanı değildi ama gerçektir. Bu duygular gerçektir.

Yine de...

Dalessandra başını salladı. “O zaman sorun çözüldü.”

Elini bacağımdan çekip ayağa kalktım. “Bakın, Russolar. Ben bir köle değilim. Duyguları, düşünceleri olan ve karar verme yeteneğine sahip bir insanım.”

“Karar verme yeteneklerin seni su basmış bir buz kutusunda yaşamaya itiyor,” dedi Dominic.

Canı kavgaya istiyorsa onunla seve seve dalaşırdım, hatta bunun için *can atıyordum*. “Dün geceye kadar sabit tavrın benimle hiçbir ilişkin olmasını istemediğin yönündeydi!”

“İkinizi de başka bir skandalıdan kurtarmaya çalışıyorum,” diye homurdandı.

“Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok.” Kelimeler ağzımızdan aynı anda çıktığında Dalessandra ile birbirimize baktık.

Dominic derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Tüm sorunları ortadan kaldıracak bir çözüm öneriyorum,” diye kendini savundu.

İlk konuşan Dalessandra oldu. “Bu politika, çalışanları bencil güç oyunlarından ve işyerini babanın geçen yıl bize bıraktığı gibi felaketlerden korumak için tasarlandı.” Bana bir bakış attı.

“Tam olarak ne öneriyorsun?” diye sordu Dominic sinirlenerek.

“İnsan kaynakları ve ben de dahil olmak üzere *Label*’ın diğer üst yöneticilerine ilişkinizi açıklamanızı öneririm. Bırakın bununla nasıl başa çıkacağımızı biz düşünelim.”

“Kişisel ilişkiler politikasını isteyerek göz ardı ettim. Bununla nasıl başa çıkacaklarını düşünüyorsun? Bu ikimiz için de fesih sebebi olur. Üstelik Ally bu işi kaybetmeyi göze alamaz. Ben istifa edersem kimsenin nedenini bilmesine gerek kalmaz.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Nedenini *herkes* bilecek,” dedim sesimi yeniden kazanarak. “Paul Russo hakkındaki hiçbir söylentiye onaylamadığınız için onların öylece ortadan kaybolduğunu mu sanıyorsunuz? Asıl sorun bu. Sırları halının altına süpürmenin kimseye faydası yok. Söylentiler genellikle gerçeklerden daha kötüdür. İnsanlar babamın durumunu biliyor, bizi de öğrenecekler.”

Dalessandra’nın rengi gözle görülür şekilde soldu.

“Söylentilerin daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Dominic buz gibi bir sesle. “Söylentiler, babamın bir stajyeri toplantı odasına kilitlemesi ve onu ağlatana kadar elini eteğinin içine sokmasından daha mı kötü? Babam her istediğini alabileceğini düşündüğü için kız üç yıldır hâlâ terapi görüyor. Tüm yeminli ifadeleri okudum. İnan bana, söylentiler o herife hak ettiğini vermiyor.”

Onun öfkeli kırılganlığı gizlice içime işleyip kalbimi ele geçirdi. Elimi omzuna koyma amacıyla ona uzandığımda ayağa kalktı. “Köpeği dolaştıracağım,” dedi sertçe. Ardından hâlâ iç çamaşırını bir ganimet gibi ortalıkta dolaştıran Brownie’yle birlikte arka tarafa geçerek gözden kayboldu.

Odaya tuhaf bir sessizlik çöktü.

Dalessandra çayını alıp Dominic’in arka bahçesine bakan pencereye doğru yürüdü. “Seni çok önemsiyor,” dedi düşünceli bir tavırla.

Homurdandım.

“Umarım onun bu zorba eylemlerinin arkasını görebilirsin,” diye devam etti. “Bu dünyada oğlumdan başka yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok. Son derece sadık ve koruyucudur.”

Onun her iki tarafını da görmüştüm.

“Umarım senin yerine beni seçtiği için istifa etmeye çalıştığını düşünmüyorsundur.” Ebeveynler ile çocukları arasındaki bağlar bu kadar kırılgan olmamalıydı.

Yüzünü bana döndüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Tatlım, sanırım Dominic’in ilk kez kendini seçtiği an bu. Çok mutluyum.”

Pencerenin önünde, yanında durdum. “Onun *Label*’dan uzaklaşmak zorunda kalmasını istemiyorum. Benim için bunu yapmamalı.”

“Aklımda yönetimdekilere sunacağım potansiyel bir çözüm var.”

“Beni kovuyor musunuz?” Bunu anlardım. Bir yönetici için çok fazla gereksiz drama neden olmuş, şirket politikasını hiçe sayarak patronumu baştan çıkarmıştım.

“Hayır.” Bir kahkaha attı. “Fakat mevcut maaş seviyeni korumak kaydıyla şirket içinde yeniden görevlendirilmeye açıksan yaygarayı en aza indirebileceğimize inanıyorum.”

İçimde bir umut ışığı parladı. “Doğrudan Dominic’e raporlamadığım sürece mi?”

“Tam olarak öyle.”

Rahatlayarak nefesimi verirken heyecanla başımı salladım. “Bu harika olurdu.”

“Onaylayıp onaylamayacaklarını bilmiyorum. Paul’ün yaptıkları yüzünden mahvolmanın eşiğine gelmiştik. Ayrıca personel arasında geçmiş hatıraları canlandırabilir. Hâlâ dedikodular ve spekülasyonlar olacaktır. Dominic’in çıktığı her kadına, her zaman ilgi duymuşlardır ama bu durum oldukça çarpıcı,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek.

“Bununla başa çıkabilirim,” diye ona güvence verdim. “Zaten bu konuda dürüst olmak daha iyi. İnsanların fısıldaşmasını zorlaştıracaktır.”

“Sanırım yaşayarak öğreneceğiz,” dedi sessizce. “Herkes fısıltılarla yüzleşemez.”

Bir şey beni içten içe dürttü. Önceki yorumlarından bazıları da muğlaktı, Dalessandra bir şey ima ediyordu.

“Sanırım Russolar yeterince kefarete ödediler, değil mi?”

Bana doğru dönüp kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

“Demek istediğim, eski kocanızın pisliğini temizleyip bunların bir daha yaşanmamasını sağlamak için ikiniz de çok çalıştınız.”

“İlerleme kaydettik,” diye onayladı. “Fakat bu kadarının yeteceğine ikna olmadım.”

“Birinin kefarete ödemesi gerekiyorsa, o kişi Paul olmalı. Suçu o işlemesine rağmen bedelini sizin ve Dominic’in ödediği ortada.”

“Oğlum, babasının geçmişteki hatalarının yükünü taşımayı hak etmiyor.”

“Belki geçmişi düşünmek yerine geleceği düşünmeye başlamalısınız,” diye önerdim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bana sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra tekrar pencereye döndü. Dominic'in bir tenis topu alıp neşeli köpeğin kovalaması için onu donmuş bahçeye fırlatışını izledik.

"Bunu saklamasına izin verir miydin? Eğer yapmak istediği bu olsaydı?" diye sordum.

İçini çekti. "Kendime, Russo erkekleri için daha fazla yalan söylemeyeceğime söz verdim. Ancak Dominic, babası değil."

"Kesinlikle değil," diye onayladım. "Bunu o başlatmadı, Dilessandra. Bunu bilmeni istiyorum. Peşimden koşmadı veya beni bu konuda zorlamadı, hatta onu ikna eden ben oldum."

"Oğlumun mutluluğunu korumak için her şeyi yaparım. İkinciye dair iyi hislerim var ama..." Tekrar bana dönüp mesajının yanlış anlaşılmasından dolayı gözlerine baktı. "Dominic, kat kat zırların altına gizlenmiş çok yumuşak bir kalbe sahip harika bir adam. Onu incitirsen, ondan faydalanırsan veya onun güvensizliklerinden yararlanırsan, senin hakkında büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım. Bir de çok kızacağım."

Gülümsemek istememiştim ama gülümsüyordum. "Onu sevdiğiniz için çok mutluyum. Size söz veriyorum saklamaya çalıştığı o yumuşak kalbini korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. O iyi bir adam. İyi bir adam yetiştirmişsiniz."

Onaylayarak başını salladı. "Güzel. O zaman onu birlikte koruyacağız."

"Dominic Takımı," dedim düşüncesini onaylayarak. "Tabii bana patronluk taslamaya devam etmekte ısrar etmediği sürece. Ofis dışında hiyerarşi olmaz."

"Bunu ona mutlaka hatırlat," dedi başka bir gülümsemeyle. "Peki biraz da o güzel yüzüne ne olduğu hakkında konuşalım mı?"

DOMINIC

Şapşal Brownie ve çok sevdiği iğrenç, sırlıslıklam salyayla kaplı topuyla kızgınlığımı yeterince tükettiğimde tekrar eve girdim.

İçeride hayatımdaki en önemli iki kadını, son derece kendini beğenmiş ifadelerle otururken buldum.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey, canım,” dedi annem sandalyesinden kalkarken. “Ofise gitmem gerekiyor. Bugün bana bir açıklama bildirimi gönder, ben de yönetime sunayım. Siz bugün evde kalın. Dinlenmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyor.” Son cümleyi kaşlarını kaldırarak söyledi.

Onu ön kapıya kadar uğurladım.

“Bunun için üzgünüm,” dedim paltosunu giymesine yardım ederken.

Dönüp yanağımı okşadı. “Gerçekten mi? Çünkü ben değilim. Birazcık bile.”

“Söylemesen de bunun seni kötü bir duruma soktuğunu biliyorum. Bunun daha önce yaşadığın her şeyin tekrarı gibi göründüğünü biliyorum.”

“Dominic, tek oğlum ona meydan okuyan ve onu gülümseten bir kadına sırlıslıklam âşık. Senin adına mutluyum.”

Midem bir parende atıp yere inmeyi başaramadı. “Bir dakika. Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi,” diye karşı çıktım. Buz gibi bir paniğin vücudumu sardığını hissedebiliyordum.

Sırıttı. “Sen bir gün yoldan çıkmayı ümit eden iyi ve inatçı bir adamsın. Bu konuda annene güven. Başka bir kadına asla Ally’ye baktığın gibi bakmadın.”

Ally’ye karşı daha önce hiç deneyimlemediğim birçok duygu hissediyordum. Bunlardan en önemlisi çıplak vücuduna karşı duyduğum şeytani takıntıydı, tabii bunu annemle paylaşmaya niyetim yoktu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Daha çok yeni. Etiketler yakıştırmaya çalışmıyorum,” dedim kuru bir sesle.

“Sadece birazcık hoşlandığın bir kadın için çok fazla şeyle uğraşıyorsun. İzin gününün tadını çıkar, canım.”

Parmaklarını ukala bir tavırla sallayıp uzaklaştığında kapıyı arkasından kapattım.

Aşk mı? Kocası tarafından onlarca yıldır sistematik bir şekilde aşağılanan bir kadının, bu kadar saçma fikirlere nasıl inanabildiğini anlayamıyordum. Bunda benim de payım olduğunu bilseydi, beni hâlâ sevebileceğinden şüpheliydim.

Bariz çözümü uygulamama izin vermedikleri için hiçbir şey tam olarak yoluna girmediğinden mutfağa geri döndüm.

Ally bulaşıkları yıkıyor, Brownie ile tek taraflı bir sohbet sürdürüyordu. Pencereilerin ardındaki iri kar taneleri artık daha hızlı yağıyordu. Samimi, evcimen bir sahneydi. Dünyanın her yerindeki evlerde gerçekleşen bir olaydı ama burada hiç yaşanmamıştı.

Göğsümün ortasında garip, rahatsız edici derecede sıcak bir şey tomurcuklandı.

İlk içgüdüm onu bastırmaktı, tam olarak bunu yaptım. Sevimli bir evcimenliğin tuzağına düşmeyecektim. Özellikle ona kızgınken hiç olmazdı.

“Önce kavga etmek mi istersin, yoksa kestirmek mi?” diye sordum huysuz bir sesle.

Ally bulaşık makinesinden başını kaldırıp kollarını kavuşturdu. “Özet bir kavganın ardından kestirmeye ne dersin?” diye önerdi. “İyice dinlendiğimizde kavgayı bitirebiliriz.”

“Hanımefendi nasıl isterse.” Ada tezgâhın etrafından dolaşıp karşısında dursam bile mesafemi korudum.

Başını salladı. “Eğer aramızdaki bu şey, yatak odası dışında herhangi bir yerde devam edecekse...”

“İlişki, Ally. Şu lanet kelimeyi söyle.”

Bakışları solgunlaşırken, “İlişki,” dedi. Sesindeki iğneleyici ton, çenesini kapatana kadar onu öpme isteği uyandırıyor. “Devam edecekse, eşit bir partner gibi hissetmeye ihtiyacım var. Bu da karar alma sürecinde eşit hakka sahip olmayı istediğim, mali açıdan sana bağımlı olmak istemediğim anlamına geliyor.”

“Bu o kadar saçma görünmüyor.” Adildi, mantıklıydı ama bunu nasıl yapacağını atlamıştı.

“Vay canına, teşekkürler. Onayın benim için dünyalara bedel,” dedi alaycı bir tavırla. Yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. “Dominic, sen kazandığım piyango bileti değilsin. Bu iş, zavallı küçük bana iyilik yapmanla yürümez.”

Muhtemelen bunu benim anladığım şekilde kastetmemişti ancak kızgın kalmak için bahane arıyordum. “Bir ödül olduğumu düşünmediğin için çok üzgünüm,” diye çıkıştım.

“Beni kasten yanlış anlamayı bırak,” dedi. “Seni, kendime özel bir bankamatik olarak görmediğimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Paranı istemiyorum. Seni istiyorum. Bizi istiyorum ve biz olabilmemiz için söz hakkı istiyorum.”

Tamam, bu beni biraz yumuşatmış olabilirdi.

“İyi. Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

Bana doğru bir adım attı. Testislerime tekme *atmayacağı* konusunda şüphelerim vardı. “Bakın, kim aniden *nasıl* olacağıyla ilgilenmeye başlamış.”

Hareket ettiğinde irkilerek geri çekildim. Kollarını belime dolamadan sadece bir saniye önce yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. Tartışmalara, şakalaşmaya alışkın olsam bile fiziksel sevgi... farklıydı. Üstelik taşaklarım için de korkuyordum.

“Pislik gibi davranma.” Ona sarılıp çenemi başının üstüne koydum.

“Normal insanlar bunu nasıl yapıyor? Kim, hangi konudan sorumlu? Birbirlerini kızdırmadan borç almayı veya varlıkları aynı tutmayı nasıl başarıyorlar?”

Ally göğsüme doğru içini çekti. “Şu anda ukalalık yapmaya çalıştığının farkındayım. Dürüst olmak gerekirse, uzun vadeli bir ilişkinin dinamiklerinin nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum. İkimizin de önünde çocukluğundan sağlam bir örnek yok. Belki ilişki içindeki insanların daima konuşabiliyor olmasına bağlı bir durumdur?”

“Güzel, biz konuşuyoruz. Ne konuda söz sahibi olmak istiyorsun?”

“Senin paran dışında beni etkileyen her şey hakkında,” diye karşılık verdi.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ally, ben sevgil... *senin* geceleri uykusuz kalmanı, ayın sonunu getirmek için öğün atlaman gerekip gerekmediğini düşünmeni istemiyorum.” Onunla ilgilenmek istiyordum. Onun üzüntülerini, endişelerini ve sorunlarını üzerinden alarak her birini çözmek istiyordum. Böylece tüm dikkatini bana verebilirdi. Tabii Brownie de vardı, o kadar bencil bir canavar değildim.

Benimle tekrar tartışmak üzereydi, birdenbire onunla mücadele edemeyecek kadar yorgun düştüm.

“Bunu daha sonra çözebilir miyiz?” diye sordum. Çizgileri düzgün bir şekilde yeniden belirleyecek kadar net düşünemediğim zamanlarda sınırları onun çizmesini istemiyordum.

Burada yaşayacak, ihtiyacı olan her şeye sahip olacaktı. Bir daha kimse ondan yararlanamayacak veya ona el süremeyecekti. Konu kapanmıştı. Ben onun Lanet Yakışıklı Prensi’ydim.

“Tamam ama sırf seni çift görecektim kadar yorgun olduğum için.” İçini çekti.

“Gel hadi,” dedim kolundan tutup onu merdivenlere doğru yönlendirirken.

Brownie önümüze fırladı.

Yatak odasına girdiğimizde, “Sadece uyuyoruz, değil mi?” diye sordu Ally.

Tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarırken, “Sadece uyuyoruz,” diye onayladım. “Çıplak bir şekilde.”

“Sıvı yüklemen ne durumda?” diye sordu. *Sweatshirt*’ünü sıyırarak benim için gelecekteki tüm fantezilerimin yıldızı olan çıplak memelerini ortaya çıkardı.

“Harika. Kaybettiğim tüm sıvıyı geri aldım,” diye yalan söyledim. “Senin ağrılarının nasıl?”

“Neredeyse hiç kalmadı,” diye uydurdu. Bunun gerçek olmadığını anlayabiliyordum çünkü boynu bir fener gibi kıpkırmızı parlıyordu.

Eşofman altımı çıkardığımda aletim şimdiden bayrak gibi dalgalanıyordu.

“Sadece uyuyacağız,” diye söz verdim taytıyla iç çamaşırını çıkarmasını izlerken. Yatağın farklı taraflarından çıplak, hatta biraz savunmasız bir halde birbirimize baktık.

Çarşafı sadece birkaç saat önce yaptığımız jimnastikten do-

layı karmakarışıkı. Her şey çok çabuk değişmişti, önümüzde çok daha fazlası vardı.

Yine de bunu ona şimdi sylemeyecektim. Bir gün... hatta son on iki saat içinde yeterince şey yaşamıştı.

şimdilik bundan sonra ne olması gerektiğine karar verirken ona sarılmakla yetinecektim.

Battaniyelerin altına girerken Brownie ayaklarımızın dibine yerleşmeye çalışıyordu. Ally tereddüt ettiğinde onun adına kararı ben verdim ve onu kendime çektim. Sırtı göğsüme yaslandığında yüzümü saçlarına gömdüm.

Kesik bir nefes aldı, ardından kıını sertliğime doğru oynatıp kıkırdadı.

“Sadece uyuyoruz,” diye ona tekrar söz verdim.

“Ağrıların sonsuza kadar sürmeyecek,” dedi imalı bir şekilde.

“Sessiz ol.” Kendi şvalyeliğimi veya vücudumun sıvı seviyesini sınamaya hazır değildim.

Bana yaslanarak iini çektikten sonra dakikalar içinde derin bir uykuya daldı.

Onun kollarımda, yatağımda olması bana yabancı geliyordu. Aynı zamanda tanıdıktı. Hem doğru hem yanlıştı. Belki bunların arasında kalan her şeydi.

Üç saat uyumuştuk.

Uyandığımda yuvarlak, yumuşak kalçaları ereksiyonuma yaslanmıştı. şans yıldızlarıma teşekkür ettim. Sırtüstü dönüp uykulu gözlerle bana baktı. “*Lütfen*” kelimesi dudaklarından döküldüğünde onu yatağıma hangi tanrı gönderdiyse, ruhumu ona teslim edeceğime söz verdim. Yavaşça, tatlı bir şekilde onun içine girdiğimde ve adımı söylediğinde sonunda kendi günahlarım için affedilip affedilmediğimi merak ettim.

Kendini bırakmaya başladığını hissettiğimde emin olduğum tek bir şey vardı. Onun için her şeyi dzeltecektim. O istese de istemese de yapacaktım.

Resmen paralel bir evrende yaşıyordum.

Geceyi Dominic Russo'nun yatağında ve şaşırtıcı derecede rahat kollarında geçirmekle kalmamıştım, işe de onunla birlikte gidiyordum. Dünkü hafif kar yağışından geriye temizlenmiş, ıslak sokaklar kalmıştı.

Boş bir tuval gibi yeni bir başlangıçtı.

Bizim için de öyle olacak gibi görünüyordu çünkü şirkete çağrılmıştık.

Annesi haber vermişti.

Bunun iyi bir şey mi, yoksa gerçekten çok kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. İnsan kaynakları ve yönetim kurulu kolaylıkla ikimizi birden kovmaya karar verebilirdi.

Belki sadece birimizi kovarlardı. Bu durumda hangimizin olacağını zaten biliyordum.

Label, Paul Russo'nun korku saltanatından bu yana büyük bir değişim geçirmiş olabilirdi. Ancak bu durum genel yayın yönetmeninin oğlunun, alt düzey bir yöneticiyle aynı muameleyi göreceği anlamına gelmiyordu. Üstelik bu yönetici bir striptiz kulübünde... utanç içinde, simlerle kaplıyken patronunu takip edip onu baştan çıkarmıştı.

Teknik olarak, kâğıt üstünde Malina'dan farksızdım.

Bu düşünce ürpermeme neden oldu.

Aynada makyajımı kontrol etmek için öne doğru eğildim. Şişlik indiği için morlukları, yoğun bir kapatıcı ve yana ayırdığım saçlarımla saklamak daha kolay olmuştu.

"Sorun nedir?" diye sordu Dominic sürücü koltuğundan. Direksiyona hızlı ve sessizce vurduğu başparmağı, gerginliğinin tek belirtisiydi.

“Hiçbir şey. Sanki bir idam mangasına doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum.”

“Kimse seni vurmayacak,” diye güvence verdi.

“O tür bir idam mangası değil. ‘Artık burada çalışmıyorsun, eşyalarını toplayıp defol’ tarzında bir idam mangası.”

Gözlerini yoldan ayırmadan elimi tutup sıktı. “Endişelenmeyi bırak,” diye ısrar etti.

“Tabii ya, bunu neden düşünemedim ki? Çok yakışıklı, bir o kadar akıllısın,” dedim kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırpıştırarak.

“Bunu kolayca düzeltebilirdim,” diye hatırlattı.

“Çözümün işi bırakmaktı. Bu hangi gezegende kabul edilebilir bir seçenektir?”

“Seni suçluluk duymadan çıplak bırakmayı, bu işten daha çok sevdiğim gezegende.”

Afallayan kadınlığım titredi. Vajinam, Dominic Russo’ya hayranlığını sergiliyordu.

“Senden bunu yapmanı isteyemezdim. Orada çalışmayı *seviyorsun*,” diye belirttim.

Bana şüpheli bir bakış attı. “Sana bunu söyleten nedir?”

“Bence *Label*’da sandığından çok daha rahatsın,” diye belirttim. “Modanın sıkıcı, gereksiz veya yüzeysel olduğundan hiçbir zaman şikâyet etmedin. Hatta bu sektörü takdir ettiğini düşünüyorum. Annen ve Linus’la çalışmaktan açıkça keyif alıyorsun. Ayrıca son sayının taslağını eline aldığı anda yüzünü gördüm.”

Haklı olduğumu kabul etmek yerine homurdandı.

“Üstelik sen bir Russo’sun. Sen ve Dalessandra bir miras inşa ediyorsunuz. Benim ise babamla işler düzeldiğinde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Burada kalacaksın.” Bunu sanki benim adıma çoktan karar vermiş gibi sinir bozucu derecede kendinden emin bir ifadeyle söylemişti.

Otoparka girdiğimiz sırada, “Henüz karar vermedim,” dedim ciddiyetle.

“Evet, verdin. Babanı bakımevine yerleştirdikten sonra uzaklara taşınacak değilsin.”

Bay Ukala Çokbilmiş bu tartışmada beni yenmişti, bunu o da biliyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Park ettikten sonra bir süre sessizce oturduk.

“Bir şeyler için endişelenmenden hoşlanmıyorum.”

Bu itirafı tuhaf bir şekilde tatlıydı. Bunu ona söylemek için ağzımı açtığımda beni susturdu.

“Özellikle ortada bariz bir çözüm olduğunda.”

Başımın etrafında dönen minik karikatür kalpler balon gibi patladı. “Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Çözümümü göz ardı ederek kendini gereksiz yere huzursuz ettiğine dikkat çekiyorum. Ne olursa olsun insanlar konuşacak.”

Onunla yüzleşmek için ısıtılmalı deri koltukta hafifçe döndüm. “Dom, elbette insanlar konuşacak. Dedikodu malzemesi olmaktan kaçınmaya çalışmak, hayatı yaşamanın oldukça sıkıcı bir yoludur. Bazen iyi şeyleri elde etmenin yolu, o rahatsızlığı kabul etmekten geçer.”

“Rahatsız hissetmeni, korkmanı ya da incinmeni istemiyorum. Seni tüm bunlardan korumak *istiyorum*. Seni bunların hepsinden *koruyabilirim*. Gerçeği göremeyecek kadar inatçısın.”

Tuhaf bir şekilde o küçük karikatür kalpler yeniden ortaya çıktı.

“Dom, ne kadar istesen de beni her şeyden koruyamazsın. Eğer insanlar bizim hakkımızda, seks hayatımız hakkında veya kovulduktan sonra ne yapacağım hakkında dedikodu yaparak spekülasyon yaratmak istiyorlarsa bırak yapsınlar. Yalan söyleyip aramızdakileri sakladığımda, Malina’nın arkamdan hakaretler yağdırmayacağına umut bağlamayacağım.”

Aslında muhtemelen yüzüme karşı hakaret ederdi.

“Bunun sana layık olmasını istiyorum,” dedi ön camdan dışarı bakarak.

“Benimle mi, yoksa o beton sütunla mı konuşuyorsun?”

Abartılı bir göz devirdi. “Ukalalık yapma.”

“Neden durduk şimdi?” dedim biraz daha neşeli hissederek.

“Bugün olacaklar için endişelenme. Ne karar verdiklerinin hiç önemi yok. Benim seni çıplak görmeye devam etmem, senin de faturalarını ödeyebilmen için bir yol bulacağız.”

“Bir de romantizmin öldüğünü söylüyorlar,” dedim muzip bir tavırla.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni sertçe öptü. “Bu işi başacağız,” diye söz verdi.

Ben de ona inandım.

Dominic beni ofisin kapısından içeri soktuğunda Ruth resepsiyon masasının arkasında duruyordu. Kızarmış yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Bu sabah Gola ile ikisine bir uyarı mesajı göndermiştim.

Ben: Size haberlerim var, kovulabilirim. Henüz bir şey söyleyemiyorum. Bina güvenliği tarafından dışarı çıkarılmadığım sürece her şeyi elimden geldiğince çabuk anlatacağım.

Gözleri normalden iki kat daha büyüktü. “Dalessandra ofisinizde sizi bekliyor, Bay Ru... Dominic.” Bir içecek arabasını bize doğru itti. “Size çay ve kahve söyledim.”

Dom duraksadı, dudakları şaşkınlıkla büzüldü. “Ah. Teşekkür ederim, Ruth. Çok... nazıksın.”

Ruth hafif bir reverans yaptıktan sonra kıpkırmızı oldu.

Dominic boğazını temizledikten sonra tepsiyi aldı. Bana bakarak, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Olabildiğim kadar,” dedim sertçe.

Dönüp koridorda ilerlemeye başladı. “İçecekler için teşekkürler,” diye fısıldadım Ruth’a.

“Reverans yaptığımı inanamıyorum! Çok ateşli olduğu için yanında aptal durumuna düşüyorum.”

“Herkes aynı durumda, dostum.”

“İyi şanslar. Bu gece danstan sonra bir şeyler içelim mi?”

Dalessandra’nın ofisinde ne olursa olsun, ter içinde bir dans dersine ve alkole ihtiyacım olacaktı. “Evet. Kulağa hoş geliyor. Sana mesaj atarım.”

Dalessandra’yı, ağzım çevreleyen derin kırışıkları olan insan kaynakları müdürünün yanındaki beyaz ipek kanepede otururken bulduk. Onun kimlik fotoğrafını da Jasmine’in çektiği belliydi. Fotoğrafta bir gözü kapalıydı, ağzı hırslıymuş gibi görünüyordu.

“Günaydın, Dominic... Ally.” Dalessandra çay fincanını oval cam sehpanın üzerine bıraktı. “Lütfen oturun.” Kendisi ve Leydi Çatıkkaş’ın karşısındaki beyaz deri sandalyeleri işaret etti.

“Günaydın.” Dominic’in sesi kızgın bir kurt kadar dost canlısıydı.

“Sanırım ikiniz de Candace’i insan kaynakları departmanından tanıyorsunuz,” diye devam etti Dalessandra.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Aslında tanıımıyordum ama bu konuyu gündeme getirmek için iyi bir zaman olmayabilirdi.

Karşıma nasıl bir zorluğun çıkacağına dair hiçbir ipucu yoktu. Çelik burunlu bir çizme gibi beni halıya mı çarpacaktı? Belki özel tasarım bir *stiletto* ile beni şişlerlerdi.

“Merhaba.” Boğuk sesimle zorlukla selam verdim.

Dominic bana, “*Ne halt ediyorsun?*” bakışı gönderdi, ardından elimi tutup sıktı. *Sertçe*. Fiziksel düşkünlüğümü, İnsan Kaynakları Leydisi’nin gözüne sokmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Yine de bu temas beni sakinleştirmişti. Bu işte birlikteydik.

Dalessandra’nın dudakları kıvrıldı.

“Fazla uzatmayıp ikinizi de sıkıntıdan kurtarayım.” Candace dosyasından yasal sözleşmeye benzer kâğıtlar çıkardı.

“Kovuldum mu?”

“Tanrım,” diye mırıldandı Dominic gözlerini devirerek.

Sözleşmeleri bize doğru kaydırarak, “Kimse kovulmadı,” dedi Candace düz bir sesle. Terli parmaklarım alttaki tertemiz camın üzerinde lekeler bırakırken kendiminkine uzandım.

“Fesih”, “eşyalarını toplayıp defol” ve “güvenliği çağırın” gibi kelimeler bulmak için ilk sayfaya göz attım.

“Yeni filizlenen ilişkinizi profesyonel bir şekilde yönettiğiniz için insan kaynakları departmanı birkaç koşul haricinde bunun devam etmesine karşı çıkmıyor.”

Dominic elimi sertçe sıktı. *Profesyonel bir tavırla mı?* Açıklamasında mesai saatleri dışında onu ofisinde mastürbasyon yaparken izlediğimden veya ona kucak dansı yaptığımdan bahsetmiş olamazdı.

“Koşullar nedir?” diye sordu sert bir sesle.

“Ally mevcut pozisyonundaki maaş ve sosyal haklarla eş düzeyde yeni bir departmana aktarılacak. Doğrudan sizin yönetiminiz altında olmayacak.”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sorarken rahatsız görünüyordu.

“Oldukça gerekli,” diye ısrar etti.

Ben ise ilgili konu için belgemi taramakla meşguldüm. *Grafik*. Grafik bölümüne transfer ediliyordum. Dünyanın önde gelen yayınlarından birinde grafik tasarımcı olarak çalışacaktım. Ayrıca ateşli erkek arkadaşımı hayatımda tutmaya devam edecektim.

“Kabul ediyorum,” dedim hızlıca.

Üçü de kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Boğazımda yükselen kahkahayı, kahve yüzünden boğuluyormuş gibi yaparak bastırdım.

Dalessandra eğlenmiş görünüyordu.

“Dominic, bu durumda Greta dönene kadar sana yeni bir asistan atanacak,” diye devam etti Candace gözlüğünün üzerinden ona bakarak. “Sizden ve Bayan Morales’ten çalışma saatleri boyunca her zaman profesyonel bir tavır sergilemeniz beklenecek.” Bakışları birbirine dolanmış ellerimizde gezindi. Elimi geri çekmek için hamle yaptığımda Dominic’in tutuşu sıkılaştı.

“İşyerinde herhangi bir olay yaratmak istemiyoruz,” dedi Dominic yumuşak bir sesle. “İkimiz de bu ilişki konusunda ciddiyyiz. Kişisel yaşamlarımızı karıştırmadan işimizi yapmaya devam edebileceğimize eminim.”

“Evet, öyle,” dedim coşkuyla başımı sallayarak.

Dominic’in dudakları kıvrıldı, bu öğrenci-müdür etkileşimi nedeniyle benimle acımasızca dalga geçeceğini biliyordum.

“O halde bu durum hakkında mümkün olduğunca az konuşmanızı öneririm. Personelin geri kalanının, kuralların tartışmaya açık olduğunu düşünmesine neden olacak bir örnek oluşturmayı kesinlikle istemiyoruz.”

Bize isteyebileceğimiz her şeyi vermişlerdi, yine de söyledikleri kınama gibi hissettiriyordu.

Ben kimsenin gizli kız arkadaşı olmak için yaratılmamıştım. İnsan kaynaklarını daha rahat hissettirmek için arkadaşlarıma yalan söylemeyecektim. Bu duvarların arasında gereğinden fazla sır saklanmıştı. Dominic’in gözleri benimkilerle buluştuğunda çoktan başımı iki yana sallamaya başlamıştım. Derin bir iç çekti.

“Ally ile ben bu konuda iş arkadaşlarımıza karşı açık olmayı tercih ederiz. Sır saklamak istemiyoruz.”

Artık. Dile getirmediği kelime aramızda asılı kalarak bir neon tabela gibi parladı. Dalessandra ile Candace’in ilişkimizin ayrıntıları hakkında soru sormaya başlamamaları için bunu görmemelerini umdum.

Aralarında bir bakışma geçti.

“Tercihimiz çalışanlarımızın özel hayatlarının özel kalması

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yönünde. Ancak ilişkiyi ve görev değişikliğini belirten basit bir açıklama gereksiz söylentilerin önüne geçebilir,” diye önerdi Dalessandra.

Dominic tekrar bana baktığında başımla onayladım.

“Olur,” diye homurdandı. “Bir açıklama taslağı hazırlayarak bunu insan kaynaklarına iletacağım.”

“Benim için yeterince uygun,” dedi Candace. “Şimdi, eğer ikiniz de bu ilişkinin çalışma ortamınıza müdahale etmesine izin vermeyeceğinizi belirten sözleşmeleri imzalarsanız, hepimiz işimize geri dönebiliriz.”

Aptal aşk hayatımın, Candice’i çalışanları azarlamaktan ve ek evrak işlerinden alıkoymasından rahatsız olduğu hissine kapıldım.

Sözleşmeyi aceleyle imzaladım. “Feshedildi”, “Sözleşmenin ihlali” veya “Herhangi bir nedenle bu sözleşmenin şartlarına uymayacağınızı düşünüyorsanız, lütfen bir insan kaynakları temsilcisine haber verin” gibi kısımlardan endişe etmemeye çalışıyordum.

Dominic hiçbir tepki vermeden sözleşmesini imzaladı.

“Hepimiz işimize dönelim mi artık?” diye sordu Dalessandra gülümseyerek.

HERKES

Gola: Kızım, ben neden Dominic Russo 'nun yeni asistanıyım? Kahvaltı dürümüne bir şey mi yazdın?

Ruth: Şu anda tüm ofis fısıldaşıyor! En popüler söylentiler: Ally, Dominic'in suratına yumruk atmış. Dominic, annesine "Ya o ya ben," diye seçim sunmuş ve annesi seni seçtiği için Dominic şimdi eşyalarını topluyormuş.

Gola: Patronun eşyalarını TOPLAMADIĞINI teyit ederim. Tekrar ediyorum. Eşyalarını toplamıyor. Ayrıca adımı biliyor.

Ruth: İdari bölümün video görüntüleri, Malina'nın yeni bir av beklentisiyle pençelerini törpülediğini gösteriyor.

Gola: Endişeliyim. Dalessandra'nın ofisinden ayrıldığından beri bu katta Ally'yi gören olmadı.

Ruth: Öldürülüp bir çukura atıldığını düşünmüyorsun, değil mi? Malina sonunda aklını kaçırdı mı?

Gola: ALLY, NEREDESİN? YARDIMA İHTİYACIN VAR MI?

Ruth: Merdiven boşluklarını kontrol edeceğim.

Gola: Eski yerimi kontrol edeceğim... diğer bir deyişle kırk ikinci katı.

Ruth: Ally görüldü! Kaynaklar onun grafik departmanında yeni bir masaya geçtiğini doğruluyor!

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Gola: Mutlu mu? Ağlıyor mu? Kendi isteği dışında tutuluyor-muş gibi mi görünüyor?

Ruth: Onay için beklemede kalın...

*Ally: Çocuklar! Burada işe başladığımdan beri dört kez yer değiştirdiğim için az eşyam olmasına rağmen telefomumu eşya kutumda kaybettim. Her şey yolunda. Yeni bir departmana atandım çünkü... *bir tünelden geçiyorum**

Gola: ?

Ruth: Sakın bizi boşlama! Grafik departmanında peşine düşüp seni konuştururuz!

Ally: Hehe. Sadece dalga geçiyordum. Hanımlar, ilk öğrenenlerin siz olmanızı istiyorum. Dominic ve ben...

Gola: Hapse mi gireceksiniz?

Ruth: Zimmete para geçirmekten dolayı kovuluyor musunuz?

Gola: Maaş çeklerinizi değerli bir amaç için mi bağışlıyorsunuz?

Ruth: Viski fabrikası kurmak için Kentucky'ye mi taşınacaksınız?

Ally: Çıkıyoruz.

Ally: Aman Tanrım! Ruth, çılgılık atan sen miydin?

Ruth: Ah. Sesim sana kadar geldi mi? Mesajını merdiven boşluğundayken aldım. Daha çok cıyaktım denebilir.

Gola: Dominic az önce dışarı çıkıp bana iyi olup olmadığını sordu çünkü mesajını okuyunca yeşil meyve suyumla boğuldum. Neredeyse soluk borumu temizleyecekti. Sonra ona, Dominic demeye başlamam gerektiğini söyledi.

LUCY SCORE

Ruth: Artık bu gece gerçekten bir şeyler içmeye gitmemiz gerekiyor.

Gola: Danstan sonra içki mi? Beni de sayın.

Dominic: Sanırım senin kızlara söyledin?

Ally: Gola ve Ruth'a bilgi vermek istedim. Neden?

Dominic: Gola'ya neredeyse Heimlich manevrası yapmak zorunda kalıyordum.

Ally: Şans eseri merdiven boşluğunda korkunç bir çığlık duydun mu? O da Ruth'tu.

Dominic: Dominic ve Ally, bugün iyi haberlerle neredeyse arkadaşlarını öldürüyorlardı.

Harry: Uzun zaman oldu. İçelim. Bu akşam.

Dominic: Emin değilim. Bu ara çok şey oluyor.

Harry: Annelerinin iki yüz dolarlık rujunu alıp şık yatak örtülerimize resim yapmak için kullanan dört yaşından küçük iki kızım var. Çok şey yaşayan benim.

Dominic: Ne kadar şık?

Harry: Organik ipekböcekleri ve keşişler desem?

Dominic: Off.

Harry: O zaman içelim. Sen de geliyorsun.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Dominic: Belki. Ne zaman? Birini getirebilir miyim?

Harry: Eğer bu birisi dediğin bir kadınsa ve öncelikli amacın onu yatağa atmak/yatakta tutmaksa, Del'i getireceğim. Omun başka bir Elena vakası olmadığını garanti edebilir.

Dominic: Çok şakacısın, ezik. Del onunla çoktan tanışmıştı.

Harry: İsim?

Dominic: Ally.

Harry: Bir saniye.

Harry: Del'den alıntı yapıyorum. "Biliyordum. Biliyordum. Biliyordum. ONUN PEŞİNDE OLDUĞUNU BİLİYORDUM. Senin karın dünyanın en akıllı kadını. Al sana, ezik."

Dominic: Siz ikiniz sinir bozucu çocukların #ilişkihedefleri diye paylaştığı türdensiniz.

Harry: Lütfen bana bu kadının otuz yaşın altında olmadığını, etiket simgesini bu yüzden kullanmadığını söyle çünkü karımı dışarı çıkarıp onu katledilen kuştüyü yorganımızı fark edemeyecek kadar sarhoş etmeyi planlıyorum. Kızları olacak kadar genç kadınlarla çıkmakta ısrar eden yetişkin erkekler hakkındaki şikâyetlerini dinlemek zorunda kalmak istemiyorum.

Dominic: Otuz dokuz yaşında. Bu da o doğduğunda benim beş yaşında olduğum anlamına geliyor.

Harry: Ayakta alkışlayan GIF. Minnettarlık gözyaşlarını silme GIF'i.

Dominic: GIF'leri açıklamak yerine göndermenin gerçek yolları olduğunu biliyorsun.

Harry: Beni rahat bırak. Ben yaşlıyım ve çocuklarım telefonuma nasıl GIF klavyesi yükleneceğini bana gösteremeyecek kadar küçük.

Dominic hazırda bekleyen ortaparmak *selfie*'sini gönderdi.

Harry: İşte aradığım ruh bu.

Alıcı: Label NY Genel Merkez Personeli

Gönderen: Dominic Russo

Konu: İK Politikası 135 Bölüm B-D

Ally Morales ile ben romantik bir ilişkiye başladık. İşyerinde herhangi bir olası iltimas veya sürtüşmeyi önlemek için Bayan Morales grafik departmanına transfer edildi. Hiçbir soru ve görüş kabul edilmeyecektir.

Saygılarımla,

Dominic Russo, Yaratıcı Yönetmen

Ally: Güzel konu başlığı, patron. Şu ana kadar e-postayı yeni iş arkadaşlarımdan yalnızca biri açtı. Sandalyesinde o kadar hızlı döndü ki, koca bir kâse ramen'i devirdi.

Dominic: Tanrım. Parasız biri daha.

Ally: Fakir ramen'i değil. Havalı bir ramen. İçinde her şeyi var.

Dominic: Keşke bilmeseydim dediğim şeyler listesine bunu da ekliyorum.

Ally: Huysuzluğun çok sevimli.

Dominic: Aşırı kullanımın ardından güzelce iyileşen kasıkları-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ma mutlaka geri dönelim ama öncesinde, bu akşam dans dersinden sonra bir şeyler içmeye gidebilir misin?

Ally: Evet ama Ruth ile Gola'nın da gelmesinde bir sakınca yoksa. Dur bir saniye. Daha fazla insan sandalyelerinde dönüyor ve yüksek sesle fısıldayanlar var. E-postanda sağır olduğumu mu ima etmiştin?

Dominic: E-postam herkesin kendi lanet işine bakıp bizi rahat bırakması gerektiğini ima ediyordu. Arkadaşlarının gelmesinde benim için bir sakınca yok, Harry ile Delaney'nin gelmesinde senin için bir sakınca yoktur umarım.

Ally: Erkek arkadaş-kız arkadaş olduk resmen. Sıradaki ne? Ortak yemek partisi ve karma bebek partisi mi?

Dominic: Kesinlikle öyle olmayacağını umuyorum. Bu arada, ne olursa olsun Delaney'e rujdan ya da nevresimden bahsetme.

Ally: Konuyu bilmek bile istemiyorum. Böylesi daha eğlenceli olacak.

Dominic: Hadi öğle yemeğine çıkalım. Birkaç yüz kişi izlemekten sana dokunmak istiyorum.

Ally: Al benden de o kadar. Hepsi bana bakarak patlamış mısır yiyor.

Dominic: Oraya gelip onlara izleyecekleri bir şey vermemi ister misin?

Ally: Seni on iki saat boyunca aralıksız çıplak gören yanımda, evet demek istiyor ama belki de her şeyi mahvetmeden önce en azından insan kaynakları yönergelerini tam iki saat denemeliyiz?

Dominic: Alarmımı iki saat bir dakikaya kuruyorum.

Bir kahve içip yeni iş arkadaşlarımla bakışlarına biraz ara vermek için kafeteryaya indim.

Kesinlikle almayacağım muhteşem hamur işleri piramidine göz attığım sırada küçümseyici bir varlık, üzerime kötü gölgesini düşürdü.

“Dominic’in yeni oyuncakları da buradaymış,” dedi Malina alaycı bir tavırla.

Buz mavisi bir takım elbise giymişti, V şeklindeki yakası neredeyse göbek deliğine kadar iniyordu.

“Seni görmek her zamanki gibi çok güzel, Malina,” diyerek iç çektim.

“Bunu nasıl yaptın?”

“Neyi nasıl yaptım?” diye sordum. Yukarıda kalmalıydım, en azından grafik departmanı bana doğrudan soru sormaya korkuyordu.

“Dominic Russo’yu, işini *senin* için riske atmaya nasıl ikna ettin?” Kelimeyi vurgulama şekli Malina’nın, benim hiçbir şeyi riske atmaya değer olmadığını düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

“Bu kişisel bir şey ve işyerindeyiz. Seninle kişisel ilişkiyi tartışmayacağım. Ayrıca biz arkadaş değiliz. Zaten seninle arkadaş olmaktansa, Missie’nin tarantulasıyla arkadaş olmayı tercih ederim.” Metin yazarı Missie’nin, Herkül adını vererek evde beslediği bir tarantula vardı.

“Dominic Russo gibi bir adamı elinde tutmak için gereken şeylere sahip olduğunu mu düşünüyorsun?”

Aslında ne gerektiği ve bunların bende olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Hiç kontrol ettirdin mi?” diye sordum.

“Neyi kontrol ettirdim mi?”

“Kuru kıkırına girip ölen şeyi.”

“Zayıf insanlar anlamaz,” diye alay etti.

“Zayıf mı?” Kahkaha attım. Belli ki birileri *Kötü Kızlar**’ı fazla izlemişti.

* Yönetmenliğini Mark Waters’ın yaptığı 2004 yapımı dram/komedi filmi. (ç.n.)

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Beni baştan aşağı süzdü. “Zayıf, acınası ve ait olmadıkları yerde duranlar. Christian James’in koluna ait olmadığın gibi, Dominic Russo’nun yatağına da ait değilsin.”

“Kimden bahsediyorsun, Mal? Benden mi, yoksa kendinden mi?” diye karşılık verdim.

Bana dişlerini gösterdi. Karşımdaki kadının zorbalık konusunda yıllarca deneyimi olduğunu fark ettim. Lise Mezuniyet Balosu Kraliçesi Malina’yı düşündüğümde tüylerim ürperdi.

“Çok özel olduğunu sanıyorsun,” diye tısladı.

“*Hepimiz özeliz,*” dedim bıkkınlıkla. “Asıl mesele bu. Benim özel olmam, seni daha az özel yapmaz. Ancak senin tüm insanlığa karşı pislik olman gibi bir durum var.”

“Siktir git, Ally.”

“Hayır. Sen siktir git, Malina. Erkeklerin dikkatini çekmek için yapılan bir *Açlık Oyunları* yarışmasında değiliz,” dedim tükürürcesine. “Zengin bir herifin ödülü olmaktan daha değerli olduğunu düşünmüyor musun?” Açıkçası bu noktada onun değerli olduğundan emin değildim. Bütün bu şekillendirme ve dolgu katmanlarının altında bir insan yokmuş gibi görünüyordu.

“Şimdi kimi ikna etmeye çalışıyorsun?” karşılık verdi. “Azgın bir kedi gibi, Dominic’i takip ediyorsun.”

Ah. Bu canımı yaktı.

“Erkekler değerli varlıklarmış gibi davranmayı bırakıp bir yerlerde kendi ruhunu bulmalısın çünkü sen gerçekten korkunç bir insansın. Şu anda sana bir otobüs çarpsa, bu koca şehirde senin için üzülecek tek bir insan olup olmadığından emin değilim.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” Gözleri yarıya kadar kısıldı.

Gözlerimi devirdim. “Hayır, aptal. Bir şehir otobüsü çalıp seni ezmekle tehdit etmiyorum. Seni uyarmaya çalışıyorum. Gençsin, zekisin, güzelsin ve tüm enerjini öfkeli bir pislik olmak için harcıyorsun. Gerçekten Paul Russo gibi birinden nafaka çeki mi almak istiyorsun? Seni kullanıp aksesuardan başka bir şey olarak görmeyen bir adam mı istiyorsun? Yoksa yaşamak, sevmek ve bir parça mutluluk veya vampir eşin her kimse onu bulmak mı istiyorsun?”

Tokattan kaçınacak enerjim yoktu. Ayrıca az önce Danimarka usulü peynirli bir çöreği gözüme kestirmiştim ve ona bakmakla meşgul olduğum için divalara layık kapanışı bir nevi ıskalamıştım. Pislik önceden var olan morluklarıma yenisini eklemişti.

“Bana veya değer verdiğim herhangi birine yapabileceğin tek şey bu, Malina. O yüzden düz kışınla kemikli dirseklerini alıp evine dön ve bu hayatta ne istediğini uzun uzun düşün,” diye tısladım.

Bana tekrar saldırmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Gerektiği takdirde onun yüzüne çarpabileceğim bir sandalye aradım. Bir an sonra güzel, ruhsuz sarışın yanımdan uzaklaşıp bir fırtına gibi lobiye ilerledi.

Cüretinden nefret ediyor olmama rağmen onun için üzülmüştüm. Belli ki bir şekilde Dominic Russo’yla birlikte olmam bu kadının kırılgan amacını zedelemişti. Ona âşık falan değildi, daha görkemli bir yaşama erişmeye hevesliydi. Onun çarpık, yetersiz beslenmiş zihnine göre bu fırsatı elinden almıştım.

“Vay canına, kızım. Canın acımış olmalı,” dedi kasiyer. “Bedava dondurma ister misin?”

“Çok isterim.”

“Seçimini yap, tatlım. O kadın tam bir çingiraklı yıldı.”

“Beni dava etmeye veya kovdurmaya kalkarsa tanığım olur musun?”

“Seve seve,” dedi kadın başını sallayarak. “İki dondurma al,” diye ısrar etti. “Birini yüzüne koyarsın.”

Coşkulu ritimlerin eşlik ettiği dans dersi, hızlanan kalp atışları ve her anı keyifle dolu terli bir bulanıklık içinde geçmişti. Küçük sınıfıma katılanların sayısı her hafta artıyor gibiydi. Pencereleler buğulanmıştı, yüzler parlıyordu. Her yaştan, her bedenden dansçılar kapıdan çıkarken bana birer beşlik çakıyordu.

“Muhteşemdi,” dedi Gola havluyla yüzünü silerken.

Beni terli atletimin önünden yakalayarak, “Evet. Aynen. Bize her şeyi anlat,” dedi Ruth.

“Öneri kabul edildi,” dedi Missie birkaç yudum su arasında.

“Anlatacak çok bir şey yok,” diye yalan söyledim.

Ruth eline öksürdü. “Saçmalık.”

“Seks yaptınız mı?” diye sordu Missie merakla.

“Buna cevap vermeyeceğim.”

“Soru: Çıplak Dominic Russo, tamamen giyinik Dominic Russo ile aynı beyin eritme gücüne mi sahip, yoksa dozu daha mı yüksek?” diye sordu Ruth.

“Buna kesinlikle cevap vermiyorum.”

“Sana nasıl çıkma teklif etti? Çok mu romantikti?” dedi Gola merakla.

“Buna cevap vereceğim. Sanırım bana resmi olarak çıktığımızı ve herhangi bir endişem varsa şansına küsmem gerektiğini çünkü ilişkimizin çoktan başladığını *söyledi*.”

“Bu çok romantik!” diye inledi Missie.

Paltolarımızı ve atkılarımızı üzerimize geçirip iki blok kuzeye, sözleştiğimiz bara doğru ilerledik. Yürüyüş boyunca bir ninja çevikliğiyle soruları geçiştirdim.

“Malina’nın bu öğleden sonra kafeteryada biriyle kavga ettiğini duydunuz mu?” diye sordu Ruth telefonuna bakarak.

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

“Yönetim katına ağlayarak döndükten sonra dışarı çıktığını duydum,” dedi Gola.

“Kafeterya tepsisiyle birinin yüzüne vurup ona aptal pislik dediğini duydum.”

“Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum,” diye araya girdim.

Arkadaşlarım birbirinden saçma sorular sorarak kendilerini eğlendirmeye, benim verdiğim daha da saçma cevapları görmezden gelmeyi sürdürüyordu.

Yatakta bir kaplana mı dönüşüyor?

Kim yatağına bir kaplan alır ki?

Nasıl oldu?

Bir voodoo rahibesine gittim ve ona aşk büyüü yaptırdım.

Aşk mısınız?

Önce birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızı öğrensek nasıl olur?

Sürekli birbirinize bağırp duruyor musunuz?

Tamam, bunu dürüstçe cevaplayabilirdim. *Evet.*

Barın kapısını açtığımda intikamımı almış oldum. Sadece viskilere ayrılmış bir duvarı olan mekân, gizemli bir havaya sahipti. İçeriden sıcaklık ve kahkaha sesleri geliyordu. Gola hızla içeri girmeye yeltendi ama kapı eşiğinde aniden durdu. Hemen arkasındaki Ruth ona çarptı. Hepsi Dominic Russo’nun barda beklediğini anladığı anda üç kişilik zincirleme bir kaza oldu.

Görünüşe göre Dominic birkaç arkadaşını daha getirmişti. Harry ile Delaney’in yanı sıra, her biri en iyi hikâyeyi anlatmak için yarışan takım elbiseli üç borsacı tip daha vardı.

“Seni Bayan Sinsiyılan,” diye tısladı Gola kulağıma. “Patronum olan adamla bütün bir günü geçirip hayatta kaldım, şimdi de onunla bir içki içmemi mi bekliyorsun?”

“Evet,” diye yanıtlarken dikkatim Dominic’in üstündeydi.

Delaney ve *Garfield* baskılı kravatı olan adamla yaptığı konuşmayı kesip bana doğru yaklaştı. Bizi birbirimize çeken manyetik bir güç vardı. Sonunda şeytana boyun eğdiğimizden beri biraz azalması gerektiğini düşündüğüm bir güçtü.

Bakışları, artık onun en sevdiği yerler olduğunu bildiğim kısımlarda duraksayarak bütün vücudumda gezindi. Kalçalarımın kıvrımını, taytımla kısa *sweatshirt*’ümün arasından görünen çıp-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

lak tenimi inceledi. Ardından spor sutyeniyle sabitlenip sıkıştırılmış olsalar bile memelerimde oyalandı.

Onun beni izleyişine aynı şekilde karşılık verdim. “Ahlaksız” sıfatını karşılamaktan sadece birazcık daha bol olan pantolonu, barut grisiydi. İlk fırsatta avucuma dolamayı düşündüğüm lacivert bir kravat takıyordu. Gömleğinin kollarını kıvrımış ve o güzel, kahverengimsi sarı saçlarını zahmetsizce şekillendirmişti. Saçlarını dağıtıp bu adamın bana ait olduğunu kendime hatırlatmak istedim.

Ortada buluştuk. Arkadaşlarımız arkamızda duruyor, ilgiyle birbirlerine bakıyorlardı.

“Görünüşe göre destek kuvvet getirmişsin,” dedim usulca. Sesim nefes nefese çıkmıştı çünkü düşündüğüm tek şey dudaklarının benimkilerin üzerinde olmasını ne kadar istediğimdi. Beni derse bıraktığında harika bir öpücük vermişti. Elleri vücudumda dolaşmış, dişlerini dudaklarıma geçirmişti. Sonrası ile ilgili karanlık, enfes vaatler vermişti.

Bana daha fazla vaat vermesini istiyordum.

Bana doğru eğildiğinde kalp atışlarım *Uptown Funk** koreografisindeki temposuna geri dönse de dudaklarını hafifçe şakağıma dokundurmakla yetindi. Arkamda kızlardan bir veya ikisinin baygın bir şekilde iç çektiğini duydum.

“Beş dakika sonra bu insanları yalnız bırakınız, böylece seni arabada becerebilirim,” diye fısıldadı kulağıma.

“Bir saat,” diye karşı çıktım.

O mavi gözler bana bakarak kısıldı. “Otuz dakika. Öncesinde tuvalette iç çamaşırını çıkarırsın, böylece vakit kaybetmeyiz.”

Dudaklarımı yaladığımda dilimin hareketini izledi. “Anlaştık.”

İfadesi yumuşarken dudakları yukarı kıvrıldı. “Bak, ne güzel anlaşıyoruz.”

“Bir de ilişki yürütmek zor derler,” diye şaka yaptım.

“İç çamaşırını çıkarmaya son beş dakika,” diye hatırlattı. “Şimdi korkunç bir hata yapıp arkadaşlarımızı tanıştıralım.”

Birkaç dakika boyunca herkes, Dom ile bana insan ırkını köle-

* *Mark Ronson* ile *Bruno Mars*'ın seslendirdiği şarkının, aynı zamanda şarkı sözlerinde geçen hayali bir müzik grubunun adıdır. Özel isim olması dolayısıyla tam bir karşılığı yoktur ancak hayali grubun ismi, “şehrin merkezden uzak kısımlarında yaşayıp *funk* müzik yapanlar” olarak tanımlanabilir. (e.n.)

leştirmek için gönderilen uzaylı efendilermişiz gibi baktı. Ardından Dominic de dahil olmak üzere hepsi rahatladı.

Arkadaşlarının yanında daha sakin, daha mutluydu. Eski iş arkadaşlarıyla arasında güzel bir dostluk vardı. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitmişti. Gola, Ruth ve Missie'nin birbirleriyle bakışmalarına bakılırsa onlar da aynı şeyi düşünüyordu.

Halihazırda hatırı sayılır miktarda şarap içmiş olan Harry ve Delaney ile yeniden tanıştım.

Dominic'in *Garfield* kravatlı arkadaşı Mike, minik Missie'den hoşlanmış gibi görünüyordu. Ruth, diğer finansçı tiplerden biriyle viski fıçısında yıllandırma yapmakla ilgili bir tartışmaya girmişti. Gola'nın yeni erkek arkadaşı geldiğinde ikisinin tatlı, gergin selamlaşmalarını neşeyle izledim.

Dominic, eski iş arkadaşlarından biriyle kulağa çok sıkıcı gelen raporlar hakkında derin bir sohbete dalmışken bana bakmadan saatine hafifçe vurdu.

Sırttım. Eğer bize özel bir oyun oynamak istiyorsa, onu bu oyunda alt etmeye fazlasıyla hazırdım. İzin isteyip Gola ile erkek arkadaşının yanından geçtim, servis koridorunu takip ederek tuvalet tabelalarının bulunduğu birkaç basamaklık merdivene çıktım. Kadınlar tuvaletini ikinci kattaki karanlık, özel yemek odasının hemen dışında bir yerde buldum.

İçeri girdiğimde titreyerek spor taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarmayı başardım. Ardından güzel, pembe tangamın fotoğrafını çekip mesajla gönderdim.

Ben: Görev tamamlandı.

İkinci bir fotoğraf daha gönderdim. Bu defakinin... eh, iç çamaşırlarımın kapattığı şeyin fotoğrafı olduğunu söyleyebilirdim.

Tekrar giyinirken mesajları gören Dominic'in yüz ifadesini hayal ederek sırttım.

Fazlasıyla gururlu bir tavırla tuvaletten dışarı çıktığım anda, kendimi Dominic'in kalçası ile duvar arasında sıkışmış halde buldum.

Son derece sertti. Onun boyun eğmez ereksiyonunun karnımın yumuşak kısmına baskı yaptığını hissedebiliyordum. Daha fazlasını vaat ediyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Beni, yıllardır aklında olan tek şey buymuş gibi öptü. Aç, talep-kâr ve çaresizdi.

“Ver onu bana, Ally.” Şehvet dolu sesi müstehcen bir hırıltıdan ibaretti. Bunu tamamen çıplak halde aletini bana doğrultarak söylemiş olsaydı, şu ankinden daha fazla tahrik olamazdım.

Derin bir nefes alıp *sweatshirt*’ümün cebinden çıkardığım iç çamaşırımı ona verdim.

Bakışlarıyla beni olduğum yere sabitleyerek buruşuk, ucuz pembe danteli burnuna götürdü. Ağzım açık kaldı. Bir kez daha kendimi, bir hastane odasında komadan uyanmak üzere olup olmadığımı sorgularken buldum.

Tanrım, umarım hemen burada, tam şimdi uyanmam. Çünkü Dominic’in benim için planları vardı.

Beni neredeyse sürükler gibi taşıyarak karanlık yemek odasının kapısından geçirdi. Ardından yüzüm duvara bakacak şekilde çevirdi.

Ona duyduğum ihtiyaçla ağzım kurumuş, kalbim boğazımda atıyordu. Bu dünyada istediğim tek adam oydu. Bana bu şekilde dokunduğunda onun dışındaki her şey varlığını yitiriyordu.

Elini taytımın önüne doğru kaydırırken kulakmememi hafifçe ısırdı. “Sana dokunmadan duramıyorum, Ally,” diyerek kulağıma inledi.

Ağırlığını bana verdiğinde avuçlarımı duvara yasladım.

“Evet.” Kelime bir hıçkırık gibi çıkmıştı. Bu kötü adam, o iki güzel parmağını içimin derinliklerine kaydıracağı için nefes almak gibi gereksiz şeyleri nasıl yapacağımı unutmuştum. “Dominic.”

Açgözlü kadınlığım onu sıkıca kavrarken parmaklarını tekrar tekrar içime sokup çıkardı. Artık resmen jöleye dönen bacaklarım titremeye başlamıştı.

“Seni istiyorum, Dom. İçimde olmanı istiyorum.”

“Siktir, bebeğim.”

Ne söylediğimi veya onun bu konuda tam olarak ne yapacağını bilmiyordum. Ancak bir an sonra o güzel parmaklarını içimden çıkarıp taytımı dizlerime kadar indirdi. Lanet fermuarını duyana kadar hâlâ şaka yaptığını sanıyordum.

“Dom!” diye tısladım.

“Bunu sen istedin, hayatım. Sana istediğini veriyorum. İstek-

lerini gerçekleştirmek için yaşıyorum, Ally.” Boynuma doğru inleyerek dizlerini bükte, aletinin pürüzsüz ucunu kadınlığının girişine yerleştirdi.

“Kıpırdama,” diye emretti.

Hareketsiz bekleyerek iyice nefesimi tuttum. Ani, keskin bir hamleyle içime gömüldü. Durduğum aç, içime sadece kısmen girmesine izin veriyordu ama benim için yeterince iyiydi. Görünüşe göre Dom için de öyleydi çünkü bir elini karnıma sararken diğerini *sweatshirt*’ümün altına götürüp spor sütyenimin içine soktu.

Meme ucumu çekştirirken kendini yavaşça iterek benimle oynuyordu.

“Beni bu kadar çok istemeni seviyorum.” İtirafını kulağıma fısıldadı. “Her zaman o kadar ıslaksın ki, sanki benim seni düşündüğüm kadar sen de beni düşünüyorsun.”

“Düşünüyorum.”

Düşünüyordum. Daha bile fazlası olduğuna bahse girebilirdim.

Artık daha hızlı gidip geliyordu. Kısa, sarsıntılı hareketleri beni durmaksızın tahrik ediyordu. Bu pozisyonda gerçek bir doyum ulaşma şansım yoktu, yine de Dominic’in her zaman benimle ilgileneceğini biliyordum.

“Boşalmak istiyorum, Ally. Bana izin verir misin?” dedi hırıltılı bir sesle.

“Evet,” dedim içimi çekerek.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Mememdeki elini çekerek hareketlendi. Beni duvara tamamen yaslayıp kolunu omuzlarıma dayadı. İçimden çıktığında kaygan sıvının akışını hissettim. Boştaki eliyle ne yaptığını bilmesem de sentetik danteli popomda hissettiğim anda anladım.

Dominic Russo tangamı eline dolamış halde yumruğunu beceriyordu.

Dizlerim güçsüzleşti ama beni duvara sabitledi.

“Bu gece çok sert bir şekilde boşalmanı sağlayacağım, Ally. Benim Ally’m,” diye kulağıma fısıldadı. Aletindeki sert, acımasız okşama sesleri beni arzu dolu bir ihtiyaç topuna dönüştürüyordu.

Onu banyoda bulduğum o geceden beri hayal gücümü altüst eden karanlık bir fanteziyi yaşıyordum. O zamanlar istediğim şey buydu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Ally.” Alçak, kısık bir sesle inleyerek aletinin başını kıvrımlarının arasında kaydırdı.

O anda boşaldı.

Şiddetle.

İlk sıcak patlamayı klitorisimin üzerinde hissettim. Ardından yönünü kalçalarımın arasına çevirerek o açgözlü sinir demetine ulaştı. Bir kez, iki kez patladı ve birdenbire kendi imkânsız orgazmım beni rehin aldı.

Aletinin ucuyla klitorisimi dürterek boşalmaya devam etti. Tohumlarıyla beni baştan sona damgalıyordu.

İç çamaşırım tarafından emilmeyen her sıvı girişlerimi kaplıyor, uyluklarımı ıslatıyordu.

“Bebeğim.” Orgazmının son dalgasının, kalçalarımın arasındaki o gergin kas halkası üzerinde patladığını hissettim.

Müstehcen, zevk dolu ve düpedüz yanılttı. Buna bayılmışım.

Geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadan, “Bekleyemedim,” dedi nefes nefese. Aletini uyluklarımın arasına sıkıştırmıştı ve hâlâ küçük, nazik hamleler yapıyordu.

“Ben de öyle.”

Bu benim için utanç yürüyüşünün yeni, ilginç bir versiyonuydu. Birkaç dakika önce terk ettiğimiz arkadaşlarımızın yanına yüzümüzün her tarafını kaplayan kirli, şehvetli terle dönüyorduk. Hiçbir koşulda ne hissettiği yüzünden anlaşılmayan Dominic bile gülümsemesini gizleyemiyordu.

Grubun yanına döndüğümüzde konuşmalar aniden kesildi. Biri birkaç şişe şarap sipariş etmişti, hepsi tadımın ortasında durak sayarak bize baktı.

“Sana önce benim aşağı inmeme izin vermen gerektiğini söylemişim,” diye fısıldadım ağzımın kenarından.

“Bebeğim, hayatta olmaz. Seni tekrar orgazma ulaştırmadan benden beş adım bile uzaklaşamayacaksın,” diye karşılık verdi.

Harry’nin yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. “Tuvalet nasıldı?”

“Ally, gelecek ay Dominic’in doğum günü için ne planlıyorsun?” diye sordu Delaney. Bar taburesinin üzerinde tehlikeli bir şekilde sola doğru eğilmişti. “Onu parti vermeye ikna ettin mi?”

“Doğum günün!” Ona döndüğümde kafamda hayali doğum günü pastaları dans etmeye başlamıştı.

“Hayır. Kesinlikle hayır,” dedi kesin bir dille.

“Neye hayır?”

“Doğum günü yok.”

“Bu Russo yaşlanmaktan korkuyor,” diye araya girdi arkadaşı Kevin.

“Ama giderek daha yakışıklı oluyor,” dedi Missie şarapla çözülen dilinin etkisiyle. “Ben olsam, her yılı seksi bir dönüm noktası olarak kutlardım.”

“Orada ne kadar kaldık? Hepsi zilzurna sarhoş olmuş,” diye fısıldadım Dominic’e.

“Delaney, ben de sana nevresimlerini nereden aldığını soracaktım,” dedi Dominic.

Delaney’nin elleri göğsünde çırpınırken Harry, Dom’a pis bir bakış attı. “Dünyanın en muhteşem yorganlarını ve çarşaflarını buldum,” diye başladı.

“Ortaparmak *G/F*’i,” dedi Harry eline doğru öksürerek.

DOMINIC

“Burada küçük bir leke var,” dedi Ally. Parmağını boynuma, kulağımın hemen altındaki noktaya nazikçe sürttü.

Bunu bir imayla yapmamıştı ama aletim, Ally ile ilgili hemen her şey gibi bu hareketini bir teklif olarak algılamıştı.

Şüpheli bakışlarını bana çevirdi. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Bir şey yok,” diye yalan söyledim. Yüzünü komşunun çiçek tarhından çıkarması için Brownie’nin tasmaını çekıştirdim. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Dondurma yemeye.” Boştaki elimi neşeyle tutup beni kaldırıma doğru çekti.

“Kışın ortasında dondurma yemeye kim gider ki?” diye homurdandım. Babasının evindeki banyoya alçıpan duvar kaplamak için aralıksız beş saat harcamıştık çünkü benden kabul edeceği tek destek banka hesabımla değil, kendi ellerimle ettiğim yardımdı.

Birini, hatta birkaç kişilik bir ekibi tutabilirdim ve ben kız arkadaşım ile ilgilenirken onlar bu işi hallederdi. Ama olmazdı, Ally “Kendin Yap” Morales cüzdan konusunda sınırlarını çizmişti. Bu yüzden değerli hafta sonumuzu istediğim gibi yatakta çıplak geçirmek yerine *HGTV* hafta sonu savaşıları rolüne bürünmüştük.

Alçıpan konusunda hiç de fena olmadığım ortaya çıkmıştı. Yine de yatakta çıplak olmayı içeren A Planı’nı tercih ederdim.

“Hava neredeyse iki derece. Buna sıcak hava dalgası bile denebilir.” Kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Bunu yaşadığımız krizden sağ çıktığımız için bir kutlama olarak düşün.”

İlişkimizi duyurmamızın ardından ilk haftayı atlatmıştık. Son birkaç günüm, odaya girdiğimde konuşmaların yarıda kesilme-

• *Home & Garden Television*; ev tadilatı, iç tasarım, bahçe düzenleme gibi konularla ilgili programların yayınlandığı Amerikan televizyon kanalı. (ç.n.)

siyle ve bize bakmıyormuş gibi davranan çalışanların boyun fıtığı için ne zaman tazminat talebinde bulunacağını merak etmekle geçmişti.

Ancak resmi olarak birlikteydik, üstelik çalışmaya devam ediyorduk. Kaliteli çıplak zamanımızı tüketen ev tadilatını bir kenara bırakırsak, her şey yolunda gidiyordu.

Ally kesinlikle şikâyetçi değildi. Yeni pozisyonunu çok sevmiş, grafik tasarım departmanına harika bir katkı sağlamıştı. Tabii ki onu kontrol ettiğimden değildi.

Tamam, kontrol ediyordum. Kimsenin onu incitecek veya beni kızdıracak bir şey söylemediğinden, herhangi bir şey yapmadığından emin olmak istiyordum.

Dedikodu bloglarında bizimle ilgili birkaç yazı vardı. Birileri gönderdiğim bildiriye ofis dışına sızdırınca her yerde paylaşılmıştı. Buna rağmen gerçek bir yaygara kopmamıştı.

Henüz.

Kopacaktı, her zaman kopardı. Kargaşa başladığında bizim için en iyisini dileyen, sıcak ve samimi mesajlar olmayacaktı.

Ally kaldırımında durdu.

Demir çitlerle çevrelenmiş, özenle kesilmiş çalılarının arkasındaki üç katlı tuğla eve baktım. “Burası bir dondurma dükkânına benzemiyor.”

“Değil zaten,” dedi. “Burası köşedeki büyük ev.”

“Bunu görebiliyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, rüzgârı kesmek için biraz daha yaklaştım.

“Çocukken hep burada yaşamayı hayal ederdim. Noel ağacını oraya koyacaktım,” dedi ön taraftaki geniş cam duvarı işaret ederek. “Kuzeye bakan pencerenin önüne piyanoyu yerleştirecektim.”

“Bunu epey düşünmüşsün.”

Sırıttı. “On bir yaşımdan beri bu yere takıntılıyım.”

Tam annesinin gittiği zamana denk geliyordu. Bunun bir tesadüf olmadığını tahmin ediyordum.

“Burada hoşuna giden şey neydi?” Brownie emlak incelememizde bize katılarak çitleri iyice kokladı.

“Sanırım içinde yaşanan hayattı. Burada benden birkaç yaş büyük çocuklar yaşıyordu. Anne babaları vardı, birbirlerine sa-

hiplerdi. Evin önünde bir basketbol potası dururdu. Yaz aylarında limonata tezgâhı açarlardı. Bana her zaman cenneti hatırlatmıştı, aslında hâlâ öyle. Çocukları büyümüş, artık torunları basketbol oynuyor. Akşam yemeği partileri düzenliyor, Noel sabahlarında burada oluyorlar.” Omuz silkti. “Bunun aptalca olduğunu biliyorum.”

“Aptalca değil,” dedim elini tutarak. Bu özlem hissini anlıyordum. Bunu itiraf etmesem de hep bir kardeşim olmasını istemiştim. Kavga etmeden veya taş gibi bir sessizlik içinde birbirlerini görmezden gelmeden yanımda olan ebeveynlere özlem duymuştum. Ait olabileceğim bir aile istemiştim.

Tekrar yürümeye başladığımızda bile caddeyi geçene kadar bakışlarının evde kaldığını fark ettim.

“Hâlâ piyano çalıyor musun?”

“Pek değil. Babam iyi günündeyse onunla oturuyorum ama uzun süredir pratik yapmadım. Sen hiç çaldın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Ben daha çok beyzbola ilgiliydim.”

“Eminim kıçın o formanın içinde çok tatlı görünüyordur,” diye dalga geçti.

“Kıçım her pantolonun içinde güzel görünüyor,” dedim ısrarla.

“Doğum gününden bahsetmişken...”

“Öyle bir şeyden bahsetmiyorduk.”

“Artık bahsediyoruz.” Beni bloktan aşağı, dondurma dükkânının tabelasına doğru yönlendirdi. “Nedir bu doğum günü nefreti?”

Gözlerimi devirdim. “Doğum günlerinden nefret etmiyorum.”
Sadece kendiminkinden ediyorum.

“Sadece kendininkinden ediyorsun,” dedi aklımı okumuş gibi.

“O da diğerleri gibi bir gün işte.”

“Bu gezegende koca bir yıl daha başarıyla hayatta kalmanın yıldönümü. Burada oluşunun kutlaması. Çocukken doğum günü partilerini sevmez miydin?”

“Çocukken doğum günlerim kutlamaya benzemezdi. Genellikle babamın beni hayal kırıklığına uğrattığı veya kendini benimle kıyasladığı bir başka gün olurdu.”

Vitrininde el yazısıyla hazırlanmış bir tabelayla ev yapımı sıcak çikolata vaat eden, neşeli renklere sahip bir dükkânın önünde durdu. “Bu korkunç.”

“Ally, kırk beş olacağım. Kutlamaya ihtiyacım yok, zaten istemiyorum. Hediye almayı sevmiyorum. İstedğim bir şey varsa onu kendim için alırım. En kötü kâbusum, yapacak daha iyi işleri olan bir grup insanın bana ‘Mutlu Yıllar’ şarkısını söylemesi.”

“Ama Dom...”

Başımı iki yana salladım. “Bana acıyan gözlerle bakmayı bırak.” Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı, hiç tanımadığı ayrıcalıklı bir çocuk için üzüntüyle doluydu.

“Doğum gününde senin için bir şey yapabilir miyim, lütfen? Lütfen?”

Hayır dememe izin vermeyecekti. Benim için bir şeyler yapmasına izin vermek onu mutlu ederdi, bu da beni mutlu ederdi. Bu onun bahsettiği aptalca tavizlerden biriydi.

“Peki,” dedim. “Tek bir şey. Küçük, ucuz bir şey.”

“Evet!” Kollarını boynuma dolayıp yanağıma sesli bir öpücük kondurdu.

Ondan her zaman bu tepkiyi alacaksam birçok şeye evet demeye istekli olacağımı fark ettim.

“Şarkı söylemek yok,” dedim onu uyararak.

“Şarkı söylemek yok,” diye onayladı.

“Benim için para harcamak da yok.”

“Affedersin, çekmecemde bir düzine La Perla tanga sihirli bir şekilde ortaya çıktığı halde nasıl senin böyle bir kural koymana izin oluyor?”

“Çünkü harcayacak param var, ayrıca o tangaları üzerinden çıkarmaktan büyük keyif alacağım. Onları kendim için bir doğum günü hediyesi olarak kabul edebilirsin.”

“Pekâlâ, o zaman şunu söyleyeyim,” dedi kapıya uzanırken. “Şu anda senin doğum günü hediyelerinden birini giyiyorum.”

O gece, Ally ada tezgâhta bir kadeh şarap eşliğinde dizüstü bilgisayarında çalışırken ben de akşam yemeğini hazırladım. Hâlâ alışmakta zorlandığım güzel, normal bir sahneydi.

“Gola ile çalışmak nasıl?” diye sordu.

“Oldukça iyi anlaşıyoruz. Bana selefi kadar sık bağırmıyor.” İşler iyi gidiyordu. İlişkimi duyurmanın beklenmedik bir sonucu olarak bariz birkaç istisna dışında, *Label*’ın kadınları sonunda beni

KÜÇÜK BİR İYİLİK

insan olarak benimsemiş gibi görünüyordu. Reklam departmanındaki Nina, ikimiz de toplantıya erken geldiğimizde bana şaka bile yapmıştı. Üstelik gerçekten gülmüştüm.

“Aman ne komik,” dedi. “Greta’dan haber aldın mı?”

İç çekerek az önce tabağa koyduğum makamanın üzerine bir tutam taze baharat attım. “Greta resmi olarak emekliliğe karar verdi.” Henüz onsuz hayatımın nasıl olacağını düşünmeye hazır değildim. Değişimle çok iyi baş edemiyordum. Özellikle üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan değişikliklerden hiç hoşlanmıyordum.

Ally kadehinin kenarından bana baktı. “Görünüşe göre, onu Avrupa gezisine göndermek ters tepti.”

“Belki istediğimi elde etmişimdir.” Bana gülümserken tabağını ona doğru kaydardım. “Burada mı, yoksa masada mı?”

“Ah. Bekle,” dedi gözlerini kısarak ekranına bakarken.

“Ne oldu?”

“Faith bunu bana az önce gönderdi.” Benim görebilmem için dizüstü bilgisayarını çevirdi. “Bizimle ilgili.”

Tam bir baş belası olan, mide bulandırıcı bir kadının yönettiği popüler bir moda dedikodusu vlog’uydu. “Vaktini bununla harcam.”

“Çok geç. Çoktan oynatmaya başladım.”

“Podyumlarda dolaşan söylentilere göre, modellerin gözdesi Dominic Russo nihayet yeni tanıştığı bir dansçıyla birlikte. İçerdeki kaynaklar, Russo’nun onun ‘figürlerine’ körkütük âşık olduğunu ve annesinin moda imparatorluğunda ona özel bir pozisyon yarattığını söylüyor.”

“Yalancı küçük velet! Beni striptizci gibi gösteriyor,” dedi Ally öfkeyle.

“Aslında...”

“Boynundan nefes almaya başlamak istemiyorsan bu cümleyi bitirme,” dedi çatalını sallayarak.

Ekranı kapatmak için harekete geçtim. “İşte bu yüzden bu saçmalıkları izlemiyoruz.”

Bunun yerine elimi savurdu.

“Çoğunuz Russo’nun *Calvin Klein* sözleşmesiyle tanınan, Rus güzeli model Elena Ostrovsky ile yaşadığı ateşli ilişkiyi hatırlayacaktır.”

Ah. Kahretsin.

Ally yavaşça yüzünü bana döndü. “Bana söylemeyi unuttuğun bir şey var mı?”

Hızla bir adım geri atıp ellerimi havaya kaldırdım. “Öncelikle öyle ateşli bir şey değildi. Daha çok ılık sayılır...”

“Yani bana mayıs sayısının kapak kıızıyla bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsun? Bunu şimdi mi duyuyorum?”

“İlişki derken...”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sakin ol, Yakışıklı. Seninle dalga geçiyorum. Modellerle çıktığını biliyorum. İğrenç derecede güzeller ama bu yeni haber değil. Lanet olsun, boyu bir milyon metre falan mı?” Aptal *vlogger* kısa ve tatmin edici olmayan ilişkimiz sırasında Elena’yla çekilmiş fotoğraflarımızı ardı ardına gösterirken Ally ekrana bakıyordu.

“Ciddi değildik,” diye ısrar ettim. En azından benim bir şeyler hissetmemi sağlayacak kadar ciddi değildi. Yine de tam olarak neyin peşinde olduğunu öğrendiğimde çok sinirlenmiştim.

Son fotoğraf iki yıl önceki New York Moda Haftası’ndandı. Bir restoranın önündeki fotoğrafçı kalabalığının arasında, onu elinden tutmuş çekiştiriyordum. Benim kaşlarım çatıktı, o ise kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Kaşlarımı çatmak için bir nedenim vardı. Her dışarı çıktığımızda paparazziler, esrarengiz bir şekilde nerede olduğumuzu öğreniyorlardı. Kameraların burnuma sokulmasından, bana yöneltilen sorulardan hoşlanmıyordum ancak Elena bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Bir veya iki hafta sonra nerede olduğumuzu bilmelerinin sebebinin o olduğunu öğrenmiştim. Takipçilerini, dolayısıyla da görünürlüğünü artırmak için beni kullanıyordu. Beni kullanan insanların uzun listesindeki son kişi oydu.

“Bu haber bizim hakkımızda fakat uzun bacaklı ceylan Elena ile senin daha fazla fotoğrafını yayınlıyorlar. Dur, işte buradayım,” dedi neşelenerek.

Sinirlenme sırası bendeydi.

“Ally Morales, tasarımcı Christian James’le birlikte boy boy fotoğraflanan gizemli kadın. Yani soru şu: Bu gerçek bir aşk mı,

KÜÇÜK BİR İYİLİK

yoksa Delena* tekrar bir araya gelmenin bir yolunu bulacak mı? Aşağıdaki ankette oyunuzu verin...”

“Delena mı? İğrenç. Hey!” Ally dizüstü bilgisayarın kapağını çarparak kapattığımda söylendi.

“Artık çöp dedikodu yok. Akşam yemeği zamanı.”

“İyi. Önce bir şey yapmam gerekiyor,” dedi dizüstü bilgisayarını tekrar açarak.

“Ne?”

“O *vlogger**a güçlü ifadelerle bir e-posta yazıp bazı çıplak fotoğraflarımızı da ekliyorum,” dedi kahverengi gözleri parlayarak. “Ah, ayrıca ünlü çiftlere özgü bir isme ihtiyacımız var. Alominic kulağına nasıl geliyor?”

İç çektim. “Makarnanı ye, deli kadın.”

* Yazar burada “Dominic” ve “Elena” isimlerini birleştirerek çiftin ilişkisini isimlendiriyor. (ç.n.)

DOMINIC

Kendini tekrar eden bu sirkte geçirdiğim kırk beşinci yılın ilk sabahı, çıplak kız arkadaşımın üzerime çıkıp ben kör olana ve konuşma yeteneğimi kaybedene kadar beni becermesiyle başladı. Bunun, şimdiye kadar aldığım en iyi doğum günü hediyesi olduğuna karar verdim.

Görünüşe göre Ally daha yeni başlıyordu. Ofise giderken “doğum günü çayı” için durmamız konusunda ısrar etti. Sonra ofis kapısının hemen önünde bana çok uygunsuz bir doğum günü öpücüğü verdi.

Yanımdan ayrıldığında dizlerim biraz güçsüzleşmişti. Bunu çok fazla su kaybetmeme bağlayarak dolabına gizlice soktuğum, kıvrımlarını saran *Dior* eteğinin içindeki o seksi kalçalarının salınışını izledim.

Gola yüzünde bir gülümseme, elinde kahrolası bir doğum günü pastasıyla ofisimin önünde bekliyordu. Üstünde gerçek bir mum vardı.

Tuhaf bir şekilde duygulanmıştım. O anı, “Mutlu Yıllar” şarkısını söylemesi halinde onu kovmakla tehdit ederek geçiştirdim.

Bir veya iki ay önce olsa bu tehdit, altı metrelik bir yanıp içindeki her kadının ve birçok erkeğin kaçıp saklanacak yer aramasına neden olurdu. Şimdi ise Gola gülümsemiş, Ally ile doğum günü öğle yemeği planımız olduğunu hatırlatmıştı.

Doğum günü öğle yemeği planı da neyin nesiydi?

Yemek kamyonetinden alınmış *ramen*, işte doğum günü yemeği buydu. Belki üç blokluk yürüyüş boyunca Ally’nin elini tutmaktan, haziran sayısındaki espadril bölümü için tasarladığı grafikler hakkındaki konuşmasını dinlemekten kaynaklanıyordu. Belki de neredeyse kokusunu havada hissedebildiğim baharın dokunuşundandı. Nisan yaklaşıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Hangisi olduğu fark etmiyordu, kendimi neredeyse... hafiflemiş hissediyordum.

Bana gözlerini kısarak baktı. “Yüzüne ne oldu?”

Muhtemelen *ramen*’e karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyordum. Yanağıma dokunmak için elimi kaldırdığımda kıkırdadı.

Yaptığı şakayı o an anladım.

Çoğu insan daha gözünü bile açmamışken dilimle orgazma ulaştırdığım kadınla birlikte, alçak bir duvarın üzerinde otururken yüzüme olan şuydu. Aptal doğum günümü özel kılmak için elinden geleni yapan bir kadının etkisindeydim.

Ben... Dominic Russo, gülümsüyordum.

Ofise geri döndüğümüzde o tuhaf ifade yüzümde asılı kaldı. Binanın önündeki kaldırımında Ally’nin dudaklarına bir kez, ardından bir kez daha hafif öpücükler kondururken de orada kaldı.

Onun için bir fotoğraf çekiminden gizlice yürüttüğüm zümrüt yeşili keçe şapkası, kahverengi gözlerini daha da sıcak gösteriyordu.

“Çok güzelsin.”

Yanakları kızardı, bunun rüzgârla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Göğsümde heyecanlı bir hareketlenme hissettim. O tuhaf, yürek yakan ışık yeniden yükseldi. Ally Morales bana böyle baktığı sürece, günün geri kalanını burada dikilerek geçirmekten mutlu olacağımı fark ettim. Tüm hafta bile olurdu. Lanet olsun, eğer bu şekilde hissetmeye devam edebileceksem tüm nisan ayını boş geçirirdim.

“Dominic.”

Tanrım, dudaklarından dökülen isminin bir doz adrenalin gibi hissettirmedeği bir zaman olur muydu?

“Ally.”

“Bana böyle baktığında başım dönüyor,” diye itiraf etti.

“Güzel.” Dengesini kaybeden tek kişi olmak istemiyordum. Bu çok... farklı bir şeydi, neredeyse huzur vericiydi. Alıştığım şehvet kaynaklı takıntıdan farklı bir histi. Bunu sadece hayal etmediğimi umut ettim.

O öğleden sonra Linus, bana siyah fiyonkla bağlanmış çok güzel bir viski şişesi bıraktı. Çevrimiçi içerik ekibiyle toplantım lezzetli çaylar ve kekler eşliğinde başlamıştı. Shayla bile internet

sitesinin kenar çubuğuna yerleştirdiğimiz büzgülü çantalar konusunda yanlış yöne ilerlediğimizde ısrar etmeden önce, “Mutlu yıllar,” diye mırıldanmıştı.

Annem bana gösterişli beyaz çiçeklerden oluşan kocaman bir aranjman göndermişti. Yanında gözlerimi devirmeme neden olan altın rengi gülünç bir kâğıt parti şapkası ile hiç rahatsız olmadığım çok güzel bir *Armani* ceket vardı. Mayıs ayında yapılacak gala için tasarımcılar ve koordinatörlerle çalışmak üzere tüm gün ofis dışındaydı. Her yıl düzenlenen bu etkinlik, New York modasının en önemli gecelerinden biriydi. Elbette her zaman olduğu gibi benim de katılmam bekleniyordu.

Ally’nin gitmek isteyip istemediğini, yaratıcılığıyla temaya neler katacağını merak ettim. Aslında beni bu temaya ne kadar yaratıcı bir şekilde ikna edeceğini demek daha doğru olurdu.

Hemen ardından ona dair planlar yapmaya ne kadar çabuk başladığımı fark ettim. Kalmasını sağlamak için her gece daha az kavgaya eder olmuştum. Evimde eşyaları, dolabımda ona ait bir yer vardı. Hafta sonları onunla geçireceğim birkaç saati kaçırmamak için çamaşırlarını benim evimde yıkaması konusunda ısrar etmiştim.

Artık rutinlerimiz vardı. Sabahın erken saatlerinde ve gece geç saatlerde Brownie’yi sokakta yürüyüşe çıkarıyorduk. Çıplak pazar *brunch*’ları yapıyorduk. Hafta sonlarımızın çoğunu orada geçirdiğimizden, babasının evinin sekiz kilometre çevresindeki tüm hırdavat mağazalarının yerini biliyordum.

Bir gün uyanıp kendimi bu şekilde bulmak endişe vericiydi. Bir yerine iki kişilik planlar yapıyordum. Yatak, hafta sonları ve dolap gibi şeyleri paylaşmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Daha önce ilişkilerim olmuştu ancak hiç bu kadar derine, bu kadar hızlı inmemiştim. Daha önce evimde bir kadına yer açmamıştım. Değişiyordum, üstelik bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Hoşuma mı gidiyordu, yoksa beni korkutuyor muydu? Frene basmalı mıydım?

Tüm bunlara rağmen gelecekte bahsetmemiş, tam anlamıyla konuşmamıştık. Ally önümüzdeki birkaç ay boyunca hayatta kalmaya çalışacak, ev satıldığında her şey farklı olacaktı. Babasının durumu güvendedeyken seçim yapma şansı ve bunları yapacak kaynakları olduğunda her şey değişecekti.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Başının üzerinde bir çatı olması için bana güvenmek zorunda kalmadığında yine beni seçer miydi? Güzel peynirler, dışarıda geçirilen geceler ve şehrin yarısının daha önce hiç sahip olmadığı kıyafetler için beni ister miydi?

Onu mu istiyordum, yoksa bana ihtiyaç duymasını mı istiyordum?

İşte gelmişti. Beklediğim o küçük, buz gibi şüphe yumağı oradaydı. Dikkatli olmayı tekrar tekrar öğrenmiştim. Kendimden çok fazla vermemem gerektiğini biliyordum çünkü hiçbir zaman yeterli gelmezdi. Bu yüzden Buddy'nin karısının fizik tedavisi gibi şeyleri isimsiz olarak yapıyordum. Buddy bunu yapanın ben olduğumu bilmiyordu. Bu da benden daha fazlasını isteyemeyeceği anlamına geliyordu.

Ally ne zaman daha fazlasını istemeye başlayacaktı?

Telefonuma bir mesaj geldi.

Ally: Seni tanıma çalışmaları, doğum günü özel baskısı. Kafana silah dayandığını düşün. Çikolata kaplamalı vanilyalı pasta ya da fıstık ezmesi kaplamalı çikolatalı pasta arasında seçim yapmak zorunda kalsan hangisini seçerdin?

İşte yine oradaydı. Yüzümdeki o aptal gülümseme geri dönmüştü.

Ben: Sana benim yanımda V ile başlayan o kelimeyi kullanmanızı söylediğimi hatırlıyorum?

Soğuk geceyi arkamda bırakarak evime girdim. Batı yakasıyla epey faydasız bir konferans görüşmesi yüzünden ofisten geç çıkmıştım. Tek istediğim köpeğim ve kadınımla sakin bir gece geçirmekti. Ally bana ev yapımı bir doğum günü yemeği ile paketini açacağım tek bir hediye sözü vermişti.

Brownie yanıma geldi.

“Hey, dostum. Ne yapıyorsun burada?” Onu güzelce okşamak için eğildiğimde parlak, yeşil bir papyon taktığını gördüm. “Dur tahmin edeyim. Doğum günü papyonu mu?”

Brownie zıplayıp çenemden saçıma kadar bütün yüzümü yaladı.

“Gerçekten o eğitmeni aramam gerekiyor.” İç çekerek evin yolunu tuttum.

İçerisi karanlıktı ama güzel kokular geliyordu. Ev yapımı yemeğe benziyordu.

“Malefiz?” diye seslendim.

Işıkların hepsi bir anda açıldı.

“Sürpriz!”

“Tanrı aşkına,” diye sızlandım. Sürprizlerden *nefret ederdim*.

Mutfağım insanlarla doluydu. Harry ile Delaney kızlarıyla birlikte gelmişti, “Mutlu yıllar Dominic amca,” diye bağırarak şarkı söylüyorlardı. Linus, karısı ve üç çocuğu birbiriyle uyumlu olacak şekilde baştan aşağı siyah kıyafetler giymişti. Çocuklar o iğrenç, gürültü çıkaran şeyleri üflüyorlardı. Gola ile Ruth şampanya dolduruyorlardı.

Komşularım Sascha ile Elton, kâselere bir şeyler doldurdukları ocağın başından el salladılar. Jace, Brownie’ye sarılırken köpeğin yüzünü yalamasına izin veriyordu. Şu an uçakta olması gereken annem, önünde bir cin martini ile ada tezgâhta otururken ısıltılı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Yıllardır en iyi arkadaşı olan Simone da onun yanındaydı, gülüyorlardı. Ally’nin New Jersey’deki komşuları Bayan Grosu ile Bay Mohammad çikolatalı pastanın üzerindeki mumları yakıyordu.

Eski ofisimde birlikte çalıştığım dört adamın, her zaman olduğu gibi alkolün yanında durduğunu fark ettim.

Ally’nin en iyi arkadaşı Faith, köşede kablosuz hoparlörleriyle DJ’lik yapıyordu. Lanet Christian James peynir tepsisinin yanında sinsice dolanıyordu.

Her biri annemin bana gönderdiğiyle aynı olan altın rengi bir parti şapkası takıyordu.

Bir de Ally vardı.

Hepsinin önünde, ortada duruyordu. Üzerinde iki gün önce dolaba gizlice soktuğum siyah *Valentino* elbise vardı. Göğsünü ve belini sarıyor, kısa eteği belinden itibaren genişliyordu. Bu elbiseyi benim için giymesini istemiştim, böylece asıl amacımı gerçekleştirip üstünden çıkarabilecektim. Ne yazık ki bu planı gerçekleştirebilmek için tüm bu insanları evimden gönderene kadar beklemem gerekiyordu. Parti şapkası o sevdiğim kalın, gevşek

KÜÇÜK BİR İYİLİK

buklelerin üzerinde çarpık duruyordu ama beni en çok etkileyen gülümsemesiydi.

İliklerine kadar mutluydu ve bu sadece benim içindi. Hepsi benim içindi.

Dans ederek bana doğru gelip kollarım boynuma doladı. “Doğum günün kutlu olsun, Yakışıklı,” diye fısıldadı kulağıma. “Şaşırdın mı?”

Şaşırmak yaşadığım duyguları tarif etmeye yetmezdi. “Dehşete düştüm,” dedim. “Christian James neden benim evimde? O adamdan nefret ediyorum.”

“Sadece ondan nefret ettiğini sanıyorsun,” diye dalga geçti. “Onunla ilgili gizli bir amacım var. Küçük, sevimli doğum günü kafanı bu konuda yorma.”

“Ortak yemek partisi mi? Gerçekten mi?” dedim ada tezgâhtaki uyumsuz tabaklara, yan yana dizilmiş tepsilere alayla bakarak.

Aramızdaki küçük şakayı hatırladığım için bana gülümsedi. “Ortak yemek partisi, bir de alkol var. Hediye yok. Bu gece paketini açabileceğin tek şey benim ve bu elbisenin altına hiçbir şey giymedim.”

“Başın çok büyük belada,” diye uyardım onu.

“Beni daha sonra cezalandırabilirsin,” diye söz verdi. Geri çekilip beni dudaklarımdan öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi.

Yetmemişti. Hiçbir zaman yetmiyordu. “Yapmayacağımı sanma.”

Müzik çalmaya devam ediyordu, ışıklar kısıktı. Çocuklar, Brownie ile birlikte üst kattaki oturma odasındaki televizyona yapışık halde oturuyorlardı. Delaney'nin düşünceli bir şekilde getirdiği filmlerden birini izliyor, arada bir atıştırmalık almak üzere koşarak aşağı iniyorlardı.

Yetişkinler olarak mutfakla yemek odasını kendi bölgemiz ilan etmiştik. Tabaklar dolusu yemek dağıtılıp içecekler dolduruluyordu, aynı anda bir düzine sohbet sürdürülüyordu.

Bayan Grosu ve Harry ile sohbet eden Dom'un yüzündeki gülümseme, bu hazırlığın her saatine değişiyordu.

"Mucizeler mucizesi," dedi Dalessandra mutfakta yanıma gelerek. "Dominic'i şaşırtmayı başardın, *hatta* gerçekten eğleniyor gibi görünüyor."

Dalessandra'nın boyun eğmez patron rolünden sıyrıldığını görmek hoşuma gitmişti.

"Senin acil son dakika toplantının olmasaydı bunu yapamazdım," diye hatırlattım.

Dalessandra'nın yanına gelerek, "Beni bu muhteşem çalışanla tanıştır," diye ısrar etti Simone. Çok güzeldi. Çinli bir baba ile Nijeryalı bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelen, neredeyse yetmiş yaşında bir kadındı. Ya inanılmaz genleri vardı ya da çok iyi bir doktora sahipti. Simsiyah, parlak saçları omuzlarına kadar uzanan bir perde gibi salınıyordu. On altı yaşından beri modellik yapan kadın, beyaz ipekten sade bir bluz ve dar bir siyah pantolonla bile zahmetsizce şık görünmeyi başarmıştı.

Ona duyduğum hayranlıkla birazcık afallamıştım.

"Simone, Ally ile tanış. Ally, seni en eski ve en sevdiğim arkadaşım Simone'la tanıştırayım."

"Geldiğin için teşekkür ederim, Simone."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bunu kaçıramazdım. Dominic’i küçüklüğünden beri tanıyorum, ona çok düşkünümdür,” dedi Faith’in hazırladığı köpüklü pembe kokteylin kenarından bana bakarak.

“Ben de öyle,” diye itiraf ettim. Gözlerim odanın karşı tarafında viski doldururken Elton’ın söylediği bir şeye gülen adamın üzerindeydi.

“Hanımlar.” Christian küçük grubumuza katıldı. Simone, tüm kadınların yaptığı gibi takdir dolu bakışlarla onu baştan aşağı süzdü.

Odanın diğer ucunda Dominic’in gözleri kısılmıştı, ona hafifçe göz kırptım.

“Christian, bu gece gelebilme çok sevindim,” dedim. “Arkadaşım Faith’le tanıştın mı?”

Dalessandra ile Simone birbirlerine kurnaz bir bakış attılar.

“Tanışmadım,” dedi Christian.

“*Gwen Stefani*’ye benzeyen, şu anda çocuklara Noel Baba’nın gerçek olmadığını anlatan şuradaki çekici kadın.” Linus’un çocuklarına, onları büyüleyen bir hikâye anlatan arkadaşımın yanına gittim.

“Affedersiniz, çocuklar. Bu hanımefendiyi bir dakikalığına ödünç almamın bir sakıncası var mı?”

“Yaa,” dediler somurtarak.

Faith cüzdanını açtı. “Alın, kişi başı beş dolar.”

“Oley!” Çocuklar Faith’i tamamen unutup kazandıkları parayla ortadan kayboldular.

“Faith, bu Christian. Christian, bu da Faith. İkinizin birçok ortak noktası var. İkiniz de çoğunlukla çıplak, güzel insanların yanında çok fazla zaman geçirerek para kazanıyorsunuz.”

Christian tek kaşını kaldırdı. “Model misin?”

“Striptiz kulübü sahibiyim. Sen plastik cerrah mısın?” diye karşılık verdi.

“Tasarımcıyım.”

“Faith’in ciddi bir ilişki aramak gibi bir niyeti ve yaşam tarzını yargılayan insanlara tahammülü yok. Christian’ın da gerçek bir ilişkiye ayıracak vakti yok çünkü işine âşık. İkinizin bir araya gelmesi gerektiğini düşündüm.”

Christian, Faith’i dirseğinden tutup bara doğru yönlendirdi.

“Bana striptiz kulübü sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatsana.”

Görev tamamlandı. Eğer o iki güzel insan, bedenlerini hiçbir vaat olmadan bir test sürüşüne çıkarmaya karar vermezse dünyada bir şeyler ters gidiyor demektir.

“Herkesi ne zaman gönderebiliriz?” Bu hırçın sesi, boynumun omzumla buluştuğu noktadaki minik bir ısırık takip etti.

Dönüp kollarımı Dominic’in boynuna doladım. Kravatı gevşemiş, bir ara ayakkabılarını çıkarmıştı. Elinde tarçınlı karamelli kurabiye vardı.

“Bugün senin doğum günün, Yakışıklı,” dedim şımarık bir tavırla. “Gıda zehirlenmesi taklidini istediğin zaman yapabiliriz.”

Müzik değişip *Frank Sinatra*’nın en sevilen şarkıları çalmaya başladığında ritme uyarak sallanmaya başladığımızı hissettim.

“Başım hâlâ belada mı?” diye sordum.

Bay Mohammad nihayet hikâyesinin can alıcı noktasına ulaştığında arkamızda bir kahkaha patlaması yaşandı. Brownie ağzında bir çocuk çorabıyla yanımızdan koştu. Birkaç kişi, arkamızda Dave adında birine kadeh kaldırıyordu. Arka kapı açıldığında odaya hafif, tatlı bir puro dumanı yayıldı.

“Tabii ki. Bunun beklediğim kadar korkunç bir deneyim olmaması, cezadan kurtulduğun anlamına gelmez.” Dominic burnunun ucunu kulağımın kenarında gezdiriyordu.

Sırtımdan yukarıya keyifli bir ürperti yükseldi. “Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Dom. Çok fazla.” Sersemlemiştim, başım dönüyordu. Hislerim tam olarak söylediklerimden ibaretti.

Gözlerini, o koyu mavi gözlerini dikkatle yüzümde gezdirdi.

“Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.” Utanmaya başlamıştım.

Beni kendine biraz daha çekerek hafifçe döneceğimiz şekilde dans etmeye başladı. “Ben de senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Ally.” Sesi sert ve hırıltılıydı. Sanırım içinde hafif bir duygu belirtisi yakalamıştım.

Son konuğumuzun ardından kapı küçük bir *klik* sesiyle kilitlendiği anda büyüleyici, uygar Dominic'im bir hayvana dönmüştü. Beni duvara doğru itip ereksiyonunu kalçama bastırdı. “Bütün gece bunu yapmak istedim,” diye hırladı saçlarıma doğru.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Evet,” dedim güçlükle nefes alarak.

“Fantezilerimde seni kaç mobilyanın üzerine yatırdığımı, kaç duvara yasladığımı biliyor musun?”

“Anlat bana.”

Ensemden aşağı doğru tenimi öpüp ısırırken anlatamayacak kadar meşguldü.

Bir eli elbisemin üst kısmına doğru sertçe ilerleyerek mememi avuçladı.

Duvardan uzaklaşıp kollarının arasında döndüm. Sırtını duvara yaslayan o olacak şekilde pozisyonumuzu değiştirdim.

Kemerini çözdüğüm sırada, “Ne yapıyorsun?” diye sordu huy-suzca.

“Sadece kendi küçük fantezimi yeniden canlandırıyorum,” diye fısıldadım. Dişlerimi çenesinde gezdirdim, ardından geri çekilerek yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm.

“Siktir,” diye tısladı.

“Aletini çıkar, Dom ve bana ne yapmamı istediğini söyle.”

Çenesini biraz daha sıkarsa diş mineleri parçalanacak, kemikleri çatlayacaktı. Ah, doğum günü çocuğunu kışkırtmak ne kadar da hoşuma gitmişti.

“Ally.” Adımı söyleyişinde bir uyarı vardı. Uyarıyı dikkate almamaya karar verdim.

Dizlerimin üzerinde kalıp olduğum yerde bekledim. Elbisemin yakası memelerimi zar zor kapatıyordu, saçlarım elleri yüzünden darmadağınaktı. Önünde nasıl bir görüntü çizdiğimi çok iyi biliyordum.

“Buraya gel,” dedi sert bir tavırla.

Burun deliklerinin genişleyişinin ve kontrolünü sağlamak için sımsıkı yumruk yaptığı ellerinin tadını çıkararak ona doğru süründüm. Fermuarının sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Tam önünde durarak aletini kökünden kavramasını izlerken dudaklarımı yaladım.

“Tadına bak,” diye emretti.

Görev bilinciyle aletin sıcak, kadifemsi başını ağzıma alıp dilimi daireler çizerek üzerinde gezdirdim.

Sertçe nefes verirken elini saçıma daldırdı.

“Şu anda çok güzel görünüyorsun, Ally.”

Ödül olarak birazını daha ağzıma aldım.

Kafası arkasındaki duvara çarptığında beyin sarsıntısı geçirecek kadar sert olmamasını umdum. Tenine doğru zevkle mırıldandım.

Tadını alabiliyor, teninin altındaki nabzını dilimde hissedebiliyordum. Elleri hâlâ saçlarımın arasındayken başımı hareketsiz tutup aletini ağzıma biraz daha itti.

Göğsünden yükselen hırıltı, bacaklarımın arasında biriken baskıyı biraz olsun hafifletebilmek için uyluklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Bunun benim hayatım olmadığına karar verdim. Her an bir otobüs çarpması sonucu bir yol kenarında uyanacakmışım, Dominic Russo'nun aletinin ağzımda olmasının ne kadar güçlü bir his olduğunu bilemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Ancak o zamana kadar bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Dudaklarımı aletinin üzerinde kaydırıp boğulmadan alabileceğim kadarını ağzıma almaya çalıştım. Dudaklarım parmaklarına değdi.

“Ally,” diye hırladı yeniden. Adımı ondan duymak büyük bir zevkti. Kendini gizlice tatmin ederken adımı fısıldadığını duymak sıcaksa, bu beş katı bir cehennem aleviydi ve ben yanıyordum.

İleri geri hareket ederek aletini, yuvarlak ucunu ve o hassas kıvrımını dilimle sıvazladım. Aletini emmeye devam ettikçe sıkılı dişlerinin arasından ateşli vaatlerle övgüler yağıdırıyordu. Elbise-min kumaşı meme uçlarıma sürtünüyor, daha fazlası için yalvarmalarına neden oluyordu.

Çıkardığımız sesler insanlık dışıydı. Eğer Brownie kanepede baş aşağı bayılmış olmasaydı, giriş kapısının önündeki holde hırlıyor olurdu.

Onu içimde istiyordum. Saçını çekip boynunu ısırarak, boşalmak istiyordum. Ancak hepsinden önemlisi onun tadına bakmak istiyordum.

Hızımı arttırarak daha sert emmeye başladığımda, “Yavaşla-man gerekiyor,” diye uyardı titrek bir sesle.

Yavaşlamayacaktım, ayrıca durmayacağımdan da kesinlikle emindim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Onu ağzımın daha derinlerine alırken bacaklarında başlayan titremeyi hissettim. Elleri duvara çarptığında aletin kökünü kavradım. Parmaklarımı ve ağzımı uzun, ıslak sıvazlamalarla aynı anda hareket ettiriyordum.

“Bebğim, ben...”

Boşalacağı için cümlesini tamamlayamadı. Yüksek sesle, coşkuyla geldiğinde tüm protein içeceğini doğruca boğazımdan aşağı döküyormuş gibi hissettim. *Aman Tanrım. Boğuluyordum. O. İse. Gelmeye. Devam. Ediyordu.*

Duvardan aşağı kayarken bile hâlâ boşalıyordu. Gözlerim sulanmış, sıvıları ağzımdan taşarken ölmek için cesurca mücadele ediyordum.

Sonunda yere yığılıp kaldık. Yer döşemeleri yanan tenimizi serinletti. Kaslarımız hâlâ titriyordu. Dominic eliyle kalçamı okşadı.

“Sanırım bacağıma kramp girdi,” diye fısıldadı.

“Sanırım ciğerlerimi hamile bıraktın.”

“Bu hayatımın en iyi doğum günü,” derken göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Doğum günü oral seksinin zaferi,” dedim güçlkle nefes alarak.

“On dakikaya, biraz ağır kesiciye ve bir bardak suya ihtiyacım olacak. Ardından bu iyiliğin karşılığını ödeyeceğim,” diye söz verdi.

Yakışıklı: O kadar sıkıldım ki sırf uyanık kalabilmek için burayı ateşe verebilirim.

Ben: Zavallı bebeğim. Güneşli Los Angeles'ta, güzel kıyafetler giyen güzel insanlarla çevrili.

Yakışıklı: Üstünde ne var?

Kahkaha attım.

O anda, direksiyon başındaki Nelson'ın yan gözle bana baktığını fark ettim.

Telefonumu havaya kaldırdım. "Dominic, Los Angeles'tan yazıyor ve huysuzluk yapıyor."

Nelson'ın dudakları bıyığının altında seğirdi. Dominic, kendisi yokken onu Bayan Ally'nin şoförü görevine atamıştı. Nelson'ın kibarca katılmayı reddettiği ve bir blok ilerideki bir kafede beklediği dans dersinden sonra eve dönüyorduk.

Ben: Bir şişme mont. Diğer tüm soğukları geride bırakan bu soğuğu kaçırıyorsun.

Soğuk bir cuma gecesi idi. Dominic, Los Angeles Moda Haftası'na gittiği için dört gündür yoktu. Bunun çok da dert edilecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Altı gün uzak mı kalacaktık? Eh, hiç sorun değildi. Beni meşgul edecek çok şey vardı. Ayrıca varlığına alışmış olacağım kadar uzun süredir hayatımda değildi. Öyleydi, değil mi?

Büyük hata, dostum.

Onu takıntılı bir şekilde özledim. Kokusu onu hatırlattı-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ğı için her sabah çay yapıyordum. Her gece işten çıkmadan önce Dom'un ofisine gidip koltuğuna oturuyordum çünkü her an kapıdan içeri girecekmiş gibi hissediyordum. Lanet olsun, neredeyse teselli edilemez durumdaki Brownie gibi ben de Dom'un tişörtleriyle uyuyordum. Ben onu özlediğim için, Brownie ise çok komik göründüğü için giyyordu.

Onu ne kadar özlediğimi aklımdan çıkarmak için Brownie'yi babamın bakımevine gizlice sokmuş, ona terapi köpeği süsü vermiştim. Hemşirenin bakmadığı sırada biftekli sandviç yiyen bir terapi köpeğiydi. Hiç utanmadan bunun suçunu atıştırma- sıyla meşhur Bayan Kramer'e atmıştım. Hatta Christian'ın daveti üzerine Faith'le birlikte, çevrimiçi içerik ekibinin video çekimlerini yaptığı stüdyoya bile gitmiştik. Kulüp sahibi ile tasarımcı arasında kesinlikle kıvılcımlar uçuşuyordu. Her ikisi de elde edilmesi zor tarafı oynuyor gibi görünüyordu.

Yine de bunların hiçbirisi Dominic'e olan özlemimi azaltmamıştı.

Yakışıklı: Keşke orada olup seni ısıtsaydım.

İç çekerek telefonumu kalbime bastırma dürtüsüne karşı savaştım.

Dom'un yolculuğun her ayrıntısını anlatan saat başı attığı mesajlar, yokluğunu neredeyse katlanılabilir kılan tek şeydi. Moda Haftası bazıları için bir rüyaydı, Dominic Russo içinse bir kâbus- tu. Bitmek bilmeyen gösteriler, partiler ve gardırop değişiklikleri yapılıyordu. Her yerde kırmızı halılar seriliydi. İsimlerini hatırlama- sı gereken, ayrıca kendilerinden etkilenilmesini bekleyen in- sanlar vardı.

Ben: Soru. Beni mi, yoksa yeleklerini mi daha çok özledin?

Yanında tek bir yelek bile götürmemişti. Bunun için sonuna kadar minnettardım.

Bu yüzden *elbette* yelek koleksiyonunu denemiştim. Dudaklarımdaki parlak ruj dışında, üzerime yelekten başka hiçbir şey giymeden ona *selfie*'ler göndermiştim. Hem kendimi eğlendirmiş hem ona işkence etmiştim. Fotoğraflar sayesinde fark edilebilir bir

ereksiyonu olup olmadığını görmek için tüm fotoğraf ve video görüntülerini kontrol etmek yeni en sevdiğim oyundu.

Fotoğraflardan bahsetmişken, Dominic'in şehre akın eden göz kamaştırıcı modellerden herhangi birinin etrafına kollarını dola-mış halde bir fotoğrafı çekilmemişti. Aslında her fotoğrafta, ka-meralar nedeniyle gerilip kaşlarını çatmıştı ve elleri her zaman cebindeydi. Ondan güzel kadınlara sarılmamasını istememiştim, yine de bundan kaçınmıştı.

Adamın benden hoşlandığını düşünmeye başlamıştım. Benden gerçekten çok ama çok hoşlanıyordu.

Tabii ki kendimi tamamen rahat hissetmemem için Dominic'in tek başına uçtuğundan bahsedene, ilişkimizin sallantıda olduğuna dair birkaç dedikodu haberi çıkmıştı. İğnelemeleri neredeyse kişisel hissettirmişti ancak çok fazla anlam yüklememeye çalışmıştım.

Telefonum yeniden çaldı.

Dominic: Sen, yeleklerimin içindeki. Gelecek yıl benimle geli-yorsunuz.

Koltuk ısıtıcısıyla hiçbir ilgisi olmayan bir titremenin içimde dolaştığını hissettim.

Gerçekten gelecek yıl hakkında mı konuşuyorduk? Bu benim için uygun muydu? Birkaç organımı kontrol ettim. *Evet.* Çoğu yankılanan onaylarla cevap vermişti. Beynim biraz daha pragmatikti çünkü havada kalan çok fazla şey vardı. Faturalara hâlâ yeti-şemiyordum. Oraya tek başıma gitmemi yasakladığı için Dom dönene kadar tadilat durdurulmuştu. Küçük bir halı çivisi batarsa tetanos aşısı olmam gerekecekti. Dom sanki silahlı soyguna uğra-yacakmışım gibi davranıyordu.

Ancak evin bitip satışa çıkması an meselesiydi... Tamam, ge-reğinden fazla düşünüyordum. Aramızdakinin bir "ilişki" olduğ-u-nu netleştirmek dışında, kesinlikle geleceğe dair hiçbir şey konuş-mamıştık.

Ben: Olmuş bil. Seni özledim.

Dominic: Güzel.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Ertesi sabah erkenden uyandım. Brownie'nin sıcak, tüylü vücudu yanıma kıvrılmışken tam tepemizde biri dikiliyordu.

Köpekle şahane uyku arkadaşları olmuştuk. Bizi uykumuzdan uyandırmak zaman alıyordu.

Şaşkın bir çığlık atarak kendimi battaniyelerden ve yastıklardan kurtarmak için çırpınışım Brownie'yi uyandırdı. Tembelce homurdanıp saldırı moduna geçmeye bile zahmet etmedi.

Yumuşak bir kahkaha yükseldi, son derecede tanıdık.

“Dominic?”

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sabah nefesim veya Brownie'yi eziyor olmamız umurunda değildi, sadece onu yatağa çekmek istiyordum.

“Nasıl? Ne zaman? İki gün daha kalacağını sanıyordum? Saat kaç? Her şey yolunda mı?”

“Çok soru soruyorsun,” diye dalga geçti. Elini yan tarafımda gezdirip kalçamı sıktı.

“Bekle. Hangi gündeysiz? Brownie ve ben fark etmeden iki gün boyunca uyuduk mu?”

“Cumartesi sabahı, epey erken bir saat. Gece uçağıyla geldim. Hazırlanmak için on beş dakikan var.”

“Hazırlanmak mı?” dedim boğuk bir sesle.

Bu bir rüyaydı. Uyandığımda gerçekten çok büyük hayal kırıklığına uğrayacağım bir rüyaydı.

“Hazırlan,” diye tekrarladı sırtarak. O da yorgun görünüyordu. “Hafta sonu için seni kaçırıyorum.”

Brownie aramıza girerek beklentiyle Dom'a karnını gösterdi.

Dom, köpeğin istediği gibi onu okşadı. “Sen de geliyorsun, dostum.”

Doğrudum. “Aman Tanrım. Gerçekten buradasın. Bu gerçekten oluyor!”

Güldüğü anda kollarımı ona dolayarak yüzüne ve boynuna öpücükler yağdırdım.

“Bebeğim, bu sözleri bir daha asla söylemeyebilirim ama gerçekten yataktan çıkman gerekiyor.”

Adrenalinle dolmuş bir halde dizlerimin üzerinde zıpladım. “Nereye gidiyoruz?”

“Soru sormayı ve sallanmayı bırak,” dedi memelerime doğru. “Toparlanmaya başla.”

Memelerimle ben sallanmayı anında bırakarak hazırlanmaya koyulduk. Kalın kıyafetler almamı söylemişti, verdiği tek ipucu buydu. Dominic yatağın diğer tarafına geçip modaya uygun takım elbiselerini daha kalın, daha rahat kıyafetlerle değiştirmeye başladı. Birbirimize attığımız ateşli bakışlar yüzünden gideceğimiz yerin yakın olmasını, ayrıca içinde çok büyük bir yatak bulunmasını diliyordum.

Saatin çok erken olması ve bu adamın aletinin beş gündür vücuduma girmemiş olması sebebiyle, muhtemelen tamamen işe yaramaz kıyafetler alıyordum. Umurumda bile değildi. Bütün bir hafta sonunu âşık... aşın hoşlandığım adamla geçirecektim. *Hoşlandığım.*

Tamamen hazırlanmış halde, gözlerimizle birbirimizi soymaya devam ederken çantalarımızı aşağı indirdik. Dom, Brownie’nin yiyecekleriyle ödül mamasını hazırlamaya gitti. Tanrı korusun, ödülünü akşam tam yedide vermezsek neler olacağını biliyorduk.

“Çalışma odamda bıraktığım kitabı alabilir misin?” diye sordu.

Şüphelenmem gerekirdi. Ses tonu biraz fazla sıradandı, ayrıca çalışma odasında en son ne zaman kitap okumuştum? Ben Pinterest’te babamın evi için tadilat fikirlerine bakarken Dom genellikle koltukta kitap okurdu.

Küçük odaya giderken bunların hiçbirini düşünmüyordum.

“Aman Tanrım.” Olduğum yerde kalakaldım. Brownie önüme geçip içeri dalmış, burnunu yere dayamış şekilde yeni kokuları inceliyordu. Odadaki kanepeyle sandalye gitmişti. Onların yerinde çarpıcı, yepyeni bir piyano vardı.

“Dom?”

Ellerini omuzlarıma koyarak çenesini başımın üstüne yasladı.

“Biliyorum, babaninki değil,” dedi ağzım balık gibi açılıp kapanmaya devam ederken. “Eve getirdiğim adam ona tek bir bakış attığında onun kurtarılamayacağını söyledi. Fakat bu model de iyiymiş.”

Tanrım. Piyano önümde bulanıklaşıyordu. Her şey bulanıklaşıyordu. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.* Ben sulu gözlü biri değildim, duygularımı sessizce yaşıyordum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Adam bana bir piyano almıştı. Çok parlak, pahalı bir piyanoydu. Bunu sırf babamla ilgili güzel anılarım olduğu için yapmıştı.

Yavaşça başımı salladım. “Onu buraya nasıl soktun?”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Görünüşe göre sen ve Brownie her şeye rağmen uyuyabiliyorsunuz. Sabahın erken saatlerinde yapılan piyano teslimatı da dahil.”

Mutluluktan kalbim gerçekten acıyordu.

Piyanodan uzaklaşıp Dom’un kollarına döndüm.

“Buna... bayıldım. Bayıldım.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, dizlerimi titretecek kadar nazik bir şekilde beni öptü.

“Bu hafta seni çok özledim,” diye fısıldadı.

“Güzel.”

Kulübe, dağ evi veya zenginler dağ kaçamağı için tatile gittikleri yere her ne diyorsa... geldiğimiz o şey, Connecticut'taki karla kaplı bir kayak pistine çıkan yolda yer alıyordu.

Taş bacadan neşeyle duman tütüyordu. Koyu yeşil sedir çatısı ve karamel tonlu ahşap detaylar, dış cepheye lüks bir zencefilli kurabiye havası katıyordu.

Arabayı durdurup elime uzanırken, "Kayak yapar mısınız?" diye sordu Dom.

Utangaç bir tavırla başımı iki yana salladım. "Hiç yapmadım. Colorado'da yaşarken bile kayak pistine hiç çıkmamıştım. Ben daha çok sıcak çikolata ve tüylü çoraplarla sıcak şömine başında oturan kızlardı. 'Hadi, kaygan kürdanlarla kendimizi yamaçtan aşağı fırlatalım,' diyen biri değilim."

"Güzel," dedi parmaklarımın üzerine bir öpücük kondurarak. "O zaman bütün hafta sonunu ateşin önünde geçirebiliriz."

Eriyordum.

Evet, işler ciddiye biniyordu.

Dışarıda kalmak istemeyen Brownie, yüzünü koltukların arasından uzatarak birleşen ellerimizi yaladı.

"O köpek eğitmenini gerçekten aramamız gerekiyor." Dominic içini çekti.

"Geri döndüğümüzde aranız," diye söz verdim.

Araçtan indik, eşyalarımızı alıp verandaya çıktık.

"Burası annemin evi," diye açıkladı kapıyı açarken. Brownie her şeyi koklamak için içeri daldı. "Bu arada ikimiz de pazartesi günü izinliyiz. Müdürünle konuyu hallettim. Bakımevi gelişmelerden haberdar edecek, baban iyi gününde olursa görüntülü arayacaklar."

Başımı iki yana salladım. İş bitirici Dominic karşımdaydı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Kararların dışında bırakılmak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun,” diye başladım.

“Ama?” Beni salona doğru çekerken gözlerinde kurdu andıran bakışlar belirdi. Evin her yerinde Dalessandra’nın damgası vardı. Kuvars ve çelikten yapılmış modern mutfak, on iki kişinin rahatlıkla oturabileceği bir masanın bulunduğu yemek alanına açılıyordu. Yüksek tavanlı oturma odasının en dikkat çekici kısmı, büyük taş şömineydi. Odayı dolduran mobilyalar epey rahat görünüyordu. Her yerde rengarenk örtülerle yastıklar vardı.

“Ama bu sefer çok sorun etmeyebilirim,” diye söyleyeceklerimi tamamladım.

“Eğer hâlâ kararsızsın, izin ver seni ikna edeyim.” Beni oturma odasından yatak odasına götürdü. Yerden tavana kadar uzanan pencereler muhteşem karlı dağ zirvelerine, önümüzde kilometrelerce uzanan ormana bakıyordu. Burada başka bir şömine ve kar beyazı nevresimlerle yastık yığınlarının altına gömülmüş direkli, büyük bir yatak vardı.

Banyo kapısı açıktı. Mermer zemini, kalın havluları ve dövme bakırdan yapılmış büyük ayaklı küvetin bir kısmını gördüm.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

Dom kocaman esnedi. “Uçuştan geldim, bir duş alayım. Sen rahatına bak. Bu hafta sonunu, geçen haftanın telafisini yaparak geçirmeye kendini hazırla. Personele dondurulmuş bezelye ile enerji içeceği stoğu yaptırdım,” diye ekledi göz kırparak.

Kalbim yine sinir bozucu bir şekilde çarptı. Duşun sesi gelene kadar bekleyip ardından kendimi kar tepeleri gibi görünen yatak çarşaflarının üstüne attım. Bir sincap gibi eşeleyerek yorganın altına girmem beş dakikamı aldı.

Yirmi kiloluk lüksün altına yerleşip telefonumu çıkardım.

Ben: Ben nasıl bir hayat yaşıyorum?

Manzaralı odanın bir resmini ekledim.

Faith: Kızım, tadını çıkar. Ayrıca benim manzaram da fena sayılmaz.

LUCY SCORE

O da bir resim ekledi. Üstü çıplak bir Christian James ona tembelce gülümsüyordu.

Yorganın altında dans figürleri yaptım.

Ben: Biliyordum. İkinizin yatağı ateşe vereceğinizi biliyordum.

Faith: Bir de ofisimi. Arabasının arka koltuğunu da. Ah, sen çarşamba günkü çekimden ayrıldıktan sonra onun stüdyosunu da.

Ben: Senin adına çok mutluyum.

Faith: Abartma. Sadece birbirimizin çıplaklığının tadını çıkarıyoruz.

Ben: Adamla çıplak olmayan eğlenceyi de göz ardı etme.

Faith: Göreceğiz. Bu arada Bay James seksi parmağıyla beni çağırıyor. Gidip onun dünyasını sarsayım.

Ben: Doğru seçimler yap!

Faith: Sanırım ikimiz de o aşamayı geçtik.

Haklıydı. Huysuz patronum bir yana, kimseyle gerçek bir ilişki kurmaya niyetim yoktu. Yine de buradaydım. “Seni özlediğim için ülkenin diğer ucuna uçup seni lüks bir dağ tatiline kaçırdım,” seviyesindeydik.

Muhtemelen konuşmamız gerekiyordu.

İşler biz fark etmeden ciddileşmiş gibiydi. Esneyerek yan tarafıma döndüm, organik kaz tüyü ve altın tozuyla doldurulmuş olması muhtemel yastığa sarıldım.

Dominic sıcak duştan çıkıp odaya geri döndüğünde ben uyukluyordum.

Beni çıplak vücuduna doğru çekerek kollarını etrafıma dolmasına izin verdim. Ait olduğum yer burasıydı.

“Sadece bir dakika sana sarılmak istiyorum,” diyerek esnedi. Hatırladığım son şey buydu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bütün hafta sonu uyuduğumuza inanamıyorum.” Koltuk başlığına yaslanmış, bizi eve götüren Dominic’in artık iyice dinlenmiş profilini hayranlıkla izliyordum.

“*Bütün* hafta sonu değildi. Seks ve biraz yemek de vardı,” dedi alaycı bir tavırla. “Bir dahaki sefere yolculuk için iyice dinlenmiş, susuz kalmamış olduğumuzdan emin olacağım.”

Dominic’in son orgazmında, kalçasına oldukça komik bir kramp girmişti. Yine de tam bir kahraman gibi son gücüyle beni yatağa çivilemeyi başarmıştı...ayrıca her şeyi unutturmuştu.

Bir dahaki sefer. Göğsümde yine o çarpıntı vardı.

“Dalga mı geçiyorsun? Mükemmeldi. Kaç kişi böyle bir uyku döngüsü yaşayabiliyor?”

Eve dönerken bir telekonferans görüşmesi yaptı. Ben de eki-biyle sürdürdüğü pazarlığı ve dünyanın dört bir yanındaki kadın-ların palmye lifinden yapılan takılarla yağmurluklara bakışını etkileyecek kararlar almasını dinledim.

“Bundan keyif almaya başlıyorsun,” diye belirttim görüşmesi bittiğinde.

Bana yan gözle baktı. “Ne?”

“Ekibinin fikirlerini dinleyip bir dizi karar aldım, üstelik güven krizi yaşamadın.”

Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ses çıkardı, başparmağını direksiyona vurduğunu fark ettim.

Sapağı geçtiğinde, “Senin evine dönmeyecek miyiz?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Babanın evine uğrayıp gelişmeleri kontrol etmek istedim.”

Homurdandım. “Ben buna gelişmeden ziyade kaos derdim. Cidden, ev tadilatının bu kadar baş belası olabileceğini kim bilebilirdi ki?”

“Kelimenin tam anlamıyla bunu kendi başına yapmaya kalkışan herkes,” dedi düz bir sesle.

“Çok komik. Neyse, beklentini yüksek tutma. En son bıraktığın halinden biraz daha kötü görünüyor ama bu sürecin bir parçası,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Gelecek ayın sonuna kadar her şeyi halledebileceğimi düşünerek kendime biraz fazla güvenmişim. Umarım biraz daha gece ve hafta sonu mesaisi yapıp haziran ayında satışa hazır hale getirebilirim.”

Pıt. Pıt. Pıt.

Parmaklarını direksiyona vurmayı sürdürürken konuşmaya pek istekli görünmüyordu. Ben de sessizlikten faydalanıp kafamda tamamlanması veya başlatılması gereken projelerin listesini yaptım. *Off.*

Babamın sokağına yanaştığında gerindim. Belki pazartesi öğleden sonra olduğu için Dominic'i burada birkaç saat geçirmeye ikna edebilirdim. Duş duvarına fayans kaplarken nerede hata yaptığımı bulmama yardım etmesini sağlayabilirdim.

Verebileceğim en iyi rüşveti -oral seks, her zaman işe yarardı- belirlediğim sırada kapının önüne park etmişti.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi kısarak ön camdan bakarken, "Veranda direkleri sana farklı geldi mi?" diye sordum. Daha temiz, daha beyaz görünüyordlardı. Pencerele de daha parlaktı. Çılgın bir temizlikçi tarafından saldırıya mı uğramıştım?

Dominic şüphe uyandıracak kadar sessizdi, Brownie'yi arka koltuktan alırken sorumu duymazdan geldi.

Verandaya çıktığımda en üstteki basamağın son on yılda olduğu gibi gıcırdamadığını fark ettim. Kesinlikle daha temizdi. Kapının boyası artık soyulmuyordu.

"Ne yaptın?" Kısık gözlerimi onun ifadesiz yüzüne diktim.

Çantamdan anahtarımı çıkardım ama anahtar kilide uymadı.

"Bunu dene." Yeni, parlak bir anahtarı havaya kaldırdı.

"Dominic Russo." İçimde bir sürü duygu dolaşıyordu. Emin olduğum tek şey başının büyük belada olduğuydu. Benim de öyleydi.

Anahtarı ondan alıp kilide soktum. Bronz renkli kapı tokmağı da yeniydi, kapının yanındaki yeni veranda ışıklarıyla uyumluydu.

"Aman Tanrım. Ne yaptın sen?" diye inledim.

Evin içi yeni boya, yeni halı kokuyordu. Çıplak kontrplakla halı çivileri gitmiş, onun yerine sanki orijinalmiş gibi görünen güzel bir kiraz ağacı döşeme kaplanmıştı. Tavan mükemmel bir şekilde yamanmıştı. Deliğin nerede olduğunu ben bile söyleyemezdim. Duvar onarılmış, önceki alçıpan sıcak bir altın rengine boyanmıştı.

Harap olmuş piyano gitmişti. Onun yerine o girintiye yumuşak minderli, rahat iki sandalye konmuştu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Parmaklarımı ağzıma kapatıp yavaşça daireler çizdim.

Yine ev gibiydi, sadece daha iyiydi. Daha temiz, daha parlaktı. *Yenilenmişti*. Sanki geçen yılın anıları ve acıları evin kemiklerinden silinmiş gibiydi.

“Mutfakta yeni tezgâhlar ve yeni bir lavabo var,” dedi Dominic başparmağını bacağına vurarak. “Yeni bir termosifon da takmışlar.”

Konuşmaktan aciz bir halde merdivenlere baktım. Yumuşak, bej rengi bir halıyla kaplanmıştı.

“Devam et.” İkinci katı işaret etti.

Elimin altındaki pürüzsüz trabzanın keyfini çıkararak merdivenlerden yavaşça çıktım. Artık sallanmıyordu. Hiçbir şey gıcırdamıyor, sahanlık artık ayaklarımın altında sünger gibi ezilmiyordu. Burada başka yeni halılar vardı.

Banyo bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu. Ahşap banyo dolabı yenilenmiş, büyük yuvarlak bir ayna takılmıştı ve cam karolu bir küvet yerleştirilmişti. Duvarlar, yeni fayans zeminle uyumlu bir gri rengindeydi.

Nefes alamıyordum. Göğsüm ağrıyordu.

Yatak odaları boştu. Çok yakında çocukluk evimin yok olacağını fark ettiğimde bir anlığına başım döndü. Duvarları başka birinin anılarını içine alacak, başkalarının Noel sabahlarına ev sahipliği yapacaktı.

Babamla ben artık burada yaşamıyorduk, üstelik sadece bizim anıları saklayabilecekti.

“Buradaki her şeyi depoya taşıttım, böylece inceleyip neyi saklamak istediğine karar verebilirsin,” dedi Dominic arkamdan. “Ayrıca ana banyoda bazı küçük düzeltmeler yaptılar.”

“Nasıl yaptın bunu?” diye fısıldadım.

“Bir ekip çağırdım. Dört günde hallettiler.”

Benim dört yüz günümü alırdı. O da bunu biliyordu.

Ona döndüğümde yüzü yumuşadı. “Yapma, bebeğim.” Yanaklarımdan aşağı süzülen sıcak gözyaşlarını başparmağıyla sildi. “Lütfen ağlama. Sana sorsaydım, hayır derdin.”

Kesinlikle haklıydı, kabul etmezdim. Planıma, zaman çizelgeme ve bütçeme sadık kalırdım. Ancak bunu yaparak babamın geleceğini tehlikeye atmaya devam etmiş olacaktım.

“Babanın faturalarına yine yetişemediğini biliyorum. Bu zaman çizelgene hız katar. Seni zor durumdan birkaç ay sonra değil, hemen kurtarmış olur.”

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Eğer kızgınsan söyle. Kaldırabilirim,” dedi. Beni göğsüne çekip sertçe kendine bastırdı. “İyi düşünülmüş birkaç savunma hazırladım.”

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sana geri ödeyeceğim. Her kuruşunu,” dedim tiz bir sesle.

Gözlerini devirerek bu fikir hakkındaki düşüncesini bana göstermiş oldu.

“Kapa çeneni.” Sesi hissettiği duygularla kalınlaşmıştı.

“Bunu gerçekten benim için mi yaptın?” diye sordum. Sesim o kadar tizdi ki, kelimeler gıcırta gibi çıkıyordu.

Başını salladı.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum...”

“Beni affetmeyi mi?” diye tahminde bulundu.

Başımı iki yana salladım. “Teşekkür etmeyi. Yeterince büyük, yeterince yüksek sesle teşekkür etmenin bir yolu var mı, bilmiyorum. Bunun anlamı çok büyük. Üstelik sana çok kızgıyım. Daha bir sürü şey var. Hiç böyle bir şey beklemiyordum, Dom.”

“Teşekkür istemiyorum. Hayatını geri kazanmanı istedim.”

“Bana bundan çok daha fazlasını verdin,” dedim derin bir nefes alarak. Boğazım sanki bir eşekarısı sürüsü yutmuşum gibi şişmişti. “Çok seviyorum... yani yaptığın bu şeyleri seviyorum. Gerçekten çok kızgın olsam da kimse benim için böyle bir şey yapmadı. Bu çok büyük bir şey. Teşekkür...”

Ancak ağzı benimkinin üstüne kapandı ve beni öperek susturdu.

DOMINIC

Menümü kapatıp bir kenara bıraktım. “Emlakçıyla cuma günü yapacağın toplantıyı unutma,” diye hatırlattım Ally’ye.

Bugün öğle yemeği için ofisten gizlice çıkmıştık.

Sadece kendisinin duyabileceği bir ritimle sandalyesinde zıpladı. “Hem çok heyecanlıyım hem gerginim. O zamana kadar hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyorum. Ya düşündüğümde daha fazla değer biçerse? Ya da daha az? Ya piyasa çökerse ve evin hiç değeri kalmazsa? Ya alıcılar bodrumu seri cinayetler işleyecekleri bir yer olarak kullanmak isteyen berbat insanlarsa?”

Ona bıkkın bir bakış attım. “Kafanda çok fazla şey dönüyor,” diye gözlemimi belirttim.

Bana ciddi bir bakış attıktan sonra dişlerini altdudağına geçirdi. “Tahmin bile edemezsin.”

Masanın altından ayağını uzatıp bileğimden yukarı kaydırduğında sııttım. “Müzik notalarını hâlâ seçemedin mi?” diye sordum. Babasının çalmayı en sevdiği birkaç parçanın peşindeydi.

“Aslında seçtim. Birkaç şarkı indirdim, hepsi düşündüğümde çok daha karmaşık görünüyor.”

“Çoğu şey öyledir,” diye mırıldandım.

Garson yemek siparişlerimizi alıp uzaklaştığında Ally öne doğru eğildi. “Christian’ın, sen yokken *Label*’ın YouTube kanalı için yaptığı çekimlerden bahsetme şansım olmadı.” Gözlerinin parlayışına duyduğum hayranlık, belli belirsiz bir öfkeye dönüştü.

“O adamla vakit geçirmenden gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Dominic Russo, sen Los Angeles’a gidip dünyanın en güzel modelleriyle partilerde takıldın. Şikâyet ettiğimi duyuyor musun?”

“Evet. Evet, duyuyorum. Şu anda.”

“Christian ve ben arkadaşız. Onun etrafta olmasına alışsan iyi edersin çünkü...”

“Dominic!”

Duyduğum ses, içindeki tanıdık ton kanımı dondurmıştu.

Hiç değişmemişti, *Armani* takımının içinde oldukça seçkin görünüyordu. Gümüş rengi saçları tüm hayatım boyunca gördüğüm tarzda, düzgünce taranmıştı. Paul Russo hiçbir şey değilse bile en azından tutarlıydı. Hem görünümüyle hem kendisine ait olmayan şeylere olan iğrenç iştahıyla daima istikrarlıydı.

Bir sandalye çekip elini Ally’ye uzatacak kadar cüretkârdı. Serçeparmağındaki siyah oniks yüzüğü uğursuzca göz kırpıyordu.

“Sen Ally olmalısın. Hakkında çok şey duydum.”

Ally’nin beni izlediğini hissediyordum. Babamın elini kabul etmek için bir hamle yaptığında onun yerine elini ben tuttum. Bu adam ona dokunmayacaktı. Onun üzerinde parmak izlerini bırakmasına izin veremezdim.

“Ne istiyorsun, baba?” Bakışlarımı Ally’nin yüzünden ayırmadan soğuk bir sesle sordum.

Ally’nin gözleri büyüdü, yine de sessiz kaldı.

“Hep acelecisin.” Sevgi dolu baba taklidine kimseyi inandıramayacağı bir kahkaha attı. “Tamam, oğlum. Kısa keseceğim.”

“İyi olur.”

Ally elimi sıktı.

“Boşanmaya kadar beni idare edecek küçük bir şeye ihtiyacım var,” dedi. “Annemi tanıyorsun. Sırf beni kızdırmak için bunu uzatıyor. Birkaç yüz bin dolara ihtiyacım var.”

Ally’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“*Indulgence*’dan aldığın maaş yetmiyor mu?”

Babamın havası söndü. *Indulgence* saygı duyulan bir yayındı ama bir *Label* değildi. İkimiz de bunu biliyorduk.

“Bunun konumuzla ilgisi yok.”

Paul Russo için her şeyin önemli, umursamaya değer olduğu tek zaman kendisinin kazandığı zamandı.

“Sana şunu söyleyeyim, baba. Parayı vereceğim.”

Ally’nin kaşları havaya kalktı.

Babam şaşırmış görünse bile hemen kendini beğenmiş tavrına geri döndü. “Teşekkür ederim, oğlum.”

“Bitirmedim. *Senin* kurbanlarına *bizim* ödediğimiz tazminatları, annemle bana iade ettiğinde sana bu parayı vereceğim.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Birleşen ellerimiz titriyordu. Bunun Ally'nin korkusundan mı, yoksa benim öfkemden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

“Ah, lütfen. İkimiz de o kızların sadece kolay yoldan para kazanmaya çalıştıklarını biliyoruz...”

Hızla ayağa kalkarken neredeyse sandalyem devrilecekti. “Sana kapıya kadar eşlik edeyim,” dedim soğuk bir tavırla. “Gitme zamanın geldi.”

Ayağa kalkıp ceketini düzeltti. Ally'ye değerlendirici bir bakış daha attı. “Eğer Dominic'ten sıkılırsan...”

Bir elimi omzuna koyarak onu restoranın dışına doğru yürüttüğüm sırada, onu girişteki saksıya atma dürtüsüne zar zor direniyordum.

“Eşlikçiye ihtiyacım yok,” diye şikâyet etti. “Paraya ihtiyacım var.”

“Senin ihtiyaçların umurumda değil. Annemden uzak dur. Benden uzak dur. Ally'den kesinlikle uzak dur, yoksa bana oğlum dediğine pişman olursun.”

“Tehditlerden hoşlanmam,” dedi küçümseyici bir tavırla.

“Bu bir tehdit değil, bir söz. Bu sektörde hâlâ bir işin olmasının tek nedeni annemle benim, senin rıza kavramını anlamaktaki patolojik yetersizliğin konusunda çenemizi kapalı tutmamız. Bunu unutma. Ayrıca artık sır saklamaktan yorulmaya başladım.”

“Herkesin düşünmeden yaptığı şeyler vardır. Kendine bak, bir sekreteri beceriyorsun. Kanından kaçamazsın, evlat.”

Buz gibi bir öfke göğsümü sıkıştırdı. Ona fiziksel olarak zarar vermek, başkalarına yaşattığı acının bir kısmını ona hissettirmek istiyordum.

“Düşüncesizlik mi? Taciz diyecektin herhalde,” dedim sinirle. “Sebepe olduğun acıların bedelini kurbanlarına ödedik. Eğer annemden bir kuruş daha alacağını düşünüyorsan, bizzat kurbanlarının her birinin sana karşı suç duyurusunda bulunmasını ve dava açmasını sağlayacağım. Dünya senin pislikten başka bir şey olmadığını anlayana kadar durmayacağım.”

“Bu kadar saf olma, Dominic,” diye hırladı. “Onlar bu olayların masum kurbanları değiller. Kadınlar güçten, onlara sağlayabileceğin şeylerden etkilenirler. İçerideki o kız senden ne kopardı? Birkaç güzel süs eşyası mı? Gardırobu için tasarımcı kıyafetleri

mi? Bunu senin fikrinmiş gibi mi gösterdi? Uyan, oğlum. Hepimiz sadece birbirimizi kullanıyoruz.”

“Bizden uzak dur,” dedim tekrar. Sözlerinin beynime nüfuz etmesini istemiyordum ama çoktan içeri girip zehirlerini salmaya başlamışlardı. “Artık seni korumayacağım. Mecbur kalırsam soyadımızı da ateşe atarım.”

“Bu stratejiyi yeniden düşünsen iyi olur, oğlum. Annene oldukça fazla zarar verebilirim. Yoldan çıkan tek kişinin ben olduğumu mu sanıyorsun? Yanlış tercihleri olan tek kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?”

Başımı iki yana sallıyordum. “Yalancı ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum.”

Bana doğru eğildiğinde nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. Elbette çoktan içmeye başlamıştı. Paul Russo nasıl duracağını bilmiyordu. “Ya annen, o kızlar ve oradaki sekretere ne demeli? Asıl onlar yalancı. Sen de yalanlara kanan bir aptalsın.”

Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Geri çekilip tam yüzünün ortasına yumruğumu geçirdim. Burnundan umduğum kadar tatmin edici olmayan bir çatırtı sesi geldi.

“Sen kahrolası bir yalancısın.” Keşke verdiği acının bir kısmını hissedene kadar ona vurmaya devam edebilseydim.

“Bir sorun mu var?” Bir kapı görevlisi oturduğu yerden kalkıp hızla gelmiş, babamın ayağa kalkmasına yardım ederken bana temkinli bakışlar atıyordu.

“Artık yok,” dedim.

Babam kanayan burnunun altına keten bir mendil tutarak bana doğru bir adım attı.

“İnan bana, Dominic. İstediyimi vermezsen, annenle senin için hâlâ ne kadar önemli olduğumu size hatırlatmak zorunda kalacağım.”

“Elinden geleni yap, ihtiyar,” diyerek meydan okudum.

Kapıcı aramıza girip girmemek konusunda kararsız kalmıştı. Yanımızdan geçenler bizimle aralarına mesafe koyuyorlardı. İşte normal insanlar böyleydi, kötülüğü seziyorlardı. Babamla benim aramda da bir kötülük girdabı dönüyordu.

“Bunu sen istedin,” dedi. “Sana bir şans vermiştim. Bir dahaki sefere baban bir şey istediğinde bunu hatırlayacaksın.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Sen benim için hiçbir zaman baba olmadın.”

“Ne tesadüf. Sen de benim için her zaman bir hayal kınıklığıydın.”

Uzun adımlarıyla uzaklaştı. Rüzgârda uçuşan kabanı onu kötü adam gibi gösteriyordu, zaten öyleydi.

Öfkeden titriyordum.

“Dom?”

Ally. Ne kadarını görmüştü? Bende onun ne kadarını görmüştü?

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim ona bakmaktan kaçınarak. Onun bu olayın hiçbir yerinde olmasını istemiyordum. Babamın bende ortaya çıkardığı duyguların yakınında olmamalıydı. Onu lekelemek istemiyordum.

Elimi tutup hafifçe sıktı ancak tutuşundan kurtuldum.

“Dominic, dinle beni. Senin onunla alakan bile yok,” dedi usulca.

Başının üzerinden boşluğa bakarak, “Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim,” diye çıktım. Onun gözlerine bakamazdım. Bizi yan yana görmüştü, artık benzerlikleri inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu.

“Hadi, içeri dönelim,” dedi.

Ona dokunmamaya dikkat ederek peşinden gittim. Oturduğumuzda bir içki ısmarladım. *Bir double viski.*

Babam için yeterince iyiye benim için de yeterince iyiydi.

O gece Dominic'i biraz yalnız bırakmaya karar vermiştim. Bazen acıyı iyileştirebilecek tek şey zaman ve mesafeydi. Bu yüzden zamanımı en sevdiğim ikinci yerde geçirmeye gitmiş, sınıfımdakileri zorlu bir koreografiyle çalıştırmıştım. Dersin sonunda hepsi ter içinde, nefes nefeseydi ama harika bir iş çıkarmıştık. Ben dahil, herkes stüdyodan sırtarak ayrılmıştı.

Gecenin son dersini tamamlamıştım. Alışkanlık haline getirdiğim gibi aceleyle eve, Dominic'in yanına gitmek yerine yeni bir çalma listesi oluşturdum.

Şarkı başladığında kalçalarımın omuzlarımdan kendi ritmini bulmasına izin verdim.

Dans etmek, fiziksel olarak beni rahatsız eden olayların üstesinden gelmeme yardımcı oluyordu. Mesela Dominic'in hayatıma girip benim için tüm sorunlarımı çözerken kendini rahat hissetmesi ama kendi sorunlarını paylaşmaması, paylaşamaması gibi şeyleri atlatmamı sağlıyordu.

Evet, tamam. Alışıldık erkek davranışıyla, "Bu konuda konuşmak istemiyorum" tavrına bürünmeleri belli ki Y kromozomlarına kodlanmıştı. Ancak bu ketumluğun başka bir anlamı daha vardı. Onun, "Bu konuda konuşmak istemiyorum" tavrı kısmen "Sana güvenmiyorum" ifadesini de içeriyordu.

İncinmişim.

Daha da önemlisi endişeliydim.

Ebeveynlerin çocuklar üzerinde ne gibi yaralar bırakabileceğini herkes kadar ben de biliyordum Aynı zamanda gelecekle ilgili bir konuşma yapacak konumda değildim. Henüz olmazdı.

Etrafımda dönerek sağa doğru yüksek bir tekme attım. Şarkılar art arda değiştikçe dans ediyor, kayıyor ve sürünüyordum. Gömleğim terden sıırıslıslam olup kaslarım kendi şarkılarını söyleyene kadar durmadım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kendimi gevşemiş, güçlenmiş hissedene kadar devam ettim. Yeniden mutlu olduğumu hissedene kadar dans ettim.

Mutluluğumu alıp eve yanımda götürdüm. Dominic'in ikinci kattaki ofisinin kapısı kapalıydı, bu yüzden yatak odasına yönelerek duş aldım. Brownie hiçbir yerde yoktu, muhtemelen sevgi dolu gözlerle huysuz babasını izliyordu.

Bornozumla aşağı indiğimde kapı hâlâ kapalıydı. Bu yüzden biraz akşam yemeği ısıtıp mutfakta tek başıma yedim. Bir on dakika daha oyalandıktan sonra daha fazla dayanamadım.

Kapıyı çaldığımda, "Evet?" diyen kısa cevabını duyunca açtım.

Çok üzgün görünüyordu. Brownie kederli gözlerle ayaklarının dibine yayılmıştı.

"Dom?" Kapı eşiğinde duraksadım.

Başını kaldırdığında gözlerindeki parlaklığı gördüm.

Masasına hafifçe vurdu, ben de odanın diğer tarafına geçtim. Açık duran bacaklarının arasına girdiğimde alnını karnıma yasladı. Bornozumun kuşağıyla oynamaya başladı.

Sağ elinin eklemleri yarılıp morarmıştı ama en çok hasarı kalbinden aldığını biliyordum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum yavaşça.

Başını kaldırıp bana bakarken gözleri ve gülümsemesi hüzünlüydü. "Evet."

"Söyle bana."

Kalçalarımın tutup beni masasının üzerine kaldırdı. "Benden bir şey isteyebilirsin."

"Özel bir şey mi?"

"Benden, sadece benim sana verebileceğim bir şey istemeni istiyorum. İhtiyacın olan bir şey. Bana ihtiyaç duymanı istiyorum."

Eğer Paul Russo'ya vurma şansım olsaydı, yüzü kıyma gibi olana kadar durmazdım. Sonra kafasının tamamına ağda yapar, pantolonuna bir dinamit çubuğu sokup onu bir iskeleden köpekbalıklarının istila ettiği sulara atardım.

"Bu bakış ne anlama geliyor?" Gülümsemesi şimdi biraz daha sıcaktı.

"Muhtemelen bilmek istemezsin."

Ellerini bornozumun içine sokup bacaklarımın dış kısmına doğru kaydırıldı. Bu minik, kelebek hafifliğindeki dokunuşuyla ilgi meraklısı kadınlığımı heyecanlandırmıştı.

Ondan çıplaklık ve sınırları zorlayan edepsiz orgazmlar içermeyen ne isteyebilirdim?

“Yarın beni yemeğe çıkarır mısın?” diye usulca sordum.

Şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. “Elbette.”

Dominic ellerini kalçalarımın doğru kaydırarak bornozumun önünü açtı. Eğilip bacağımanın üst kısmına bir öpücük kondurdu. “Daha fazlasını umuyordum,” diye itiraf etti.

Daha fazlası mı? Adam bana bir iş, bir piyano, bitmiş bir ev ve erkenden mezara girmemi gerektirmeyen bir gelecek vermişti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Hafifçe hareket ederek bornozu sonuna kadar açmasına izin verdim.

Brownie sıkılmıştı, odadan sessizce çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Dom’un gözleri, bacaklarımın arasındaki noktaya takılı kalmıştı. İki parmağını uzatıp tembelce kıvrımlarımın arasından geçirmesini neredeyse hipnotize olmuş şekilde izledim. Titrek bir nefes verdim.

“Bana ihtiyacın olmasını istiyorum, Ally. Para, seks ya da kuzeninin bu yaz yapılacak düğününe gitmek. Ne olduğu hiç fark etmez. Benden bir şey iste. Sana bir şey vereyim.”

Sıcak nefesi bacaklarıma dokunuyordu. Parmak uçlarının o uzun okşamaları vücudumu titretiyor, kanımı kaynatıyordu.

“Babamla tanışır mısın?” diye sordum cılız bir sesle.

Bakışları kadınlığım üzerindeki nöbetini terk ederek gözlerimi buldu.

“Tanışmamı istiyor musun?” Parmakları çoktan ıslanmış girişimi bulup hiç olmadığı kadar nazikçe bastırdı.

İstiyor muydum?

“Evet.”

“Çok isterim.” Gözlerimin içine bakarak o muhteşem parmaklarını içime itti. Onları içimde bükerken beni seyredişini izledim. Masasını parmaklarım bembeyaz olacak kadar sıkıca kavradım.

“Bu hafta sonu?” Kelimeler ağzımdan güçlülükle çıktı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Olur.”

Dilini kalçakemiğimin kıvrımı boyunca kaydırıldı. Beni heyecanlandırıyor, daire çizdiği şeyin klitorisim olmasını dilememi sağlıyordu.

“İslenmişsin,” diyerek bir nefes aldı. Bakışlarını tekrar parmaklarının içimde hareket ettiği yere çevirdi.

“Senin yüzünden,” diye fısıldadım.

“Benden bunu iste,” dedi sertçe. Parmakları ritmik bir şekilde hareket ederken kirli sakalını bacaklarımın iç kısımlarındaki hassas tenime sürttü.

“Dominic?”

“Evet, bebeğim?”

“Boşalmamı sağlar mısınız? Lütfen?” Son kelimem sadece bir fısıltıdan ibaretti.

“Senin için her şeyi yaparım, Ally. Beni duyuyor musun?”

Başımla onaylasam da o an söylediklerini düşünmüyordum. Parmaklarını içimden çekmesinden ne kadar hoşlanmadığımı düşünüyordum. Ancak elleri artık kalçalarımıdaydı, beni masanın kenarına doğru kaydırıyordu.

“Arkana yaslan,” diye emretti. Pek zarif olmayan bir şekilde arkaya doğru yığılıp bacaklarımı genişçe açmasını izledim.

Dudaklarından memnuniyet dolu bir homurtu yükseldi. Ne gördüğünü biliyordum. Şişmiş, arzuyla kayganlaşmış pembe tenimi izliyordu.

“Bana hep böyle ihtiyacın var,” dedi.

Doğruydı. Cinsel tatminimin tüm sorumluluklarını patronuma devretmiştim. Hiç ilgim yoktu...

Dilini uzatıp o muhtaç sinir demetini okşadığında düşüncelerim sekteye uğradı.

Sanki vücudumda bir Derhal Seks düğmesiyle doğduğumu yeni keşfetmiştim ve Dom, dünyada bu düğmeye nasıl basılacağını bilen tek kişiydi.

“Seni böyle hayal ettim. Önümde uzanmış, bacakların açık. Bana ihtiyacın varken.” Bunları dilinin uzun, yavaş darbeleri arasında söyledi. Klitorisimden girişime, oradan tekrar geriye doğru yaladı. Tekrar tekrar aynısını yaptı.

Cevap veremediğim için yutkundum. Kesinlikle tren peronun-

dan düşüp kafamı çarpmıştım ve hayatımın son üç ayı bir halüsinasyondan ibaretti. Her an bir metro treni beni ezebilirdi.

Yine de işte burada, masasının üzerindeydim. Dom yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü. Kendimi korumak için bacaklarımı kapatmaya çalıştığım her seferinde, o biraz daha geniş açmam için zorluyordu. Kaybetmeyi sevdiğim bir maçtı.

Arsızca yüzünü becerirken bundan hiç utanmadım.

Parmakları yeniden kadınlığıma uzandı. İki parmağını içime doğru kaydırıp geri çekti, ardından üçüncü de eklendi. Yavaşça büküldükleri anda başım geriye düştü.

Kadınlığıma doğru hırlıyor, beni hem diliyle hem de parmaklarıyla beceriyordu. Ben ise lanet bir karmaşadan ibarettim. Önemli olmadığını umduğum evrakların üzerinde eriyip gidiyordum.

İlk dalgalanma beni hazırlıksız yakaladı. Zaten gelmeye çok yaklaşmıştım. Adam bir *maestro*'ydu. Tam bir uzmandı. Bileğinin sıradan bir hareketiyle orgazmlar yaratan kahrolası bir sihirbazdı.

İnleyerek dilinin hassas saldırısını duraksattı.

"Gelme," dedi buyurgan tavrıyla.

"O zaman şu anda yaptığın şeyi bıraksan iyi olur," dedim kesik nefesimle.

Ayağa kalktığı anda masasının sandalyesi arkadaki raflara çarptı. Bir elini göğsümün ortasına bastırıp beni masaya sabitledi, diğer eliyle devasa ereksiyonunu pantolonundan çıkardı.

Biyolojiden kalmamıştım. Penisin nasıl çalıştığını biliyordum ama Dom bana her yaklaştığında sanki biraz daha kalınlaşıp uzadığını düşünüyordum.

"Sikime geldiğini hissetmek istiyorum. Geldiğinde o açgözlü kasılmaları hissetmek istiyorum, bebeğim."

Evet, kesinlikle bir tren istasyonunda ölmek üzereydim. Gerçek insanlar böyle konuşmazdı. Gerçek insanlar çaresizce içime girmek, bedenimde olmak için çırpınmazdı.

Ancak Dominic öyleydi.

Aletini avuçlarken çenesi kasılmıştı. Kendi elini becererek aletini okşayıp başını ona en çok ihtiyacım olan yere getirdi.

Aletin başını, diliyle aynı şekilde kadınlığımanın üzerinde kaydırırdı. Islak kıvrımlarımın arasında ileri geri hareket ettirdi. Klitorisim yardım sinyalleri veriyor, kadınlığım onsuzluktan sızlıyordu.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Beni kışkırtmak istiyormuşçasına aletinin ucundan sıvı sızıyordu. Ben. İse. Burada. Onu. Bekleyip. Duruyordum.

Bir sonraki kaygan sürtünüşte, aletinin ucu kalçalarımın arasına doğru yoluna devam etti. Beni çıldırtmak için arka girişimde duraksadı.

“Kayganlaştırıcı olmadan olmaz, dostum.” Kelimeler ağzımdan çıkarken ürperdim. Her yerime dokunmak istemesi beni heyecanlandırıyordu. “Ayrıca unutma, bu şansımı ileride seninle kullanacağım.”

“Siktir, Ally,” diye inledi.

“Evet,” diye onayladım. “Ally’yi becer. Şimdi.”

Öne doğru eğilerek aletinin başını girişime yerleştirdi. Meme ucumu ısırduğunda ürperdim.

“Memelerini çok seviyorum, bebeğim.”

“Onları aletin içimdeyken sev.”

Tamamen giyinikti. Pantolonunun sadece aletini dışarı çıkarmaya yetecek kadarı açıktı.

Hoşuma gitmişti. Beni bu kadar şiddetle istemesine bayılıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadı. Dizlerimden tutarak bacaklarımı açtı, henüz alışma fırsatı bile bulamadığım nezaketi olmadan içime girdi. Kalça esnekliğim üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

İniltisi uzun, zaferle doluydu. Sessiz zevk çıgıllıklarımla birlikte masanın üzerinde on veya yirmi saniye daha geçirdim. “Uzun süre dayanamayacağım. Sen o güzel, pembe aminla canımı çıkarırken olmaz,” diye uyardı.

“Kapa çeneni ve becer beni, Dom.”

Masasından kayıp yere düşen eşyaları umursamadan içime girip çıkmaya devam etti. “İşte benim kızım. Gelmemek için çabaladığımı hissediyorum.”

Doğruydu. Arsızca, biraz daha becerilebilmek için orgazmdan kaçıyordum.

Dom ise bunu umursamıyordu. Kalçalarımı masaya sabitleyerek üzerime abandı. “Gel. Şimdi.”

Ona bu işin bu şekilde yürümediğini söylemek için ağzımı açtım. Kadınların, ateşli bir adam emrettiği için sihirli bir şekilde

boşalmayacağını söylemek üzereydim. Ancak kendini bana yas-larken altında kıvranmakla çok meşguldüm. Beni doğruca uçu-rumdan aşağı, nükleer bir patlamaya doğru sürüklüyordu. Bunu ayak parmaklarımdan saç köklerime kadar hissedebiliyordum. Bütün varlığım titredi, kasıldı ve boşaldım.

Dominic oradaydı, benimleydi. Her ıslak itişte boğazından bir homurtu yükseliyor, içime girip çıkmaya devam ederek sertçe bo-şalıyordu.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ondan önce böylesini yaşa-mamıştım. Fırtına dinmiş, bulutlar aralanıyorken birlikte uçurum-dan atladık.

DOMINIC

Yapılması gerekeni yapmadan önce babamın kendiliğinden gelişen küçük şantaj talebiyle ilgili duygularımı kontrol altına alana kadar beklemiştim.

Cuma akşamı geç bir saatti, annemin asistanları eve gitmişlerdi.

Formalite icabı kapısını tıklattım. “Gel,” diye seslendi annem.

Onu kanepede buldum. Ayakkabılarını cam sehpanın altına atmış, çıplak ayaklarını yanında oturan Simone’un bacağına altına sıkıştırmıştı. Çok pahalı bir tekila gibi kokan bir şey içiyorlardı.

Bir şeyi bölmüşüm gibi bir hisse kapıldım.

“Dominic, canım. Gel bize katıl,” dedi annem yorgun bir sesle. “Kendine bir bardak al.” Bu bakışı biliyordum. Bu bakışa neyin, daha doğrusu kimin sebep olduğunu da biliyordum.

Simone bana anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu da durumun gerçekten kötü olduğuna dair bir uyarıydı.

“O piç bu sefer ne yaptı?” diye sordum köşedeki dolu bar arasından bir bardak alırken.

Simone bardağıma alıp cömertçe doldurdu. “Bu sefer o değil.”

“Az önce Elena’nın avukatıyla telefonda görüştüm,” dedi annem.

Kuşkulanarak kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Görünüşe göre artık mayıs kapağında yer almak istemiyor.” Asla duygularını belli etmeyen yüzünün altında duygularının bir girdap gibi döndüğünü biliyordum.

“İlk baskıya başladık bile,” dedim bardağıma sıkarak.

“Dava açmakla tehdit edince ne yapabileceğimize karar verene kadar baskıyı durdurdum,” dedi annem.

“Bu saçmalık. Başka bir aptal tanıtım hilesi.” Elena’yla ilişkimi neden sonlandırdığımı anneme hiç söylememiştim, o da hiç

sormamıştı. Mecbur kalmadıkça bu tip şeyleri konuşmazdık. Babamın kovulması ve boşanmalarını da konuşmamıştık.

“Anlaşma imzaladı. Aslında yasal olarak baskıya devam edebilirsiniz,” dedi Simone.

“Orada bulunmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu bilmeyen birini kapağıma koymak istemiyorum. Bunu yapmak, ona kapağın prestijini kazandıracak. Ayrıca Dalessandra Russo’nun fikrini değiştirmesine izin vermediğinden şikâyet edebileceği bir platform sağlayacak.”

Annem ortaparmağındaki zümrüt yüzüğü döndürdü.

“Son anda vazgeçeceğine dair herhangi bir imada bulunmuş muydu?” diye sordum. İçten içe bir şey beni rahatsız ediyordu.

“Hem de hiç. Hatta iki gün önce bana bu fırsat için teşekkür eden, üzerinde aşırı miktarda ünlem işareti bulunan bir kart gönderdi.”

Burun kemerimi sıktım. Aklımı kurcalayan şüpheleri görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Küfür edip tekilayı yudumladım. Yumuşak yanma hissi boğazımdaki düğümü hafifletip beni rahatlattı.

“Onunla konuşacağım,” dedim.

Annemin kaşları havaya kalktı. “Ayrılığınız biraz... dramatik olmamış mıydı?”

“Benim için değil,” dedim soğuk bir tavırla.

İki kadın bakıştı.

“Onunla konuşacağım,” diye tekrarladım. “Bu arada B Planı’nı düşünmeye başla. Bu kapağı kim hak ediyor?” Bildiğim bir şey varsa, o da yapacağım hiçbir konuşmanın Elena’yı tekrar o kapağa döndürmeyeceğiydi.

Hâlâ aynı binada yaşıyordu. Central Park’a bakan dairelerin bulunduğu gösterişli bir yerdi. *Label*’ın kapağı ona birkaç blok kuzeyde bir çatı katı alacak kadar kazandırabilirdi, Elena da bunu biliyordu. Hesapçı, hedefine odaklı bir kadındı. Elde etmek için yatağına girdiği fırsata öylece arkasını dönmezdi.

Şansım yaver gitti, tasmaları yapay elmaslarla süslenmiş kocaman iki köpeği tutan bir kadın dışarı çıkmak üzereyken kapıyı yakaladım. Onları okşamak için duraksadıktan sonra asansörle

KÜÇÜK BİR İYİLİK

dördüncü kata çıktım. Aydınlık, sarı koridorda 4C'ye doğru yürürken *déjavu* yaşıyordum. Buraya en son geldiğimde kapıyı başka bir adamın gömleğiyle açmıştı.

O zaman bile çok önemsememiştim, şimdi ise kesinlikle önemsizdi.

Kapıyı çaldım.

Bu sefer kapıyı bir koku bulutuyla birlikte kendi kıyafetleri içinde açtı. Elena Ostrovsky güzel bir kadındı, bunu biliyordu. İnsanlar ona on dört yaşından beri bunu söylüyordu. Eğer bunu uzun süre duymazsa sinirlenmeye meyilliydi.

Evde geçireceği bir öğleden sonra için saçlarına kalın, parlak bukleler yapılarak alçak bir atkuyruğu şeklinde yana doğru taranmıştı. Gözleri bakır ve bronz renklerle boyanmıştı. Onu hiç makyajsız görmemiştim. Hiçbir geceyi tamamen birlikte geçirmemiştik, üstelik bunun ne kadar tuhaf olduğunu şimdi fark ediyordum.

“Dominic.” İsmimi söyleyiş şekli hoşuma gitmemişti. “Burada olmana çok sevindim.”

“Öyle mi?” diye sordum.

“İçeri gel.” Biraz daha geniş açabilmek için kapının önünden çekildi. Kırmızı deri pantolon, büyük beden transparan siyah bir bluz ve altın işlemeli *stiletto*'lar giyyordu. Evde sıradan bir günüydü.

“Rahatsız etmiyorumdur umarım?” Bu hem küçük bir sataşma hem de yarı haklı bir endişeydi.

“Hayır, hayır! Tabii ki hayır,” dedi ısrarla. Ya hakareti görmezden gelmişti ya da geçen sefer bunun çok yerinde bir soru olduğunu unutmuştu.

Hangisi olduğunu bilmiyordum çünkü onu tanıımıyordum.

İçeri girdiğimde mobilyaların farklı olduğu dikkatimi çekti. Son ziyaretimden sonra yenilenmişti. Artık beyaz kanepeyle beyaz sandalyeler vardı. Aynı olan tek şey Elena Duvarı'ydı. Çerçevesiz vesikalık fotoğraflar, dergi kapakları, podyumdan kareler ve kırmızı halıdan fotoğraflarla doluydu. Her resim kırılıp düzenlenmişti, bu yüzden karelerde sadece o vardı.

Birlikte olduğumuz zamanlarda, New York Moda Haftası sırasında çekilmiş ikimize ait bir fotoğrafı ekleyip ardından kolum dışında her şeyi kırpmasını “ilginç” bulmuştum. Ally'nin depoda

duran babasının eşyaları arasından eve getirdiği, çerçeveli fotoğraflardan oluşan kutuyu düşündüm. Hayatta en çok sevdiği insanların, birbiriyle uyumsuz çerçevelere yerleştirilmiş samimi görüntüleri. Tek bir estetik fotoğraf bile yoktu.

“Neden burada olduğumu tahmin edersin,” dedim ellerimi ceplerime sokarak.

Elena bana en güzel somurtuşunu yaptı. “Beni özlediğin için burada değil misin?”

“Hayır. Kapak için buradayım, Elena.”

Alçak kanepeye zıplayarak oturdu, bir dizini diğerinin üzerine atıp kollarını arkaya doğru uzattı. Poz veriyordu. “Artık bunu yapmak istemiyorum.” Böyle söylese bile yalanı gözlerine kadar ulaşmamıştı.

“Evet, istiyorsun. Hep bu kapağı istemiştin. Bu yüzden benimle çıkmaya başladın.”

Gözlerini devirdi. “Hep aynı nakarat.” Masanın üzerindeki sigara paketine uzandı.

“Sanırım şarkının ortasında partnerini bu yüzden değiştirdin.”

“Dominic, bu yıllar önceydi,” dedi ince bir sigara yakarken. “Bütün bunları unutalım.” Kanepede yanındaki boşluğa hafifçe vurdu.

Daveti görmezden geldim.

Burada olmaktan, onun etrafında olmaktan hoşlanmıyordum. Onunla Ally arasındaki keskin zıtlıklar ve geçmişimle bugünüm arasındaki fark baş döndürücüydü.

“Kapak,” diye tekrarladım. “Neyin peşindesin?”

Bakışlarını bir kez daha kaçırıp elini tüylü yastığın üzerinde gezdirdi. Parmakları fildişi püskülleri çekiştiriyordu. “Fikrimi değiştirdim,” dedi daha az vurgulu bir tavırla.

“Fikrini mi değiştirdin, yoksa fikrini biri mi değiştirdi?”

“Ne önemi var?”

“Hâlâ kapağını, hikâyeni yayınlayabiliriz. Sözleşme imzalandı,” diye onu uyardım. “Dalessandra Russo ile yaptığın anlaşmadan caymak kariyerin için çok hoş olmaz.”

O zaman irkildi. Elena zaten zor biri olarak biliniyordu. Geç gelip erken ayrılır, çekimlerin çoğunu şikâyet ederek geçirirdi. Onun kazançlı işlerde çalışmasını sağlayan tek şey menajeri ve görünüşüydü.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Bu konuda hiçbir şey yapmayacak,” dedi tımaklarını inceleyerek. “Beni bırakacak, üstelik bunu güzellikle yapacak.”

“Bu tavırlar hiç senlik değil, Elena. Genç bir modelken yaptığın araba şovları ve katalog çekimlerinde annemin idolün olduğunu itiraf ettiğini hatırlıyorum. Bu bana kimin işi gibi geliyor, biliyor musun?”

Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama doğal olmayan yeşil gözleri sulanmıştı.

“Babamın,” dedim.

Gözleri şaşkınlıkla bana doğru kayd. “Haberin var mıydı?”

“Tahmin ettim. Sana ne söz verdi?”

Yastığa çöktü. “*Indulgence*’ın kapağını. İkisini aynı anda yapamam.”

“Neden *Label* yerine, *Indulgence*’ı seçtin? Aynı ligde bile değiller.”

“Bu iyi bir fırsat,” dedi ezberlediği bir repliği söyler gibi.

“Demek orada iş bulan babam şimdi de *Label*’dan içerik çalışıyor. Tekrar soruyorum, bunu neden yapıyorsun?”

Altdudağını dişlerinin arasında o kadar sert bir şekilde sıkıyordu ki, dudak dolgusunun dışarı sızmasından endişelendim. “Elinde bana ait bir şey var,” dedi.

“Tanrım.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Ne var?”

“Bir kaset,” diye yanıtladı incecik bir sesle.

“Ne tür bir kaset?”

“Sence ne tür bir kaset? Seks kaseti.”

İç çektim. “Elena, yapma. Sen bu numaraları yemezsin.” Menajerini şahsen tanıyordum. Yeterince akıllı ve kendini beğenmiş olmazlarsa, dünyanın onları çiğneyip atacağını her şekilde öğreten ciddi bir kadındı.

“Bilmiyordum. Kasetimin çekildiğini bilmiyordum.”

“Bu yasadışı.”

“Bunu kanıtlayamam ve o da bunu biliyor,” dedi. Artık kirpik ormanından aşağı büyük yaşlar süzülüyordu.

“Babam kaseti nasıl aldı peki? Ona birisi mi sattı?” Belki sonunda Paul Russo’yu ipe götürmenin bir yolunu bulabilirdim. Ailesine şantaj yapmak bir şeydi ancak bu yeni bir aşağılık seviyesiydi.

Başını iki yana salladı.

“Bilmiyor musun?”

Titrek bir nefes aldı. “Kaseti o çekti.”

DOMINIC

Geri döndüğümde annem hâlâ ofisteydi, askerlerini odasına toplamıştı. Linus, Irvin ve Shayla'ya birkaç editör de katılmıştı. Düz olan her yüzeyin üstünde Tayland yemeği kutuları ile şarap şişeleri vardı. İnsanlar bir an volta atıyor, bir an çökmüş halde oturuyordu. Fikirler ortaya atıyorlar, annem ise gözlüğünü sapından çevirerek bu fikirleri birer birer reddediyordu. Irvin, telefonu eline yapışmış halde bir sandalyede oturuyordu.

"Anne? Bir dakika gelir misin?" Başparmağımla dışarıyı işaret ettim çünkü kirli Russo çamaşırlarımızı herkesin önüne sermek istemiyordum.

Çayını alıp beni koridora kadar takip etti.

Biz dışarı çıkarken, "Hadi millet, odaklanın," dedi Linus ellerini çırparak. "Bir plan bulup çekimleri yapmak ve kahrolası hikâyeyi yazmak için yetmiş iki saatimiz var."

"Elena'yla konuştun mu?" diye sordu annem.

Başımı salladım. "Egoist bir modelden daha büyük sorunlarımız var."

"Nedir o?"

"Daha doğrusu kim. Elena, *Indulgence*'ın mayıs kapağında olacaktı."

"Saçmalık. Onların tirajı bizimkinin yüzde altmışı bile değil."

"Bu konuda şantaja maruz kalmış."

Gözlerini kapatıp bir nefes verdi. "Paul."

"Görünüşe göre ona seks kasetiyle şantaj yapıyor."

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu onun için bile çok aşağılık."

"Daha da kötüsü var. Kaset onda çünkü kendisi çekmiş."

"Çekmiş derken..."

"Elena'yla bir yıl süren bir ilişkisi olmuş. Bu ilişki, babam seninle evliyken ve benim Elena'yla ilişkim varken yaşanmış."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bu durumda, iki yıl önce onun evine gittiğimde giydiği şey babamın gömleğiydi.

Annem uzun bir süre elindeki çay fincanına baktıktan sonra onu duvara fırlattı. Odadaki konuşmalar kesildi. Görünüşe göre, biz Russolar öfkemizi kontrol etmekte zorluk çekiyorduk.

Dikkatle bize doğru yaklaşarak, “Herkes iyi mi?” diye sordu Linus usulca.

Annem ona zoraki gülümsemesiyle baktı. “Her şey yolunda. Az önce çayımı düşürdüm. Zaten artık daha sert bir şey içmenin zamanı geldi.”

“Anne.”

İşaretparmağını kaldırıp beni susturdu. Russolar bir şeyleri tartışmazdı. İhanete uğradığımızı kesinlikle kabul etmez, hiçbir şekilde zayıflık göstermezdik.

“İçeri gel, Dominic. Hangi yöne gitmemiz gerektiğini bulacağız.”

İç çekerek onu içeri kadar takip ettim ve telefonumu çıkardım.

Ben: Bu gece geç geleceğim. Annemle mayıs sayısının kapağıyla ilgili acil durum stratejisi toplantısındayım.

Ally: Elena mı? Beni gelişmelerden haberdar edersin. Akşam yemeğini buzdolabına koyup Brownie'yi yürüyüşe çıkarırım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Belki ona söylemeliydim. Sırlar sadece insanın içini çürütüyordu.

Karton paketlerdeki eriştelerden birini kapıp ekibin geri kalanıyla birlikte yerimi aldım.

Bir saat sonra hâlâ bir çözüme varamamıştık.

Linus kanepede uzandığı yerden doğruldu. “Buldum! Neden Ally'yi kapağa koymuyoruz? Görünüşe göre yıldızı yükseliyor,” diye şaka yaptı.

Annem rahatlamış bir kahkaha attı. “Çarpıcı bir fotoğrafı,” diye onayladı.

“Hangi fotoğraf?” diye sordum.

“Christian James'in Instagram hesabındaki,” dedi Linus par-

makları telefon ekranının üzerinde gezinirken. “Onu görmediğine inanamıyorum.” Telefonu bana kaydırды.

Göğsüme bir soğukluk yayılırken kalbim birkaç atışı kaçırır gibi oldu. “Bu nedir?” diye sordum fotoğrafa bakarak.

“Haberin yok muydu?” diye sordu annem.

“Hiçbir fikrim yoktu.” İçime saplanan bıçağın döndüğünü hissediyordum. Bugünün teması ihanet olmalıydı. Bir adamın, daha yerden kalkmaya fırsat bulamadan kaç kez ayağı kaydırılırdı?

“Halletmem gereken bir şey var,” dedim aniden ayağa kalkarak.

“Rahat görünüyorsun.” Ses tonum, içinde boğulduğum öfkeyi fark edemeyeceği kadar yumuşaktı.

Ally kanepemdeki kozasından başını kaldırıp gülümsedi. “Bu kadar rahat mobilyalara sahip olmak senin suçun,” diye dalga geçti. “Akşam yemeğini burada yemek ve bana tüm dedikoduları yanıma sokularak anlatmak ister misin?”

Bu sevgi maskaralığı midemi bulandırıyordu.

Telefonumu kucağına attım.

Eline alırken sırtıttı. O anda karnımdaki bıçak tekrar büküldü.

“Vay. Hiç de fena görünmüyorum.”

“Bana bir açıklama yapmak ister misin?” diye sordum. Ses tonum yine aldatıcı derecede yumuşaktı. Onu yaptığı şeyle suçlayabilmek için bana yalan söylemesini istedim çünkü Christian James’in profilindeki fotoğrafta, fermuarı açılmış bir elbiseyle yatakta uzanıyordu. Kameraya karşısındaki sevgilisiymiş, hatta benim gibi bakıyor olmasının yalnızca iki nedeni vardı.

“Ah, henüz hepsini açıklayamam,” dedi. “Çünkü bu bir sürpriz ama çarşamba günü öğle yemeğinde sana bunu anlatıyordum. Faith ve ben bu çekim için onun stüdyosuna gittik.”

Kurumuş boğazımla, “Onu beceriyor musun, yoksa beni mi kullanıyorsun?” diye sordum.

Ally gözlerini kırptırdı, yüzünün renginin yavaşça solduğunu gördüm.

Güzel. Benim incindiğim gibi onun da incinmesini istiyordum.

Derin bir nefes alıp verdi. “Stresli ve bitkinsin. Şu an bunu duymazdan geliyorum ama Dom, bana böyle suçlamalarda bulunamazsın,” dedi usulca.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Neden yarı çıplak halde onun yatağında olduğunu soramayacak mıyım? Peki hangisi? Onu mu beceriyorsun, yoksa benim hayatımı mı?”

Battaniyeden kurtulup ayağa kalktı. “Hiçbir şey olmadı,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu da nereden çıktı?”

“Lanet Instagram’dan. Oradan çıktı. Oldukça popüler olmaya başlamışsın gibi görünüyor.”

“Christian’la aramda hiçbir şey yok, biz arkadaşız. O bana bir iyilik yaptı, ben de ona bir iyilik yaptım.”

“Bu iyilik yatakta yarı çıplak poz vermek miydi, yoksa onu becermek miydi?”

Ally birine tokat atacak türden bir kız değildi. Öfkeden yanan gözlerim yüzünden yanağıma çarpana kadar yumruğunun havalandığını bile görmemiştim.

Yeni acı, içimdeki yarayı bir nebze rahatlatmıştı.

“Bu ne cüret!” diye tısladı.

Bileğinden tutup onu kendime doğru çektim.

Vücutlarımız çarpıştığında nefesi kesildi. Onun için sertleştiğimi fark ettiğimde kendimden nefret ettim. Aletimin kendine saygısı sıfırdı, geri kalan kısmımdan da çok emin değildim.

“Neden yatağı olan bir odada onunla yalnız kaldın?” Ally’nin ve o yakışıklı, yapışkan pisliğin yatakta birlikte olduğu düşüncesi beni içten içe parçalıyordu. Sadece onun fotoğraflarını çekiyor olsa bile fark etmezdi.

“Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Onunla yalnız değildim. Beni hayal ürünü suçlamalarla ipe götürmeye çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydın, bunun geçen hafta çevrimiçi içerik ekibinin hazırladığı video çekiminin yapıldığı setin aynısı olduğunu fark ederdin. Setteydin.”

Kolunu elimden kurtarmaya çalışmasına rağmen boştaki eli gömleğimin üstünde kıvrılmıştı. Ağzımın kenarından kan sızdığını hissettiğimde yalamak için dilimi çıkardım. Ally’nin gözleri hareketi takip etti. Dişlerimi, titreyen altdudağına geçirmek istedim. Benim canımın yandığı gibi onun da canı acıyana kadar onu öpmek istedim.

Ebeveynlerimi boş vermiştim, kavgayı ön sevişme olarak kullanan berbat durumdaki kişiler asıl bizdik.

Onu bırakıp bilinçli şekilde geriye doğru bir adım attım.

“Gerçekten seni aldatabileceğime inandın mı? Sana, her şeyi bir kenara atacak kadar az değer verdiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Şu an düşünemiyordum. Binlerce bıçak sırtı duyguyu hissetmekle fazla meşguldüm. Peki birbirimize bu kadar bağlıyken Ally’nin, başka birinin ona dokunmasına izin vereceğine gerçekten inanıyor muydum?

“Hayır.” Omuzları bir anlığına gevşedi. “Ama senin profilini yükselttiği bir gerçek.” dedim sertçe. Bir kez daha aynı tuzağa düştüğüm için şok olmuştum ama bu sefer canımı yakmıştı. Gerçekten canımı çok yakmıştı.

“*Profilimi* mi? Sen aklını mı kaçırdın? Benim profilim falan yok! Ben, Dominic Russo’nun kız arkadaşayım ve bir keresinde birkaç kameranın önünde güzel bir elbise giydim o kadar.”

“Bu küçük, sahte ünlülük oyunu sayesinde artık birçok fırsatın olacak.”

“Umarım eski model sevgiline seçtiği meslek konusunda daha nazik davranmışsındır,” diye karşılık verdi.

“Bana onun adını anma,” diye çıkıştım. Bana unutmak istediğim şeyi hatırlatmak için tam olarak doğru düğmeye basmıştı.

Artık ayakta durmak için çabalamama gerek yokmuş gibi kendimi hasta ve bomboş hissediyordum. Duvara yaslanıp aşağı kaydım.

Tavana bakarak üzerimizdeki odayı hayal ettim. Yatağımı, yatağımızı düşündüm.

Her şey burada başlamıştı. En mutlu olduğumuz yer burasıydı. Lanet ilişkimizin merkeziydi ama bunu hiç beklemiyordum. *Titriyordum*. Fiziksel olarak titriyordum.

“Dom?” Sesi hak ettiğimden daha nazikti, önümde diz çökmüştü. Beni tekmeleyip üzerime bir şeyler fırlatması, gözlerimin içine bakmaması gerekirdi.

“Onu becermiş. Ben onunla çıkarken.”

“Kim?”

“Babam,” dedim tükürürcesine. “Hiçbir zaman ciddi bir ilişkimiz olmadı, yani Elena’yla ikimizin. İlgi çekmek için beni kullanıyordu. Biz dışarıdayken paparazilere bilgi verirdi. Bunu öğrendik-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

ten sonra onunla yüzleşmeye gittiğimde kapıyı başka bir adamın gömleğiyle açtı. Adam hâlâ içerideydi, kim olduğunu öğrenmek isteyecek kadar umursamıyordum.”

“Baban mıymış?” diye sordu Ally yavaşça.

“Benden bir şeyler almayı hep çok sevmiştir. Her zaman benimle rekabet halindeydi.”

Bir elini omzuma koyup sıktı. “Baban hasta bir piç.”

“Dahası var. Onun görüntülerini çekmiş, elinde bir seks kaseti var. Elena bu yüzden kapaktan vazgeçmiş. Babam onu kaseti yaymakla tehdit etmiş. Bu yayılırsa itibarı darbe alır.” Bu arada kendi efsanesi daha da büyüyecekti. Altmış sekiz yaşındaki adam, kendisinden kırk yaş küçük modeli beceriyor.

“Bunu sana o mu anlattı?” diye sordu Ally.

Başımınla onayladım. “Onu görmeye gittim. Sinirlenmiştim. Dikkat çekmek için yaptığını sanıyordum. O zaman anlattı, ardından ona yardım etmem için bana yalvardı. Benden onu dışarı çıkarıp onunla birlikte görünmemi, böylece insanların onun yerine bizim hakkımızda konuşacağını söyledi. Onunla tekrar birlikte olmayı istersem kimsenin seks kaseti olduğuna inanmayacağını düşünüyor.”

Beni tekrar kullanmak istemişti. Hepsinin istediği buydu, üstelik ne kadar verirsem vereyim asla yeterli olmuyordu.

“Şu anda kime daha çok kızgınlım, bilemiyorum. Sana mı, babana mı, yoksa Elena’ya mı? İnan bana, bu ciddi bir şey.”

“Sanırım ben böyle insanları kendime çekiyorum,” dedim acı bir şekilde.

Bakışlarını bana sabitleyerek dilimi yakan kelimeleri ağzımdan çıkarmam için bana meydan okudu.

“İnsanları kullananlar,” diye ekledim.

Omzumdaki elini yumruk yaptıktan sonra beni tamamen serbest bıraktı. “Hah. Yani beni seni aldatmakla suçluyorsun, bu işe yaramayınca da insan kullananlar listesine mi ekliyorsun? Biliyor musun? Sen kazandın. Sana daha çok kızgınlım.”

“Aslında bu senin hatan değil,” diye onu teselli ettim. Beni ona bir şey vermeye zorlamamıştı. Sadece bunu kolaylaştırmış, hatta eğlenceli hale getirmişti.

“Dominic, sana çenenin kapatılmasını için bir şans veriyorum. Ca-

nının yandığını, sersemlediğini biliyorum ama az önce söylediklerin için seni affedebilir miyim, bilmiyorum.”

Affedilmeye ihtiyacım yoktu. Bunu istemiyordum çünkü haksızlığa uğrayan bendim.

“Yaptığın şey bu muydu? Bütün bu hediyeler, onları kabul edip etmeyeceğimi görmek için yapılan testler miydi?” diye sordu.

“Kabul ettin. Artık burada kalma konusunda kavga bile etmiyorsun. Haftalardır her gece burada kalıyorsun.”

“Çünkü bunu benden sen istedin!”

“Yoksa böyle olması işine mi geldi? İşe gidip gelmek için sabahın köründe kalkmanı gerektirmeyen güzel, sıcak bir ev elde ettin. Bu yüzden mi sonunda beni babanla tanıştırmayı istedin? Oraya girip cömertçe borcunu ödemeye karar vermemi mi umuyordun?” Kelimeler sanki kontrolüm yokmuşçasına ağzımdan dökülüyordu. Eskiden kontrol bendeydi, ondan önce kontrollü biriydim.

Sanki ona gerçekten vurmuşum gibi geriye doğru çöktü.

“Ben aptalın tekiyim,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Evet. Bu konuda hemfikiriz,” dedi Ally. Kollarını kendine sarmıştı, dişleri birbirine çarpıyordu. “Bunları geri alamazsın, biliyorsun.”

“Hediyeler sende kalabilir.”

“Hayır, göt herif. Ağzından çıkanlardan bahsediyorum. Bunların hiçbirini geri alamaz, hiçbirini silemezsin. Beni seni kullanmakla suçluyorsun. Kötü bir gün geçirip bu yüzden beni incitmeye çalışamazsın. İlişki böyle bir şey değil. Bunu hak etmiyorum.”

Tereddüt etmeye, haklı öfkemden şüphe etmeye başladım. Bu şüphe, kendimi aklımdakilere daha fazla adamamı sağladı. Seks beni kör etmişti. Aramızdaki sadece seksti. Belki ikimiz de birbirimizi kullanıyorduk. Ben onu bedeni için, o da beni ona sunabileceğim her şey için kullanıyordu.

Bu nasıl berbat bir ilişki temeliydi?

Başından beri böyle olacağı belliydi.

“Gitsen iyi olur,” dedim. “Yarın ben işe gittikten sonra gelip eşyalarını alabilirsin.”

DOMINIC

İyi bir gün geçirmemiştim. Ally'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, o yumuşak kahverengi gözlerindeki acı ve ellerinin titremesi gece boyunca aklımdan bir an bile çıkmamıştı.

"Bunun için seni affedebilir miyim, bilmiyorum."

Çirkin, gri bir sabahın ışığında kendimi koruma kararım konusunda o kadar haklı veya özgüvenli hissetmiyordum.

Masa telefonum çaldı.

"Ne var?"

"Ally'ye ne yaptın?" diye sordu annem.

İşe geldiğimde asistanımın hastalık izni aldığını ve sihirli bir değnek değmiş gibi bir anda Dominic'ten, Bay Russo'ya döndüğümü görmüştüm.

"Günaydın, anne. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Mutlu değilim."

"Her şey yolunda. Bunu her zamanki iş günü olarak düşün."

"Ally bu sabah bana istifasını gönderdi, hemen geçerli olacak şekilde."

"Belki burada çalışmaktan yorulmuştur," dedim bitkin bir şekilde. Artık bu işe gerçekten ihtiyacı yoktu, ev satışa hazırdı.

"Ne yaptın, Dominic Michael?"

"Sana bir şey yapanın ben olduğumu düşündüren nedir?"

"Çünkü seni tanıyorum. Taşındığın yükü biliyorum."

"Sence bu yük omzuma nereden geldi?" diye sordum acımasızca.

"Canım, kırk beş yaşındasın. Yirmili yaşların başında kendi seçimlerinden sorumlu bir yetişkin olduğundan beri bu bahane ortadan kalktı."

Haklıydı. Sinir bozucu, son derece küçük bir nokta bile olsa haklıydı.

“Bu ikimizin arasında bir meseleydi. Ondan istifa etmesini istemedim. Birlikte çalışmaya devam edebilirdik.”

“Dominic, bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Sen vicdansız bir aptalsın.” Keskin bir tıklamayla bağlantı kesildi.

Resmileşmişti. Kendi annem de dahil olmak üzere binadaki her kadın benden nefret ediyordu.

Reklam bölümünden Nina’nın bu sabah asansörde resmen zapt edilmesi gerekmişti. Otuz üçüncü katta inip merdivenlerden çıktım. Bu sefer de bana bir bakış attığı anda gözyaşlarına boğulan metin yazarı Missie’yle karşılaşmıştım.

Öğle yemeğimi kafeteryada yemeye karar vermiştim, masaların önünden geçerken bir sürü insan bana sırtını dönmüştü. “İyi günler,” dediğimde Linus gözlerini devirerek ortaparmağıyla karşılık vermişti. Buddy bile gözlerimin içine bakamıyordu. Buddy... dünyanın en iyi insanı, benim Şeytan olduğumu düşünüyordu. Masasındaki sandalyeyi çektiğim anda kahverengi öğle yemeği çantasını alıp kalkmıştı. “İyi günler,” diye fısıldamıştı giderken.

İşlerin normale dönme zamanı gelmişti. Normal tanıdıktı. *Rahattı.*

Yine yalnızdım.

Evim yine bana aitti.

Her zamanki gibi işime dönebilirdim.

Çatalımı şiddetli bir darbeye tavuğuma saplayıp öğle yemeğimi tek başıma yedim.

Kendini beğenmiş pislik Christian James, bir horoz gibi kasılarak ofisime girdi. Tavus kuşu da diyebilirdik. Hangi kümes hayvanı daha sinir bozucuysa işte oydu.

Koyu kahverengi bir elbise torbasını, odamdaki misafir sandalyesinin arkasına fırlattı.

“Bunu sana vermemin tek nedeni, sana kendini bok gibi hissettirecek olması,” diye açıkladı.

“Bana bir şeyler hissettirecek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim.” Onu görmezden gelerek, dünyadaki her şey kötü gittiği için bir türlü yazmaya odaklanamadığım o aptal makaleye geri döndüm.

“Masasının arkasına saklanan koca adam. Sanırım yarı boyun-da bir kadına bağırırken daha cesur oluyorsun,” diye çıkıştı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Monitörümdeki belgeyi unutup, “Laflarına dikkat et, James,” dedim soğuk bir tavırla.

Soğuk gülüşü neşeden yoksundu. “Zaten onu hiç hak etmemiştin.”

“*Label*’ın ve Russo ailesinin, en cömert destekçilerinden biri olduğunu sana hatırlatmak isterim. Bu destek kolayca ortadan kaldırılabılır.”

Geri adım atıp özür dilemesini beklemekle çok yanılmıştım.

“Siktir git, dostum. İşte senin sorunun bu. Herkesin senden bir şeyler koparmak için seni kullanacağını düşünüyorsun. Ally’nin seni sevdiği hiç aklına geldi mi?”

Sevdiği.

Sevdiği.

Sevdiği.

Bu kelime kalbimin içinde defalarca yankılandı.

“Bazı insanlar sevmeyi beceremiyor.” Ben her şeyden bıkmış bir pisliktim.

“Evet, onlardan birine bakıyorum. Seni önemseydiğine inanmıyorum. Onu gerçekten kandırdın, biliyor musun? Sen kahrolası, duygusuz bir buzdağısın.”

“Sen de kız arkadaşımı beceren adamsın. İkinize de tebrikler.”

“Ayağa kalk.”

Okuma gözlüklerimi tekrar takıp monitörüne bakmaya devam ettim. “Ofisimden çık, James. Yapacak gerçek işlerim var.”

“Ayağa kalkıp kendin çıkar.”

Adamdan neredeyse on beş kilo daha ağırdım ama benden on yaş daha gençti. Posamı çıkarana kadar beni dövmeyeceği konusunda çok emin değildim.

“Bu arada fotoğraf konusu bir takastı. Onun için çantadakini hazırladım, o da benim için küçük bir tanıtım yaptı. Seks yoktu. Eğer sana böyle bir şey yapacağına inanıyorsan, sen gezegendeki en aptal orospu çocuğusun. Belki kendi günahlarının acısını ondan çıkarıyorsundur ya da...”

“Başka bir kadına hiç bakmadım,” diye homurdandım gözlüklerimi çekip çıkararak. Bu aptalın ofisimi terk etmesi gerekiyordu. *Hemen.*

“Ah, birinin seni yapmadığın bir şeyle suçlaması seni sinirlendirdi mi?”

“Siktir git, James. Sabrım azalıyor.”

“Sen aklını kaçırmışsın. O harika bir kadın. Ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayıp ona geri dönmeye çalıştığında, onu aksi yöne koşmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“O sırada onu senin yatağına yatmaya da ikna edebilirsin,” dedim küstahça.

“Tamam. Sıra bende!” Ally’nin arkadaşı Faith ofisime daldı. Pembe deri tayt ve yünlü, beyaz bir kazak giymişti. Saçları şık bir atkuyruğu şeklinde başının üstüne toplanmıştı.

Christian’ın ifadesi anında yumuşadı. “Ben hallettim, bebeğim.”

Faith, adamın yüzünü avucunun içine almak için duraksadı. “Muhteşem, yetenekli ellerini bu dumanı tüten bok parçasının yüzünde kırmanı istemiyorum.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum düz bir sesle.

Bana bakarak sakince masamın etrafından dolaştı. Onu karşılamak için sandalyemi çevirdim ama ayağa kalkmadım.

Bana korkunç bir gülümsemeyle bakıp açık avucunu suratıma çarptı. Ally tokat atacak biri değildi ancak Faith, bunu bir Olimpiyat sporuymuş ve bu sporda altın madalyası varmış gibi yapmıştı.

Kulağım okul zili gibi çınladı.

“Arkadaşımı incittin, bunun için seni öldürmek istiyorum. Göğsüne uzanıp o acınası kalbini sökerek bir tekmeyle Hudson Nehri’ne savurmak istiyorum, seni aptal orospu çocuğu. Geçmişte neler yaşadığın umurumda değil. Yaşadıkların dünyanın en narin, en güzel ruhlarından birine çöp muamelesi yapmana mazeret olmaz,” diye tısladı yüzüme.

Faith’i benden uzaklaştırırken, “Tamam, bebeğim. Bu korkak, güvenliği çağırmadan seni buradan çıkaralım,” dedi Christian.

“Seninle ön tarafta buluşuruz.” Duraksayıp adamı dudaklarından sertçe öptü. Çıkarken bana şimdiye kadar gördüğüm en sert el hareketini çekti.

Christian onun gidişini yarı âşık bir adamın gözleriyle izledi.

Siktir.

Ally’nin doğum günü partimde söylediklerini unutmuştum.

Karnıma görünmez bıçaklar saplanıyordu.

Christian dikkatini tekrar bana çevirdi. “Eh, epey keyifli oldu. Umarım kendinden gerçekten memnunsundur, dostum.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Çok zevkliydi,” diye hırladım.

“Herkesin travması var, Russo. Çoğumuz, sevdiğimiz insanlara bu travmaları yüklemeyecek kadar akıllıyız.” Elbise torbasına hafifçe vurdu. “Ally’nin senin için yapmamı istediği lanet, özel dikim yeleğin işte burada. Umarım bu kızı kaybetmene değmesini bırak, yakınından bile geçmez.”

Dünyam üzerime çökmeye başlamıştı. Ofisimin duvarları git-tikçe daralıyordu. Cidden gerçek bir şeyi elimin tersiyle bir kenara mı atmıştım, yoksa güvensizliğimde haklı mıydım?

O, Elena değildi. Yapaylıktan nefret ediyordu. Ally kadınlara dans etmeyi, bedenlerini sevmeyi öğretiyordu. Renk ve tasarımla güzellikler yaratıyordu. Ben de dahil olmak üzere herkese nezaket ve cömertlik aşıyordu. Başkasının pisliğini temizlemek için tüm hayatını askıya almıştı.

Ayrıca ben babam değildim.

Hayır, ben insanları başka şekillerde incitmeyi seçmiştim.

Gelen kutuma yeni bir e-posta düştüğü sırada farkındalık üzere bir tuğla duvar misali çöküyordu. Ally Morales’ten gelmişti.

Daha fareyi elime aldığımın bilincine varamadan tıkladım.

Konu: Ayrıntılı ödeme tablosu.

E-postanın içi boştu ama ekteki dosyada yiyecek, su, yakıt, babasının mobilyaları için kiraladığım depo ve babasının evinin tüm yenileme faturalarının tahminlerini içeren bir tablo vardı. Altta işaretlenmiş bir not vardı. *İlk ödeme elli dolar.*

Benim yüzümden artık bir işi yoktu. Ev ilana çıkıp satılana kadar çalışacağı başka bir işi yoktu. Zaten evi sattığında o para bakımevine gidecekti.

Sessizce küfür ettim. Ben pisliğin tekiydim, aşağılıktan da aşağılıktım. Ally Morales beni tanıdığı için eskisinden daha yoksul bir duruma düşmüştü.

Ceketimi almak için ayağa fırladım. Çok büyük bir hata yapmıştım, artık kendime katlanabileceğimden emin değildim.

Kapım bir kez daha çalındı.

“Git buradan,” diye hırladım.

Ancak kapıyı çalan ya çok cesurdu ya da birine yumruk atma isteğimi fazla hafife alıyordu. Erkek Avcısı Malina ofisime girdi.

“Şimdi olmaz, Malina,” diye çıkıştım. Babamın eski sevgililerinden bir tanesiyle daha uğraşacak zamanım yoktu.

“Bu önemli bir konu.”

Bundan şüpheli olsam da ona baktığımda gerçekten bir terslik olduğunu fark ettim. Birincisi, kot pantolon giyyordu. İkincisi, hiç makyaj yapmamıştı. Daha yumuşak, daha genç ve daha az öfkeli görünüyordu.

“Nedir?” diye sordum.

“Şey, öncelikle işi bırakıyorum.”

“Bunu neden bana söylüyorsun?”

“Sadece dinle. Bu benim için tam bir dönüm noktası. Bu sabah babanın bana *Indulgence*’da teklif ettiği işi geri çevirdim.”

Bu ilgimi çekmişti.

“Sana iş teklif etti, sen reddettin. Şimdi de bu işi mi bırakıyorsun?”

Başını salladı. “Biri, önceliklerimin pek sağlıklı olmadığını fark etmemi sağladı.” Boğazını temizledi. “New York’tan ayrılıyorum ama önce bazı şeyleri bilmeni istedim. Gurur duymadığım şeyler var.”

Gözlerimi kapattım. “Malina, bana özel hayatını anlatmana gerek yok. Seninle babamın... arasında bir şeyler yaşandığını biliyorum.”

“Konu o değil. Yani sadece o değil. Ayrıldıktan sonra ona bilgi sızdırdım. *Label* ile ilgili şeyler...” Bakışları tavana kaydı. “Bir de annenle ilgili şeyler.”

Annem hakkında babamın zaten bilmediği, hatta bir yöneticinin ortaya çıkarabileceği bir şey olduğundan şüpheliydim.

“Tamam,” dedim yavaşça.

“Onunla hâlâ yakın olan tek kişi ben değildim.”

“Başka kim var?” diye sordum.

“Irvin. Üçümüz birkaç kez akşam yemeği yedik. Baban ona *Indulgence*’ın genel yayın yönetmenliği sözünü verdi.”

“Ayrıca Irvin kalemini şirket mürekkebine batırmıyordu. Ne demek istediğimi biliyorsun ancak bu onun masum olduğu anlamına gelmez.”

“Ne diyorsun, Malina?”

Rahatsız görünüyordu. “Bunu benim anlatmam doğru olmaz,” dedi en sonunda.

Öfke artık en sadık yoldaşımdı. “Kim anlatacak?” diye sordum.

“Gola ve Shayla ile başla,” diye önerdi. “Ayrıca annenle konuş. Ona, Paul’ün bildiğini ve bunu ona karşı kullanacağını söyle.”

ALLY

Anahtarımı, iş telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı Dominic'in holdeki masasına bıraktım. Bana verdiği tüm hediyeler olduğu yerde kaldı. Aslında canımı tek yakan yeni yeni alışmaya başladığım o parlak, siyah piyanoydu.

Bir de Brownie vardı. Şu anda spor çantamın askısını çiğneyen tatlı, güzel oğlum. "Buraya gel, dostum." Diz çöküp onun sıcak, tüylü vücuduna sarıldım. Heyecanla beni yere düşürüp on beş santimlik diliyle kulağımı yalamaya başladı.

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadım yumuşak kürküne doğru. "Dünyanın en iyi köpeği ol. Beni özle ve o piyanoyu çiğneme, tamam mı?"

Kuyruğu mutlu bir şekilde spor çantama çarptığında gerçekten çantanın içine sığıp sığamayacağını merak ettim. Ben giderken dışarı çıktığını söyleyebilirdim... ancak o zaman Dominic yine yapayalnız kalırdı. Bunu ne kadar hak etmiş olursa olsun, Brownie'sini ondan alamazdım.

Kafasına son bir öpücük kondurdum. Kazara son kez ağız dolusu yalandıktan sonra çantamı alıp dışarı çıktım.

Kör edici güneş ışığı benden acı bir kahkaha kopardı. Bugün hava neredeyse on dereceydi ama ruhum kış kadar soğuk, bir o kadar ölüydü. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bu işe hiç girmemeliydim.

Yapmam gereken birçok şey vardı. Tren yolculuğum boyunca her birini uzun uzun düşündüm.

Uyuşukluğumun geçmeye başladığını hissediyordum. Buz kaplı yüzeyin altında acının, gerçek acının uğultusu duyuluyordu. Savunma önlemi olarak Erkekler Büyük Aptal Bokkafalardır şarkı listemi açtım. Beni ezmekle tehdit eden boktan duyguların gelgit

dalgasına teslim olmadan önce, hayatımın iki saatini daha işe yarar bir insan olarak geçirmem gerekiyordu.

“Tut kendini,” diye fısıldadım kendime.

Fısıldamamış olmalıydım çünkü yanımdaki kadın dönüp bana baktı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Dileme. Erkekler pisliktir.”

Gözlerimi kapattım. Jersey’deki evime, daha doğrusu babamın evine geri dönüyordum. Sanırım gerçekten bir evim yoktu.

Benim için ev her zaman, babamın eviydi. Sonra Dominic’in-kine ev demiştim. Buraya taşındığımdan beri hiçbir şey benim değildi.

Belki bunu düzeltmemin zamanı gelmişti. Yaklaşan çöküşümden sonra vermem gereken bir sürü garip karar vardı.

Emlakçıyla görüşmem iyi geçti. Hatta hayatımı bir arada tutamayan kırık bir insan kabuğundan ibaret olmama rağmen çok iyiydi.

Dominic’in içindeki dolabı düzeltmeme yardım ettiği banyoyu emlakçıya gösterirken gözlerim doldu. Zaten herkes *banyo* söz konusu olduğunda duygusallaşırdı.

Emlakçı, otuzlu yaşlarının başında sevimli bir adamdı ve bana ev için düşündüğü fiyatı söylediğinde gözyaşlarına boğularak ona sarıldım. Beceriksizce sırtımı okşayıp yüksek sesle kız arkadaşıyla öğle yemeği için buluşması gerektiğini belirtti.

Emlakçı gittikten sonra artık yuva gibi hissettirmeyen evde yapayalnız kaldığımda tedirgin oldum. Sıcak havayı fırsat bilerek bakımevine doğru yürüdüm. Babamı dinlenme salonunda bir sandalyede, pencereden dışarı bakarken buldum.

Ona evden bahsettiğimde bana annemin adıyla seslendi, dönem ödevlerini görüp görmediğimi sordu.

En çok sevdiğim iki adam tarafından terk edildiğimi hissediyordum.

İşte bu yüzden canım bu kadar çok yanıyordu. Yüzeyin altında kaynayan o yıkım, patlamayı bekliyordu.

Dominic Russo’yu sevmiştim.

O ise beni bir hiçmişim gibi kenara atmıştı. Tanrıya şükür, onu sevdiğimi söyleyemeyecek kadar korkaktım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bir cankurtaran halatına uzandım.

Ben: Bu cümleyi bir daha asla söylemeyeceğime yemin ettiğimi biliyorum ama sanırım tekilaya ihtiyacım var.

Faith: Ben. Bunun. İçin. Varım.

Bir saat sonra, geçen sefer neredeyse bizi kör eden şeyden çok daha iyi bir şeyle geldi.

“Erkek arkadaşım, senin erkek arkadaşına bağırdı. Sonra ben onun yüzüne tokat attım ve bu çok ateşliydi,” dedi Faith içeri girip kapıyı kapatırken.

Şimdilik bu ifadenin ikinci kısmını görmezden gelmeyi seçtim. “Erkek arkadaşın mı? Dur bir saniye. ‘Sadece akıllara durgunluk veren bir seks yapıyoruz’, ‘Ciddi olamayacak kadar farklıyız’ laflarına ne oldu?”

“Buraya yeni harika ilişkiyi gözüne sokmaya gelmedim. Senin kafanı dağıtmak için geldim.”

Ciddi bir tavırla başımı salladım. “Üzgün olmam senin adına mutlu olamayacağım anlamına gelmiyor. Mutlu musun? Ondan hoşlanıyor musun?”

Elime uzanıp sıktı. “Mutluyum. Ondan hoşlanıyorum. Çıplakken muhteşem. Şimdi, sen nasılsın? Konuşmaya hazır mısın?” diye sordu tekilanın tıpasını çekerek.

Ah, kötü kararların sesi.

Başımı iki yana salladım. Belki kötü şeyleri içinde tutmanın bir anlamı vardı. Dom’a çok güvenmişim. Korkularımı, sırlarımı ve kalbimi ona açmıştım.

İşte olanlar ortadaydı.

“Emlakçı pazartesi günü evi satışa çıkaracak. Bu arada benim de iyi maaşlı bir iş bulmam gerekiyor.”

“Christian onun için marka çalışması gibi bir şey yaptığını söyledi? Sanırım bunu gömleği açıkken söylemişti, o yüzden çok iyi dinlemiyordum.”

Başımla onayladım. “Yelek için yaptığımız anlaşma böyleydi. Dom’un...” Adı eskiden ne çok şey ifade ediyordu. Onu tanımlayan, ismindeki yedi harfin dizilişiyle olan ilişkim geri dönülemez biçimde değişmişti.

“Christian konseptlerin gerçekten iyi olduğunu söyledi.”

Omuz silktim. Görünüşe göre kalbiniz kırıldığında herhangi bir şeyi önemsemeniz kolay olmuyordu.

“İntikam almak ister misin? Belki evinin önünden geçip çalışanlarını ateşe verimiz? *Range Rover*’ının her yerine köpek pisliği mi sürsek? Ofisteki tüm kızlara üzerinde, Domisik yazan gömlekler dağıtabiliriz.”

Gülmem gerekirdi ancak içimdeki çatlaklar artık acıyı durduramıyordu. *Teşekkürler, tekila.*

“Onu gerçekten sevdim, Faith. Gerçekten. Hem de çok.”

Acil durum mendil kutusunu bana doğru itip alnıma düşen saçı çekti. “Biliyorum, bebeğim. Biliyorum,” dedi sertçe.

DOMINIC

Sanki ne kadar pislik biri olduğumu kanıtlamak istercesine, Christian'ın yeni Instagram gönderisinde Ally ile Faith vardı. Özel dikim kıyafetlerle, aynı buruşuk çarşafının üzerinde uzanıp gülerken çekilmiş bir fotoğraftı. Ardından Christian ile Faith'in dudak dudağa bir fotoğrafı gelmişti.

Ben pislikler şampiyonuydum. Üstelik dün gece, daha en başında benimle konuşurken rahat hissetmesi gereken insanları dinleyerek çok fazla saat harcamıştım. Belli ki açık iletişimi ve dürüstlüğü teşvik edememiştim. Tavrım, insanları onları umursamadığıma inandırıp işlerini kendi başlarına halletmeye itmişti.

Shayla'yla rahatsız edici bir saat geçirmiş, ardından Gola'nın ev adresini almak için insan kaynaklarına gitmiştim. İkinci kez, habersiz bir şekilde bir kadının kapısına gidip gücün ve güvenin kötüye kullanılmasıyla ilgili zor sorular sormuştum.

Annem kapak konusu hakkında konuşmak için beni ofisine çağırdığında hâlâ her şeyi kafamda evirip çeviriyordum.

"Amalia'yı alamıyoruz," dedi. "Altı gün boyunca bir müzik videosu çekimindeymiş. Yani onu eledik." Tamamen hareketsiz oturuyor, birisinin ofisine getirdiği beyaz tahtaya bakıyordu. Kapak fikirleri, olasılıklarına göre sıralanmıştı. Yansından fazlasının üzeri çizilmişti.

"Anne," dedim bıkkınlıkla. "Seninle kapak hikâyeleri hakkında konuşamam. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ne biliyorum, biliyor musun? Sırlar. Karanlık ve kirli gerçeği nasıl gizleyeceğimi biliyorum. Bundan nasıl utanılacağını biliyorum."

"Aman Tanrım. Dominic, şu anda bir tür varoluşsal kriz yaşamana gerçekten ihtiyacım yok," dedi annem iç geçirerek. "Konuşmamız gereken bir konu var."

Dergiden bahsediyordu.

Arkama yaslanıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Aslında tartışmamız gereken birkaç konu var,” diye karşı çıktım.

Sorunlar.

Hikâyeler.

Sırlar

Ally.

Biraz daha dik oturup içinde olduğumuz durumu düşündüm. Kendimi sandalyeden kaldırıp tahtaya doğru ilerledim. “Sırlar ve hikâyeler,” diyerek silgiyi elime aldım.

“Sana ne oldu? Sinir krizi falan mı geçiriyorsun?”

“Muhtemelen,” dedim listeyi silmeye başlarken.

“Dominic!” Annem yanımda belirdi. Az önce temizlediğim yerin en üstüne “sırlar” ve “hikâyeler” kelimelerini karaladım.

“Sırları biz teşvik ediyoruz. İnsanları sır saklamaları, bir şeyleri gizlemeleri için cesaretlendiriyoruz. Sonuç ortada işte, her şey içten içe çürüyor.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Babamdan. Yirmi dakika sonra kovacağım Irvin’den. Bunu yaparken sen de gelebilirsin... Ayrıca kendimden, senden ve Simone’dan bahsediyorum.”

Annem yine hareketsiz kaldı.

“Hepimiz bunca zaman sır sakladık,” dedim. “Peki bunları saklamayı bırakırsak ne olur? Hikâyelerimizi anlatırsak ne olur?”

Yirmi dakika sonra ofisime dönüp insan kaynaklarını, derginin baş hukuk müşavirini ve aile avukatını aradım. Annem ise en sevdiği tasarımcılarla fotoğrafçılar üzerinde sihrini konuşturuyordu. Yeni bir enerji, bir heyecan vardı ama sadece dışarıdan izleyebiliyordum.

Ceptelefonum çaldığında bir şeyler olduğunu, Ally’nin sihirli bir şekilde beni affettiğini umarak üzerine atladım.

Harry: Del az önce mesaj attı. Başka bir adamın bebeğine hamile olduğu için Ally’yi terk ettiğini okumuş.

Ben: Del’e böyle saçmalıkları okumamasını söyle.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Harry: Yani onu terk etmedin mi? Karıma Merlof şişesine doğru ağlamayı bırakmasını söyleyebilir miyim?

Ben: Ally ve ben artık birlikte olmamızın iyi bir fikir olmadığına karar verdik.

Harry: Damardan alınan şarap GIF'i.

Harry: Gerçekten sinirli bir yüzle, "O ne lan?" GIF'i.

Harry: Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?

Telefonum çalmaya başladı. Harry'nin pes edip beni rahat bırakacağını ummanın fazla iyimser bir beklenti olduğunu biliyordum.

"Dostum. Sen ciddi misin?"

Sesi sanki profesyonel bir güreş müsabakasında ring kenarındaymış gibi geliyordu.

"Neredesin sen?"

"Evdeyim. Neden sordun?"

"Sesleri duymuyor musun? Nedir bu? Ölüm perileri mi geldi? Birisi kedi yavrularını ağaç öğütme makinesinden mi geçiriyor?"

"Ha, o mu?" dedi umursamaz bir tavırla. "Kızların sesi. Kavga ediyorlar veya çok mutlular. Bu sestten anlamak zor çünkü her iki durumda da attıkları çığlıklar hemen hemen aynı."

Sonunda kan donduran bir çığlık daha duyuldu. "Oh, iyi. Mutlularmış," dedi. "Dökül bakalım, dostum. Bana Ketum'luk yapma."

"Ketum mu?"

"Bu senin arkandan konuşurken kötü niyetle söylediğimiz takma adın. Sana, asla yanılmayan sevimli Delaney tarafından bahşedildi," diye açıkladı.

Harry bir keresinde Delaney ile girdiği iddiayı kaybetmişti. Cezası, günde en az bir kez ondan "asla yanılmayan, sevimli Delaney" diye bahsetmek zorunda olmasıydı.

Sesli bir şekilde iç çektim.

"Her erkeğin var," diye devam etti. "Benimki, Dinliyormuş

* Kırmızı şarap türü. (ç.n.)

Gibi Yapan. Neden sana Ketum, bana Dinliyormuş Gibi Yapan dediğini açıklamamı isteyerek sınırlı olduğunu kabul ettiğimiz zekâma hakaret etme. Bana ne yaptığını söyle, sana nasıl düzelteceğini söyleyeyim. Eğer durum daha kötüyse, Delaney'i olaya dahil edelim."

Ah, çok kötüydü. Düzeltilemeyecek kadar kötüydü.

"Bunu Delaney'nin bile düzeltebileceğini sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"O kadar mı kötü?"

"Şimdiye kadar karına yaptığın en kötü şeyi düşün."

"Hımm. Tamam. Anladım."

"Şimdi onu onla çarp."

Harry alçak bir ıslık çaldı. "O kadar kötü. Yanlışlıkla onun bir uzvunu mu kestir?"

"Daha kötü."

"Tamam. Yanındayım, kardeşim. Hepimiz gerçekten aptalca şeyler yaptık. Anlat bana."

Her şeyi düşündüm. Annemle babamı, Ally'yi ve babamın mağdur edip kullandığı kadınları aklımdan geçirdim. Ardından Elena, Gola, Harry ve Delaney geldi. O salak Christian ile Faith'i bile düşündüm. En yakın arkadaşım Harry'ye bir kez olsun içimi açmadığımı hatırladım.

Ona her şeyi anlattım. Babamın korkunç tercihlerinden Elena'yla ayrılığımı ve destansı, affedilmez hatama kadar her şeyi ortaya döktüm.

Sonunda bitirdiğimde, "Seni kahrolası pislik," dedi sesinde kızgınlık olmadan.

"Biliyorum," diye onayladım. "Ben bir canavarım. Sadece tûrûm babamınkinden farklı."

"Hayır, aptal. Bu konuşmayı benimle veya başka birisiyle bir yıl önce yapmalıydın."

"Kabul et, bu yapabileceğim en kötü şeydi."

"En kötüsü değil. Onu kendi yatağında aldatabilirdin, sana saldırdığında bir veya iki uzvunu kesebilirdin. Sekiz yıl önce kazara büyükannesine arabayla çarpmış, bu yüzden Şükran Günü'nü tüm aileyle acil serviste geçirmek zorunda kalmış olabiliirdin."

"Sonuncusu, uydurulmuş ahlaki dersler için biraz fazla detaylı duruyor."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Evet, arabayla yanlışlıkla Delaney’in büyükannesine çarptım. Doğrusunu söylemek gerekirse kadın benden nefret ediyordu, son anda arkama atladığına yemin edebilirim. O kadın kendini haklı çıkarmak için kalçakemiğini kırmaya hazırdı. Neyse, iyileşti. Delaney ile ben de aramızı düzelttik. Sen de yapabilirsin.”

“Onu terk ettim, Harry. Sadece boktan annesinin yaptığı şeyi ona bir kez daha yaşatmakla kalmadım, aynı zamanda Ally’yi beni kullanmakla suçladım.”

Harry içini çekti. “Bak, bir ilişkinin amacı aptal yaralarını ve kusurlarını saklamak değildir. Onları birine göstermek, onun seni hâlâ sevmesine izin vermektir. Sen, sana içini açtığı için ona zarar vermişsin.”

“Bu iyi haber mi?”

“Öyle düşünüyorum ama şimdi Büyükanne Mabel’in asfaltta yatışı gözümün önüne geliyor. Destek kuvvet çağırmak zorundayım.”

En yakın arkadaşım karısıyla konuşurken burun kemerimi çimdikledim.

“Seni aptal adi herif.” Delaney sözlerini esirgememişti.

“O kısmı zaten biliyor, Del,” dedi Harry araya girerek. “Bunu nasıl düzeltecek?”

“Düzeltmek mi? Adam parmaklarını kadının açık yarasına sokup orayı eşelemiş. Onu kendisine değer vermesi, ona güvenmesi için kandırdıktan sonra tıpkı annesinin yaptığı gibi onu terk etmiş.”

Kahretsin.

“Kâbusların konusunda güvenebileceğin birini istersin. Sadece hayallerini paylaşacağın birini değil. Sana kâbusunu göstermiş, sen ise yürüyüp gitmişsin,” diye devam etti Delaney.

“Bebeğim. Odaklan. Bunu nasıl düzeltir?”

“Bak, Ally’yi tanımıyorum ama benim için bunu düzeltecek herhangi bir şey yok.”

“Yani bunun Büyükanne Mabel’den daha kötü olduğunu söylüyorsun.”

“Harry, tatlım. Büyükanne Mabel’i altı kez üst üste çiğnediğini düşün, yine de bu daha kötü olur.”

Masa telefonuma aramalar gelmeye başlamıştı. Üstelik birden

LUCY SCORE

fazlaydı. “Bu gerçekten çok faydalı oldu, arkadaşlar. Şimdi kapatmam gerekiyor.”

Kapım çalındı ve Irvin kasılarak içeri girdi. “Senin için ne yapabilirim, oğlum?” diye sordu.

“Irvin, kovuldun.”

DOMINIC

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Çok özür dilerim.

İlginç Gerçek: Özür dileme konusunda berbatım.

"Özür dilerim," lafı ben büyürken hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim için sadece, "Keşke yakalanmasaydım," veya "Yine yapacağım," demekti.

Kırk beş yaşında olup hâlâ o iki küçük kelimeyi nasıl söyleyeceğimi bilmemenin acıklı bir durum olduğunun farkındayım ama özür dilerim, Ally. Çok derinden, acı verici ve affedilemez bir şekilde üzgünüm. Senin affını hak etmiyorum. Yine de bu, umut etmemi engellemiyor.

Seni Hak Etmese de Her Zaman Senin Olan Dominic

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Takma adımın Ketum olduğunu daha yeni öğrendim. Kolay güvenmem. Kolay kolay paylaşmam. Ayrıca görünüşe göre erkeklik gururuma inanılmaz bir darbe indirerek her zaman benden faydalanılmasını bekliyorum. Bütün bunların, "birbirimizi tanıma aşamasında" ortaya çıkması gerekirdi. Bu aşamaları atladık çünkü "seni çıplak bırakmaya" fazla odaklanmıştım.

Bundan pişman olduğumdan değil.

Ama sana zarar verdim, Ally. Sana bir şeyler verdim ama paylaşmadım. Kendi sırlarımı paylaşmayı reddederken, seni sırlarını

*açığa çıkarmaya zorladım. Hiçbir zaman eşit bir alışveriş olmadı.
Sen hep daha fazlasını verdin.*

Bunun için ve daha birçok şey için üzgünüm.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Beni tanımak

Humus kokusuna dayanamıyorum. Öğürüyorum.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Nefret listesine ekleme yapıyorum.

Hayatında, gün içinde neler yaşandığını bilmemekten nefret ediyorum. Dans dersinin nasıl geçtiğini, öğle yemeğinde ne yediğini ve hatta şu anda nerede çalıştığını bilmiyorum. Bunun yerine sana dair tek bildiğim, yeni bir şey bilme hakkımı kaybettiğim gerçeğiyle sınırlı.

Doğum gününün yaklaşmasından ve bunun bir parçası olmaya hakkımın olmamasından nefret ediyorum.

Bana Gurur ve Önyargı konusunda ne kadar ilerlediğimi sormak için burada olmamandan nefret ediyorum. Bu arada bitirdim ve sonra filmlerden birini izledim.

En sevdiğin Bay Darcy uyarlamasının kim olduğunu sana sormamaktan nefret ediyorum.

Sen beni iyileştirirken benim bizi mahvetmiş olmamdan nefret ediyorum. Burada gerçekten çok iyi şeyler yapıyorum. Annem de aynı şekilde ve sen olmasaydın bu asla olmazdı. Bunu seninle paylaşamamaktan nefret ediyorum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Eskiden yaşanan kötü şeylerin, yeni iyi şeyleri mahvetmesine izin vermekten nefret ediyorum.

Evde senden parçalar bulmaktan nefret ediyorum. Bana sadece kapıdan girmeyeceğini değil, girmeme sebebinin ben olduğumu da hatırlatıyorlar.

Bana her hafta gönderdiğin elli dolardan nefret ediyorum, üstelik tam da bu yüzden gönderdiğini biliyorum. Paranı istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Bana karşı böyle hissetmenden ve benim bunu görmemenden nefret ediyorum.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Sen olmadan nefes alamıyorum. Artık hiçbir şeyin anlamı yok. Sensiz pisliğin tekiyim. Gola'ya sorabilirsin. O #AllyTakımı'nda. Bu binadakilerin hepsi aynı takımda.

Buddy sonunda kendini kötü hissedip benimle öğle yemeği yedi. Bana, karısını Christian'la tanıştırdığını ve onun bazı uyarlanabilir tasarımlarına danışmanlık yaptığını söyledi. Bu tam senin yapacağın bir hareket. İnsanları birbirine bağlıyorsun.

Bazen bütün gün nefesimi tutup etrafımdakilerden birinin adını söylemesini beklediğimi hissediyorum. İçinde senin adın olmayan bir hayatı asla istemiyorum.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Brownie konusunda senin yöntemlerini izliyorum. O da seni neredeyse benim kadar öznlüyor, bu yüzden ona geride bıraktığın

sweatshirt'ünü giydirdim. Resmini ekte gönderiyorum. Dün gece verandada, aptallık teşhisimi doğrulayan Elton'la birkaç içki içtim. Belki çok fazla içmiş olabilirim çünkü yatarken senin Halston elbiseni giymeye kalktım.

Başımınla omuzlarım sıkıştığında birkaç saniyeliğine boğulup öleceğimi düşündüm.

Bu arada sana borçlu olduğum her şeyin yanı sıra, artık yeni bir elbise daha borçluyum.

Hayatıma ne kattığını biliyorum. Sana verdiğim hiçbir şeyin bununla kıyaslanmayacağını da biliyorum ama bunu düzelteceğim.

Bu arada Brownie ve ben hâlâ hayatlarınıza geri döneceğini umuyoruz. Seni hak etmediğimi bilmiyor. Lütfen ona söyleme.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Seni ilk gördüğümde, yani bana bağıırıp sucukla, "Siktir git," demeden önce saçına âşık olmuştum. Seni öperken ellerimi saçlarının arasına sokmak istediğim için kafamda sana Seksi Saç adını vermiştim.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Üniversite birinci sınıftayken, oda arkadaşım bana yalan söyleyerek Noel'de gidecek yeri olmadığından bahsetti. Ben de onu bizim eve davet ettim, ailemin Yeni Yıl partisine katıldı. Modelleri, şampanyayı, havyarı ve havai fişekleri düşün. Pislik arkadaşların-

KÜÇÜK BİR İYİLİK

dan en yakın olduğu yirmi tanesini gizlice partiye soktu. Onlardan biri, on yedi yaşındaki bir modelin yatak odasından çıkmasına izin vermeyince onun burmunu kırmak zorunda kaldım.

Elena, onu herkesin tanıdığı bir isim yapabileceğimi düşündüğü için benimle birlikteydi. Her dışarı çıktığımızda paparazzilere haber vermek işe yaramayınca babamla yatmaya başladı.

Annem, ailemizi onur meselesi olarak gördüğümü biliyordu. Bunu, bana uygun olan kariyerden uzaklaşıp babamın yaptığı pisliği temizlemem için kullandı.

Sen beni bir kez olsun kullanmadın. Bir kez bile benden bir şey istemedin. Eski yaralarımın acısını senden çıkardım çünkü sağlıklı bir ilişkinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Harry ile Delaney o zamandan beri bana anlatıyor

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Dün gece seninle ilgili özlediğim şeyleri düşünerek yatağa uzandım. İşte sonsuz listenin ilk on maddesi...

10. Uyuduğunda dünyadan tamamen kopman. Yanından bir bando takımı geçse, tubaların sesini bile duymazsın.

9. Pişano çalışın (kötü ama büyüleyici bir coşkuyla).

8. Dondurma konusundaki berbat zevkin.

7. İyimserliğin. İşlerin yoluna gireceğine her zaman inanan birinin yanında hiç bulunmadım. Umarım bunu kırmamışımdır çünkü senin umutlu kalbin şimdiye kadar tanıdığım en güzel şey.

6. Sucukla mesaj yazma şeklin.

5. Memelerin. Dürüst olalım, ilk beşe girmeseler bu listeye inanmazdın.

4. Dans edişin. Başkalarına dans etmeyi öğretme şeklin. Her zaman tempoya göre hareket edişin.

3. Herhangi bir ruh halinde adımı söyleme şeklin. Uykuluyken,

acıktığında, sinirliiyken, arzulu olduğunda... Bazen seni o kadar özölüyorum ki hâlâ adımı söylediğini duyabiliyorum.

2. Beni sadece bir köpek sahiplenmeye ikna etmekle kalmadın, aynı zamanda ona nasıl bir yuva vereceğimi de öğrettin.

1. Kalbin.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Bunu düzelteceğim. Ayrıca hayatımın geri kalanında sana her gün e-posta göndermeye devam etmeye karar verdim. Bununla ilgili bir sorunun varsa, bana söylemeni tavsiye ederim. Lütfen. Bir şey söyle. Ne olursa.

Sevgiler,

Dom

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Lise son sınıftayken, bir model olarak keşfedileceğini umarak sırf annemle tanışmak için benimle çıkan bir kız arkadaşım vardı. Annem onu keşfetmedi ama babam etti.

On sekizinci yaş gününden bir gün önce garajda onları gördüm. Babam ona, "bana aldıkları arabayı gösteriyordu." Onu köşeye sıkıştırıp elini gömleğinin içine sokmuştu.

O zamanlar onun da babam kadar suçlu olduğunu düşünmüştüm. Onu suçlayarak durumu daha da kötüleştirdim ama artık biliyorum. Geçen yıl ona ulaşmak istedim. Babamın zorla uzaklaştırılmasından, kurbanlarının ifadelerini okuduktan ve işlediği suçların bedelini benim için kurmasına rağmen hiç dokunmadığım güven fonuyla ödedikten hemen sonraydı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Nihayet babamın ve benim, on yedi yaşındaki bir kıza verdiğimiz zararı anladım ama onu aramadım. Onun hikâyesini duymaya dayanabileceğimi sanmıyordum çünkü hâlâ sır saklıyordum.

Bu olay, babamı annem dışında bir kadınla ilk görüşüm değildi. İlkinde on üç yaşındaydım. Annemin Milano'dan sipariş ettiği yepyeni kanepede komşunun karısıyla birlikteydi.

Anneme söylersem, ailemizi mahvedenin ben olacağımı söyledi. Onun sırrını saklarsam hep birlikte kalırdık. Her şeyi düzelteceğine, bir daha asla bu hatayı yapmayacağına söz verdi. O zamanlar bir daha onu aldatmayacağından bahsettiğini düşünmüştüm. O zaman fark etmemiştim ama bir daha asla yakalanma hatasına düşmeyeceğini söylemek istiyordu.

Bu olayın yaşandığı ilk seferde annemin yanına gitmiş olsaydım, babam Label'da o kadınları taciz edip onlara saldıramayacaktı. Eğer onun sırrını söyleseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı. Bunu kimseye söylemedim, Ally. Sen ilksin. Keşke daha mutlu, daha sağlıklı bir sır olsaydı ancak bilge ve öfkeli bir kadın bana, kötüyü paylaşmaya niyetin yoksa iyi şeyleri paylaşmanın bir anlamı olmadığını söylemişti.

İşin kötüsü şu; babamın kadınları avlayıp onları taciz edecek konumda olmasının nedeni benim ve bunun için kendimi affedemiyorum.

Sevgiler,

Dom

Mart yerini nisan ayına bıraktı. Kış yumuşayıp bahara dönerken Dominic'in e-postaları gelmeye devam etti. Bir kere bile cevap vermediğim halde her gece yeni bir tane gönderiyordu. Ben de her gece depodan babamın evine taşıdığım kanepede hepsini yeniden okuyordum.

Kendime eziyet çektirmeyi sevdiğim söylenebilirdi. Bir mazoşist, belki kalbi kırık bir aptaldım. Aralarından biri seçilebilirdi.

Parçalanan kalbim, bir aileyi bir arada tutma sorumluluğunu üstlenen çocuk için kanıyordu. Ancak bahsi geçen yıkıma, o çocuğun dönüştüğü adam sebep olmuştu. Üstelik Dominic'in paylaşma konusunda çok bir şey bilmediği gibi ben de affetme konusunda çok bir şey bilmiyordum.

Babamın maddi güvencesinin elinden alınması bir yana, bizi terk ettiği için annemi kesinlikle affetmemiştim. Paramı çalan müteahhidi affetmemiştim. Beni babamın tahliyesiyle tehdit etmekten keyif alan Ön Büro Deena'yı affetmemiştim.

Nasıl affedeceğimi bilmiyordum ama nasıl devam edeceğimi biliyordum. Ben de bunu yapıyordum.

Dominic'in benden gördüğü tek iletişim girişimi, ona olan borcumu ödemek için o hafta ayırabildiğim miktarın olduğu çekti. Pislik onları asla paraya çevirmemişti.

Her şey berbattı. Her şey.

Birçok açıdan başladığım yere geri dönmüştüm. D.Ö.'ye, yani Dominic'ten Önce'ye dönmüştüm. Garsonluk ve barmenlik işlerine geri dönmüş, Ön Büro Deena'dan tekrar kaçmaya başlamıştım. Farklı olan tek şey, artık Dominic Russo'nun bana gülümsemesinin nasıl bir his olduğunu biliyor olmamdı. Beni becermesinin, bana sarılmasının nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Muazzam, devasa bir şakaydı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bakımevi karşımda belirlediğinde olumsuzluğumu ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım. Babam, depresyon ve öfke yayan Kasvetli Kadın'ın ziyaretini hak etmiyordu.

Tahsilatçılardan kurtaran tanrılar ile sigara molası için gizlice dışarı çıkan sağlık çalışanlarına şükürler olsun, yan kapı açıktı. Oradan girip hafıza koğuşuna yöneldim.

Braden masasında telefonla konuşurken düğmeye basıp kapıyı açtı.

El sallayıp koridora doğru ilerledim ancak o parmağını kaldırarak beni durdurdu. "Evet, az önce içeri girdi."

Lanet olsun. Ön Büro Deena binaya gizlice girdiğimi fark etmiş miydi? Boğazımı keser gibi bir hareket yaptım. Ne ona olan borcumu ödeyecek param ne de bu kadın için gereken enerjim vardı.

Braden'ın büyük sırtışı kafamı karıştırdı. "Evet. Sorun değil," dedi telefonu kapatmadan önce.

Bana söyleyebileceği her şeye karşı gardımı aldım. "Ne oldu?"

"Sakin ol," dedi. "Bu iyi bir şey. Gerçekten iyi."

Tabii. Buna hiç inanmıyordum.

"Tüh. Saate bak. Gitmem gerekiyor," dedim çıplak bileğimdeki hayali saate bakarmış gibi yaparak. Kapıya doğru döndüğümde boynum yanmaya başlamıştı.

Ancak önlüklü küçük bir insan kalabalığı kapıdan içeri girip çıkışımı engelledi. Babamın penceresinin güvenlik sebebiyle bir insanın sığacağı kadar açılmadığını biliyordum, zaten iç avluya bakıyordu. Ayrıca ayağımdakiler duvara tırmanma ayakkabılarım değildi.

Tuzağa düşmüştüm.

Pembe kalpli üniforma giyen bir hemşire bana üzerinde, "*Tebrikler*" yazan bir balon verdi. Fransız örgülü, kütüphaneci gözlüklü biri bana neşeli bir demet karanfil uzattı. Hepsi gülümsüyordu.

Beni başkasıyla karıştırdıkları çok belliydi.

Gülümseyen küçük kalabalığın bir adım önüne çıkarak, "Ally Morales," dedi Başhemşire Sandy.

Tamam, bu kesinlikle benim adımdı.

"*Goodwin Childers* Bakımevi'ndeki herkes adına..."

"Deena hariç," dedi birisi arkadan öksürerek.

"Lady George İdaresi Hafıza Bakım Vakfı'nın ilk alıcısı olduğunuz için seni tebrik etmek istiyoruz."

Bana bir mektup verdi. Heyecanlı uğultuya rağmen ne yazdığına göz atmayı başardım.

Tebrikler... Lady George İdaresi Hafıza Bakım Vakfı'nın ilk alıcısı... Babanızın uzun vadeli bakım masraflarının... önümüzdeki on iki ay boyunca tamamen karşılandığını size bildirmekten mutluluk duyuyoruz...

Yere bir kâğıt parçası uçtu, onu almak için eğildim. On iki aylık bakım ücretinin makbuzuydu.

Nefes alamıyordum, bu yüzden olduğum yerde kaldım. Başımı dizlerime koyup derin nefesler aldım.

“Bu nasıl oldu?” dedim hırıltılı sesimle.

“Vakıf bizimle iletişime geçti. Onay süreci için adını gönderdik ve sen kazandın, Ally!”

Babamın bakımı on iki ay boyunca garanti altındaydı. Bu... her şey demekti.

Nefes almaya, ayakta durmaya çalışmaktan vazgeçtim. Tüm hemşire ekibi benimle birlikte ağlarken yere çöktüm.

Biraz olsun kendimi topladığımda oradaki her çalışana sarılıp burnumu sildikten sonra babamla keyifli bir saat geçirdim. Beni tanıımıyordu ama keyfi yerindeydi, kızı Ally hakkında hikâyeler anlatıyordu.

Piyano öğrencisinin saat kaçta geleceğini sormaya başladığında garsonluk vardiyama hazırlanmak için eve gitme zamanının geldiğine karar verdim.

Adımlarım bir saat öncesine göre daha hafifti. Dualarıma gelen beklenmedik cevaptan dolayı çok rahatlasam da kalbim hâlâ ağrıyordu.

Dominic'i özlemiştim ve bundan nefret ediyordum. Bu bana, gidişinden sonraki bir yıl boyunca annemi ne kadar çok özlediğimi hatırlatıyordu. O zamanlar hâlâ umudum vardı. Bir anneye sahip olma fikrini özlemeyi hiç bırakmamıştım. Ancak bu his her ortaya çıktığında daha büyük, daha acımasız bir kendini suçlama sancısını da beraberinde getirmişti.

Beni bu kadar pervasızca inciten birini nasıl özleyebilirdim?

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kendimi berbat hissetmekle fazlasıyla meşgul olduğum için neredeyse köşedeki büyük evin önünden her zamanki hayallere dalmadan geçmiştim. Bugün hayal kurmak istemiyordum. O evin duvarlarının tanık olduğu türden sonsuz bir mutluluğun varlığına inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum.

Sanki acımı biraz daha arttırmak istercesine ön pencerede yaşlı bir çift belirdi. Hiç büyükanne ve büyükbaba tarzı olmayan tutkulu bir sarılmayla birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Tamam, peki. Sonsuza dek mutlu yaşamak diye bir şey vardı. Sadece benim için yoktu. Hiç sevmemektense, sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söyleyen soytarı bana göre tam bir pislikti.

O mutlu sahneye sırtımı döndüm. Telefonum cebimin içinde tuhaf bir sesle çalmaya başladığında bloğun aşağısına doğru ilerlemeye başlamıştım.

Telefonumun loş ekranında emlakçımın adını zar zor okuyabildim.

“Bill, merhaba,” dedim.

“Evi hiç pazarlıksız, nakitle almak isteyen biri var, Ally,” dedi Bill heyecanla.

Olduğum yerde durarak kulaklarımdaki çınlamayı susturmak için başımı salladım. Tüm gün boyunca rüya görüyor olmalıydım. Her an aptal ikiz yatağымda uyanıp paramparça olabilirdim. “Pardon. Tekrar söyler misin?”

“Tam fiyat ödeyecek bir teklif var. Nakit olarak,” dedi. “Hafta sonuna kadar işlemleri halletmek istiyorlar. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama...”

“Kabul ediyorum. Aman Tanrım. Kabul ediyorum!” Kaldırımda dönerek dans ettim. Sonra beynime sızan korkunç bir düşünceyle donakaldım. “Bir dakika. Bana alıcının Dominic Russo olmadığını söyle.”

“Kim? Hayır. Kişi bile değil, bu bir vakıf. Alıcının temsilcisi, alıcının eve âşık olduğunu söyledi.”

“Öyle mi?” diye fısıldadım.

“Aslında e-postada o evde âşık olduğu yazıyordu ama yazım hatasıdır. Bu yüzden toplanmaya başlaman gerekecek.”

Toplanacak çok bir şey yoktu. Bir kanepe, dans kıyafetleri ve iş üniformalarıyla dolu bir spor çantası. Dünyevi mallarımlın büyüklüğü bu kadardı. Zaten çok fazla eşya olmadan yeni bir başlangıç yapmak daha iyiydi.

Bir şeyler... iyi bir şeyler olmaya devam ediyordu.

Salı günü Foxwood polisi benimle temasa geçmişti. Bana müteahhit olduğunu söyleyen adamın dolandırıcılık, hırsızlık ve genel olarak aptallık gibi görünen diğer bazı suçlamalar nedeniyle tutuklandığını söylemişti. Görünüşe göre dolandırdığı tek müşteri ben değildim.

Dedektif paramı geri alacağımdan emin değildi ama adamın el koyduğu babamın cepsaatini bulmuştu.

Perşembe günü Manhattan'daki bir grafik tasarım firmasından bir e-posta almıştım. *Label*'daki çalışmamı görüp bir şekilde doğrudan Dalessandra'ya ulaşmışlar, o da benden övgüyle bahsetmişti. Tasarım işiyle ilgilenip ilgilenmediğimi sormuşlardı.

Cuma, tatlı acı bir gün olmuştu. Babamın evinin satışı sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Alıcılar, imzayı avukatları aracılığıyla attıkları için onlarla tanışmamıştım. Güneş ışınlarının aydınlattığı meşe masanın üzerine anahtarları bıraktım. Babamı birkaç yıl daha *Goodwin Childers*'da tutmaya yetecek, aynı zamanda biraz birikim yapıp Dominic'e olan borcumu ödememi sağlayacak bir çek karşılığında evi takas etmiştim.

Bankaya uğrayıp kimse fikrini değiştirmeden çeki yatırdım. Dominic Russo'ya borcum olan her kuruş için bir çek yazarak postaya verdim. Ardından Bayan Grosu'ya gitmek üzere bir araç çağırarak kendimi ödüllendirdim. Bir sonraki hamleme karar verene kadar birkaç gün onun misafir odasında kalacaktım.

Ayrıca yeni alıcılara da bir göz atmayı umuyordum.

Tertemiz bir *Prius*'la Bayan Grosu'nun evine doğru yola çıktığımda telefonum önce çaldı, ardından zayıfça titredi. *Label*'in ofis numaralarından biriydi. Tereddüt ettim. Geçen ay, arayan kişinin Dominic olmasından korktuğum için tüm çağrılarını görmezden gelmiştim. Arayanın o olmamasından da korkmuştum.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Korkmaktan çok yorulmuştum. Onu özlemekten çok yorulmuştum.

“Alo?”

“Ally, ben İnsan Kaynakları’ndan Jasmine,” dedi arayan kişi hızlıca.

Kötü fotoğraf çeken huysuz Jasmine’di.

“Merhaba.”

“Son maaş çekini nereye göndereceğimi sormak için arıyorum.”

Para konusunda heyecanlanamayacak kadar üzgün ve depresyondaydım. Tamamen unutmuştum.

“Ah, tabii.” Ona, Bayan Grosu’nun adresini verdim.

“Harika,” dedi. “Bu arada elimde ilgini çekeceğini düşündüğüm bazı bilgiler var.”

Bundan çok şüpheliydim.

“Aslına bakarsan, Jasmine, sanmıyorum...”

“Muhasebe bölümünde ara sıra öpüştüğüm Mickey adında genç, sevimli biri var. Ondan bir telefon aldım.”

“Ah.” Huysuz Jasmine resmen beynimi yakmıştı.

“Kredi kartı ekstrelerinin denetlenmesinden veya diğer sıkıcı şeylerden bahsediyordu. Onu pek duymadım çünkü onun kol kaslarına bakmakla çok meşguldüm.”

Görünüşe göre kol pornosuna meraklıydı.

“Her neyse. Yaratıcı yönetmenin, idare bölümü için sürekli yiyecek almasını tuhaf bulduğunu söyledi.”

“Yaratıcı yönetmen mi?” dedim yavaşça.

“Ocak ayında Dominic, neredeyse her gün yöneticiler için yiyecek almaya başlamış.”

“Bir dakika. Bu zaten hep böyle değil miydi? Daha önce yaptıkları bir şey yani...”

Neyden önce? Benden önce mi? Ben zavallı kıcımlı sürükleyerek son kullanma tarihi geçmiş salatalar ve dikkatli bir şekilde öğünlere böldüğüm yemek artıklarımla işe gelmeye başlamadan önce mi?

“Hayır. Senin işe alınma tarihinden sonraki gün başladı.”

Oturmam gerektiğini hissettim.

Pekâlâ, Dom benim için yemek parası ödemiş. Aman ne önemli. Bana güvenmeyişi telafi etmez.

“Sonra telefon ve dizüstü bilgisayar var,” diye devam etti Jasmine.

Kahretsin.

“Telefon ve dizüstü bilgisayara ne olmuş?”

“Diğer yeni çalışanların ücretsiz teknolojiden faydalanmadığını fark ettin mi?”

Evet. “Pek değil.”

Boynum yanmaya başladı.

“Satın alma departmanında bununla ilgili herhangi bir kayıt yoktu. Ben de Dominic’in şahsi faturalarıyla ilgilenen Gola’ya sordum. Bunları kendi cebinden ödemiş, BT’nin sana vermesini istemiş.”

Buddy ile karsını düşündüm. Dominic Russo’nun, ihtiyaç duydukları sağlık sigortasının gizli Noel Baba’sı olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

“Anlamıyorum,” diye başladım.

“Bak, belki ben fazla romantiğimdir.”

Bundan şüpheliydim.

“Adam sıçıp batırmış. Hem de fena şekilde. Ancak rakamlar yalan söylemez. Seni önemsiyor. Neyse, bu hafta kesinlikle dansa geleceğim. Orada görüşürüz!”

“Peki. Görüşürüz,” dedim zayıf bir sesle.

Kafama takılan bir şey vardı ve bir türlü gitmiyordu.

Ocak ayından bu yana başıma gelen neredeyse her güzel şey Dominic Russo kaynaklıydı. Yiyecek, çok ihtiyacım olan telefonla dizüstü bilgisayar, iş, tadilat, bir dolap dolusu marka kıyafet, lanet piyano...

Bu bir kalıptı. Tutarlı bir şekilde devam ediyordu. Dominic bir ihtiyacı fark ediyor, onu sessizce karşılıyordu.

Ben şanslı bir insan değildim. Kazı kazan bile kazanmamıştım. Benim için dolarları ateşe vermek, asla karşılığını vermeyen kumar makinelerine yatırmaktan daha eğlenceliydi. Ayrıca bilmediğim bu hibeleri de kesinlikle kazanmadığımdan emindim.

Çılgınca sırt çantamı eşeledim. En sonunda onu bir muzla *Label* dergisinin geçen ayki sayısının altında buldum.

Vakfın mektubunu hemen açtım.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Lady George İdaresi Hafıza Bakım Vakfı.

Lady. Faith'in kulübü *Ladies and Gentlemen*, bana ilk dokunduğu yerdi.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım.

George. George'un Köy Pizzası ilk tanıştığımız yerdi. Mideme kramp girdi.

İdare. İdare bölümü, ona âşık olduğum yerdi.

Hayır. Hayır. Hayır. Aklım buna inanmak istemiyordu. Ancak o salak bağışlayıcı hain kalbim, aptalca bir umutla çarpıyordu.

Bakımevini aradım. "İdareden Sandy, lütfen?"

Ona bağlanmayı sabırsızlıkla bekledim. "Ben Sandy," diye yanıtladı neşeyle.

"Ah, Tanrıya şükür. Ben Ally Morales. Çok önemli bir şey soracağım."

"*Elbette*, Bay Swanson. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Deena mı orada?" diye tahminde bulundum.

"Kesinlikle. Doğrudur."

"Kısa keseceğim. Babama verilen vakıf fonuyla Dominic Russo'nun bir ilgisi var mı?"

"Ah..." Sandy'nin cevap veremeyişi kahrediciydi. "Şu an ben de öyle bir bilgi yok," dedi normalden iki oktav daha yüksek bir sesle.

"Sandy, şu anda bana mı, yoksa Deena'ya mı yalan söylüyorsunuz?"

"Bazen her iki seçenek de uygulanabilir."

"Dominic Russo, babamı ziyaret etti mi?" diye sordum.

"*HIPAA** gereği buna cevap veremem."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Deena çocuk kanı içmek için molaya çıkınca beni ara."

Başımı dizlerimin arasına koydum, arabaya kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

"İyi misiniz?" diye sordu sürücü endişeyle.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Çok iyiyim."

Tekrar doğrulup çantamdan satış evraklarını çıkardım. Alıcının tüzel kişiliği önde ve ortada yazıyordu.

* Sağlık Sigortası Taahhütlülük ve Sorumluluk Yasası. (ç.n.)

LUCY SCORE

Alominic Vakfı.

Yarı inleme yarı sızlanma karışımı bir ses çıkardım.

Sürücü, arabayı yolun kenarına doğru savurdu. “Hanımefendi, lütfen arabama kusmayın.”

ALLY

Cumartesi mesaim için havalandırmanın uğultusuyla birlikte arka kapıdan içeri girdiğimde, “Selam, Als. Masa Üç az önce geldi. Siparişini alabilirsin,” dedi Jorge.

Bana göre Jorge’nin Odun Ateşinde Pizzası, George’unkinden daha iyiydi. Jorge hem insanları hem de pizzayı gerçekten seven neşeli bir adamdı. Bahşişleri iyiydi, pizza çok daha iyiydi. Üstelik her vardiyada bedava yemek ve ihtiyacım olduğu kadar tuvalet molası alıyordum.

Ayrıca pizzacı, babamın bakımevine yürüyüş mesafesindeydi.

“Tabii ki,” dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirirken. Hâlâ dün idrak ettiklerimin etkisindeydim. Bayan Grosu’nun pembe ve sarı renklerdeki misafir odasında on iki aylık bakımın maliyetini hesaplamıştım.

Eğer Dominic’e borcumu ödeyeceksem organlarımı satmaya başlasam iyi olurdu.

Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu ama onu görünce hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum.

Dün geceki kısa e-postası çok tatlıydı.

Alıcı: Ally

Gönderen: Dominic

Konu: Beni tanımak

Seni asla unutamıyorum, Ally. Bunu denemeyeceğim de. O sucuktan beri kalbim senindi.

Sevgiler,

Dom

Aklım hâlâ sucuktayken mesaim başladı. Sallanan kapıdan geçerek yemek salonuna girdim. Yoğun bir cumartesi öğleden

sonrasıydı. Masaların yarısı şimdiden dolmuştu. Diğer garson, sipariş alırken bana el salladı.

Ancak karşılık vermedim.

Çünkü Masa Üç'ten gözümü alamıyordum.

O mavi gözler, dev bir mıknaş gibi kareli fayansın üzerinden beni kendine doğru çekiyordu.

Dominic Russo, bu zamana kadar onun üzerinde gördüğüm en gündelik kıyafetleri giymişti. Kot pantolon, *sweatshirt* ve beyzbol şapkasıyla bana bakıyordu. Çok üzgün, çok umutlu görünüyordu.

Ayaklarım onun önünde durduğunda kalbim adeta boğazımdan çıkmaya çalışıyordu.

Onu *özlemiştim*. Vücudum onun için sızlıyordu. Ses tonunu, kaşlarının çatılmasını, duştan sonraki kokusunu, vücudundan yayılan ve beni her zaman eriten sıcaklığını özlüyordum.

"Ally." Sesi hırıltılı çıkınca boğazını temizledi.

"Merhaba, Dom," dedim kısık bir sesle. Kendimi bırakıp ağlamak istiyordum. Kucağına oturup bana sarılmasına, artık her şeyin yoluna gireceğine beni ikna etmesine izin vermek istiyordum. Her şeyi daha iyi hale getirmesini istiyordum. *Bir şekilde*.

Bakışları üzerimde baştan aşağı gezindi. Sanki orada olduğuma inanamıyordu.

Nerede olduğumu hatırladım. Not defterimi önlüğümde çıkarıp yutkundum. "Ne sipariş edeceğine karar verdin mi?"

Açılmamış menüye bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Sucuklu pizza yiyebileceğimi düşünüyordum."

Ah, tam kalbimden vurdu.

Not defterimi geri koydum. "Elbette. İsteddiğin başka bir şey var mı?"

Elini yeşil masanın kenarına koydu. Serçeparmağı, yanımda sallanan elimden bir santim uzaktaydı. Ancak bazen bir santimetre, kilometrelerce uzak olabiliyordu. Bu mesafeyi nasıl aşacağımı bilmiyordum. İhtiyacım olan şeyi ondan nasıl isteyeceğimi bilmiyordum çünkü neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"İsteddiğim çok şey var," dedi usulca. Umut dolu bakışları bana sabitlendi. Serçeparmağı uzanarak muhteşem, mükemmel bir saniye boyunca benimkine dokundu. Vücudum bir Noel ağacı gibi parladı.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Onu seviyordum. Hem de çok seviyordum ama beni çok incitmişti. Üstelik ondan ne istediğimi bilmiyordum.

Kendimi korumak için geriye doğru bir adım attım. “Seni görmek çok güzel,” dedim spor ayakkabılarıma bakarak. “Siparişini ileteyim.”

Bana, başımı döndürecek kadar *duygu* dolu bakıyordu. Başparmağını sessizce masaya vurdukça hareketindeki aşinalık nefesimi kesiyordu. Kalbim, babamın beni tanıdığı günlerdeki gibi sıkıştı.

Belki bu kadar basitti. Birini sevmek, birini affetmek. Belki de ortaya çıkıp acıyı kaldırabilecek kadar güçlü olmaktan ibaretti.

Başım sallayarak gözlerini masaya indirdi. “Teşekkür ederim,” dedi sessizce.

Hızla mutfağa gittim.

“Jorge, hemen sucuğa ihtiyacım var. Ayrıca üst malzemelerini benim koymam gerekiyor,” dedim.

Patronum omzunu silkip boş bir pizza tabanını bana doğru kaydırıldı. “Keyfine bak, Als.”

Pizza fırınının büyüsunü gerçekleştirmesini beklemek hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

Pizzayı fırından çıkarıp tepsiye koyarken neredeyse elimi yakıyordum.

“Canını yakmadan önce sakınleş,” diye uyardı Jorge.

“Canım çoktan yandı ama sorun değil. Çünkü onu seviyorum!”

Jorge kendi kendine, “*Çılgın kadınlar*,” diye bir şeyler mırıldanırken ben yemek salonuna doğru koşmakla meşguldüm.

Masa Üç’ü görünce bir kez daha donup kaldım.

Gitmişti.

Restorana hızlıca göz gezdirsem de vücudum, Dominic Russo’nun gittiğini çoktan biliyordu. Onun oturduğu noktada yirmi dolarlık banknotun altında kalın bir zarf vardı. Pizzayı masanın üzerine bıraktım, oturup zarfı açtım.

Doktor Claudia Morales tarafından imzalanan bir çek uçarak kucağıma düştü. Annem, babama birikiminden gizlice çaldığı miktarın tamamını içeren bir çek yazmıştı. Gözlerimi kırıştırtmama neden olacak kadar büyük miktarda ikinci bir çek daha vardı. Not kısmında, “*taahhüt edilen masraflar için*” yazıyordu.

“Aman Tanrım,” dedim nefesim kesilerek.

“Tatlım, iyi misin?” diye sordu restoranın diğer tarafındaki bir kadın. “Kriz geçiriyormuş gibi görünüyorsun.”

Sessizce başımı iki yana salladım.

“İyi mi değilsin, yoksa kriz mi geçirmiyorsun?” diye bastırdı. Daha fazla müşteri dönüp bana bakmaya başlamıştı.

“İyi değilim. Kriz geçirmiyorum. Aşk yüzünden.”

Bilge bir tavırla başını salladı. “Orada oturan o karamsar ve güzel adama mı âşkınsın?”

“Evet.”

Zarfın içinden çıkan bir sonraki belge babamın evinin tapusuydu. Yanına el yazısıyla yazılmış bir not iliştilmişti.

Ally,

O ev senin. Hiç kimse anılarını senden alamaz.

Sevgiler, Dom.

“Lanet olsun, Dom,” diye fısıldadım yarı hıçkırarak.

Daha sonra bir tür özel dedektif raporuna benzeyen bir belge çıktı.

Konu: Deena Smith, Goodwin Childers Bakımevi.

Sayfaları hızla çevirerek göz gezdirdim. Alışılmışın dışında, aynı zamanda yasadışı tahsilat toplamaya ilişkin bir soruşturma raporuna benziyordu. Ekte devlete yapılan resmi bir şikâyet belgesi vardı. Ön Büro Deena’nın hiçbir mali sorumluluğu olmadığı halde aileleri, yakınlarının borçlarını ödemeye zorlamak için taciz ve korkutma taktikleri kullanmakla suçlandığı belirtiliyordu.

Altında bir gazete kupürü vardı. Polis notunda, zamanında tahsilat yapılması için hastaların ailelerini korkutma iddiasıyla soruşturma altında olan bir bakımevi çalışanından bahseden bir paragraf vardı. Çalışan ücretsiz olarak açığa alınmıştı.

Bu satırlar, bütün o lanet mücevherleri açıklıyordu.

Neye baktığımı görmek için başını uzatarak, “Bunlar mücevhere ya da çiçeğe benzemiyor,” diye seslendi kadın.

Zarftaki son şey *Label*’ın mayıs sayısının ön kopyasıydı.

Güçlü ve sert görünen Dalessandra, kapakta diğer dört kadınla

KÜÇÜK BİR İYİLİK

birlikte “Artık Sır Yok: Hayatta Kalanlar Hikâyelerini Paylaşıyor” başlığının yanında duruyordu.

“Aman. Tanrım.”

“O neymiş?”

“Bir dergi,” dedim.

“Hah. Adam bir şeyler okumanı mı istiyor? Orada elmas yüzük falan olmadığından emin misin?”

Derginin sayfalarına göz attım. Dalessandra ile diğer dört kadının her biri hikâyelerini yazmıştı. Dalessandra ve arkadaşı Simone’un nefes kesici, tam sayfa bir fotoğrafı vardı... biraz fazla mı samimiydi?

“Sır saklamaktan yoruldum. Simone’a âşığım. Yıllardır ilişkimiz var.”

“Siktir,” dedim nefes nefese.

Aşağıya doğru devam ettim.

Editörün Notu: Paul Russo, Label’den kovuldu. Şu anda başka bir dergide çalışıyor. O dönemde Label, Russo’nun taciz mağdurlarından nakit ödeme karşılığında gizlilik anlaşması imzalamalarını talep ederek ve rekabet yasağını uygulamayı tercih etmeyerek bir hata yapmıştı. O zamandan bu yana her iki konudaki tutumumuzu tersine çevirdik. Ofislerimizde mağdurlar bir daha asla susturulmayacak. Buna ek olarak, Başeditör Irvin Harvey taciz politikamızı ihlal ettiği için kovuldu. Dominic Russo, başeditör rolünü üstlenirken güzellik editörü Shayla Bruno ise yaratıcı yönetmen pozisyonuna geçecektir.

Her kelimeyi okumak istiyordum.

Ama önce Dominic’e pizzasını vermek istiyordum.

“Bir kutuya ihtiyacım var,” diye seslendim yemek salonuna doğru.

“Evet. Bir yüzük kutusu,” diye homurdandı Masa Sekiz’deki kadın.

“Bir pizza kutusu. Hangi yöne gittiğini gören var mı?”

Restorandaki kadınların hepsi sağ tarafı işaret ediyordu.

Masa İki, kendi kutusunun içindekileri masanın üzerine boşaltıp kutusunu bana verdi. “Teşekkürler!” dedim şaheserimi içine koyarken.

“Başkası kapmadan git onu yakala,” dedi kadın.

Koşarak kapıya yönelirken pizza kutusunu ellerimin arasında sıkı sıkı tutuyordum.

“Dominic Russo!” diye yüksek sesle bağırdım. Tanıdık yüzünü hiçbir yerde göremiyordum.

Dakikalar önce ayrılmıştı. Şimdiye kadar arabayla uzaklaşmış, bir kez daha hayatımdan çıkmış olabilirdi.

Koşmaya devam ettim. Aramaya devam ettim.

Ben hızla yanından geçerken, “Jorge’nin eve teslimat yaptığını bilmiyordum,” dedi tulumlu bir adam.

“Yapmıyoruz,” diye seslendim omzumun üzerinden.

Kalbim hızla çarparak caddenin karşısına geçip bir sonraki bloğa ilerledim. Neredeydi? Gitmiş olamazdı. Şimdi olmazdı.

Bloğun sonundaki mavi otobüs durağı tabelasını, önündeki insan kalabalığını gördüğümde tökezledim.

Olabilir mi? Orada olabilir miydi?

Kalbim boğazımda atarken tekrar yola koyuldum.

Parlak, sıcak güneş ışığı yüzüme vuruyordu. Umut gibi, aşk gibiydi.

İşte oradaydı. Otobüs durağının arkasındaki çite yaslanacak şekilde yerleştirilmiş parlak yeşil bir bankta oturuyordu. Öne doğru eğilmişti, elleri dizlerinin arasından sallanırken gözleri yerdeydi.

“Pizzanı unuttun,” dedim nefes nefese.

Gerilerek bakışlarını yukarı çevirdi. Yüzündeki saf umutla dolu ifade, kalbimdeki her parçayı birleştirdi.

“Ally.” Ayağa kalkıp bana uzandı.

“Hey, Jorge’nin yeri evlere servis yapıyor,” dedi parlak sarı ceketli bir kadın komşusuna.

“Dostum, keşke şimdi bir dilim sucuklu pizza olsaydı,” dedi komşusu.

“Al.” Pizzayı Dominic’e uzattım.

“Bebeğim, pizza istemiyorum. Seni istiyorum,” dedi kuru bir sesle. “Sana her şey için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bunu telafi etmek istiyorum. Bir şans daha istiyorum.”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Kutuyu sallayarak, “Bu pizzayı istiyorsun,” diye ısrar ettim.

“Dinle tatlım, o istemiyorsa ben alırım,” diye seslendi durakta oturan adam.

“Bir şey istediğimde sana sormamın yeterli olacağını söyle-miştin, hatırlıyor musun?”

Dominic bana çok ciddi bir şekilde bakarak başımı salladı. “Ne istiyorsun, Ally?”

“Bu pizzayı açmanı istiyorum. Lütfen.”

İsteksizce ellerini bileklerimden çekip kutuyu elimden aldı.

Kapağı kaldırdığında bir an için, koşarken sucukların etrafa savrulup savrulmadığını merak ettim. Hemen sonra dişlerini sık-tığını ve sertçe yutkunduğunu görünce küçük mesajımın sağlam olduğunu anladım.

Bana baktığında mavi gözleri yoğun duygularla adeta yanı-yordu. “Okuma gözlüğüm yanımda değil. Benim için okuyabilir misin?”

Jorge’nin sucukları çok büyüktü. Dominic ne yazdığını gayet iyi biliyordu.

Yine de bunu benden duymak istiyordu.

Orada, aramızda bir pizza kutusuyla duruyorduk.

Dudaklarımı ıslatıp okumadan önce son bir nefes aldım. “As-lında ‘Seni Seviyorum,’ yazıyor ama ‘Ben Kalp Sen’ şekliyle ne demek istediğini anlamışsındır.”

Pizza kutusu otobüs durağına doğru uçarken ben de havalanıp tam ait olduğum yere, Dominic Russo’nun kollarına indim.

“Vay canına! Bedava kaldırım pizzası!” diye bağırdı biri.

Ancak öpülmekle çok meşguldüm.

Yanaklarıma, alnıma ve çeneme öpücükler yağdırdı. En sonun-da Dominic’in dudakları benimkinin üzerine kapandı.

Saçlarımdan tutup başımı geriye doğru çekti. Bu hareket çok tanıdıktı. Bunu öyle özlemiştim ki, gözyaşlarına boğuldum.

“Seni seviyorum, Ally.”

“Bu tarafa atacağınız Jorge’nin sarımsaklı ekmeği falan varsa itiraz etmeyiz.”

Dom gözlerini devirdi. “Bana bir dakika müsaade ederseniz size Jorge’nin menüsündeki her şeyi alırım.”

“Anlaştık!”

LUCY SCORE

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra ilk kez kahkaha attım.

“Bir daha söyle, Malefiz. Lütfen,” diye yalvardı Dom.

“Seni seviyorum, Yakışıklı. Seninle sonsuza dek mutlu olmaya hazırım.”

Küçük izleyici kalabalığımızın çığlıkları ve bağırışları arasında beni yerden kaldırıp döndürdü.

Kollarımı ona, asla kaçamayacağı kadar sıkı sardım. “Siz Rus-solar otobüs duraklarında hayatımı değiştirip duruyorsunuz.”

SONSÖZ

ALLY

“Ne yapıyorsun?”

“Sessiz ol! Yarı çıplaklığınla dikkatimi dağıtma. Oturduğum yerden doğrulmadan pipetimin bardağın dibine değip değmeyeceğini görmeye çalışıyorum,” dedim.

Artık çok geçti. Dikkatim dağılmıştı çünkü şeker beyazı kumların ardında uzanan turkuaz suların nefes kesici manzarası, mayo ve güneş gözlüğüyle önümde duran Dominic Russo tarafından gölgede bırakılmıştı.

Bu adamı yelekli, gergin haliyle sevmiştim ama sanırım rahatlamış, güneş kremli ve bronz hali çok daha çekiciydi.

“Bugün doğum günün, Ally. Sana gün boyu *mango margarita* sipariş edeceğim, böylece bardağın dibini görmek zorunda kalmayacaksın.”

“Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz, Bay Russo?” Güneş gözlüğümün üzerinden bakarak kirpiklerimi kırıştırdım.

Tehlikeli bir şekilde sırıttı.

“Sanırım tekrar sürmenin zamanı geldi,” dedi güneş kremi şişesini havaya kaldırarak.

“Son ‘sürdüğünde’ on dakika boyunca memelerimi ovuşturduğun için her yerim güneş yanığı oldu.”

“Güzel vücudunun her santimine eşit derecede dikkat edeceğime söz veriyorum,” dedi çapkın bir tavırla.

Bacaklarımın arasında bir hareketlilik hissedince kendimi çimdiklemek için bir saniye bekledim. Hayır, rüya görmüyordum. Bir yerlerde komada değildim. Talihsiz bir otobüs kazasından sonra halüsinasyon görmüyordum. Bu. Benim. Hayatımdı.

“Doğum günü hediye hazır mısın?” diye sordu.

Güldüm. “Hediyemin bu seyahat olduğunu sanıyordum. Ayrıca bikini dolabının. Bir de mum ışığında akşam yemeğinin.” Tatlı

niyetine, dün geceki bacaklarımıza kramp sokan seksi saymadan olmazdı. İkimiz de hâlâ topallıyorduk.

“Bebeğim, daha yeni başlıyorum,” dedi şeytani bir tavırla.

Kalp atışlarım birkaç yüz kademe arttı çünkü bir şeyler vermek onu çok mutlu ediyordu. Benim ona vereceklerim konusunda ne hissedeceği konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

“Tatil de sizinle aynı fikirde, Bay Başeditör,” diye alay ettim.

Kendi şezlongunu bırakıp benimkine ilişti. “İşten söz etmek yok,” dedi sertçe.

Irvin Harvey’nin herkesçe bilinen, aşağılık bir herif olduğu gerekçesiyle işten atılmasının ardından Dominic ondan boşalan pozisyona geçmiş ve Shayla’yı yaratıcı yönetmenliğe terfi ettirmişti. Herkes mutluydu.

“Seni seviyorum,” dedim. Bazen kelimeler içimde köpürüyor, kontrol altına alınamıyordu. Dom’un yüzü, bunu ona söyleme zorunluluğunu her hissettiğimde olduğu gibi yumuşadı. Sanki o da bu hayatın onun olduğuna inanamıyordu.

“Senden bunu duymayı seviyorum,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Barıştığımızdan beri yatak odasında olmanın dışında... yoğun bir birbirimizi tanıma oyunu oynamıştık. Sürekli devam eden bir sohbeti. Tıpkı ilişkimizin devam eden bir müzakere olmasına benziyordu. Anlattıklarımız hem büyük hem de küçük şeylerdi. Dominic’in hayatını, her savaş alanında babasını geride bırakmak üzerine kurduğunu itiraf etmesi gibi şeylerdi.

Adam taciz nedeniyle *Indulgence*’tan uzaklaştırılmıştı, hukuk davaları ve cezai suçlamalarla karşı karşıyaydı. Bunları belirterek Dom’a zaten kazandığımı hatırlatmıştım.

Bugünkü küçük itirafımın ona bir zafer daha kazandırması, onu bir çıkmaza sürüklememesi için peynir tanrılarına dua ettim.

Parmağını memelerimin arasındaki ipe geçirdi. “Bir içki daha içmeye hazır mısın?” diye sordu boğuk bir sesle.

Başımı sallarken dudakımı ısırdım. İtirafım için hazırdım. “Yine alkolsüz hazırlansın, olur mu?”

Başını yana eğdi. Güneş gözlüğünü çıkardığında bakışları Canonan güneşinden daha yoğundu.

“Ally?”

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Elini alıp karnımın üzerine kaydurdım. “Bunu planlamadığımı zı biliyorum,” dedim kelimeler ağızımdan dökülürken. “Çocukları sevmenin, onlara sahip olmaktan ve onları yetiştirerek berbat olmayan insanlara dönüştürmekten çok farklı bir şey olduğunu biliyorum. Artık kırkımda olduğumun da farkındayım ama sağlıklıyım, iyi durumdayım. Bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Demek istediğim, umarım bunu yapabilirim.”

Garson, elindeki gümüş tepsi ve yüzünde bir gülümsemeyle yanımıza geldi. Üzerinde okyanusla aynı mavi renkli bir polo yaka tişört vardı.

“İkinize özel bir şeye hazır mısınız?” diye sordu.

“Bir dakika bekle,” derken Dominic’in eli hâlâ karnımın üzerindeydi. “Ally, sen şunu mu söylemeye... biz...”

“Hamileyim. Baba olacaksın. Lütfen kötü anlamda kafayı yeme çünkü buna gerçekten ama gerçekten sevinmene ihtiyacım var. Deli gibi korkuyorum.”

“Hamile mi? Yani bebeğimize mi?”

Aniden alkol alabilmeyi dileyerek başımı salladım. *Bol miktarda.*

“İyi misin?” diye fısıldadım. Şoka girecekmiş gibi görünüyordu.

“Hamilesin,” dedi tekrar.

Bu kısmı kaçırmış olması ihtimaline karşı, “Bebeğimize,” diye tekrarladım.

Bir eliyle gözlerini kapattı.

“Aman Tanrım. Dom? Yakışıklı? İyi misin?” Doğrulup gözlerini kapattığı elini kenara çektim.

Gözleri nemliydi.

“Baba olacağım.”

O anda benim gözyaşlarım da açılan bir musluk gibi akmaya başladı.

Gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım. “Evet. Baba olacaksın,” diye fısıldadım.

Beni kucağına aldığı gibi şezlongdan kaldırdı. Bacaklarımı beline dolayıp ona sıkıca tutundum.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, “Kızmadın, değil mi?” diye sordum açıklığa kavuşturma isteğiyle.

“Kızmak mı? Afallamış haldeyim. Korkuyorum. Heyecanlıyım. Endişeliyim. Ayrıca çok mutluyum. Ally, bir ailemiz olacak.”

Bir aile.

Evet, artık sesli bir şekilde hıçkırıyordum. Bu lanet hormonlar beni deliye çeviriyordu.

“Affedersin, *göt herif*. Teklife tanık olabilmemiz için bize işaret vermen gerekiyordu!”

Şaşırarak güneş gözlüklerimi çıkardım. “Faith? Christian?”

En iyi arkadaşımın onun “bakalım işler nereye gidecek” erkek arkadaşı, terk edilmiş şezlongumun ayakucunda duruyorlardı ve sinirlenmiş görünüyorlardı.

“Henüz teklif etmedim,” diye homurdandı Dominic.

“Teklif mi?” Çığlık atarak yakışıklı baba adayının kucağından inmeye çalıştım.

“Eyvah,” dedi Christian gamzelerini göstererek.

“Eğer evlenme teklif etmediysen, tüm bunlar nedir?” diye sordu Faith. Sonra ağzı mükemmel bir *O* şeklini alırken çığlık attı. “Siktir. *Hamile* misin?”

Sadece başımı sallayarak biraz daha ağladım.

“Aman Tanrım!”

Bana uzandığında kolunu kavradım. “Biliyordum!”

Dominic boğazını temizledi. “Hanımlar. Hâlâ yapmam gereken küçük bir iş var.”

Faith beni serbest bıraktı, eliyle dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaparak Christian’ın yanına sokuldu. “Elbette.”

“Teşekkür ederim,” dedi düz bir sesle. Şezlonga çöküp beni kucağına oturttu.

“Ally Malefiz Morales, benimle evlenir misin?”

Elini yanımdan uzatıp kadife bir mücevher kutusu çıkardı.

Başımı hızlıca salladım.

“Önce yüzüğü görmek istemez misin?” diye fısıldadı dudaklarındaki gülümsemeyle.

Başımı şiddetle iki yana salladım.

“Ama cevabın evet mi?”

“Evet!” diye bağırdım. “Evet. Evet. Evet.”

Sonra gülmeye başladım çünkü ereksiyonunun altımda kıpırdanmaya başladığını hissetmiştim.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Benim suçum değil. Genellikle bunu söylediğinde başka bir şey yapıyor oluyoruz,” diye fısıldadı kulağıma.

“Seni seviyorum, Dom.”

“Seni seviyorum, Ally. Çok seviyorum.”

“Evleniyoruz,” dedim.

“Bir de bebeğimiz olacak,” diye ekledi.

Birbirimize sırtttık ve aleti yeniden hareket etti.

Christian’a bakarak, “Artık onlara sarılabılır miyim?” diye sordu Faith.

Bir dizi kucaklaşmayla birlikte gelen sorulardan, bir tur alkolsüz *mango margarita*’dan ve villanın mutfağında hızlı bir seksten sonra Dominic Russo nihayet parmağıma güzel bir elmas yüzük taktı.

Büyük tek taşı ışığa doğru tutup iç çektim. “Sağ tarafımla ağırlık çalışmaya başlayayım da sadece sol tarafım kaslanmasın.”

Dominic’in eli yine karnımın üzerindeydi. Mutfak dolaplarına yaslanırken dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir gülümseme fark ettim. Halinden memnundu.

“Anneni ve Simone’u aramak ister misin?” diye sordum.

Gülümsemesi genişledi. “Elbette.”

“Babamı arayabilir miyiz?” diye sordum. “Yani, anlamayabilir ama gerçekten onun da bunun bir parçası olmasını istiyorum.”

“Elbette olmalı. Sadece öncesinde görmen gereken bir şey var.” Telefonunu çıkarmak için kenara fırlatılmış mayosuna uzandı. “Babandan izin almıştım,” diyerek bir fotoğraf açtı.

“Ah, Dom.” Nefesim kesildi.

Telefonun ekranında, Dominic ile babamın bir *selfie*’si vardı. Babam gülümsüyor, elinde açık yüzük kutusunu tutuyordu.

“Her gün gidip iyi gününde olana kadar ona sordum,” dedi Dominic yumuşak bir sesle.

Tekrar başımı sallayıp ağlamaya başladım.

“Bu hormon meselesi,” dedi başparmaklarıyla nazikçe gözyaşlarımı silerek. “Ne kadar sürecek?”

“Sanırım yaşayarak öğreneceğiz,” diye hıçkırdım.

BONUS SONSÖZ

ALLY

Bir yıl kadar sonra...

“Ne yapıyorsun? Haneye tecavüz mü?” diye sordum. Kusursuz çocuğum polenden mi etkilendi, boğuldu mu, güneşten veya on derecelik havadan rahatsız mı oldu endişesine kapılan tüm takıntılı yeni anneler gibi Maya’nın battaniyesini düzelttim.

“Anahtarın varsa haneye tecavüz sayılmaz,” dedi kocam kendini beğenmiş bir tavırla. Ardından devasa tuğla evin ön kapısını gösterişli bir şekilde açtı.

“Dominic Russo, köşedeki büyük evin anahtarının sende ne işi var?” diye tısladım.

Brownie, patilerini endişeli bir tavırla tuğla verandada hareket ettirdi.

Dominic, küçük ailemizi arabayla gezdireceğini *söylemişti*.

Manhattan’ın silüetini arkamızda bırakıp nehri geçerek eskiden yürüdüğüm sokaklara girdiğimizde çok mutlu olmuştum. Şimdilerde hafıza bozukluğu olan yetişkinlere yönelik, kâr amacı gütmeyen bir toplum merkezine dönüştürülen çocukluk evimin önünden geçmiştik. Küçük Bayan Hey Üç Hafta Erken Geliyorum’un doğumunda olduğum için büyük açılışı kaçırmıştım.

Arka bahçenin etrafı sağlam bir çitle çevrilmiş, küçük ama renkli bir çiçek bahçesi haline getirilmişti. Verandanın önünde sallanan sandalyeler vardı. Sandalyelerden ikisi doluydu. Geçerken oturanlara el sallamıştım, onlar da bana karşılık vermişlerdi.

Dominic, buraya gelmeden önce Brownie ile beni çok sevindirerek favori dondurmacımıza uğramıştı. Küçük ailemiz güneşin altında oturmuş, külahlarını yalayarak dondurmanın tadını çıkar-mıştı.

Şimdi ise çocukluğumdan beri sevdiğim eve izinsiz girdiğim için tutuklanmak üzereydik.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Burada ne işimiz var? Neden sende buranın anahtarı var? Burada yaşayanlar nerede?” diye sordum.

“Çok soru soruyorsun,” dedi kocam. Alnıma bir öpücük kondurup aynısını kızımızın kırıışmış kaşlarına da yaptıktan sonra puseti benden aldı.

Artık onda bir yumuşaklık vardı. Sanki nefret ve suçluluk düğümleri çözülmüş, geride sadece aşkı bırakarak onu rahatlatmıştı.

“Dom? Ne yaptın sen?” diye fısıldayarak içeri adım attım.

Ev boştu. Her ses mobilyasız odalarda, çıplak duvarlarda ve parke zeminde yankılanıyordu.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Maya’yı pusetten kaldırmış, göğsüne yaslıyordu.

Beklendiği üzere hem hamilelik hem de doğum sırasında sağlam durmuştu. Küçük kızımız çığlıklar atarak dünyaya geldiğinde güzel kocam onu tek koluna almış, başını benimkine yaslayıp ağlamıştı.

O anda kalbim kırılıp on kat daha güçlü bir şekilde yeniden bir araya gelmişti. Dominic Russo sonunda o kocaman, yumuşak kalbindeki sevginin onun asla kendi babası gibi olmasına izin vermeyeceğini anlamıştı.

Kızımızın gelişi tüm hayatı boyunca beklediği kanıttı.

Çok fazla ağladığım için doktorlar bana sakinleştirici vermeyi düşünmüştü. *Gerçek hikâye.*

Bir hafta önce Gola, tüm idare bölümü ile birlikte Dom’a sürpriz bir bebek partisi düzenlemişti. Greta emekli olmasına rağmen partiye katılmak için dönmüştü. Dalessandra ile Simone, ellerinde bir buçuk metre yüksekliğinde peluş bir zürafa ve ilk arabamdan daha değerli bir çiçek aranjmanı ile hastane odasına gelmişlerdi. Güzel torunlarını kucakladıktan sonra duvarları boyayıp inanılmaz pahalı çocuk odası mobilyalarını düzenlemeyi bitirmek için tasarımcılarla becerikli insanlardan oluşan bir ekiple birlikte evimize gitmişlerdi.

Kızımız kusursuzdu.

Sadece bana çok benzediği veya Dominic’in sert kaşlarını aldığı için değildi. Sadece on beş dakikalık sürelerle uyumasına rağmen beni kendi çocuğumu öldürmekten aciz hale getiren annelik hormonlarıyla tıkabasa dolu olmamla da ilgisi yoktu.

Nedenlerden biri, artık bedenime fiziksel olarak bağı olmamasıydı. Biraz özerkliğe kavuşmak gerçekten güzeldi. Hamilelik ve ben birbirimizle iyi anlaşılamamıştık. Hamileliğin kadınlığın tam ifadesi olduğunu söyleyen her kadın ya pis bir yalancı ya da çatlak kremi satıcısı olabilirdi.

Tüm kadınlara seslenebilseydim, kadınlığın tam ifadesinin orgazmlar olduğunu söylerdim. Mümkün olduğunca orgazm olmalarını ama önce kendi Dominic Russo'larını bulmalarını önerirdim çünkü buradaki tamamen benimdi.

Konudan uzaklaşmıştım.

İşte oradaydım, hayatım boyunca kurduğum tüm hayallerin merkezinde olan giriş holünde duruyordum. Umut etmekten korkuyordum.

Çünkü bu adam bana zaten çok şey vermişti.

Bana attığı bakış o kadar saf ve gerçekti ki, neredeyse kendimi kaybedecektim.

Onun arkasına doğru baktığımda vitraylı cumbalı pencereden gelen ışık huzmesinin içinde, çok tanıdık bir müzik enstrümanının tek başına durduğunu fark ettim.

Piyanonun başına geçerek parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. "Burayı satın aldın, değil mi?" diye fısıldadım.

Dominic ellerini bebeğimizin ayaklarının üzerine koymuş, boş bir kitaplığa yaslanıyordu. "Olabilir. Başımın ne kadar belaya gireceğine bağlı."

"Ah, Dom." Gözlerim yaşarırken başımı salladım. Son birkaç aydır hormonlar ve diğer şeyler yüzünden çok ağlamıştım. Ancak bu duygu bambaşka bir şeydi.

"Biraz tadilata ihtiyacı var. Özellikle mutfak. Beş yatak odası, üç banyo var. Evden çalışırken ikimize de yetecek kadar alana sahip çalışma odası arka tarafta," dedi. "Üçüncü kat büyük bir odadan ibaret. Belki orayı senin için bir stüdyoya dönüştürebileceğimizi düşündüm."

"Seni acayip çok seviyorum."

"Kızmadın mı?" diye sordu cesurca.

"Şu an çok karışık duygular içindeyim." Öyleydim. Beni içine çekmekle tehdit eden bir duygu karmaşasıydı.

Hafifçe omuz silkti. "Bu senin hayalindi."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

Bunu gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu tek sebep buydu.

Başımı iki yana sallarken tınaklarımı avuçlarıma geçirdim çünkü bu güzel, mükemmel adam karısının çılgın gözyaşlarını ertelemesini hak ediyordu. “Bu ev değil, sen. Sen benim hayalimsin.”

“Ally.” Sesi tenimde bir okşayıştı.

“Bebegi pusete bırak, Dom.”

Gülümsemesi kurnaz ve seksiydi. “Neden?”

“Çünkü sana gerektiği gibi teşekkür edeceğim.”

Dakikalar sonra başımı Dom’un karnına yaslayıp tepemizdeki alçı tavanı, bizim alçı tavanımızı izlemeye başladım. *Hey... hâlâ bebek sonrası sekse alışmaya çalışıyoruz, tamam mı?*

Maya, pantolon ve ayakkabı yığınınımızın yanındaki pusetenin içinde gevezelik ediyordu.

“Bu kadar boş alanla ne yapacağız?” diye sordum.

Parmakları tembelce saçlarımı taradı. “Dolduracağız.”

On yıldan biraz daha az bir süre sonra...

“İkiniz ayaklarımın altından çekilmezseniz sizi arka bahçeye kilitleyeceğim,” diye sert bir şekilde tehdit ettim.

Büyük ev, *bizim* büyük evimiz tamamen dolmuştu. Şu anda mutfağı işgal eden iki köpek vardı ama evimizin geri kalanı sanat, mobilya, müzik ve arkadaşlardan oluşuyordu. Aileyle, çocuklarla doluydu.

Hayır, millet! Kırk bir yaşında üçüz doğurmadım. O hamilelikten sonra Dom’a bana daha fazla bebek vermesi için yalvaracak kadar hayalperest değildim.

Neyse ki buna gerek kalmamıştı çünkü Manhattan’daki eski kapı komşumuz Vargaslar’ın bir çözümü vardı. Elton ile Sasc-ha’nın evlatlık oğulları Jace’in, koruyucu ailelerde kalan bir erkek ve kız kardeşi olduğu ortaya çıkmıştı. Tam o sıralarda bizim blok-taki bir eve âşık oldular, böylece çocuklarımızın dördü birlikte büyümeye başladı.

Büyük evimizde sadece beş kişilik bir aile yoktu. İki köpek -Brownie ile Cookie-, bir evcil tavşan ile yedi Japon balığı vardı. *Kahretsin. Altı kalmıştı.* Bu duvarlarda anılar vardı. Noel sabah-

larımızı, hafta içi spontane akşam yemeklerinin geç vakte sarkmasını ve bu yüzden çocuğu okula bırakırken akşamdan kalma olmamızı görmüştü. Sevdığım iş hayatına geri dönüp kendi küçük grafik tasarım şirketimi kurmama, mümkün olduğunca sık dans dersleri vermeye devam edişime tanık olmuştu.

Büyük ve küçük gözyaşları, hayal kırıklıkları yaşanmıştı. Babam vefat etmişti, onu hâlâ her gün özlüyordum. Gürültülü, sevgi dolu çocuklarımızla birlikte onun da masamızda olmasını dilerdim. Keşke dün geceki lise müzik grubu konserinde Jack'in davul solosu sırasında seyirciler arasında olabilseydi. Yine de Bay Mohammad, Bayan Grosu, Dalessandra ve Simone oradaydı.

Bir bakıma babam hâlâ buradaydı çünkü çocukluğumda olduğu gibi evde hep müzik vardı. Futbol antrenmanları ve takım elbiseli galalar arasında koştururken bile anne babalarının mutfakta dans ettiğini, sadece benim çocuklarım görebilirdi. Jack ile ben, Morales ailesinin *Mets* maçlarında televizyona bağırma geleneğini devralmıştık. Maya dansta benim adımlarımı takip ediyordu.

Maya'nın dövüş sanatlarına duyduğu, dansa eşit sevgisinin nereden geldiğinden ne ben ne de Dom emindik. Zaten bizim için hiç sorun yoktu.

Müziği duyduğumda parmak uçlarımda yürüyerek yaklaştım.

Dominic'le on dört yaşındaki kızımız Reese, piyano oturağında yan yana oturup sessizce konuşurken bir melodi çıkarıyorlardı. Dom'u çocuklarımızla izlemek ilaç gibiydi. Babamı onurlandırmak için aklıma gelen en iyi yol, kendi ailemle kendi anılarımı yaratmaktı.

Dom bir nakarat çaldı, Reese karşılık verdiğinde omzuyla onunkine vurdu. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Kızımızda ergenlik hormonları epey güçlüydü. On dört yaşımın acısını ve sefaletini hatırlayınca ergenlik tanrıçalarına kızımıza karşı nazik olmaları için dua ettim.

Şu ana kadar iyi baş ediyordu.

"Baba, biliyorum." Reese dramatik bir şekilde içini çekti. "Rıza. Sonuçlar. Doğum kontrolü. Tanrım. Sen ve annem yüzünden yürüyen bir seks ansiklopedisiyim."

"Bu önemli bir konu," dedi Dom. "Ayrıca bu tamamen sana bağlı."

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“On dört yaşındayım. Benim yaşımdaki erkekler iğrenç.”

Doğruydı. On dört yaşındaki erkekler iğrençti.

“Annen ve ben sadece hazırlıklı olmanı istiyoruz. Bedeninin başına gelen her şey senin kararın olmalıdır.”

“Aman Tanrım. Baba, bedenime sınıfımdaki diğer kızların toplamından daha fazla saygı duyuyorum,” diye güvence verdi. “Lütfen, başka bir şey konuşabilir miyiz?”

Hem kendi bedenimize hem başkalarının bedenine saygı göstermemiz gerekiyordu. Çocuklarımız istemedikleri kimseye sarılmak zorunda değildi. Jack ve kardeşi Jace’e, el ele tutuşmaktan havaya kaldırılmaya kadar her konuda “coşkulu bir evet dışındaki her şey hayırdır” dersi verilmişti. Az önce tanıklık ettiğim konuşma ise, kızlarımızın yıllar süren beden özerkliği eğitiminin sonucuydu.

Paul Russo’yu belli belirsiz biliyorlardı. Onların hayatlarının bir parçası olmayan bir büyükbabaları vardı, üstelik bu uzaklığın onun hapse girmesiyle ilgisi yoktu. Çocuklarımız, insanları aile yapan şeyin kan bağı olmadığını çok iyi anlıyordu.

Konuyu değiştirerek, “Arkadaşın Chloe, ebeveynlerinin boşanması konusunda nasıl hissediyor?” diye sordu Dom.

“Gayet iyi.” Reese klasik melodiyi bir pop şarkısına çevirdiğinde Dom da ona eşlik etti.

Kocam ebeveynliği ciddiye alıyordu. Çocuklarımızın arkadaşlarını biliyor, ebeveynlerini tanıyor ve kimin hangi geceyi kimin evinde geçireceğinden haberdar oluyordu. Hangi çocuğun ahududan nefret ettiğini (Maya, küçük tuhaf şey), kimin üzülduğünde yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu (Reese ile ben) biliyordu.

Sınırları olan çocuklar yetiştirdiğimiz için mutluydum. Mutfığa dönüp kurabiyeleri kontrol ettim. Tarçınlı karamelli Dom’un en sevdiğiydi, tarifini Sascha’dan almıştım. Bu gece evimiz dopdolu olacaktı. Dom’un doğum gününde hep böyle yapıyorduk, bu bir gelenektir.

Dolabımda bulduğum yeni siyah elbise de bizim gelenegimizdi.

Vücudu sıkı gösteren bir *Valentino*’ydu. Giymek için sabırsızlanıyor, Dom’un da onu çıkarmak için sabırsızlandığını biliyordum.

“Anne! Bir kurabiye alabilir miyim?” Dokuz yaşındaki Maya arka bahçeden seslendi, yanakları mart soğğundan pembeleşmişti.

Elimi onun karışık buklelerinin arasından geçirerek, “Piştiklerini nereden biliyorsun?” diye takıldım.

“Brownie bir tanesini yiyerek dışarı çıktı.”

Tepsinin köşesindeki kayıp kurabiyeyi fark ettim. “Yaramaz köpek.”

“Brownie yediyse ben de yerim,” diye ısrar etti.

“Anne! Kurabiyeler pişti mi?” Jack içeri girdi, Jace hemen arkasındaydı. İkisinin de kollarının altında kaykaylar vardı. On beş yaşındaki Jack, spontane ebeveyn sevgisi gösterilerinde bir numaraydı. Bu yüzden başını omzuma yasladığında, akıllıca davranarak yeni kotunun dizindeki çim lekeleri ve delik yüzünden ona bağır-mamaya karar verdim.

Çocuklarım kendi anılarını biriktiriyordu. Bu da bazen düş-mek, güzel şeyleri mahvetmek anlamına geliyordu.

Dalessandra ile Simone’un, bana son doğum günümde aldıkları sekiz bin dolarlık gülünç beyaz ipek kanepeyi ofise taşımamızın nedeni buydu. Güzel eşyalarımız olabilirdi ancak bunlar çocuklarla köpeklerin girmesine izin verilen odalarda olamazlardı.

“Biri kurabiye mi dedi?” Reese aylak aylak mutfağa girdi. Buzdolabını açıp büyükannelerinin yaptığı sodayı ona verdim.

Bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi, ardından yanağı-ma kendiliğinden bir öpücük kondurdu.

Çocuklar ve köpekler ada tezgâhın etrafında toplanmış, tepsi-den kurabiye alırken birbirleriyle tatlı tatlı atışıyorlardı. Eksik olan tek bir şey vardı. Bir kurabiye alıp mutfaktan çıktım.

Dom’u çalışma odamızdaki masasında buldum. İnsafsızca güzel vücudunu belli eden bir tişörtle eşofman altı giymişti. Saçları beyazlamaya başlamıştı. Gözlerinin kenarlarında derinleşen, ta-kıntı haline getirdiğim kırışıklıklar vardı. Elli beş yaşına göre çok iyi görünüyordu.

“Doğum günün kutlu olsun, Yakışıklı,” dedim kapıyı arkam-dan kapatıp masasının etrafında dolaşırken.

“Bana bir şey mi getirdin?” diye sordu şeytani bir ifadeyle. Ku-rabiyeyi arkamdan çıkardığımda güldü.

KÜÇÜK BİR İYİLİK

“Komik olan nedir?” diye sordum.

Başını salladıktan sonra beni bacaklarının arasına çekti. “Hiçbir şey.”

“Kurabiyeni istiyor musun, istemiyor musun?”

“Seni tercih ederim.” Sandalyesinden kalkıp beni masasıyla eşofmanında beliren sertliğin arasına sıkıştırdı. “Bana kapıyı kilitlediğini söyle,” dedi burnunu boynumda gezdirirken.

“Bay Başeditör. Burada mı? Şimdi mi?” diye sordum. Sesim utanç verici derecede nefes nefeseydi. “Daha sonraya ne dersin?”

“Daha sonra yine yaparsınız,” dedi bir elini kazağımın altına kaydırırken. “Çocukların bütün dikkati kurabiyelerde.”

“Onlar kavga etmeye başlamadan dört dakikamız var,” diye hatırlattım. Parmaklarını çoktan sertleşmiş meme ucumu yakalamak için sutyenimin altına daldırdığında titredim.

“O halde hızlı olsak iyi olur,” dedi çekiştirerek.

“Hızlı iyidir.” Nefesim kesilmiş halde eşofmanının bel kısmını aşağıya çekip aletini hevesle kavradım.

“Yerde mi, masada mı?” İnleyerek kazağımı yukarı, sutyenimi aşağı doğru itti.

“Masa?” Meme ucumu ağzına aldığı için sesim tıslama gibi çıkmıştı.

“Sessiz ol,” diye emrettikten sonra tenimi ısırdı.

“Hah. Zorba!” diye fısıldadım.

Hırlayarak beni döndürdü, çalışma masasının üzerine eğileceğim şekilde uzanmamı sağladı. Taytımı bacaklarımdan aşağı kaydırdığında ayaklarım daha geniş açıldı. Kalçamda, bacaklarımda dolaşan el ise nazik ve saygılıydı.

“Sıkı tutun,” dedi sert bir sesle.

Memnun bir şekilde parmaklarımla masanın diğer kenarını kavradım.

Dom’un aletinin ıslak ucunun, kalçalarımın arasına doğru süründüğünü hissettiğimde bacaklarımdaki zonklama yoğunlaştı.

Yalvaran, çaresiz bir inilti çıkardım.

Kıçıma bir şaplak attı. “Sessiz olmanı söylemedim mi?”

Her kahrolası an beni baştan çıkarıyor, üst düzey bir zevk yaşıyordum. Ne zaman, nerede veya ne kadar vaktimiz olursa olsun, her zaman ama her zaman mükemmeldi.

LUCY SCORE

Bir köpek havladı. Bir çocuğun bağıırışı duyuldu. “Anneme söyleyeceğim!”

Ancak birdenbire onların kendi sorunlarını çözme yeteneklerine son derece güvenmeye başladım.

Üstelik Dominic Russo aletini yavaşça içime kaydırıyor, beni ne kadar sevdiğini anlatıyordu.

